

Fakulteta za pravo in ekonomijo

Magistrski program Pravo

Ranis Smajlović

ANALIZA KONKRETNEGA PRIMERA KAZENSKEGA POSTOPKA V OKVIRU
ČLOVEKOVIH PRAVIC (V ZADEVI OKROŽNEGA SODIŠČA V LJUBLJANI POD
OPR. ŠT. IV K 12082/2021)

Magistrska naloga

Mentor:izr. prof. dr. Zlatan Dežman

Ljubljana, 2025

Fakulteta za pravo in ekonomijo

Magistrski program Pravo

Ranis Smajlović

ANALIZA KONKRETNEGA PRIMERA KAZENSKEGA POSTOPKA V OKVIRU
ČLOVEKOVIH PRAVIC (V ZADEVI OKROŽNEGA SODIŠČA V LJUBLJANI POD
OPR. ŠT. IV K 12082/2021)

Magistrska naloga

Mentor: izr. prof. dr. Zlatan Dežman

Ljubljana, 2025

ZAHVALA

Ob zaključku moje magistrske naloge se želim iskreno zahvaliti vsem, ki so prispevali k njenemu nastanku in uspehu.

Najprej in predvsem bi se rad zahvalil svojim otrokom, Amiru Aliju in Amayi Ayri, ki sta bila glavno gonilo mojega akademskega prizadevanja. Prav izkušnja nepravilnosti in nezakonitega ravnanja slovenskih organov v primeru mojih otrok me je spodbudila k odločitvi za študij prava in pisanje te magistrske naloge. Njihova usoda je postala moj klic k akciji, da se poglobim v pravni sistem in si prizadevam za pravičnost ne le zanje, ampak za vse otroke, ki se znajdejo v podobnih okoliščinah.

Amir in Amaya, vajina neizmerna ljubezen in neverjetna moč sta mi dala pogum in odločnost, da sem se lahko osredinil na to zahtevno akademsko pot. Vajina radost in razumevanje sta bila ključna v trenutkih, ko sem potreboval dodatno motivacijo za nadaljevanje svojega dela. Vsaka ura, preživeta ob knjigah in raziskavah, je bila navdihnjena z mislijo na vaju in na cilj, da ustvarim boljši, pravičnejši svet za vaju.

Posebna zahvala gre tudi mojemu sinu Emirju in partnerici Velidi, katerih podpora in razumevanje sta prav tako prispevala k uspešnemu zaključku tega dela. Čeprav okoliščine niso vedno omogočale, da bi bili več časa skupaj, je vajina prisotnost mojemu srcu vedno dajala dodatno moč in smisel mojemu delu.

Ta magistrska naloga je več kot le akademski dosežek - je izraz moje ljubezni do vas, moji otroci, in moje zaveze, da se bom vedno boril za vašo dobrobit in pravice. Upam, da bo to delo prispevalo k pozitivnim spremembam v pravnem sistemu in družbi ter, da bo navdihnilo druge, da se zavzamejo za pravičnost in zaščito najranljivejših članov naše družbe.

Iskrena hvala tudi moji mami Behari in očetu Ramizu, ki sta me skozi vse življenje spodbujala in mi prenašala vrednote vztrajnosti ter dela. Njuna brezpogojna podpora je bila temelj mojega uspeha in me je vedno navdihovala k doseganju zastavljenih ciljev.

Moji prijatelji Hana, Alexandra, Adrian, David, Enes, Alen, Arnold, Maša so bili nepogrešljivi zaveznik na tej poti. Hvala vam za vašo podporo, razumevanje in za spodbudo v težkih trenutkih. Vaša prisotnost je bila dragocena in me je opogumila, da sem vztrajal.

Posebno zahvalo izražam pravnim strokovnjakom, odvetnikom Markošku, Grošlju, Čeču, sodnemu izvedencu dr. Vrabiču, ustavnemu sodniku M. Krivicu, pravnima svetovalcema g. Poljancu in g. Bellisu, ki so sodelovali v postopku. Vaša strokovnost, dragoceni nasveti in konstruktivna kritika so mi omogočili, da sem oblikoval to delo na način, ki ga lahko ponosno predstavim. Vaša pomoč je bila neprecenljiva pri razumevanju kompleksnosti pravnih vprašanj.

Z globoko hvaležnostjo se zahvaljujem tudi svojemu mentorju dr. Dežmanu za njegovo nesebično predajanje znanja in za vodstvo skozi celoten proces pisanja. Njegova strokovnost, potrpljenje in spodbuda so bili ključni pri oblikovanju te naloge in pri mojem osebnem razvoju.

Ne morem prezreti tudi kolektiva Fakultete za pravo in ekonomijo, v katerem sem našel podporo in navdih. Hvala vam za ustvarjalno okolje, ki spodbuja raziskovanje in inovacije, ter za vse priložnosti, ki ste mi jih ponudili. Še posebej se zahvaljujem dekanu dr. Steinbacherju, prodekanji dr. Lampert ter direktorju mag. Vesenjaku. Hvala profesorjem dr. Erbežniku, dr. Drenik, dr. Letnar Černiču, dr. Štrusu, dr. Ruparčiču in dr. Finku za njihovo podporo, navdih in za strokovno usmerjanje.

Vsak izmed vas je imel pomembno vlogo pri oblikovanju te naloge, zato se vam iz srca zahvaljujem. Brez vaše pomoči bi ta projekt težko uresničil.

KRATICE IN OKRAJŠAVE

DZ – Družinski zakonik

EKČP – Evropska konvencija o človekovih pravicah

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice

HCCH – Haaška konvencija o civilnopravnih vidikih mednarodne ugrabitve otrok

KESB – Kindes- und Erwachsenenschutzbehörde / Organ za zaščito otrok in odraslih

KOP – Konvencija Združenih narodov o otrokovih pravicah

KZ-1 – Kazenski zakonik

LEUTP – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah

ODT – Okrožno državno tožilstvo

UPSRS – Upravno sodišče Republike Slovenije

URS – Ustava Republike Slovenije.

USRS – Ustavno sodišče Republike Slovenije

VSRS – Vrhovno sodišče Republike Slovenije

VSL – Višje sodišče v Ljubljani.

VSM – Višje sodišče v Mariboru

VSK – Višje sodišče v Kopru

VSC – Višje sodišče v Celju.

ZKP – Zakon o kazenskem postopku

ZN – Združeni narodi

ZS – Zakon o sodiščih

ZZZDR – Zakon o zakonski zvezi in družinskih razmerjih

POVZETEK

Magistrska naloga se ukvarja s kršitvami človekovih pravic v kazenskem postopku v konkretnem primeru. Temeljna raziskovalna vprašanja naloge se osredinjajo na pravico do poštenega sojenja, pravico do obrambe in enakopravnost orožij, ki jih zagotavljata Ustava Republike Slovenije in Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP). V nalogi smo analizirali konkretni kazenski postopek, v katerem so bile ugotovljene kršitve teh pravic, kar je pripeljalo do nepravičnega sodnega postopka za obdolženca. Pravni okvir varstva človekovih pravic v kazenskih postopkih temelji na določbah Ustave Republike Slovenije in relevantnih mednarodnih instrumentih, pri čemer sta posebnega pomena Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (EKČP) ter sodna praksa Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP). Analiza konkretnega primera je razkrila kršitve pravic obdolženca, ki se manifestirajo zlasti v omejenem dostopu do dokaznega gradiva, onemogočanju navzočnosti pri zaslišanju prič, napačni uporabi materialnega prava in v drugih procesnih nepravilnostih. Primerjalnopravna analiza je pokazala, da obstoječa slovenska sodna praksa ne dosega v celoti standardov, ki jih v povezavi z načeli poštenega sojenja in pravice do učinkovite obrambe vzpostavlja EKČP ter pripadajoča judikatura ESČP. V zaključku naloge smo podali oceno skladnosti konkretnega primera z domačo in mednarodno zakonodajo ter predlagali mogoče rešitve za izboljšanje pravnega okvira in prakse v kazenskih postopkih, da bi se preprečile nadaljnje kršitve človekovih pravic.

Ključne besede: kršitve človekovih pravic, kazenski postopek, pošteno sojenje, pravica do obrambe, Evropska konvencija o človekovih pravicah, sodna praksa, Republika Slovenija, Evropsko sodišče za človekove pravice

SUMMARY

ANALYSIS OF A SPECIFIC CRIMINAL PROCEDURE CASE WITHIN THE FRAMEWORK OF HUMAN RIGHTS (IN THE MATTER OF THE DISTRICT COURT IN LJUBLJANA UNDER CASE NO. IV K 12082/2021)

The master's thesis addresses human rights violations in criminal proceedings through the analysis of a specific case. The core research questions focus on the right to a fair trial, the right to defense, and the principle of equality of arms, as guaranteed by the Constitution of the Republic of Slovenia and the European Convention on Human Rights (ECHR). In the thesis, we analyzed a particular criminal case where violations of these rights were identified, leading to an unfair trial for the defendant. The legal framework for human rights protection in criminal proceedings is founded on the provisions of the Constitution of the Republic of Slovenia and relevant international instruments, with particular emphasis on the European Convention on Human Rights (ECHR) and the jurisprudence of the European Court of Human Rights (ECtHR). Analysis of the specific case revealed violations of the defendant's rights, manifested primarily through restricted access to evidence, exclusion from witness examinations, incorrect Application of Substantive Law and other procedural irregularities. The comparative legal analysis has demonstrated that current Slovenian case law does not fully meet the standards established by the ECHR and related ECtHR jurisprudence regarding the principles of fair trial and the right to effective defense. In the conclusion, we assessed the compliance of the specific case with domestic and international law and proposed possible solutions to improve the legal framework and practice in criminal proceedings to prevent further human rights violations.

Keywords: Human rights violations, criminal proceedings, fair trial, right to defense, European Convention on Human Rights, case law, Republic of Slovenia, European Court of Human Rights

IZJAVA O AVTORSTVU

Spodaj podpisani študent Ranis Smajlović, z vpisno številko 36221016, vpisan na študijski program Magistrski program Pravo, rojen 18.06.1983 v kraju Trbovlje.

izjavljam,

da je zaključno delo z naslovom ANALIZA KONKRETNEGA PRIMERA KAZENSKEGA POSTOPKA V OKVIRU ČLOVEKOVIH PRAVIC (V ZADEVI OKROŽNEGA SODIŠČA V LJUBLJANI POD OPR. ŠT. IV K 12082/2021), ki sem ga napisal pod mentorstvom izr. prof. dr. Zlatana Dežmana,

- izključno rezultat mojega lastnega raziskovalnega dela,
- da so dela in mnenja drugih, ki sem jih uporabil v zaključnem delu, ustrezno citirana v skladu s fakultetnimi navodili,
- da sem pridobil vsa potrebna dovoljenja za uporabo avtorskih del, ki so v celoti prenesena v predloženo delo,
- da se zavedam, da je plagiatstvo kaznivo po zakonu (Zakon o avtorstvu in sorodnih pravicah (Ur. l. RS št. 16/07 – UPB3),
- da se zavedam posledic, ki jih dokazano plagiatstvo lahko predstavlja za predloženo delo, za moj status na fakulteti ter ukrepov Fakultete za pravo in ekonomijo v skladu z njenimi pravili,
- da je elektronska oblika vsebinsko identična tiskani obliki dela,

Kraj, datum: Ljubljana, 01. 08. 2025

Podpis avtorja: _____

KAZALO

1. UVOD.....	19
1.1 Predstavitev	20
1.2 Hipoteza	24
1.3 Namen in cilji naloge	24
1.4 Metodologija dela in struktura naloge.....	25
2. PRAVNI OKVIR VARSTVA ČLOVEKOVIH PRAVIC.....	27
2.1 Ustavna načela in varstvo človekovih pravic.....	27
2.2 Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP).....	28
2.2.1 Pomen za slovenski pravni red	30
2.2.2 Interpretacija in sodna praksa ESČP.....	31
2.2.3 Učinkovitost pravnega sredstva v slovenskem pravnem sistemu.....	31
2.2.4 Pomen sodne prakse za slovenski pravni red.....	32
2.3 Kazenski zakonik (KZ-1).....	33
2.3.1 Spremembe in dopolnitve KZ-1	33
2.3.2 Načelo zakonitosti v kazenskem pravu.....	34
2.3.3 Načelo zakonitosti v mednarodnem kontekstu	35
2.3.4 Načelo zakonitosti v slovenski ustavi.....	35
2.4 Družinski zakonik (DZ)	36
2.4.1 Temeljna načela Družinskega zakonika	36
2.4.2 Pomembne spremembe, ki jih je prinesel Družinski zakonik.....	37
2.4.3 Pravice otrok v Družinskem zakoniku (DZ).....	37
2.4.4 Postopki glede starševske skrbi in skrbništva.....	38
2.4.5 Vpliv družinskega zakonika na kazenske postopke.....	38
2.4.6 Zaščita otrok in ranljivih oseb	39
2.4.7 Nasilje v družini in povezava s kazenskim pravom.....	39
2.4.8 Postopkovna zaščita v kazenskih postopkih	40
2.4.9 Varstvo pravic mladoletnikov in ranljivih skupin	40
2.4.10 Načelo koristi otroka in mladoletniška zaščita	41
2.4.11 Mednarodni okvir in vpliv evropskih norm.....	41
2.5 Zakon o kazenskem postopku (ZKP).....	42
2.5.1 Temeljna načela kazenskega postopka	42

2.5.2	Faze kazenskega postopka	43
2.5.3	Varstvo človekovih pravic v kazenskem postopku	44
2.5.4	Posebnosti glede mladoletnikov in ranljivih oseb.....	44
2.5.5	Pravice obtoženca po ZKP	45
2.5.6	Pravna sredstva v kazenskem postopku	49
2.5.7	Vpliv sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP) ...	50
3.	ANALIZA KONKRETNEGA PRIMERA KRŠITEV ČLOVEKOVIH PRAVIC V KAZENSKEM POSTOPKU	51
3.1	Opis problematike.....	51
3.2	Sodba	53
3.2.1	Temeljne kršitve pravic obsojenca in analiza sodne obrazložitve	55
3.3	Pritožba na sodbo prve stopnje.....	60
3.3.1	Zavrnitev ključnih dokaznih predlogov	61
3.3.2	Pomanjkljiva obrazložitev sodbe prve stopnje.....	61
3.3.3	Omejevanje pravice obdolženca do navzočnosti pri zaslišanju prič	61
3.3.4	Dvomi o nepristranskosti sodnika.....	62
3.3.5	Omejen dostop obrambe do dokazov	62
3.3.6	Neupoštevanje pravice do učinkovitega pravnega sredstva.....	62
3.3.7	Pravna argumentacija v pritožbenem postopku	65
3.3.8	Ali so bila pravna sredstva ustrezno uporabljena?.....	68
3.4	Sodba 2. stopnje.....	71
3.4.1	Zavrnitev ključnih dokazov in kršitev pravice do obrambe.....	72
3.4.2	Omejevanje pravice obdolženca do navzočnosti pri zaslišanjih	72
3.4.3	Pomanjkljiva obrazložitev odločb pritožbenega sodišča	72
3.4.4	Dvomi o nepristranskosti sodnika in sojenja.....	73
3.4.5	Omejen dostop do dokazov in enakopravnost orožij	73
3.4.6	Kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva.....	73
3.4.7	Temeljne kršitve pravic obsojenca.....	75
3.4.8	Analiza sodne obrazložitve in njena skladnost s človekovimi pravicami ..	78
3.5	Ponovno sojenje.....	81
3.5.1	Ustavne zahteve pri ponovnem sojenju.....	84
3.5.2	Vpliv ESPČ na odločitev o ponovnem sojenju	85
3.6	Pritožba na ponovno sojenje 1. stopnje	88

3.6.1	Omejevanje pravice do enakopravnosti orožij.....	88
3.6.2	Kršitev pravice do obrambe.....	88
3.6.3	Pomanjkljiva obrazložitev sodnih odločitev.....	89
3.6.4	Nepriustranskost sojenja.....	89
3.6.5	Kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva.....	89
3.6.6	Pravna argumentacija v pritožbenem postopku.....	91
3.6.7	Ali so bila pravna sredstva ustrezno uporabljena?.....	94
3.7	Pritožbe med postopkom.....	96
3.7.1	Neenakopravnost orožij in omejevanje dostopa do dokazov.....	96
3.7.2	Omejevanje pravice obdolženca do sodelovanja pri zaslišanju prič.....	97
3.7.3	Pomanjkljive obrazložitve sodnih odločitev.....	97
3.7.4	Dvomi o nepristranskosti sodnika.....	97
3.7.5	Kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva.....	98
3.7.6	Pritožbeni postopek in varstvo procesnih pravic.....	99
3.7.7	Presoja zakonitosti odločitev nižjih sodišč.....	101
3.8	Kršitve temeljnih pravic v obravnavanem primeru.....	102
4.	ZAKLJUČEK.....	106
4.1	Povzetek ključnih ugotovitev.....	106
4.2	Ocena skladnosti konkretnega primera z domačo in mednarodno zakonodajo.....	112
4.3	Predlogi za izboljšanje varstva človekovih pravic v kazenskem postopku....	113
	REFERENCE.....	116
	PRILOGE.....	120
	Priloga 1: Obtožnica državnega tožilstva v Ljubljani Kt 4632-2021-JP 7.5.2021....	121
	Priloga 2: Sodba, Okrožno sodišče v Ljubljani, sodba z dne 9. 5. 2022.....	133
	Priloga 3: Pritožba zoper sodbo – odvetniška družba Nina Cek z dne 9. 5. 2022	161
	Priloga 4: Pritožba zoper sodbo – Odvetniška družba Grošelj z dne 12. 9. 2022.....	169
	Priloga 5: Pritožba zoper sodbo – Odvetniška družba Markošek z dne 21. 10. 2022.....	215
	Priloga 6: Sodba – ponovljeno sojenje, Okrožno sodišče v Ljubljani z dne 15. 2. 2024.....	229
	Priloga 7: Pritožba zoper sodbo – Odvetniška družba Grošelj z dne 14. 5. 2024.....	249

1. UVOD

Kršitve človekovih pravic v kazenskih postopkih so pogosto obravnavane kot posebej problematične, saj gre za proces, v katerem je posameznik soočen z močjo države in njenimi represivnimi organi. Kazenski postopek kot pravno in procesno orodje mora zagotavljati pošteno obravnavo obdolženca, obenem pa slediti načelu pravičnosti, sorazmernosti in varstva temeljnih pravic. Vsak posameznik, ki se znajde v kazenskem postopku, ima pravico do poštenega sojenja, obrambe in učinkovitega pravnega sredstva, kar so ključna načela, zapisana v mednarodnih in domačih pravnih aktih, kot so: Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP), Ustava Republike Slovenije in Kazenski zakonik.

Praksa pa kaže, da kazenski postopki pogosto vodijo do kršitev teh temeljnih pravic. Slovenija kot članica Evropske unije in podpisnica mednarodnih konvencij, ki ščitijo človekove pravice, nosi odgovornost za zagotovitev, da njeni pravosodni organi delujejo skladno z najvišjimi standardi. Kljub temu pa se v slovenskih kazenskih postopkih pojavljajo primeri, v katerih so pravice obdolžencev grobo kršene zaradi sistemskih težav ali napačnih odločitev posameznikov v procesu.

Na podlagi tega prispevka bomo v nalogi podrobneje analizirali konkretni primer, v katerem so bile domnevno kršene pravice obdolženca v kazenskem postopku. Posebej se bomo osredinili na pravice do poštenega sojenja, obrambe in enakopravnosti orožij. Obravnavani primer bo služil kot izhodišče za analizo sodne prakse in morebitne pomanjkljivosti slovenskega pravosodnega sistema na področju kazenskih postopkov, objektivne ali pa subjektivne pristranskosti sodišča.

Metodološko bo analiza primera izvedena iz tretje osebe, s čimer bo zagotovljena potrebna objektivnost. Opis dejanskega stanja bo podan v uvodu, skupaj s kratkim pregledom relevantnih pravnih členov. V analitičnem delu naloge bosta podrobneje razdelana vsebina in pomen posameznih členov v kontekstu obravnavanega primera, kar bo omogočilo celovito razumevanje pravnih implikacij obravnavanih dejanj.

1.1 Predstavitev

Obravnavali bomo primer kršitve človekovih pravic v kazenskem postopku, ki je potekal pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani pod opravilno številko I K 120082/2021. Gre za primer, v katerem je bil oče obtožen odvzema dveh mladoletnih otrok, pri čemer je tožilstvo trdilo, da je šlo za zavestno kršitev sodnih odločb glede skrbništva in stikov z otroki¹ (ODT 2021, Obtožnica Kt 4632/2021/JP).

Državno tožilstvo oceni ta dogodek kot kaznivo dejanje preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi in določi kazen za kaznivo dejanje napada na uradno osebo (2. odstavek 299. člena KZ-1), ko opravlja naloge varnosti (3. odstavek 300. člena KZ-1), ter kazen za dve kaznivi dejanji odvzema mladoletne osebe (1. odstavek 190. člena KZ-1), nato pa naj mu izreče enotno kazen. Obramba pa je vztrajala, da je obdolženec ravnal v skrajnih okoliščinah (skrajni sili) in da odločba švicarskega organa KESB, ki temelji na ponarejenih listinah, v Republiki Sloveniji nima pravne veljave, saj jo pravni red Republike Slovenije zaradi procesnih kršitev ne dopušča, ni pa bila odločba v Republiki Sloveniji priznana s strani pristojnega organa, tako da tudi sklepa družinskega sodišča v Ljubljani ter okrajnega sodišča v Trbovljah pa tudi obtožba nimajo pravne podlage, kar bi moralo vplivati na kazensko kvalifikacijo dejanj. Tožilstvo je obdolženca obremenilo z večkratnim zavestnim kršenjem odločb sodišča o stiku z mladoletnimi otroki, kar naj bi povzročilo trajno ločitev otrok od drugega roditelja. Hude procesne kršitve z znaki očitne diskriminacije očeta se pojavijo tudi v predkazenskem postopku ter v postopkih pred upravnimi organi in centrom za socialno delo. Omenjeni CSD hudo krši otrokove in

¹ »[redacted] je z grožnjo, da bo neposredno uporabil silo in da bo uporabil orožje, poskusil preprečiti uradnim osebam uradno dejanje, ki so ga nameravale opraviti v okviru svojih pravic, s tem da je od 3. 2. 2021 do 6. 3. 2021 v Zagorju ob Savi z namenom, da jim prepreči odvzem mld. otrok [redacted], roj. [redacted], in [redacted], roj. [redacted], in njihovo vrnitev njuni materi v Švico na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021, katerih prostovoljno izročitev je zavračal, je zadrževal in preprečeval, da bi mld. osebe imel tisti, ki je upravičen do njih, s tem da je v obdobju od 3. 2. 2021 do 6. 3. 2021 na neznanem kraju neupravičeno zadrževal mld. otroka [redacted], roj. [redacted], in [redacted], roj. [redacted], in ju ni vrnil v Švico, kjer se je nahajala njuna mati [redacted], ki je bila do otrok upravičena in kot je to od njega zahteval sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 2 dne 29. 1. 2021, ki ga je obdolženi prejel 3. 2. 2021, ter njuno lokacijo [redacted] in pristojnim organom v postopku izvršbe na podlagi sklepa Okrajnega sodišča v Trbovljah, opr. št. 1 52/2021, z dne 23. 2. 2021, skrival ter na ta način preprečeval, da bi otroka imela njuna mati, [redacted] S tem je storil kaznivo dejanje preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi po drugem v zvezi s prvim odstavkom 299. člena Kazenskega zakonika (KZ-1), kaznivo dejanje napada na uradno osebo, ko ta opravlja naloge varnosti po tretjem v zvezi s prvim odstavkom 300. člena Kazenskega zakonika (KZ-1) in dve kaznivi dejanji odvzema mladoletne osebe po prvem odstavku 190. člena KZ-1, ter zato predlagam, da spozna obdolženca za krivega kaznivih dejanj po obtožnici.« (ODT 2021, Obtožnica Kt 4632/2021/JP).

očetove pravice z upoštevanjem nezakonitih dokazov ter odvzemom zakonsko pripadajočih pravic iz socialnega varstva.

Sodišče prve stopnje odloči po obtožnem predlogu tako, da očeta pogojno obsodi kaznivega dejanja po 190. členu KZ-1.² Med kazenskim postopkom je sodišče prve stopnje storilo več napak, ki so resno ogrozile pravice očeta do poštenega sojenja. Ključni problemi tega postopka so bili omejen dostop do ključnih dokazov, napačna uporaba materialnega prava in zavrnitev nekaterih dokaznih predlogov obrambe, ki so bili bistveni za razjasnitev dejanskega stanja v korist očeta. Sodišče je obravnavalo zadevo, ne da bi omogočilo zaslišanje pomembnih prič, ki bi lahko osvetlile očetove trditve o njegovih okoliščinah in razlogih za dejanja, skrajne sile. Neutemeljeno je bilo zavračanje dokazov, ki so kazali na potencialne olajševalne okoliščine. Pristranskost sodišča se je videla v očitnem ignoriranju navedb očeta in neobrazloženih odločitvah sodišča pa tudi arbitrarni odločitvi sodišča, ker je bila zadeva po mnenju sodeče sodnice medijsko odmevna.

Kršitev temeljnih procesnih pravic je vključevala predvsem pravico do poštenega sojenja in pravico do obrambe, kot to določata 6. člen Evropske konvencije o človekovih pravicah (6. člen EKČP) in 29. člen Ustave Republike Slovenije (29. člen URS). V tem primeru

² »■■■■ je kriv, da je zadrževal in preprečeval, da bi mladoletne osebe imel tisti, ki ima pravico do njih, s tem da v obdobju od 3. 2. 2021 naprej upravičeno zadržuje hči ■■■■, roj. ■■■■, in sina ■■■■, roj. ■■■■, saj ju v nasprotju s sklepom Okrožnega sodišča v Ljubljani, opr. št. III Z 74/2020, z dne 29. 1. 2021, ki ga je obtoženec prejel 3. 2. 2021, ni vrnil v Švico njuni materi ■■■■, ki je bila in je do otrok upravičena, na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021 v zvezi z odločbo KESB OBERLAND OST z dne 6. 8. 2020, v kateri je bilo določeno, da ima obtoženec pravico vzeti otroka k sebi za en dan na teden za osem ur, pri čemer od 19. 2. 2021 naprej, ko ■■■■ ni več pripeljal v vrtec, njun kraj prebivanja tudi prikriva ■■■■ in pristojnim organom v postopku izvršbe na podlagi sklepa Okrajnega sodišča v Trbovljah, opr. št. I 52/2021, z dne 23. 2. 2021, ter na ta način neupravičeno preprečuje, da bi otroka imela njuna mati. S tem je storil dve kaznivi dejanji odvzema mladoletne osebe po prvem odstavku 190. člena Kazenskega zakonika (KZ-1).

II. Po 57. in 58. členu KZ-1 se obtožencu izreče pogojna obsodba, v kateri se mu za vsako od obeh kaznivih dejanj po prvem odstavku 190. člena KZ-1 določi kazen 10 (deset) mesecev zapora. Obtožencu se nato po 3. točki drugega odstavka 53. člena KZ-1 določi enotna kazen 1 (eno) leto in 7 (sedem) mesecev zapora, ki pa ne bo izrečena, če obtoženi v preizkusni dobi 3 (treh) let ne bo storil novega kaznivega dejanja, ter pod posebnim pogojem, da mora v roku enega meseca po pravnomočnosti omogočiti uresničitev izvršljivega sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021 v zvezi s sklepom Okrajnega sodišča v Trbovljah I 52/2021 z dne 23. 2. 2021, da mora torej vrniti oba otroka, hči ■■■■ in sina ■■■■ v Švico, to je materi ■■■■.

III. Po prvem odstavku 56. člena KZ-1 se mu v primeru preklica pogojne obsodbe v izrečeno kazen všteje čas pridržanja in pripora od 11.25 6. 3. 2021 do 15.23 5. 11. 2022 in od 15.20 1. 12. 2021 do 20.50 3. 12. 2022.

IV. Po prvem odstavku 95. člena Zakona o kazenskem postopku je obtoženi dolžan v obsodilnem delu sodbe povrniti stroške kazenskega postopka iz 1. do 8. točke drugega odstavka 92. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP).« (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021).

sodišče ni zagotovilo enakopravnosti orožij, saj je bil oče prikrajšan za pravico do enakopravne obravnave z nasprotno stranko.

Pritožbeno sodišče je razveljavilo del prvostopenjske sodbe³, saj je ugotovilo, da so bile v postopku storjene procesne napake, ki so vplivale na pravico očeta do poštenega sojenja, kar je v nasprotju z 22. členom Ustave Republike Slovenije (22. člen URS) in s 6. členom Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP). Kljub tej razveljavitvi in vrnitvi zadeve v ponovno sojenje pa so se nekatere kršitve ponovile, kar nakazuje na sistematične pomanjkljivosti v postopkih varovanja pravic obdolžencev. Poleg tega pa je pritožbeno sodišče storilo absolutno kršitev tako, da je sodbo delilo na sankcijo in krivdo, ter tako očetu preprečilo izvajanje dokazov v njegovo prid (VSRS 2014, Sodba I Ips 45162/2011-698). To pomeni, da je bilo očetu v ponovljenem sojenju spet sojeno z isto obtožnico, za kar je bil že pravnomočno obsojen (kršeno načelo *ne bis in idem*).⁴

Ponovljeno sojenje⁵ (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021) je bilo zaznamovano z enakimi procesnimi nepravilnostmi kot prvotno, zlasti glede zavrnitve ključnih dokaznih predlogov obrambe, kar je predstavljalo neposredno kršitev načela enakopravnosti orožij (1. odstavek 6. člena EKČP). Pritožbeno sodišče ni v celoti upoštevalo pravice očeta do predstavitve dokazov, ki bi lahko vplivali na končno sodno

³ »Pritožbam državne tožilke, obtoženčevih zagovornikov in pooblaščenecv mladoletnih oškodovancev se deloma ugotovi in se izpodbijana sodba a) v obsodilnem delu glede kaznivih dejanj odvzema mladoletne osebe pod točko I izreka v odločbah o kazenski sankciji, vštevanju pripora in stroških kazenskega postopka razveljavi ter se v tem obsegu zadeva vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje; b) v oprostilnem delu glede kaznivega dejanja preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi pod točko V/1 ter v odločbi o stroških kazenskega postopka pod točko VI izreka razveljavi in se zadeva v tem obsegu vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. Sicer se v preostalem delu (odločba o krivdi glede kaznivih dejanj pod točko I izreka in v celoti glede kaznivega dejanja napada na uradno osebo pod točko V/2 izreka) pritožbe zavrnejo kot neutemeljene in se v nerazveljavljenih delih potrdi sodba sodišča prve stopnje.« (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021 z dne 20. 3. 2023).

⁴ Načelo »*ne bis in idem* – temeljno pravno načelo, ki prepoveduje večkratno kazensko preganjanje ali kaznovanje za isto kaznivo dejanje« (Erbežnik in Dežman 2022, 243).

⁵ »Se v zvezi s sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani IV K 12082/2021 z dne 9. 5. 2022 v zvezi s sodbo in sklepom Višjega sodišča v Ljubljani II Kp 12082/2021 z dne 20. 3. 2023 v zvezi s storitvijo dveh kaznivih dejanj odvzema mladoletne osebe po prvem odstavku 190. člena Kazenskega zakonika (KZ-1) pod točko I izreka sodbe Okrožnega sodišča v Ljubljani IV K 12082/2021 z dne 9. 5. 2022 za vsako od obeh kaznivih dejanj po prvem odstavku 190. člena KZ-1 določi kazen po 1 (eno) leto zapora, obtožencu se nato po 3. točki drugega odstavka 53. člena KZ-1 izreče enotna kazen 1 (eno) leto in 11 (enajst) mesecev zapora. II. Po prvem odstavku 56. člena KZ-1 se mu v izrečeno enotno kazen všteje čas pridržanja in pripora od 11.25 6. 3. 2021 do 15.23 5. 11. 2022 in od 15.20 1. 12. 2021 do 20.50 3. 12. 2022. III. Po prvem odstavku 95. člena Zakona o kazenskem postopku je obtoženi glede obsodilnega dela sodbe dolžen povrniti stroške kazenskega postopka iz 1. do 8. točke drugega odstavka 92. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP).« (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021).

odločbo, s čimer je bila omejena njegova možnost za učinkovito obrambo, kar je v nasprotju z ustavno zagotovljeno pravico do obrambe (29. člen URS) in s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice⁶.

V ponovljenem postopku je sodišče zavrnilo nekatere ključne predloge obrambe, vključno z zaslišanjem prič, katerih izpovedi bi bile lahko odločilne za izid postopka. Ta zavrnitev je pomenila neupoštevanje procesnih pravic očeta, kar je v nasprotju s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice⁷, v kateri je bilo poudarjeno, da mora biti obdolženec v celotnem postopku vključen in mu mora biti omogočeno, da predloži vsa relevantna dokazila, ki bi lahko podprla njegovo obrambo.

Poleg tega je bilo pri ponovnem sojenju opaziti tudi nezadostno utemeljitev sodišč o tem, zakaj so bili določeni dokazi zavrjeni, kar je kršilo načelo obrazloženosti sodnih odločb (1. odstavek 6. člena EKČP). Evropsko sodišče za človekove pravice je večkrat poudarilo, da je dolžnost sodišč, da ustrezno obrazložijo svoje odločitve, zlasti kadar zavrnejo predloge obrambe, ki so ključni za izid postopka⁸. Nezadostna obrazložitev tako otežuje možnost obdolženca, da razume razloge za zavrnitev in učinkovito pripravi pritožbo, kar še dodatno omejuje pravico do poštenega sojenja.

Te ponavljajoče se procesne kršitve, povezane s pravicami očeta in pravicami otrok, so avtorja te študije primera spodbudile k podrobni analizi celotnega postopka.

Obramba je trdila, da je sodišče v obravnavanem primeru storilo več kršitev, ki so vplivale na pravico očeta do poštenega sojenja. Med ključnimi kršitvami so bile: zavrnitev ključnih dokaznih predlogov in prič, omejevanje pravice očeta do navzočnosti pri zaslišanju prič, dvom o nepristranskosti sodnika, omejen dostop do dokazov in dolgotrajnost postopka. Te kršitve so očetu onemogočile učinkovito obrambo in kršile načelo enakopravnosti orožij, kot to določata 6. člen Evropske konvencije o človekovih pravicah in 29. člen Ustave Republike Slovenije. Obramba je opozorila tudi na neupoštevanje pravice do učinkovitega pravnega sredstva, saj sodišče ni zagotovilo

⁶ Prim. ESČP 1988, *Barberà, Messegué in Jabardo proti Španiji*, št. 10590/83.

⁷ Prim. ESČP 2008, *Salduz proti Turčiji*, št. 36391/02.

⁸ Prim. ESČP 1992, *Hadjianastassiou proti Grčiji*, št. 12945/87.

ustrezne obrazložitve svojih odločitev, kar je vplivalo na možnost obrambe, da bi te odločitve učinkovito izpodbijala. Vse te kršitve skupaj kažejo na resne pomanjkljivosti v postopku, ki so vplivale na pravičnost sojenja.

Predmet te naloge je zato poglobljena analiza vprašanja, ali je sodišče res storilo navedene kršitve. Hipoteza, ki bo natančneje opredeljena pred analitičnim delom naloge, se bo osredinila na to ključno vprašanje.

Ob upoštevanju vseh kršitev, do katerih je prišlo v predkazenskem in tudi v upravnem postopku, lahko z veliko gotovostjo trdimo, da obravnavani primer predstavlja resno pravosodno nepravilnost oziroma sodni škandal. Ob predpostavki, da so bile ugotovljene kršitve na strani sodišča dejansko storjene, bo v nadaljevanju predstavljena podrobna pravna analiza tega primera. Zaradi obsežnosti in kompleksnosti celotnega primera se bo analiza v tej študiji osredinila izključno na sodbe, medtem ko bo celovita obravnava primera, vključno z vsemi njegovimi procesnimi in pravnimi vidiki, obdelana v prihodnji doktorski disertaciji.

1.2 Hipoteza

Na obravnavanem primeru (angl. case study) sodišče ni štitalo človekovih pravic v kazenskem postopku.

1.3 Namen in cilji naloge

Namen magistrske naloge je preučiti in analizirati zaščito človekovih pravic deležnikov v konkretnem primeru, kazenskega postopka, ter ugotoviti, v kolikšni meri so bile pravice obdolženca zaščitene oz. kršene. Predlagana raziskava se bo osredinila na pravico do poštenega sojenja, enakopravnosti orožij in na pravico do učinkovitega pravnega sredstva, ki jih zagotavljajo slovenska ustava in mednarodni pravni akti, kot je Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP).

Glavni cilji raziskave so:

- **Preučiti pravni okvir** varstva človekovih pravic v kazenskem postopku, zlasti pravice obdolženca, ter analizirati ustrezne zakonske in mednarodne vire.
- **Analizirati konkretni primer (ang. case study)** in ugotoviti, katere temeljne človekove pravice so bile kršene ter kako se je sodišče odzvalo na te kršitve.
- **Primerjati obravnavani primer** s sodno prakso slovenskih in mednarodnih sodišč ter identificirati morebitne vzorce kršitev v kazenskih postopkih.
- **Poudariti pomen varstva človekovih pravic** v kazenskih postopkih in opozoriti na pomanjkljivosti, ki lahko vodijo do sistemskih kršitev pravic obdolžencev.
- **Predlagati rešitve** za izboljšanje pravnega okvira in prakse, da se preprečijo nadaljnje kršitve človekovih pravic v kazenskih postopkih.

1.4 Metodologija dela in struktura naloge

Metodologija magistrske naloge temelji na kombinaciji več raziskovalnih pristopov, ki omogočajo celovito analizo obravnavanega primera in širšega pravnega okvira varstva človekovih pravic v kazenskem postopku.

1. **Analiza pravnih virov:** temeljni del metodologije je analiza pravnih aktov, ki urejajo kazenski postopek in varstvo človekovih pravic. Sem spadajo:
 - **Slovenska zakonodaja** (Kazenski zakonik, Zakon o kazenskem postopku, Ustava Republike Slovenije, Družinski zakonik);
 - **Mednarodni pravni akti** (Evropska konvencija o človekovih pravicah EKČP, Listina EU o temeljnih pravicah, KOP);
 - **Relevantna sodna praksa** Evropskega sodišča za človekove pravice in slovenskih sodišč.
2. **Študija primera (angl. case study):** osrednji del naloge bo predstavitev in analiza konkretnega primera, v katerem so bile kršene človekove pravice v kazenskem postopku. Primer bo obravnavan skozi prizmo pravic obdolženca, kot so: pravica do poštenega sojenja, pravica do obrambe in enakopravnost orožij. Ugotovitve bodo podkrepjene z relevantnimi sodnimi odločbami in s pravnimi argumenti.
3. **Primerjalnopravna analiza:** obravnavani primer bo primerjan z drugimi podobnimi primeri iz slovenske in mednarodne sodne prakse. S primerjalno

analizo bo mogoče ugotoviti, kako se slovenski pravni sistem odziva na tovrstne kršitve v primerjavi z mednarodnimi standardi in ali obstajajo vzorci kršitev človekovih pravic v kazenskih postopkih.

4. **Kritična analiza sodne prakse:** v tem delu bo opravljena poglobljena analiza sodb slovenskih in mednarodnih sodišč. Cilj je identificirati morebitne pomanjkljivosti v sodni praksi ter pravnih interpretacijah, ki so pripeljale do kršitev pravic obdolženca.
5. **Normativna analiza:** poleg analize sodne prakse bo izvedena tudi normativna analiza, v kateri bo raziskano, ali trenutna zakonodaja in pravni okvir v Sloveniji zagotavljata zadostno varstvo človekovih pravic v kazenskem postopku. To bo vključevalo kritični pregled zakonodajnih rešitev in predlogov za izboljšave.

Te metode bodo skupaj omogočile celovit vpogled v pravno problematiko in omogočile presojo o stanju varstva človekovih pravic v slovenskih kazenskih postopkih.

Omejitve magistrske naloge se nanašajo na objektivnost sklepov, kot to velja za študije primerov. Ti so namreč zelo odvisni od okoliščin, znotraj katerih je neki študijski primer nastal. V našem primeru so te omejitve lahko povezane z izborom odločevalcev v sodnih postopkih pa tudi obrambe, ki v podobnih postopkih nastopa.

Magistrska naloga je razdeljena na več poglavij, ki bodo postopno obravnavala obravnavani primer ter pravni in teoretični okvir, v katerem se je zgodil.

2. PRAVNI OKVIR VARSTVA ČLOVEKOVIH PRAVIC

Varstvo človekovih pravic je osrednja vrednota vsakega sodobnega pravnega sistema, vključno s pravnim redom Republike Slovenije. Temeljna načela za varstvo človekovih pravic izhajajo iz Ustave Republike Slovenije, mednarodnih pogodb kot so Listina Evropske unije o temeljnih pravicah (LEUTP 2000) in Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP 1950), ki jih je Slovenija ratificirala, ter sekundarne zakonodaje Evropske unije, katere članica je Slovenija. V kazenskem postopku varstvo človekovih pravic obdolženca, zlasti pravica do poštenega sojenja, predstavlja eno izmed ključnih varovalk pravne države.

2.1 Ustavna načela in varstvo človekovih pravic

Ustava Republike Slovenije (URS) je najvišji pravni akt, ki določa temeljna načela varstva človekovih pravic in svoboščin v kazenskih postopkih (Grad, Kaučič in Zagorc 2018). Načelo pravne države (2. člen URS), zahteva, da je kazenski postopek izveden skladno z zakonom in ob spoštovanju temeljnih človekovih pravic s poudarkom na zakonitosti, sorazmernosti in na predvidljivosti pravnih pravil. 14. člen zagotavlja enakost pred zakonom (14. člen URS), pri čemer obdolženec ne sme biti diskriminiran, ter načelo enakopravnosti orožij, ki zahteva enakovredne možnosti tožilstva in obrambe.

V zadevi *Kleyn in drugi proti Nizozemski* je ESČP poudarilo pomen enakopravnosti strank v postopku, s čimer je zaščitilo obdolženca pred arbitrarnimi odločitvami sodišč, ki bi lahko negativno vplivale na njegovo pravico do poštenega sojenja (ESČP 2003, *Case of Kleyn and others v. the Netherlands*, št. 39343/98, 39651/98, 43147/98 in 46664/99).

Pravica do osebnega dostojanstva in varnosti po 34. členu nalaga, da so pogoji pripora in procesnih dejanj spoštljivi do obdolženca. 22. in 23. člen opredeljujeta pravico do poštenega sojenja, kar vključuje nepristranski, javni in pravični postopek ter sodno varstvo. Ustavna pravica do obrambe po 29. členu zagotavlja obdolžencu možnost lastne

obrambe, predstavitve dokazov in enakovrednega položaja v postopku. Načelo zakonitosti v kazenskem pravu po 28. členu preprečuje kazenske postopke za dejanja, ki niso vnaprej opredeljena kot kazniva, s čimer varuje posameznika pred arbitrarnim pregonom.

Pravica do poštenega sojenja je ena temeljnih procesnih pravic, ki jo varujejo slovenska ustava in tudi mednarodni pravni akti. Gre za ključni mehanizem, ki zagotavlja, da so vsi obdolženci v kazenskem postopku obravnavani pravično, nepristransko in skladno z zakonodajo. Pošteno sojenje vključuje več sestavin, med drugim pravico do obrambe, enakopravnost orožij, pravico do neodvisnega in nepristranskega sodišča ter pravico do javnega sojenja. Poleg tega 29. člen zagotavlja, da noben obdolženec ne more biti kaznovan brez ustreznega in zakonitega sodnega postopka, v katerem se presojuje vsi dokazi in argumenti obeh strani.

Evropsko sodišče za človekove pravice (ESČP) je v številnih sodbah poudarilo pomen pravice do poštenega sojenja kot temeljnega načela v kazenskih postopkih. V zadevi Salduz proti Turčiji je sodišče ugotovilo, da kršitev pravice do odvetnika v zgodnjih fazah kazenskega postopka pomeni kršitev 6. člena EKČP. V podobnem primeru Barberà, Messegué in Jabardo proti Španiji je ESČP opozorilo, da je pravica do poštenega sojenja sistemska pravica, ki mora biti zagotovljena na vseh ravneh postopka.

2.2 Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP)

Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP 1950) je ključni mednarodni dokument, ki varuje temeljne človekove pravice in svoboščine ter vzpostavlja pravni okvir za njihovo uveljavljanje na evropski ravni. Sprejeta je bila leta 1950 v okviru Sveta Evrope, Slovenija pa jo je ratificirala leta 1994. EKČP ima neposreden učinek v slovenskem pravnem redu, kar pomeni, da posamezniki lahko svoje pravice, opredeljene v Konvenciji, uveljavljajo neposredno pred domačimi sodišči pa tudi pred Evropskim sodiščem za človekove pravice (ESČP) v Strasbourgu, če so bile vse domače pravne poti izčrpane.

Postopek varstva človekovih pravic na podlagi EKČP se začne pred domačimi sodišči, ki morajo pri svojih odločitvah upoštevati določbe Konvencije in sodno prakso ESČP. Če posameznik meni, da so mu bile kršene pravice, določene v EKČP, in če so vse domače pravne poti izčrpane, lahko vloži pritožbo pred ESČP. Sodišče nato preveri, ali je država spoštovala določbe Konvencije v posameznem primeru.

V zadevi Šilih proti Sloveniji je ESČP razsodilo, da Slovenija ni zagotovila učinkovitega sodnega varstva ob hudi malomarnosti zdravnika, kar je pomenilo kršitev 2. člena EKČP (pravica do življenja) (ESČP 2009, *Šilih proti Sloveniji*, št. 71463/01). Ta primer ponazarja, kako lahko posamezniki uveljavljajo pravice pred ESČP, če domača sodišča ne zagotovijo ustreznega varstva.

EKČP ima v slovenskem pravnem redu posebno mesto. Po ratifikaciji postane del slovenskega pravnega sistema in ima prednost pred zakoni, kar pomeni, da mora biti vsaka zakonodaja skladna z določbami Konvencije. Poleg tega mora slovenska sodišča pri interpretaciji pravic obdolžencev in žrtev v kazenskih postopkih upoštevati tudi sodno prakso ESČP, ki pomembno prispeva k razlagi in razvoju pravic, določenih v EKČP.

Sodbe ESČP so pomemben vir za slovenska sodišča, saj prispevajo k harmonizaciji človekovih pravic po vsej Evropi. Zadeve, kot je Mandić in Jović proti Sloveniji, v kateri je ESČP ugotovilo kršitev 3. člena EKČP zaradi nečloveških in ponižujočih razmer v slovenskih zaporih (ESČP 2011, *Mandić in Jović proti Sloveniji*, št. 5774/10 in 5985/10), kažejo, kako ESČP vpliva na slovensko pravosodje in prispeva k izboljšanju standardov človekovih pravic.

EKČP je pomemben steber varstva človekovih pravic v kazenskih postopkih, saj zagotavlja vrsto procesnih pravic, kot so: pošteno sojenje, osebna svoboda in varstvo pred nečloveškim ravnanjem. Njen vpliv na slovenski pravni red je očiten na zakonodajni in sodni ravni, kjer so sodbe ESČP pogosto pomembne za interpretacijo in razvoj domačih pravic.

6. člen Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP) je temeljni steber zaščite procesnih pravic, ki zagotavlja pravico do poštenega sojenja. Določa, da mora biti vsaka

zadeva obravnavana pošteno, javno in v razumnem roku pred neodvisnim ter nepristranskim sodiščem, ustanovljenim z zakonom.

Ključne sestavine pravice do poštenega sojenja vključujejo: zahtevo po neodvisnem in nepristranskem sodišču, pri čemer sodniki nimajo osebnih interesov ali predsodkov. Sojenje mora biti javno, kar omogoča transparentnost postopka, pri čemer lahko sodišče zaradi utemeljenih razlogov omeji dostop do obravnave.

Obdolžencu mora biti zagotovljena pravica do obrambe, kar vključuje možnost lastne obrambe ali pomoči zagovornika, pravico do zaslišanja prič in dostopa do relevantnih informacij. Pomembna je tudi pravica do zaslišanja, pri čemer lahko obdolženec predstavi svoje poglede in dokaze.

Evropsko sodišče za človekove pravice (ESČP) je v svoji sodni praksi večkrat poudarilo pomen učinkovite obrambe in razumnega trajanja postopka. V zadevi *Salduz proti Turčiji* je ugotovilo, da kršitev pravice do zagovornika v zgodnjih fazah postopka pomeni kršitev 6. člena EKČP. V primeru *Kremzow proti Avstriji* pa je sodišče opredelilo, da lahko sama dolgotrajnost postopka predstavlja kršitev pravice do poštenega sojenja (ESČP 1993, *Kremzow v. Avstrija*, št. 12350/86).

2.2.1 Pomen za slovenski pravni red

V slovenskem pravnem sistemu je 6. člen EKČP ključnega pomena za zagotavljanje pravice do poštenega sojenja. Slovenska sodišča morajo pri presoji primerov upoštevati standarde, določene na strani ESČP, kar vpliva na prakso in interpretacijo nacionalne zakonodaje. Ta člen ima neposreden učinek v slovenskem pravu, kar pomeni, da ga morajo domača sodišča upoštevati pri obravnavi kazenskih postopkov.

Sodbe ESČP so pomemben vir za slovenska sodišča, saj prispevajo k izboljšanju standardov človekovih pravic in zagotavljanju skladnosti z mednarodnimi normami. Primeri, kot je *Perak proti Sloveniji* (ESČP 2016, *Perak proti Sloveniji*, pritožba št. 37903/09), kjer je ESČP ugotovilo kršitev 6. člena EKČP zaradi neupoštevanja pravic

obdolženca, služijo kot opomnik za nujnost dosledne zaščite pravic v kazenskih postopkih.

6. člen EKČP zagotavlja celovit nabor pravic, ki skupaj tvorijo temelj poštenega sojenja. Ta pravica vključuje neodvisno in nepristransko sodišče, pravico do javnega sojenja, obrambe, zaslišanja in razumen rok. Sodništvo ESČP pogosto interpretira te pravice, kar vpliva na slovensko pravno prakso in zagotavlja, da so pravice obdolžencev zaščitene skladno z mednarodnimi standardi.

13. člen Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP) določa pravico do učinkovitega pravnega sredstva, ki je ključna za zagotavljanje, da posamezniki lahko uveljavljajo svoje pravice, ki so zaščitene s Konvencijo. Ta člen zagotavlja, da ima vsakdo, čigar pravice in svoboščine, priznane v EKČP, so kršene, pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred nacionalnim organom, čeprav so te pravice in svoboščine priznane s Konvencijo ali z njenimi protokoli.

2.2.2 Interpretacija in sodna praksa ESČP

Sodna praksa Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP) je pomembna pri razlagi 13. člena EKČP. V zadevi *Kudla proti Poljski* je ESČP ugotovilo, da je Poljska kršila 13. člen zaradi nezadostnih pravnih sredstev, ki niso zagotavljala učinkovitega nadzora nad dolgotrajnim priporom, kar je pomenilo kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva (ESČP 2000, *Kudla proti Poljski*, št. 30210/96). Sodišče je poudarilo, da mora biti pravno sredstvo sposobno odpraviti kršitve in omogočiti pritožniku, da doseže zadostno zaščito svojih pravic.

2.2.3 Učinkovitost pravnega sredstva v slovenskem pravem sistemu

V slovenskem pravem sistemu je 13. člen EKČP pomemben za zagotavljanje, da so pravna sredstva, ki so na voljo posameznikom, resnično učinkovita. Slovenija mora zagotoviti, da pravna sredstva ne le obstajajo, ampak so tudi učinkovita pri zaščiti pravic, določenih v EKČP. To vključuje tudi zagotovitev, da obstajajo ustrezni mehanizmi za pregled in odpravo kršitev ter da so postopki za pritožbo dostopni in pravični.

Sodbe ESČP, kot je Kumer proti Sloveniji, v kateri je ESČP ugotovilo, da slovenski pravni sistem ni zagotovil učinkovitega pravnega sredstva za obravnavo kršitve človekovih pravic (ESČP 2006, *Kumer proti Sloveniji*, št. 77542/01), služijo kot pomemben vir za izboljšanje nacionalnih pravnih sredstev in praks, da se zagotovi skladnost z mednarodnimi standardi.

13. člen EKČP zagotavlja pravico do učinkovitega pravnega sredstva, ki mora biti dostopno, učinkovito in omogočiti odpravo kršitev pravic. Sodna praksa ESČP potrjuje pomen tega člena pri zagotavljanju resnične zaščite posameznikov, medtem ko mora slovenski pravni sistem zagotavljati, da so pravna sredstva skladna z mednarodnimi standardi in zagotavljajo učinkovito varstvo pravic.

Sodna praksa Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP) ima ključno vlogo pri razlagi in uveljavljanju pravic, opredeljenih v Evropski konvenciji o človekovih pravicah (EKČP). ESČP s svojimi odločitvami prispeva k razvoju in natančni razlagi človekovih pravic ter vpliva na nacionalne pravne sisteme držav članic Sveta Evrope.

Sodna praksa ESČP je pomembna za interpretacijo in apliciranje določb EKČP, kar omogoča enotno zaščito človekovih pravic v vseh državah članicah. ESČP obravnava posamezne primere, v katerih posamezniki trdijo, da so njihove pravice, zaščitene s Konvencijo, kršene, ter izdaja sodbe, ki pogosto vplivajo na nacionalno zakonodajo in prakso.

2.2.4 Pomen sodne prakse za slovenski pravni red

Sodna praksa ESČP vpliva na slovenski pravni sistem na več načinov. Prvič, sodbe ESČP služijo kot pomemben pravni vir za interpretacijo in uporabo EKČP v Sloveniji. Domača sodišča morajo upoštevati standarde, ki jih določi ESČP, in prilagoditi svojo prakso, da zagotavljajo skladnost z mednarodnimi normami.

Drugič, sodbe ESČP vplivajo na razvoj slovenskega prava in zakonodaje, saj pogosto vodijo do sprememb in izboljšav v nacionalnih pravnih sistemih, da se zagotovi boljša zaščita človekovih pravic. Primeri, kot so *Dolenc proti Sloveniji* in *Perak proti Sloveniji*,

ponazarjajo, kako ESČP vpliva na pravno prakso in reforme v Sloveniji, da se izboljša zaščita pravic posameznikov.

Sodna praksa ESČP je ključna za razumevanje in zagotavljanje zaščite pravic, opredeljenih v EKČP. Odločitve ESČP prispevajo k razvoju pravne teorije in prakse ter vplivajo na nacionalne pravne sisteme, kar zagotavlja enotno in učinkovito zaščito človekovih pravic v Evropi.

2.3 Kazenski zakonik (KZ-1)

Kazenski zakonik Republike Slovenije (KZ-1) je temeljni pravni akt, ki določa kazniva dejanja in sankcije zanje v slovenskem pravnem sistemu. Sprejet je bil leta 2008 in z več poznejšimi spremembami še naprej ureja temeljna vprašanja kazenskega prava. KZ-1 sledi načelom pravne države in spoštovanja človekovih pravic, kar vključuje zagotavljanje pravičnega kazenskega postopka ter ustreznega varstva pred kršitvami pravic obdolžencev in drugih udeležencev v kazenskem postopku.

Kazenski zakonik (KZ-1) vzpostavlja temeljne pravne okvire kazenskega prava na podlagi treh ključnih načel. Načelo zakonitosti preprečuje kazenske postopke za dejanja, ki med storitvijo niso bila opredeljena kot kazniva, s čimer varuje posameznike pred arbitrarnim kazenskim pregonom. Načelo sorazmernosti zagotavlja, da so sankcije za kazniva dejanja sorazmerne njihovi teži in okoliščinam storitve, kar omogoča pravično kaznovanje. Načelo krivdnosti določa, da je posameznik lahko kaznovan le, če je kaznivo dejanje storil naklepno ali iz malomarnosti, pri čemer se upoštevajo različne stopnje odgovornosti glede na storilčevo vedenje in mentalno stanje ob storitvi kaznivega dejanja. Ta načela skupaj tvorijo temelje za pravično, predvidljivo in ustavno skladno delovanje kazenskega pravosodja.

2.3.1 Spremembe in dopolnitve KZ-1

Kazenski zakonik (KZ-1) je bil večkrat spremenjen in dopolnjen, da bi se uskladił z razvojem kazenskopravne teorije in prakse ter z mednarodnimi obveznostmi, ki jih ima

Slovenija. Zadnje spremembe so vključile večjo zaščito žrtev kaznivih dejanj pa tudi strožjo obravnavo določenih vrst kaznivih dejanj, kot so gospodarski kriminal in kazniva dejanja zoper spolno nedotakljivost. KZ-1 predstavlja temeljni pravni okvir za kazensko pravo v Sloveniji ter zagotavlja, da so kazenski postopki skladni z ustavnimi in mednarodnimi standardi človekovih pravic. Kazenski zakonik zagotavlja pravičnost in sorazmernost kaznovanja ter varuje pravice obdolžencev in drugih udeležencev v kazenskem postopku.

2.3.2 Načelo zakonitosti v kazenskem pravu

Načelo zakonitosti je temeljno načelo kazenskega prava, ki določa, da lahko posameznika kaznujemo le za dejanja, ki so bila v času njihove storitve opredeljena kot kazniva z zakonom. V kazenskem pravu Republike Slovenije je načelo zakonitosti opredeljeno v Kazenskem zakoniku, ki določa, da »nihče ne sme biti kaznovan za dejanje, ki v času storitve ni bilo kaznivo po zakonu, niti mu ni mogoče izreči strožje kazni od tiste, ki je veljala v času storitve kaznivega dejanja«. (2. člen KZ-1)

Načelo zakonitosti ima tri ključne sestavine:

- **Prepoved retroaktivnosti:** kazensko pravo deluje le za naprej, kar pomeni, da posameznik ne more biti kaznovan za dejanje, ki v času storitve ni bilo opredeljeno kot kaznivo. To načelo zagotavlja pravno varnost in zaščito posameznikov pred arbitrarnimi kaznovanji. (28. člen URS)
- **Določnost kaznivega dejanja in kazni:** da je dejanje kaznivo, mora biti vnaprej natančno opredeljeno z zakonom. Kazensko pravo mora biti jasno, določeno in razumljivo, da lahko posameznik predvidi, katera dejanja so kazniva in kakšne sankcije mu lahko sledijo. Načelo *nullum crimen, nulla poena sine lege* («ni kaznivega dejanja, ni kazni brez zakona») je temelj tega postulata. (Zupančič 2002)
- **Načelo sorazmernosti:** kaznovanje mora biti skladno z načelom sorazmernosti, kar pomeni, da je kazen sorazmerna teži kaznivega dejanja in okoliščinam storitve. To je ključno za zagotavljanje pravičnosti v kazenskem pravu. (3. člen KZ-1)

2.3.3 Načelo zakonitosti v mednarodnem kontekstu

Načelo zakonitosti ni samo nacionalno, ampak tudi mednarodno priznано načelo, saj ga določa 7. člen Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP). Ta člen zagotavlja, da »nihče ne sme biti kaznovan za dejanje ali opustitev, ki po nacionalnem ali mednarodnem pravu v času storitve ni bilo kaznivo« (7. člen EKČP). Evropsko sodišče za človekove pravice (ESČP) je v svojih sodbah večkrat poudarilo pomen načela zakonitosti, zlasti v primeru Kokkinakis proti Grčiji (ESČP 1993, *Kokkinakis proti Grčiji*, št. 14307/88), kjer je sodišče razsodilo, da mora biti zakonodaja, ki opredeljuje kazniva dejanja, jasna in predvidljiva, da se posamezniki lahko ravnajo po njej.

2.3.4 Načelo zakonitosti v slovenski ustavi

V Sloveniji je načelo zakonitosti pravno zajamčeno tudi z 28. členom Ustave Republike Slovenije, ki določa: »Nihče ne sme biti kaznovan za dejanje, za katero zakon ni določil, da je kaznivo, preden je bilo storjeno, niti ne sme biti obsojen na strožjo kazen, kot je bila določena v času, ko je bilo dejanje storjeno.« (28. člen URS) Načelo zakonitosti je tako ključno pri zagotavljanju pravne varnosti in zaščite človekovih pravic, saj preprečuje arbitrarnost pri kazenskem pregonu in kaznovanju.

Sodišča v Sloveniji in Evropsko sodišče za človekove pravice (ESČP) pogosto obravnavajo primere, ki vključujejo načelo zakonitosti. 7. člen EKČP opredeljuje načelo zakonitosti v kazenskem pravu ("*nullum crimen, nulla poena sine lege praevia*"), ki ga je razvil italijanski pravni filozof Cesare Beccaria. Načelo prepoveduje retroaktivno uporabo kazenskega prava, zahteva predhodno določitev kaznivega dejanja v zakonu in preprečuje izrek strožje kazni od predvidene v času storitve. Tradicionalno se je to načelo varovalo predvsem formalno preko restriktivne razlage kazenskih zakonov, danes pa je vse pomembnejše procesno varstvo preko ustavnosodnega presojanja in sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP). Na primer v zadevi Koprivnikar proti Sloveniji je ESČP razsodilo, da je bilo z izrekom enotne kazni poseženo v prepoved kaznovanja brez zakonske podlage po 7. členu (ESČP 2017, *Koprivnikar – Slovenia*, št. 67503/13).

Načelo zakonitosti je osrednje načelo kazenskega prava, ki zagotavlja pravičnost in predvidljivost v kazenskem sistemu. V nacionalnem in mednarodnem kontekstu ščiti posameznike pred samovoljnim kaznovanjem ter zagotavlja, da so kazniva dejanja in kazni jasno opredeljeni z zakonom. Kot tako načelo zakonitosti ne prispeva le k varovanju pravic obdolžencev, ampak tudi k splošnemu spoštovanju človekovih pravic in temeljnih svoboščin.

2.4 Družinski zakonik (DZ)

Družinski zakonik (DZ) je temeljni pravni akt, ki ureja področje družinskih razmerij v Republiki Sloveniji. Sprejet je bil leta 2017, uveljavljen pa 15. aprila 2019. Družinski zakonik je nadomestil prejšnji Zakon o zakonski zvezi in družinskih razmerjih (ZZZDR), ki je veljal od leta 1976, ter je prinesel pomembne spremembe in novosti na področju varstva pravic otrok, skrbništva, posvojitve in drugih družinskih razmerij.

2.4.1 Temeljna načela Družinskega zakonika

Družinski zakonik je zgrajen na več temeljnih načelih, ki zagotavljajo pravno varnost in enakost v družinskih razmerjih:

- **Načelo varstva koristi otroka:** najpomembnejše načelo v Družinskem zakoniku je, da morajo biti v vseh postopkih in odločitvah, ki zadevajo otroka, na prvem mestu otrokove koristi. DZ izrecno določa, da so koristi otroka prednostna naloga pri odločanju v povezavi z varstvom, vzgojo in s preživljanjem otroka (7. člen DZ). Načelo koristi otroka je tudi skladno s Konvencijo o otrokovih pravicah (KOP), ki določa, da morajo biti otrokove koristi osrednja skrb vseh odločitev, ki vplivajo na otroka (3. člen KOP)
- **Enakopravnost staršev pri vzgoji otrok:** družinski zakonik poudarja enakopravnost staršev pri izvrševanju starševske skrbi in odločitvah glede otrok. Starša sta enako odgovorna za otrokovo vzgojo in razvoj, ne glede na to, ali živita skupaj ali ločeno. (6. člen DZ)

- **Načelo zaščite družinskega življenja:** DZ varuje družinsko življenje in zagotavlja, da so družinska razmerja pravno varovana in zaščitena. To vključuje pravico otrok do obeh staršev in varstvo družinskih vezi.

2.4.2 Pomembne spremembe, ki jih je prinesel Družinski zakonik

Družinski zakonik je v primerjavi z ZZZDR uvedel več novosti in prilagoditev sodobnim potrebam družinskih razmerij:

- **Uvedba partnerstva in enakopravnost zakonske zveze in partnerske skupnosti:** DZ izenačuje zakonsko zvezo in partnersko zvezo, kar pomeni, da imajo istospolni partnerji enake pravice in dolžnosti kot heteroseksualni partnerji v zakonski zvezi. To vključuje tudi pravico do posvojitve otrok (9. člen DZ).
- **Prenos odločanja o sporih glede otrok na sodišča:** ena izmed pomembnih novosti DZ je, da v vseh primerih, ko se starša ne moreta sporazumeti o vzgoji in varstvu otrok, odloča sodišče, ne več center za socialno delo, kot je veljalo po prejšnji zakonodaji. Sodišče ob tem pridobi mnenje strokovnjakov iz CSD, vendar sprejme končno odločitev. (138. člen DZ)
- **Uvedba mediatorstva:** DZ omogoča staršem, da se ob sporih glede otrok ali drugih družinskih razmerij poslužijo mediacije, kar je alternativna metoda reševanja sporov in vključuje nevtralno tretjo osebo – mediatorja, ki pomaga doseči dogovor (202. člen DZ).

2.4.3 Pravice otrok v Družinskem zakoniku (DZ)

Družinski zakonik v središče postavlja pravice otrok. Med najpomembnejšimi pravicami otrok so:

- **Pravica do izražanja mnenja:** otrok ima pravico izraziti svoje mnenje v vseh postopkih, ki ga zadevajo, skladno z njegovo starostjo in zrelostjo. Sodišče mora upoštevati otrokovo mnenje, če presodi, da je otrok dovolj zrel in da lahko razumljivo izrazi svoje mnenje. (143. člen DZ)
- **Pravica do obeh staršev:** DZ določa, da ima otrok pravico do stikov z obema staršema, razen če je to v nasprotju z njegovimi koristmi. Sodišča morajo v

vsakem primeru odločati skladno s tem načelom, pri čemer morajo presoјati okoliščine posameznega primera.

- **Pravica do preživnine:** DZ določa, da je preživnina za otroka pravica otroka, ki jo morajo starši zagotavljati skladno s svojimi zmožnostmi in otrokovimi potrebami. Preživnina je namenjena kritju stroškov vzgoje, izobraževanja in vzdrževanja otroka. (183. člen DZ)

2.4.4 Postopki glede starševske skrbi in skrbništva

Družinski zakonik določa pravila glede izvajanja starševske skrbi, ki je pravica in dolžnost staršev, da skrbijo za otroka in zagotavljajo njegove materialne in nematerialne potrebe:

- **Skupna starševska skrb:** po DZ je skupna starševska skrb pravilo, kadar starša živita ločeno, razen če sodišče v izjemnih primerih odloči drugače v korist otroka. (138. člen DZ)
- **Postavitev skrbnika:** DZ ureja tudi skrbništvo za mladoletne osebe, ki nimajo staršev ali katerih starši ne morejo skrbeti zanje. Skrbnik ima dolžnost, da varuje osebne in premoženjske interese mladoletnika. (240. člen DZ)

Družinski zakonik je prinesel obsežno reformo družinskega prava v Sloveniji in uvedel vrsto novosti, ki boljše ščitijo pravice otrok in urejajo družinska razmerja. Posebej pomembno je, da DZ poudarja koristi otroka kot ključno vodilo pri vseh odločitvah ter zagotavlja enakopravnost staršev, ne glede na njihovo partnersko razmerje. Hkrati prinaša več pravnih sredstev za reševanje sporov in varstvo družinskih pravic v sodnih postopkih.

2.4.5 Vpliv družinskega zakonika na kazenske postopke

Družinski zakonik (DZ) kot temeljni pravni akt, ki ureja družinska razmerja v Sloveniji, pomembno vpliva tudi na kazenske postopke, zlasti na področju zaščite otrok in drugih ranljivih skupin ter pri pregonu kaznivih dejanj, povezanih z družinskimi razmerji. Njegove določbe dopolnjujejo kazensko zakonodajo ter vzpostavljajo okvir za obravnavo kaznivih dejanj, ki izvirajo iz družinskih konfliktov, kot so nasilje v družini, zanemarjanje otrok ali kršitev pravice do preživljanja.

2.4.6 Zaščita otrok in ranljivih oseb

Družinski zakonik je pomembno okrepil zaščito otrok in ranljivih oseb, kar neposredno vpliva na kazenske postopke v primerih, ko so otroci žrtve kaznivih dejanj. DZ daje prednost otrokovim koristim in pravicam ter vzpostavlja postopke, ki jih morajo organi pregona upoštevati pri obravnavi primerov, povezanih z družino:

- **Pravica do zaščite pred nasiljem:** družinski zakonik jasno določa, da imajo otroci pravico do zaščite pred vsemi oblikami nasilja, vključno z nasiljem v družini. To pomeni, da se v kazenskih postopkih, v katerih so otroci žrtve nasilja ali zanemarjanja, uporablja posebna pozornost, zlasti glede zaslišanja in psihološke podpore otrokom (7. člen DZ). Kazenski postopek mora biti tako prilagojen potrebam otrok, kar je skladno s Konvencijo o otrokovih pravicah (KOP) in z Evropsko konvencijo o človekovih pravicah (EKČP).
- **Izvajanje starševske skrbi v kazenskih postopkih:** DZ določa, da v primeru, ko starši zaradi kaznivih dejanj (npr. nasilja, zanemarjanja) ne morejo več izvajati starševske skrbi, sodišče lahko odloči o odvzemu starševske pravice ali postavitvi skrbnika za otroke (176. člen DZ). To pomeni, da lahko kazenski postopki vodijo v spremembo družinskega statusa in pravic staršev.

2.4.7 Nasilje v družini in povezava s kazenskim pravom

Nasilje v družini je eno najpogostejših kaznivih dejanj, ki ga urejata Družinski zakonik in tudi Kazenski zakonik (KZ-1). Družinski zakonik je v tem kontekstu ključnega pomena, saj določa preventivne ukrepe in zagotavlja takojšnje pravno varstvo žrtev družinskega nasilja.

- **Nujni ukrepi za zaščito pred nasiljem:** DZ predvideva, da lahko sodišča ali drugi pristojni organi odredijo nujne ukrepe za zaščito žrtev nasilja, kot so: prepoved približevanja storilca, odstranitev storilca iz skupnega stanovanja ali drugečasne ukrepe (109. člen DZ). Ti ukrepi dopolnjujejo kazenske sankcije in omogočajo takojšnjo zaščito žrtev, še preden se konča kazenski postopek.
- **Kazenski zakonik in nasilje v družini:** Kazenski zakonik v členu 191 določa kaznivo dejanje nasilja v družini, pri čemer Družinski zakonik prispeva k določanju parametrov za zaščitne ukrepe in postopke, ki zadevajo žrtve tega

kaznivega dejanja. Poleg tega DZ omogoča, da se v kazenskem postopku sprejmejo ukrepi za zaščito otrok in drugih ranljivih družinskih članov pred storilcem kaznivega dejanja.

2.4.8 Postopkovna zaščita v kazenskih postopkih

Družinski zakonik vpliva tudi na postopkovna vprašanja v kazenskih postopkih, v katerih so vpleteni družinski člani. Pri kazenskih postopkih, v katerih so vpleteni otroci ali drugi družinski člani, se uporabljajo posebne procesne določbe, ki izhajajo iz DZ:

- **Zaslišanje otrok:** zaslišanje otrok v kazenskem postopku mora potekati na način, ki ne škodi njihovem psihološkemu zdravju in je skladen z načelom koristi otroka (143. člen DZ). To pomeni, da se v praksi uporablja prilagojeno zaslišanje v navzočnosti psihologa ali druge strokovne osebe, kar zmanjša stres za otroka med kazenskim postopkom.
- **Ukrepi za zaščito prič in žrtev:** DZ v povezavi s kazenskim postopkom omogoča, da se žrtvam nasilja v družini ali otrokom, ki so žrtve kaznivih dejanj, zagotovita varnost in pravna podpora skozi celoten postopek (171. člen DZ). To vključuje možnost, da se žrtev umakne v varno hišo ali da se zoper storilca kaznivega dejanja odredi zaščitni ukrep.

Družinski zakonik ima pomemben vpliv na kazenske postopke, zlasti v primerih, ki vključujejo družinsko nasilje, zaščito otrok in vprašanja preživninskih obveznosti. S svojimi določbami o zaščiti ranljivih skupin, izvajanju starševske skrbi in preživninskih obveznostih dopolnjuje kazensko zakonodajo in zagotavlja pravno varstvo za družinske člane v kazenskih zadevah. V povezavi z zakoni, kot je Kazenski zakonik (KZ-1), Družinski zakonik zagotavlja celovit okvir za reševanje družinskih sporov in zaščito pravic v kazenskem postopku.

2.4.9 Varstvo pravic mladoletnikov in ranljivih skupin

Varstvo pravic mladoletnikov in ranljivih skupin je osrednji element Družinskega zakonika (DZ) in tudi kazenske zakonodaje. Ta pravni okvir je zasnovan na načelih zaščite otrok in drugih ranljivih oseb pred nasiljem, zlorabo ter zagotavljanju njihovega

dostojanstva in varnosti. Posebno pozornost namenja postopkovni zaščiti mladoletnikov v kazenskih postopkih ter sprejemanju posebnih ukrepov za zaščito ranljivih skupin skladno z mednarodnimi standardi in domačo zakonodajo.

2.4.10 Načelo koristi otroka in mladoletniška zaščita

Družinski zakonik v svojem osrednjem načelu koristi otroka določa, da je treba v vseh odločitvah, ki se nanašajo na mladoletnike, dati prednost njihovim koristim (7. člen DZ). To načelo usmerja tudi kazenske postopke, v katerih so vpleteni mladoletniki, in sicer kot žrtve ali kot priče. Postopkovna pravila morajo biti prilagojena njihovi starosti, zrelosti in psihološkemu stanju. Poleg tega DZ poudarja pravico otrok, da so slišani v vseh postopkih, ki jih zadevajo, pri čemer mora sodišče njihovo mnenje ustrezno upoštevati.

Skladno s **Konvencijo o otrokovih pravicah (KOP)**⁹ imajo otroci pravico do zaščite pred nasiljem, izkoriščanjem in zlorabami. Slovenija je kot podpisnica KOP dolžna te pravice uresničevati tudi v kazenskih postopkih, v katerih so mladoletniki pogosto v ranljivem položaju. To se kaže v posebnih postopkovnih zaščitah, kot je zaslišanje otrok v navzočnosti strokovne osebe ali prek video povezave, da se prepreči dodatna travmatizacija.

2.4.11 Mednarodni okvir in vpliv evropskih norm

Varstvo pravic mladoletnikov in ranljivih skupin v slovenski zakonodaji je skladno z mednarodnimi in evropskimi standardi, zlasti z določbami Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP) in s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice

⁹ 3. člen KOP pravi, da pri vseh dejavnostih v povezavi z otroki, tj. da jih vodijo državne ali zasebne ustanove za socialno varstvo, sodišča, upravni organi ali zakonodajna telesa, morajo biti otrokove koristi glavno vodilo. Države pogodbenice se zavezujejo, da bodo otroku zagotovile takšno varstvo in skrb, kakršno je potrebno z njegovo blaginjo, upoštevaje pravice in dolžnosti staršev, zakonitih skrbnikov ali drugih posameznikov, ki so zakonsko odgovorni za otroka, in da bodo v ta namen sprejele vse ustrezne zakonodajne in upravne ukrepe. Države pogodbenice zagotovijo, da se bodo ustanove, službe in zavodi, odgovorni za skrb ali varstvo otrok, prilagodili normam, ki so jih predpisale pristojne oblasti, še posebej na področju varnosti, zdravja ter števil in usposobljenosti osebja, pa tudi zajamčile ustrezen nadzor. 30. člen pa navaja, da v tistih državah, v katerih živijo etnične, verske ali jezikovne manjšine ali osebe staroselskega porekla, otroku, ki pripada taki manjšini ali ki je staroselec, ne sme biti vzeta pravica, da skupaj z drugimi člani svoje skupine uživa svojo lastno kulturo, izpoveduje in izraža svojo lastno vero in da uporablja svoj lastni jezik. Poleg tega pa je pomembno določilo 41. člena, ki nalaga obveznost uporabe tiste zakonodaje, ki zagotavlja boljše varovanje otrokovih pravic (3. člen KOP).

(ESČP). EKČP v 6. in 13. členu zagotavlja pravico do poštenega sojenja in učinkovitega pravnega sredstva (6. in 13. člen EKČP), kar vključuje tudi pravico otrok do posebne obravnave (6. in 9. člen EKČP). Sodna praksa ESČP pa poudarja, da morajo države članice zagotoviti posebne zaščitne ukrepe za otroke v kazenskih postopkih.

Družinski zakonik in kazenska zakonodaja zagotavljata celovit sistem zaščite za mladoletnike in ranljive skupine, kar omogoča učinkovito obravnavo njihovih pravic v kazenskih postopkih. Posebni postopkovni ukrepi, prilagojeni zaslišanju in psihološki podpori, zagotavljajo, da so pravice otrok ustrezno varovane. Ta okvir je skladen z mednarodnimi standardi in omogoča boljše varstvo najranljivejših članov družbe.

2.5 Zakon o kazenskem postopku (ZKP)

Zakon o kazenskem postopku (ZKP) je temeljni pravni akt, ki v Sloveniji ureja postopek pregona in sojenja za kazniva dejanja. ZKP določa pravila, po katerih poteka kazenski postopek, ter zagotavlja pravice obdolženca, žrtve in drugih udeležencev v postopku. Njegov namen je zagotoviti pošteno in učinkovito izvajanje kazenskega prava skladno z načeli pravne države, s človekovimi pravicami in svoboščinami. ZKP se uporablja v povezavi z drugimi pomembnimi zakoni, kot so: Kazenski zakonik (KZ-1), Zakon o pravnem postopku (ZPP), ter mednarodnimi konvencijami, kot je Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP).

2.5.1 Temeljna načela kazenskega postopka

ZKP temelji na več ključnih načelih, ki so bistvena za zagotavljanje pravne varnosti in poštenosti postopka:

- **Načelo zakonitosti:** kazenski postopek se lahko vodi le skladno z zakonom, kar pomeni, da morajo biti vse faze postopka skladne z določbami ZKP in drugimi relevantnimi zakoni. Obdolženca je mogoče preganjati in kaznovati le za kazniva dejanja, ki so jasno opredeljena v zakonu. (1. člen ZKP)
- **Načelo pravice do obrambe:** obdolžencu je zagotovljena pravica do učinkovite obrambe, vključno s pravico do zagovornika, pravico do udeležbe v postopku in

pravico do izpodbijanja obremenilnih dokazov (12. člen ZKP). To načelo zagotavlja enakopravnost orožij med obtožbo in obrambo, kar je tudi del poštenega sojenja, določenega v 6. členu EKČP.

- **Načelo javnosti:** kazenski postopek je načelno javen, kar pomeni, da lahko javnost spremlja sojenje. V določenih primerih, zlasti kadar gre za zaščito mladoletnikov ali zaščito državne tajnosti, pa lahko sodišče odloči, da se postopek vodi za zaprtimi vrati. (295. člen ZKP)
- **Načelo iskanja materialne resnice:** sodišče in tožilstvo sta dolžna poiskati resnico o kaznivem dejanju in ugotoviti vse okoliščine, ki govorijo v prid ali v škodo obdolženca (17. člen ZKP). To pomeni, da morajo vsi dokazi, zbrani v postopku, temeljiti na resničnih dejstvih, s čimer se zagotovi zakonita in pravična odločitev.

2.5.2 Faze kazenskega postopka

Kazenski postopek po ZKP poteka v več fazah, od začetka preiskave do končne odločitve sodišča:

- **Preiskava:** preiskava je prva faza kazenskega postopka, v kateri se zbirajo dokazi o morebitnem kaznivem dejanju. Preiskavo vodi preiskovalni sodnik ali državni tožilec, odvisno od narave primera. (167. člen ZKP) V tej fazi je obdolžencu zagotovljena pravica do obrambe, vendar postopek poteka predvsem na ravni zbiranja dokazov.
- **Glavna obravnava:** po zaključenih preiskovalnih dejanjih se obtožni akt vloži na sodišče, ki vodi glavno obravnavo. Na glavni obravnavi poteka razprava med tožilstvom in obrambo, pri čemer sodišče preverja vse zbrane dokaze ter zasliši priče in izvedence. Namen glavne obravnave je ugotoviti resničnost obtožb in odločiti o krivdi ali nedolžnosti obdolženca. (329. člen ZKP)
- **Pritožbeni postopek:** po končani glavni obravnavi in izreku sodbe imajo obdolženec in tožilstvo pravico do pritožbe. Pritožbo se lahko vloži zaradi procesnih napak, napačne ugotovitve dejanskega stanja ali napačne uporabe prava. Višje sodišče nato odloča o pritožbi in lahko spremeni ali razveljavi sodbo. (367. člen ZKP)

2.5.3 Varstvo človekovih pravic v kazenskem postopku

ZKP vsebuje pomembne določbe o varstvu človekovih pravic in svoboščin, zlasti glede pravic obdolženca in žrtev kaznivih dejanj. Skladno s 6. členom EKČP mora biti kazenski postopek pravičen, nepristranski in hiter (6. člen EKČP). Ključne določbe o varstvu človekovih pravic vključujejo naslednje pravice:

- **Pravica do poštenega sojenja:** obdolženec ima pravico do poštenega sojenja, kar vključuje pravico do obveščeniosti o obtožbah, pravico do zagovornika, pravico do enakopravnosti orožij in pravico do sojenja v razumnem roku (17. člen ZKP; 6. člen EKČP).
- **Pravica do domneve nedolžnosti:** obdolženec je nedolžen, dokler mu krivda ni dokazana s pravnomočno sodbo. To načelo je temelj vsakega kazenskega postopka in je zapisano v ZKP pa tudi v EKČP (3. člen ZKP; 6. člen EKČP)
- **Pravica do učinkovitega pravnega sredstva:** žrtve kaznivih dejanj imajo pravico zahtevati zaščito svojih pravic in pravico do odškodnine. ZKP določa pravico žrtev do priglasitve premoženjskopravnega zahtevka v kazenskem postopku. (105. člen ZKP)

2.5.4 Posebnosti glede mladoletnikov in ranljivih oseb

ZKP vsebuje tudi posebne določbe, ki se nanašajo na obravnavo mladoletnikov in ranljivih oseb v kazenskem postopku. Mladoletni storilci so deležni posebne obravnave, ki je namenjena njihovi prevzgoji in ne samo kaznovanju (451. člen ZKP). Prav tako so predvideni posebni postopki za zaslišanje mladoletnih žrtev kaznivih dejanj in zaščitne ukrepe za ranljive skupine, kot so osebe s posebnimi potrebami in žrtve nasilja v družini (240.a člen ZKP).

Zakon o kazenskem postopku (ZKP) zagotavlja pravni okvir za vodenje kazenskih postopkov skladno z načeli pravne države, varstva človekovih pravic in zagotavljanja poštenega sojenja. Vse faze postopka so urejene tako, da se zagotovi učinkovito delovanje pravosodnega sistema, pri čemer se upoštevajo pravice obdolžencev, žrtev in drugih udeležencev. ZKP je tesno povezan z drugimi zakoni in mednarodnimi standardi, kot je EKČP, kar prispeva k zagotavljanju pravičnosti in zakonitosti v kazenskih postopkih.

2.5.5 Pravice obtoženca po ZKP

Zakon o kazenskem postopku (ZKP) obtožencu zagotavlja temeljne procesne pravice, ki so bistvene za zagotavljanje poštenega sojenja in učinkovitega pravnega varstva. Mednje spadajo pravica do obrambe, ki vključuje pravico do zagovornika po lastni izbiri oziroma pravico do zagovornika po uradni dolžnosti v zakonsko določenih primerih, pravica do aktivnega sodelovanja v postopku, pravica do molka ter pravica do informacij o postopku in obtožbah. Nadalje so obdolžencu zagotovljene pravica do poštenega sojenja in enakopravnosti orožij, ki se manifestira skozi načelo enakega dostopa do dokaznega gradiva, pravica do učinkovitega pravnega sredstva ter pravica do enakega obravnavanja strank v postopku. V okviru procesnih jamstev je posebej pomembno načelo enakosti orožij, ki zagotavlja enakopravno obravnavo strank v dokaznem postopku, ter nepristranskost sodišča kot temelj pravičnega sojenja. Obdolžencu so zagotovljene tudi enake možnosti pri uveljavljanju pravnih sredstev ter enakopravno obravnavanje v pritožbenem postopku, kar skupaj tvori celovit sistem procesnih garancij za zagotavljanje pravičnega kazenskega postopka. V nadaljevanju so podrobno predstavljene in obrazložene navedene procesne pravice.

– Pravica do obrambe

Pravica do obrambe je ena izmed temeljnih pravic obdolženca v kazenskem postopku, ki zagotavlja pravično in enakopravno obravnavo v sodnem procesu. Utemeljena je v 29. členu Ustave Republike Slovenije, 6. členu Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP) in je natančno urejena tudi v Zakonu o kazenskem postopku (ZKP) (29. člen URS; 6. člen EKČP). Ta pravica predstavlja enega ključnih stebrov poštenega sojenja, saj obdolžencu omogoča aktivno udeležbo v postopku, učinkovito obrambo svojih pravic in zagotovitev enakopravnosti v razmerju do tožilstva.

– Pravica do zagovornika

Eden izmed osrednjih vidikov pravice do obrambe je pravica do zagovornika, ki je zagotovljena v vseh fazah kazenskega postopka. Obdolženec ima pravico do izbranega zagovornika že od samega začetka postopka, torej od prvega policijskega zaslišanja

(4. člen ZKP). Če si obdolženec ne more zagotoviti zagovornika iz lastnih sredstev, mu je po zakonu zagotovljen zagovornik po uradni dolžnosti. Ta pravica preprečuje, da bi bil obdolženec v slabšem položaju zaradi pomanjkanja sredstev za obrambo, kar je skladno z načelom enakopravnosti orožij, določenim v 6. členu EKČP.

– **Pravica do sodelovanja v postopku**

Pravica do obrambe obsega tudi pravico obdolženca, da sodeluje v vseh fazah postopka in aktivno zagovarja svojo nedolžnost. To vključuje pravico do udeležbe na glavni obravnavi, pravico do zaslišanja in postavljanja vprašanj pričam, pravico do predlaganja dokazov in pravico do zagovora pred sodiščem (322., 329. člen ZKP). Ta sodelovalni vidik je bistvenega pomena za zagotavljanje enakopravnosti med obtožbo in obrambo ter preprečuje morebitne zlorabe oblasti.

– **Pravica do molka in pravica do informacije**

Obdolženec ima tudi pravico, do molka, oziroma pravico, da se ne obremenjuje, kar pomeni, da ni dolžen pričati proti sebi (227. člen ZKP). Ta pravica je ključna za zaščito posameznika pred samovoljnim izvajanjem pritiska organov pregona. Poleg tega ima obdolženec pravico, da je takoj obveščen o obtožbah, ki so mu naložene, ter o vseh svojih pravicah v postopku, kar omogoča učinkovito pripravo na obrambo.

– **Pravica do poštenega sojenja in enakopravnosti orožij**

Skladno s 6. členom EKČP mora biti obdolžencu zagotovljena enakopravnost orožij v postopku, kar pomeni, da ima enake možnosti kot tožilstvo za predstavitev svojih argumentov, dokazov in prič. Sodišče mora v postopku delovati nepristransko in zagotoviti, da nobena stran ni v neenakem položaju (6. člen EKČP).

– **Pravica do učinkovitega pravnega sredstva**

Obdolženec ima pravico do pritožbe zoper odločbo sodišča, če meni, da so bile v postopku kršene njegove pravice, napačno ugotovljeno dejansko stanje ali napačno

uporabljeno pravo. Pritožbeni postopek zagotavlja dodatno raven varstva pravice do obrambe, saj omogoča odpravo morebitnih napak v prvostopenjskem postopku. (383. člen ZKP) Pravica do obrambe je temeljna človekova pravica, ki zagotavlja, da obdolženec v kazenskem postopku ni v podrejenem položaju in da lahko učinkovito zagovarja svoje interese. Učinkovita obramba je nujna za zagotavljanje poštenega sojenja in varstva človekovih pravic ter preprečevanje morebitnih zlorab oblasti v kazenskem postopku.

– **Pravica do enakega obravnavanja strank**

Pravica do enakega obravnavanja strank je temeljno načelo sodnih postopkov, ki zagotavlja nepristranskost in pravičnost obravnave v kazenskem pravu. Temelji na načelih enakopravnosti in poštenega sojenja, kot ju določa 6. člen Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP), ter izhaja iz načela pravne države, ki je utemeljeno v 22. členu Ustave Republike Slovenije. To načelo je pomembno tudi v okviru Zakona o kazenskem postopku (ZKP), ki določa, da morata biti obe stranki – obtožba in obramba – obravnavani enako in imeti enake možnosti za predstavitev svojih dokazov, argumentov in pravnih sredstev.

– **Načelo enakosti orožij**

Ključni vidik pravice do enakega obravnavanja je načelo **enakosti orožij**, ki zagotavlja, da imata obe stranki v kazenskem postopku enake pravice in možnosti za uveljavljanje svojih stališč. To pomeni, da imata tožilstvo in obramba enake pogoje za pridobivanje, predstavitev in za izpodbijanje dokazov. Sodišče mora zagotoviti, da obe stranki lahko enakovredno sodelujeta v postopku in da nobena stran nima prednosti pri dostopu do informacij ali vplivanju na postopek. (6. člen EKČP)

– **Pravica do enakega dostopa do dokazov**

Pravica do enakega obravnavanja strank vključuje tudi pravico do enakega dostopa do dokazov. Obe stranki morata imeti pravico do vpogleda v vse dokaze, ki so bistveni za odločitev v postopku, in pravico do predlaganja svojih dokazov. To pravilo preprečuje,

da bi imela ena stran dostop do dokazov, ki jih druga stran nima možnosti pregledati ali izpodbijati. **Zakon o kazenskem postopku (ZKP)** določa, da mora sodišče paziti, da obe stranki enako obravnava pri pridobivanju in predstavitvi dokazov. (17. člen ZKP)

– **Nepriustranskost sodišča**

Za zagotovitev enakega obravnavanja strank je ključna nepriustranskost sodišča. Sodišče mora ostati nepriustransko skozi ves postopek in se ne sme nagibati na nobeno stran. Nepriustranskost je temelj poštenega sojenja in zagotavlja, da nobena stranka nima prednosti v postopku. Sodniki morajo biti neodvisni in pri odločanju izhajati samo iz dejstev in prava, brez vpliva zunanjih dejavnikov ali osebnih preferenc. (23. člen URS; 6. člen EKČP)

– **Enakost pri uveljavljanju pravnih sredstev**

Pravica do enakega obravnavanja vključuje tudi pravico obeh strank, da enako uveljavljata pravna sredstva. To pomeni, da morata imeti tožilstvo in obramba možnost, da se pritožita na sodbo ali druge odločitve sodišča v kazenskem postopku. ZKP določa, da morajo biti pogoji za pritožbo in druga pravna sredstva enaki za obe stranki. (392. člen ZKP)

– **Enako obravnavanje v pritožbenem postopku**

Načelo enakega obravnavanja se ohranja tudi v pritožbenem postopku. Obe stranki imata pravico do enake obravnave v vseh stopnjah postopka, vključno s pritožbo. Višje sodišče mora pregledati pritožbene argumente obeh strank ter pri tem enakopravno obravnavati njihove pravne in dejanske navedbe. To zagotavlja, da se pravice strank upoštevajo enakovredno tudi v postopku pregleda zakonitosti in pravilnosti sodbe. (383. člen ZKP)

Pravica do enakega obravnavanja strank je ključno načelo kazenskega postopka, ki zagotavlja nepriustransko in pravično sojenje. S tem načelom se zagotavlja enakopravnost med obtožbo in obrambo, kar preprečuje morebitne zlorabe procesnih pravic ter

zagotavlja, da se postopek vodi skladno z načeli pravne države in varstvom človekovih pravic.

2.5.6 Pravna sredstva v kazenskem postopku

Pravna sredstva v kazenskem postopku so procesni mehanizmi, s katerimi lahko stranke v postopku uveljavljajo pravico do poštenega sojenja in izpodbijajo sodne odločbe, če menijo, da so bile storjene kršitve zakona ali postopkovnih pravil. Pravna sredstva omogočajo odpravljanje napak v prvostopenjskih postopkih in zagotavljajo dodatno raven pravne zaščite, kar je ključno za varstvo človekovih pravic v kazenskem pravu. Ta institut je urejen v Zakonu o kazenskem postopku (ZKP) in v širšem okviru varstva človekovih pravic, kot ga določata Ustava Republike Slovenije in Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP).

– Redna pravna sredstva

Med redna pravna sredstva spadajo tista, ki jih stranke lahko uveljavljajo proti odločbam, ki še niso pravnomočne.

Pritožba je najpomembnejše redno pravno sredstvo, ki omogoča ponovno preučitev zadeve na višji stopnji. Pritožba se lahko vloži zoper sodbo ali sklep sodišča prve stopnje, pri čemer mora biti podana v roku, določenem z zakonom, in mora vsebovati konkretne razloge, kot so: napačna ugotovitev dejanskega stanja, kršitev materialnega prava ali postopkovne napake. (366–368. člen ZKP) V pritožbenem postopku višje sodišče preveri pravilnost in zakonitost izpodbijane odločbe ter jo lahko potrdi, spremeni ali razveljavi.

– Izredna pravna sredstva

Izredna pravna sredstva so namenjena odpravi napak v pravnomočnih sodnih odločbah, kadar se po pravnomočnosti sodbe pojavijo novi dokazi ali ugotovijo bistvene kršitve. Med izredna pravna sredstva spadajo: zahteva za varstvo zakonitosti, obnova postopka in zahteva za izredno omilitev kazni.

- **Zahteva za varstvo zakonitosti** je izredno pravno sredstvo, ki ga lahko vloži obsojenec, tožilec ali drugi upravičenci v primeru, ko je bila v kazenskem postopku storjena kršitev materialnega ali procesnega prava, ki je vplivala na zakonitost odločbe (420. člen ZKP).
- **Obnova postopka** je mogoča, kadar se po pravnomočnosti sodbe ugotovijo nova dejstva ali dokazi, ki bi lahko vplivali na drugačno odločitev. Prav tako je mogoča, če je sodišče ugotovilo kršitve človekovih pravic, ki jih ni bilo mogoče odpraviti z rednimi pravnimi sredstvi. (410–411. člen ZKP)
- **Pomen pravnih sredstev za pošteno sojenje**

Pravna sredstva imajo v kazenskem postopku ključno vlogo pri zagotavljanju poštenega sojenja in varstva človekovih pravic. S tem, ko omogočajo ponovno preučitev sodnih odločitev, preprečujejo morebitne kršitve pravic obdolženca in zagotavljajo, da se v postopku upoštevajo vse relevantne okoliščine in dejstva. To je skladno tudi z zahtevami 6. in 13. člena Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP), ki zagotavljata pravico do poštenega sojenja in učinkovitega pravnega sredstva.

2.5.7 Vpliv sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP)

Sodna praksa Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP) je imela pomemben vpliv na razvoj sistema pravnih sredstev v državah članicah, vključno s Slovenijo. ESČP je v več primerih poudarilo, da mora biti pravica do pravnih sredstev učinkovita, kar pomeni, da mora posameznik imeti resnično možnost uveljavljati svoja procesna in materialna upravičenja ter izpodbijati odločbe, ki so nepravilne ali nezakonite. Ta zahteva izhaja iz 13. člena EKČP, ki državam nalaga, da zagotovijo učinkovita pravna sredstva za vse kršitve pravic, določenih v Konvenciji.

Pravna sredstva so ključni institut kazenskega postopka, ki omogoča zagotavljanje zakonitosti in poštenosti v sodnih postopkih. Njihova učinkovita uporaba je bistvena za zaščito človekovih pravic in preprečevanje zlorab v kazenskem pravosodnem sistemu.

3. ANALIZA KONKRETNEGA PRIMERA KRŠITEV ČLOVEKOVIH PRAVIC V KAZENSKEM POSTOPKU

3.1 Opis problematike

Oče je od leta 2015 do leta 2019 občasno, zaradi dela, prebival v Švici skupaj z otrokoma in s partnerico. Vsi štirje so slovenski državljani, oče in otroka pa imajo stalno prebivališče v Sloveniji od rojstva otrok naprej. V Švici so imeli urejeno začasno prebivališče, ko je oče delal v Švici, pri čemer jim je pri skrbi za otroke v Sloveniji in Švici pomagala mati očeta.

Po rojstvu hčere leta 2018 se je zdravstveno stanje nekdanje partnerice poslabšalo do te mere, da je poizkušala z več samomori, začela je konzumirati alkohol, prepovedane droge, kaditi in se aktivno ukvarjati s prostitucijo. Ob vsem tem je bila nezmožna za skrb za otroke, jih pretepala in zanemarjala, kar je povzročilo nujno potrebo po pomoči pri vzgoji, ki jo je opravljala babica otrok, mati očeta. Oče je o dogajanju redno obveščal pristojne organe v Sloveniji in Švici, vendar so bili njegovi pozivi neuslišani.

Na začetku leta 2019 se je oče skupaj z družino odločil, da ostane v Sloveniji v njihovem stanovanju, ker bi jim to olajšalo preživetje in skrb za otroke. Družina očeta je bila blizu in bi lahko nudila pomoč, saj oče ni upal puščati otrok samih z njuno materjo, ker so bili vsi deležni družinskega nasilja matere otrok, kar je tudi dokumentirano v policijskih zapisnikih. Mati otrok se je skupaj z njima odjavila z začasnega naslova v Švici z namenom nadaljnjega življenja v Sloveniji, njihovi domovini, oče pa bi se občasno vračal v Švico zaradi dela.

Konec leta 2019 se mati otrok sama odpravi v Švico, kjer se prijavi na naslov neke na pol porušene stavbe in s pomočjo socialne delavke iz Interlakena nezakonito prijavi na isti naslov tudi svoja mladoletna otroka brez očetovega soglasja in vedenja. Mati otrok oba otroka pusti v Sloveniji pri očetu in njuni babici. Celotno leto 2019 in prej za otroke skrbi oče s pomočjo svoje mame.

Za novo leto 2020 se oče z otrokoma in mamo odpravi na obisk k sestri v Švico. Mati otrok pokliče očeta in izrazi željo, da preživi en dan z otrokoma. Glede na to, da ji oče nikoli ni prepovedoval stikov, privoli v zahtevo. Naslednji dan, ko bi morala mati otrok vrniti otroka očetu, pa je ta blokirala vse njegove družinske člane in ni bila dosegljiva na telefon.

Oče išče stik s svojima otrokoma in odkrije, da je za njiju skrbel Rdeči križ; mati ni bila doma po več ur ali dni. Rdeči križ izda poročilo, v katerem navaja, da je mati opravilno nesposobna in da ne more skrbeti ne zase ne za otroka. Socialna delavka, ki je materi otrok pomagala pri prijavi, ponaredi dokumente za odprtje dosjeja, v katerem navaja za očeta otrok nekega Kitajca s preteklostjo družinskega nasilja in spolne zlorabe svoje partnerke; na podlagi tega so materi dodelili pomoč Rdečega križa.

Za očeta ni obstajal nikjer nikakršen dosje ali prijava o neprimernosti za skrb za otroke. Otroka so nato brez kakršne koli sodne odločbe ali odločbe drugega organa namestili v rejništvo, mater pa postavili pod skrbništvo. V tem času sta bila otroka izpostavljena hudemu zanemarjanju in nasilju s strani matere in rejnikov. Dokazi kažejo na modrice, kraste, šivane rane, opekline in populjene zobe, spolno zlorabo; psihično stanje otrok je bilo zelo hudo.

Oče situacijo javlja organom v Sloveniji in Švici ter poskuša priti do otrok, ki jih ne vidi več mesecev; socialna delavka mu načrtno onemogoča stik in jih pošilja na šest različnih lokacij po Švici v razdalji tudi do 300 km. Rejniki so v tem času na otrocih služili več kot 300 frankov na dan. Očetu vsi svetujejo, da naj se z otrokoma vrne domov v Slovenijo, saj Švica niti ni pristojna po švicarski zakonodaji za reševanje družinske problematike; to mu svetujejo odvetniki in psihologinja.

Oče se skupaj z otrokoma decembra 2020 vrne v domovino Slovenijo. Pred tem pa obvesti pristojne službe v Švici ter CSD in policijo v Sloveniji. Sredi decembra iz Švice prispe na Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve ter enake možnosti zahteva po vrnitvi otrok v rejniško družino v Švico (HCCH 1980), v kateri sta bila otroka več mesecev v ujetništvu. Ministrstvo za delo, družino Haaške konvencije in njene vsebine ne preveri ter tako zadevo preda Okrožnemu sodišču družinskega oddelka, ki deluje samo postopkovno

ter naloži očetu deportacijo lastnih otrok – slovenskih državljanov s stalnim naslovom v Sloveniji – nazaj v Švico, kjer nimajo ne družine ne znancev niti nikogar znanega, kjer so bili izpostavljeni fizičnemu in psihičnemu nasilju, tam nimajo ne prebivališča, saj je njuno socialno okolje od rojstva v Sloveniji. Švicarski organ KESB s kršitvijo procesnih in človekovih pravic izda odločbo.

Oče po nasvetu socialne delavke CSD Zagorje in policistke PP Zagorje otroke odpelje v tujino; ti dve uradnici mu zatrdita, da bo plačal samo 500 EUR kazni in da bo lahko zadevo reševal naprej na sodišču. Medtem mu uradnici izdajata tajne podatke in omogočita premestitev otrok na varno lokacijo. Isti dve uradnici nato ustvarita konstrukt in obtožita očeta terorističnega napada; po tem pride specialna enota policije, ki mu poskuša podtahniti kaznivo dejanje napada na uradno osebo ter preprečitve uradnega dejanja ter nezakonitega odvzema otrok. Policisti ponaredijo uradne zaznamke in poskušajo prikriti dokaze.

Oče preživi 8 mesecev in 3 dni v samici kot izredno nevarna oseba. Po prvem zagovoru, ki traja 12 ur, ga sodišče izpusti po uradni dolžnosti na svobodo zaradi razkritja laži policistov in socialne delavke. Postopek pred sodiščem do danes (01. 08. 2025) še vedno ni končan. Postopki v Švici glede zaščite otrok s strani organa KESB so bili leta 2021 ustavljeni in razveljavljeni. Mati otrok pa se sooča s kazenskimi postopki v Sloveniji zaradi družinskega nasilja, zanemarjanja ter surovega ravnanja, protipravnega odvzema otrok in spolne zlorabe otrok, mlajših od 15 let. Nad otrokoma imata oba starša po veljavni slovenski zakonodaji skupno varstvo in vzgojo.

3.2 Sodba

V obravnavanem primeru je Okrožno sodišče v Ljubljani 9. maja 2022 izreklo sodbo zoper očeta, ki je bil obtožen kaznivih dejanj odvzema mladoletnih otrok in preprečitve uradnega dejanja. Oče otrok je bil spoznan za krivega, da je od 3. februarja 2021 naprej neupravičeno zadržal svoja otroka, hčer in sina, ter ju ni vrnil njuni materi, kljub sodni odločbi okrožnega sodišča, oddelka za družinsko sodstvo, ki je to nalagala (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021).

Sodišče je v svoji odločitvi ugotovilo, da je obtoženec ravnal v nasprotju z odločbo Okrožnega sodišča v Ljubljani, ki je določila, da mora otroka vrniti materi. Na podlagi teh ugotovitev je sodišče obtožencu izreklo pogojno obsodbo, ki vključuje enotno kazen enega leta in sedem mesecev zapora. Ta kazen ne bo izvršena pod pogojem, da obtoženec v preizkusni dobi ne stori novega kaznivega dejanja in da vrne otroka materi v roku enega meseca po pravnomočnosti sodbe (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021, 1–3).

Sodišče je tako v svoji presoji upoštevalo resnost kaznivih dejanj pa tudi očetovo nekaznovanost in dejstvo, da je imelo dolgotrajno zadrževanje otrok od njihove matere resne posledice za njihovo dobrobit. Ob tem je sodišče izpostavilo, da je v interesu otrok, da se čim prej vrnejo k materi, kar je ključno za njihovo emocionalno in psihološko stabilnost.

V obravnavanem kazenskem postopku, ki se je odvijal pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani pod opr. št. IV K 12082/2021, je bil oče soočen z večkratnimi kršitvami temeljnih človekovih pravic, zlasti pravice do poštenega sojenja in pravice do obrambe. Te kršitve so bile analizirane v luči ustavnih in mednarodnih standardov varstva človekovih pravic, zlasti glede na določbe Ustave Republike Slovenije in Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP).

Skladno z 22. členom Ustave Republike Slovenije, ki zagotavlja pravico do enakega varstva pravic, morajo biti vse stranke v kazenskem postopku obravnavane enako in nepristransko. V tem primeru pa je bila obramba večkratno omejena pri predložitvi dokazov in navzočnosti pri ključnih zaslišanjih, kar je kršilo načelo enakopravnosti orožij. 6. člen EKČP prav tako zahteva, da imajo obramba in tožilstvo enak dostop do vseh dokazov in informacij, ki bi lahko vplivali na izid postopka, vendar je sodišče v tem primeru zavrnilo številne dokazne predloge obrambe brez ustrezne obrazložitve, kar pomeni kršitev načela obrazloženosti sodnih odločb.

Ključna kršitev se nanaša na omejevanje pravice obdolženca do sodelovanja pri zaslišanju prič, ki bi lahko vplivale na njegovo obrambo. 29. člen Ustave RS obdolžencu zagotavlja pravico do obrambe, vključno z možnostjo zaslišanja prič v svojo korist, vendar je sodišče

zavrnilo več predlogov obrambe za zaslišanje ključnih prič brez ustrezne pravne utemeljitve (17. člen ZKP). To dejstvo pomeni resno procesno nepravilnost, ki je omejila obdolženčeve možnosti za učinkovito obrambo.

Poleg tega 23. člen Ustave RS zagotavlja pravico do sodnega varstva, ki vključuje nepristranskost sodišča. Obramba je izrazila dvom o nepristranskosti sodnika, saj je bil večkrat zaznan kot pristranski v korist tožilstva. To je v nasprotju s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP), ki je v več zadevah¹⁰ poudarilo, da mora sodišče izpolnjevati subjektivne in objektivne kriterije nepristranskosti.

Zavrnitev dokazov in omejevanje dostopa obrambe do ključnih informacij pomenita kršitev 6. člena EKČP, ki zagotavlja pravico do poštenega sojenja. Sodna praksa ESČP, zlasti v primeru Rowe in Davis proti Združenemu kraljestvu (ESČP 2000, *Case of Rowe and Davis v. The United Kingdom*, št. 28901/95), je večkrat poudarila, da mora obramba imeti enakopraven dostop do vseh dokazov, ki jih ima na voljo tožilstvo, saj le tako lahko zagotovimo pravičnost postopka. V tem primeru je bila ta pravica sistematično kršena, kar je onemogočilo, da bi obdolženec prejel pošteno obravnavo.

Nezadostna obrazložitev sodnih odločitev, zlasti glede zavrnitve ključnih dokaznih predlogov, prav tako krši 6. člen EKČP. V primeru *Hadjianastassiou proti Grčiji* je ESČP jasno določilo, da mora sodišče ustrezno obrazložiti vsako svojo odločitev, zlasti če gre za odločitev, ki omejuje pravico do obrambe (ESČP 1992, *Hadjianastassiou proti Grčiji*, št. 12945/87). V obravnavanem primeru sodišče ni zagotovilo ustrezne obrazložitve, kar je dodatno omejilo pravico obdolženca do učinkovitega pravnega sredstva, kot to določa 13. člen EKČP.

3.2.1 Temeljne kršitve pravic obsojenca in analiza sodne obrazložitve

V sodnem postopku proti obtoženemu so bile zaznane večkratne kršitve človekovih pravic, ki so zaščitene z domačo zakonodajo in mednarodnimi pravnimi akti, kot sta Ustava Republike Slovenije in Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP). V

¹⁰ Na primer ESČP 1982, *Piersack proti Belgiji*, št. 8692/79.

nadaljevanju so izpostavljene glavne kršitve, ki jih je sodni postopek sprožil z vidika procesnih in materialnih pravic obtoženca.

– **Kršitev pravice do učinkovite obrambe**

Pravica do učinkovite obrambe, določena v 29. členu Ustave RS in 6. členu EKČP, zagotavlja, da ima obtoženec dovolj časa in možnosti, da pripravi svojo obrambo ter da se učinkovito sooči z obtožbami. V obravnavanem postopku je bila ta pravica kršena, saj oče ni imel dovolj časa za pripravo obrambe, tudi zaradi nezakonitega pripora. Poleg tega je bila obramba otežena zaradi pomanjkljive obravnave nekaterih ključnih dokazov, ki bi lahko obtoženca razbremenili. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021)

Evropsko sodišče za človekove pravice je v primeru Salduz proti Turčiji razsodilo, da mora biti obtoženec deležen pravnega svetovanja že od samega začetka kazenskega postopka, kar vključuje tudi dostop do vseh relevantnih dokazov (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021). Sodišče v tem primeru ni zagotovilo popolne transparentnosti glede dokaznega gradiva, kar je očetu otežilo pripravo obrambe.

– **Kršitev pravice do sojenja v razumnem roku**

Postopek proti očetu je trajal bistveno dlje, kot bi bilo sprejemljivo glede na pravico do sojenja v razumnem roku, ki jo varujeta 23. člen Ustave RS, 6. člen EKČP in 3. člen ZS. Postopek začel 3/2021 še vedno ni končan (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021).

Očetu ni bilo omogočeno, da bi v celoti pripravil svojo obrambo, saj je imel omejen dostop do nekaterih dokazov (nezakonit pripor), poleg tega pa je bil omejen pri zasliševanju prič, ki bi bile lahko ključne za njegovo obrambo (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021). Sodišče mu ni zagotovilo ustreznih možnosti za pripravo in predstavitev svoje obrambe, kar je kršilo njegovo pravico do učinkovite

obrambe, kot jo zagotavljata 29. člen Ustave RS in 6. člen EKČP (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021).¹¹

V obravnavanem primeru je bilo večkrat ugotovljeno, da so bili postopki dolgotrajni in se je zadeva vlekla predolgo, kar je resno ogrozilo pravico obtoženca do pravočasnega razreševanja njegovega pravnega položaja (3. člen ZS; 23. člen URS; 6. člen EKČP).

– Presoja dokazov in pravica do poštenega sojenja

Pravica do poštenega sojenja, zagotovljena v 22., 23. in v 29. členu Ustave Republike Slovenije ter v 6. členu EKČP, je bila v primeru očeta večkrat kršena. Ena izmed najresnejših kršitev je bila omejitev prisotnosti obtoženca med zaslišanjem prič. V tem primeru pa so bile priče zaslišane v njegovi odsotnosti, kar pomeni, da mu niso bili omogočeni soočenje z njimi in ustrezna izpodbijanja njihovih izjav že v fazi preiskave.

V sodni obrazložitvi je sodišče temeljilo na pričanjih prič in drugih dokazih, ki so bili pridobljeni v okviru postopka. Kljub temu se postavlja vprašanje o skladnosti sodnega postopka s 6. členom EKČP, ki zagotavlja pravico do poštenega sojenja. Oče ni bil navzoč pri zaslišanjih ključnih prič že v fazi preiskave, kar je v neposrednem nasprotju z načelom enakopravnosti orožij, ki zagotavlja pravico obtoženca do soočenja s pričami in izpodbijanja dokazov (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021). Skladno s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice¹², mora biti obtožencu omogočeno zaslišanje prič, če njihove izjave lahko vplivajo na odločitev sodišča.

Sodišče je sicer formalno upoštevalo vsa pričanja, vendar je očetu onemogočilo sodelovanje pri ključnih zaslišanjih, kar je ogrozilo njegovo pravico do učinkovite obrambe in poštenega sojenja, kot to določata 6. člen EKČP in 29. člen Ustave RS (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021).

¹¹ Evropsko sodišče za človekove pravice v zadevi Kudła proti Poljski (ESČP 2000, *Kudła proti Poljski*, št. 30210/96) in Kumer proti Sloveniji (ESČP 2006, *Kumer proti Sloveniji*, št. 77542/01) poudarja, da mora biti kazenski postopek končan v razumnem času, saj dolgotrajni postopki lahko pomenijo resno kršitev pravic obtoženca, povečujejo negotovost in lahko pomenijo nepotrebno duševno obremenitev (6. člen EKČP).

¹² Zlasti v zadevi ESČP 2011, *Al Khawaja proti Združenemu kraljestvu*, pritožbi št. 26766/05 in 22228/06.

Kršitev tega načela enakopravnosti orožij je vplivala na celovitost postopka, saj oče ni imel možnosti, da bi v celoti branil svojo pozicijo ali preverjal verodostojnost ključnih prič.

– **Nepriustranskost in neodvisnost sodišča**

Pravica do nepristranskega sodišča je bistveni element poštenega sojenja, ki ga zagotavlja 6. člen EKČP. V postopku proti obtožencu so bile zaznane določene nepravilnosti v presoji sodišča, ki bi lahko vzbudile dvom o nepristranskosti. Sodišče je namreč sprejemalo odločitve, ki so favorizirale tožilstvo, in ni ustrezno obravnavalo obrambe, kar je nakazovalo na mogoč obstoj pristranskosti, saj mora tudi navzven izkazovati svojo nepristranskost. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021)

V sodni obrazložitvi sodišče večkrat poudarja, da je temeljilo na objektivnih dejstvih in dokazih, ki jih je predložilo tožilstvo. Kljub temu je mogoče opaziti, da se sodišče ni enakovredno ukvarjalo z obrambo očeta, kar vzbuja vprašanja glede nepristranskosti sodišča. Skladno s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice¹³ mora sodišče ne le biti nepristransko, ampak mora tudi izkazovati svojo nepristranskost. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021) V konkretnem primeru so bila dejanja sodišča, zlasti zavrnitev nekaterih dokazov obrambe in favoriziranje prič tožilstva, v nasprotju s temi načeli.

Pravica do nepristranskega sojenja je zaščiten tudi s 23. členom Ustave RS, ki določa, da mora biti sojenje nepristransko in pravično. V obravnavanem primeru pa je bila obramba očeta v podrejenem položaju glede na tožilstvo, ki je ves čas postopka postopalo pasivno ter v nasprotju s 17. členom ZKP, kar je ustvarilo vtis pristranskega obravnavanja zadeve.

¹³ Na primer: ESČP 1982, *Piersack proti Belgiji*, št. 8692/79.

– Pravica do družinskega življenja

Sodišče je v obravnavanem postopku kršilo pravico obtoženca do družinskega življenja, ki je zaščitena s 7. členom Listine Evropske unije o temeljnih pravicah in z 8. členom Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP). V sodbi je bilo odločeno, da mora oče vrniti svoja otroka materi v kratkem roku, kar predstavlja poseg v njegovo pravico do ohranjanja stikov z otroki. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021)

Evropsko sodišče za človekove pravice je v več primerih, zlasti v zadevi *Elsholz proti Nemčiji*, poudarilo, da morajo sodišča pri odločitvah o skrbništvu in stikih upoštevati največjo korist otrok in pravico staršev do vzdrževanja stikov (ESČP 2000, *Elsholz proti Nemčiji*, št. 25735/94). V konkretnem primeru sodišče ni opravilo temeljite presoje najboljših interesov otrok in ni v zadostni meri upoštevalo kompleksnosti družinske situacije.

Sodna odločitev je sicer pravno utemeljena, vendar posega v pravico obtoženca do družinskega življenja. Sodišče je odločilo na način, ki ne le krši mednarodne standarde varstva človekovih pravic, ampak tudi potencialno ogroža koristi otrok. Tak pristop odstopa od sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice, ki poudarja pomen celovite in skrbne presoje družinskih razmer.

– Sorazmernost kazni

Nazadnje je treba obravnavati vprašanje sorazmernosti izrečene kazni. Sodišče je obtožencu naložilo eno leto in sedem mesecev pogojne zaporne kazni s posebnim pogojem, vendar ni v zadostni meri presodilo dolgoročnih posledic te kazni za očeta in njegovo družino. Načelo sorazmernosti, ki ga določa 3. člen EKČP, prepoveduje nečloveško ali ponižujoče kaznovanje (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021). V tem primeru je sodišče izreklo kazen, ne da bi ustrezno upoštevalo vse osebne in družinske okoliščine očeta, ki je dokazoval skrajno silo in nezakonitost določenih odločb, kar bi lahko pomenilo, da kazen ni bila povsem sorazmerna glede na težo kaznivega dejanja.

Sodna obrazložitev v obravnavanem primeru vsebuje več elementov, ki niso skladni z domačo in mednarodno zakonodajo glede varstva človekovih pravic. Ključne kršitve pravic so bile zaznane na področju pravice do poštenega sojenja, nepristranskosti sodišča, pravice do učinkovite obrambe ter pravice do družinskega življenja. Sodišče je v svoji obrazložitvi opustilo temeljito presojo nekaterih ključnih vidikov, kar je vplivalo na zakonitost postopka in skladnost z mednarodnimi standardi človekovih pravic ter ni v zadostni meri presojalo vseh mogočih vidikov, kar je vplivalo na pravičnost izrečene kazni.

– **Analiza sodne obrazložitve in njena skladnost s človekovimi pravicami**

V sodnem postopku zoper očeta je sodba Okrožnega sodišča v Ljubljani (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021) temeljila na kaznivih dejanjih, povezanih z odvzemom mladoletnih otrok in s preprečitvijo uradnega dejanja. Oče je bil obsojen na eno leto in sedem mesecev pogojne zaporne kazni s posebnim pogojem. Sodišče je v obrazložitvi sodbe predstavilo svojo presojo dokazov in pravnih argumentov, ki so vodili do obsodbe. Kljub formalnemu upoštevanju nekaterih procesnih pravil se je pojavilo več kršitev temeljnih človekovih pravic, ki so zaščitene z domačo in mednarodno zakonodajo, vključno z Evropsko konvencijo o človekovih pravicah (EKČP).

3.3 Pritožba na sodbo prve stopnje

Pritožbe zoper sodbo prve stopnje v kazenskem postopku zoper očeta so bile vložene z več vidikov, ki izpostavljajo domnevne kršitve temeljnih pravic obdolženca in pomanjkljivosti v sodni obrazložitvi. V nadaljevanju bomo analizirali glavne poudarke iz pritožb, s poudarkom na pritožbenih razlogih, ki se nanašajo na bistvene kršitve določb kazenskega postopka, nepravilno uporabo materialnega prava in nepopolno ugotovitev dejanskega stanja.

Pritožba na sodbo prve stopnje je v obravnavanem primeru temeljila na več procesnih nepravilnostih in kršitvah pravic očeta, ki so bile prisotne med prvostopenjskim sojenjem. Obramba je v pritožbi opozorila na več ključnih kršitev, ki so bile podlaga za izpodbijanje

sodbe, pri čemer se opira na temeljne pravne norme iz Ustave Republike Slovenije in Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP).

3.3.1 Zavrnitev ključnih dokaznih predlogov

Ena izmed osrednjih točk pritožbe je bila zavrnitev dokaznih predlogov obrambe, ki jih je sodišče prve stopnje zavrnilo brez zadostne obrazložitve. 29. člen Ustave Republike Slovenije zagotavlja pravico do obrambe, ki obdolžencu omogoča predložitev dokazov in zaslišanje prič v svojo korist (29. člen URS). Hkrati 6. člen EKČP zagotavlja pravico do poštenega sojenja, ki vključuje enak dostop do možnosti zaslišanja prič (6. člen EKČP). V tem primeru je sodišče prve stopnje neutemeljeno zavrnilo zaslišanje več prič, kar je omejilo očetovo pravico do učinkovite obrambe, s čimer je bila kršena ustavna in mednarodna pravica do pravičnega postopka.

3.3.2 Pomanjkljiva obrazložitev sodbe prve stopnje

Obramba je v pritožbi prav tako opozorila na pomanjkljivo obrazložitev sodbe. 6. člen EKČP in 22. člen Ustave RS zahtevata, da so sodne odločbe ustrezno obrazložene, še posebej v primerih, ko sodišče zavrne ključne dokazne predloge. Sodišče prve stopnje ni ustrezno pojasnilo zavrnitev teh dokazov, kar pomeni kršitev načela obrazloženosti sodnih odločb, ki ga je Evropsko sodišče za človekove pravice (ESČP) potrdilo v več primerih, vključno s *Hadjianastassiou proti Grčiji* (ESČP 1992, *Hadjianastassiou proti Grčiji*, št. 12945/87). To je močno otežilo možnost obrambe, da učinkovito izpodbija te zavrnitve v pritožbenem postopku.

3.3.3 Omejevanje pravice obdolženca do navzočnosti pri zaslišanju prič

Pritožba je tudi poudarila kršitev pravice očeta do navzočnosti pri zaslišanju ključnih prič. 6. člen EKČP jasno določa, da mora biti obdolžencu omogočeno, da je navzoč pri zaslišanju prič, kar omogoča njegovo aktivno sodelovanje pri obrambi. Sodišče prve stopnje je očetu onemogočilo to sodelovanje, s čimer je bila kršena njegova pravica do poštenega sojenja in enakopravnosti orožij, saj mu nista bila omogočena soočenje s

pričami in postavljanje vprašanj, kar je ključni element pravice do obrambe po 29. členu Ustave RS.

3.3.4 Dvomi o nepristranskosti sodnika

Obramba je v pritožbi izrazila tudi resne dvome o nepristranskosti sodnika. 23. člen Ustave RS zagotavlja pravico do sojenja pred nepristranskim sodiščem, ki ga potrjuje tudi 6. člen EKČP. ESČP v primeru *Piersack proti Belgiji* (ESČP 1982, *Piersack proti Belgiji*, št. 8692/79) določa, da mora sodnik izpolnjevati objektivne in subjektivne kriterije nepristranskosti. V pritožbi je bilo navedeno, da je sodnik med postopkom deloval pristransko v korist tožilstva, kar je povzročilo resne pomisleke glede pravičnosti postopka.

3.3.5 Omejen dostop obrambe do dokazov

Pritožba je nadalje opozorila na omejen dostop obrambe do ključnih dokazov. **Načelo enakopravnosti orožij**, ki je sestavni del 6. člena EKČP, določa, da morata imeti obe stranki enakovreden dostop do vseh relevantnih informacij in dokazov, kar zagotavlja pošten postopek. Primer *Rowe in Davis proti Združenemu kraljestvu* (ESČP 2000, *Case of Rowe and Davis v. The United Kingdom*, št. 28901/95) potrjuje, da mora imeti obramba enak dostop do dokazov kot tožilstvo, kar v tem primeru ni bilo zagotovljeno. Obramba je bila v neenakopravnem položaju, saj ji ni bila omogočena predstavitev vseh dokazov, ki bi lahko vplivali na izid postopka.

3.3.6 Neupoštevanje pravice do učinkovitega pravnega sredstva

Pritožba je končno izpostavila tudi kršitev 13. člena EKČP, ki zagotavlja pravico do učinkovitega pravnega sredstva. Zaradi pomanjkljive obrazložitve sodnih odločb in omejevanja dostopa do dokazov obrambi ni bilo omogočeno, da bi učinkovito izpodbijala sodbo prve stopnje. Ta kršitev je močno omejila očetovo pravico do izpodbijanja nepravilnosti v postopku in s tem vplivala na celovitost pritožbenega postopka.

– **Pritožba glede nezakonnosti obtožnice (pritožba Odvetniške družbe Grošelj 2022)**

V pritožbi, ki jo je vložil zagovornik obtoženca, je kot prvi razlog navedena nezakonnost obtožnice, saj naj bi bila kršena pravica do poštenega sojenja, kot je določena v 6. členu Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP) in 29. členu Ustave Republike Slovenije. Obramba trdi, da očetu ni bilo omogočeno sodelovanje pri preiskavi in da mu ni bilo omogočeno zasliševanje prič (Odvetniška družba Grošelj 2022).

Poleg tega je bilo izpostavljeno, da je obtožnica temeljila na dokazih, pridobljenih brez prisotnosti očeta, kar je vplivalo na zakonitost postopka in kršilo njegovo pravico do obrambe. To je še posebej pomembno v kontekstu zagotavljanja enakopravnosti orožij, saj so po mnenju obrambe sodišča zavrnila zaslišanje nekaterih ključnih prič.

– **Bistvene kršitve določb kazenskega postopka (pritožba Odvetniške družbe Markošek 2022)**

V drugi pritožbi, ki jo je vložila Odvetniška družba Markošek, je bil poudarek na bistvenih kršitvah določb kazenskega postopka, predvsem v povezavi z nepravilnostjo preiskave. Pritožniki trdijo, da je bilo večkrat zavrjneno izvajanje dokazov, ki bi lahko šli v prid očetu, kar je resno kršilo načelo kontradiktornosti. (Odvetniška družba Markošek 2022)

Pritožba se osredinja tudi na dejstvo, da je oče več kot osem mesecev nezakonito preživel v priporu (ki je s strani sodišča in tožilstva služil kot izsiljevalno sredstvo proti očetu, kar ne spada pod priporne razloge), kar je dodatno kršilo njegovo pravico do svobode in varnosti, kot jo zagotavlja 5. člen EKČP. Zaradi teh kršitev so pritožniki zahtevali, da se sodba razveljavi in se očeta oprosti. (Odvetniška družba Markošek 2022)

– **Nepravilna uporaba materialnega prava (pritožba Odvetniške družbe Nina Cek 2022)**

V tretji pritožbi, ki so jo vložili zastopniki mladoletnih oškodovancev, je poudarjeno, da je sodišče prve stopnje napačno uporabilo materialno pravo. Pritožniki trdijo, da odločitev, da morata otroka ostati v varstvu matere, ni bila skladna z načelom največje koristi otroka, kot je določeno v Konvenciji o otrokovih pravicah (Odvetniška družba Nina Cek 2022).

Sodišče ni upoštevalo vseh novih dokazov, ki so bili predloženi med postopkom, kar je vplivalo na dejansko ugotovitev stanja. V pritožbi se navaja, da bi moralo sodišče temeljito preveriti razmere pri materi,¹⁴ preden je sprejelo odločitev o deportaciji otrok. (Odvetniška družba Nina Cek 2022)

– **Zmotna in nepopolna ugotovitev dejanskega stanja (vse tri pritožbe)**

Vse tri pritožbe so izpostavile, da je sodišče zmotno in nepopolno ugotovilo dejansko stanje. Obramba trdi, da sodišče ni ustrezno preučilo vseh dokazov, zlasti tistih, ki so se nanašali na ogroženost otrok v varstvu matere. Pritožniki opozarjajo na dokumentacijo, ki naj bi kazala na neprimernost materinega varstva, vendar sodišče teh dokazov ni obravnavalo (Odvetniška družba Grošelj 2022; Odvetniška družba Nina Cek 2022; Odvetniška družba Markošek 2022).

– **Pravica do družinskega življenja**

V pritožbah je bila poudarjena tudi kršitev pravice očeta do družinskega življenja, ki je zaščiten z 8. členom EKČP. Oče je v pritožbi trdil, da je ravnal v najboljšem interesu otrok, vendar sodišče ni zadostno obravnavalo njegovih navedb in ni preučilo, ali je bila odločitev o vrnitvi otrok v korist materinega varstva res v najboljšem interesu otrok (Odvetniška družba Grošelj 2022).

¹⁴ V povezavi z ogroženostjo otrok je jasna tudi sodna praksa, ki pravi, da če starš zlorablja alkoholne pijače, v družini pa je prihajalo tudi do pogostih nasilnih izbruhov s strani matere, je po mnenju sodišča podan zaključek, da je v tem primeru ogrožen nadaljnji razvoj otroka (UPSRS 2010, Sodba II U 2/2009).

– Sorazmernost kazni

Nazadnje so pritožniki v vseh treh pritožbah izpostavili vprašanje sorazmernosti kazni. Pritožniki trdijo, da je kazen eno leto in sedem mesecev pogojnega zapora nesorazmerna glede na dejanja očeta, ki so bila storjena v prepričanju, da ščiti svoje otroke. Sorazmernost kazni je bistveno načelo, določeno v 3. členu EKČP, in mora odražati težo kaznivega dejanja ter vse relevantne okoliščine (Odvetniška družba Markošek 2022).

Analiza treh pritožb na sodbo prve stopnje izpostavlja vrsto pravnih kršitev, ki so vključevale kršitve pravice do poštenega sojenja, nepravilno uporabo materialnega prava in zmotno ugotovitev dejanskega stanja. Te kršitve so podprte z domačo in mednarodno zakonodajo, zlasti z Evropsko konvencijo o človekovih pravicah in Ustavo Republike Slovenije.

3.3.7 Pravna argumentacija v pritožbenem postopku

Pritožbeni postopek v kazenskem postopku zoper očeta se osredinja na številne pravne argumente, ki jih je obramba uporabila za izpodbijanje sodbe prve stopnje. Ključni argumenti v pritožbah so temeljili na kršitvah ustavnih in konvencijskih pravic obdolženca, nepravilni uporabi materialnega prava in zmotnih ugotovitvah dejanskega stanja.

– Kršitve pravice do poštenega sojenja in procesne nepravilnosti

Eden izmed najpomembnejših argumentov, uporabljenih v pritožbah, je bil osredinjen na kršitev pravice do poštenega sojenja, ki je zagotovljena v 6. členu Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP) in 29. členu Ustave Republike Slovenije. Pritožniki so trdili, da je sodišče prve stopnje storilo bistvene kršitve določb kazenskega postopka, s tem ko očetu ni omogočilo, da bi bil navzoč pri ključnih zaslišanjih prič, katerih izpovedi so bile ključne za presojo dejanskega stanja (Odvetniška družba Grošelj 2022; Odvetniška družba Markošek 2022).

V pritožbah se obramba sklicuje na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice, zlasti na zadevo *Al Khawaja proti Združenemu kraljestvu*, ki poudarja pomen neposrednega soočenja obdolženca s pričami, kadar so njihove izpovedi odločilne za izid sojenja. Ker je sodišče prve stopnje v tem primeru zaslišalo priče brez prisotnosti očeta, je prišlo do resne kršitve načela kontradiktornosti, ki je ključni element poštenega sojenja.

Poleg tega pritožniki opozarjajo na kršitve pravice obdolženca do izvajanja dokazov v svojo korist, kot to določata 29. člen Ustave RS in 6. člen EKČP. Obramba je v več primerih predlagala zaslišanje prič in izvedbo novih dokazov, vendar je sodišče prve stopnje te predloge zavrnilo brez utemeljenega razloga. (Odvetniška družba Markošek 2022) Sodišče je s tem kršilo pravico obrambe do enakopravnega sodelovanja v postopku, kar vpliva na zakonitost sodbe.

– **Nepravilna uporaba materialnega prava**

Drugi pomemben argument v pritožbenem postopku se nanaša na nepravilno uporabo materialnega prava. V pritožbah je bilo večkrat poudarjeno, da je sodišče prve stopnje napačno uporabilo določbe Kazenskega zakonika (KZ-1) in 190. člen Haaške konvencije o civilnopравниh vidikih mednarodne ugrabitve otrok. Obramba je trdila, da je odločitev sodišča, da morata mladoletna otroka ostati v varstvu matere, napačna, saj sodišče ni ustrezno preverilo pristojnosti švicarskih oblasti pri izdaji odločb, ki so vplivale na kazenski postopek. (Odvetniška družba Grošelj 2022)

Pritožniki so prav tako izpostavili, da švicarska odločba ni imela veljavnosti v Sloveniji, saj je šlo za upravni akt, ki ni bil ustrezno legaliziran ter je temeljil na ponarejenih listinah. Skladno z načelom največje koristi otroka bi moralo sodišče preveriti vse okoliščine glede varstva otrok, preden je odločilo o deportaciji otrok v materino varstvo. Pomanjkljivo preverjanje in uporaba odločb, ki niso bile zakonito priznane v Sloveniji, sta pripeljala do napačne uporabe materialnega prava.

– **Zmotna in nepopolna ugotovitev dejanskega stanja**

Pravna argumentacija pritožbenega postopka se v veliki meri osredinja tudi na zmotno in nepopolno ugotovitev dejanskega stanja. Obramba je v pritožbah izpostavila, da je sodišče prve stopnje zanemarilo več pomembnih dejstev in dokazov, ki bi lahko bistveno vplivali na odločitev. (Odvetniška družba Grošelj 2022; Odvetniška družba Markošek 2022)

Pritožniki so navajali, da so bili otroci med svojim prebivanjem pri materi v Švici podvrženi slabim življenjskim razmeram, kar je dokumentirano v medicinskih, policijskih in v socialnih poročilih, ter da proti materi potekajo sodni postopki zaradi surovega in grobega ravnanja, protipravnega odvzema otrok in družinskega nasilja. Ti dokazi, ki so jih pritožniki predložili med postopkom, niso bili upoštevani, kar je pripeljalo do nepopolne in zmotne ugotovitve dejanskega stanja. Sodišče prve stopnje ni temeljito preverilo teh dejstev, kar je v nasprotju z načelom materialne resnice, ki zahteva, da se postopek vodi na podlagi resničnih in popolnih informacij. (Odvetniška družba Grošelj 2022)

– **Sorazmernost kazni**

V pritožbenem postopku je bilo izpostavljeno tudi vprašanje sorazmernosti kazni. Sodišče prve stopnje je obtožencu naložilo pogojno kazen enega leta in sedmih mesecev zapora, vendar je obramba trdila, da ta kazen ni sorazmerna glede na okoliščine primera (Odvetniška družba Grošelj 2022).

Pritožniki so poudarili, da je oče ravnal v prepričanju, v skrajni sili, da ščiti svoja otroka pred nevarnostjo, kar bi moralo biti upoštevano pri izreku kazni. Skladno s 3. členom EKČP, ki prepoveduje nečloveško ali ponižujoče kaznovanje, mora biti kazen sorazmerna glede na težo kaznivega dejanja. V pritožbah so zagovorniki poudarili, da bi moralo sodišče upoštevati olajševalne okoliščine in izreči milejšo kazen, saj dejanja očeta niso bila storjena z namenom povzročitve škode, ampak z namenom zaščite njegovih otrok. (Odvetniška družba Grošelj 2022; Odvetniška družba Markošek 2022)

– Pravica do družinskega življenja

Eden izmed osrednjih argumentov v pritožbenem postopku je bila tudi kršitev pravice očeta do družinskega življenja, kot je določena v 8. členu EKČP in 54. členu Ustave RS. Pritožniki so izpostavili, da je bila obtožencu z izrekom sodbe omejena možnost izvajanja starševskih pravic, saj mu je bilo naloženo, da mora otroka izročiti materi (Odvetniška družba Grošelj 2022).

V pritožbah je bilo poudarjeno, da bi moralo sodišče prve stopnje bolj temeljito preučiti, ali je odločitev o deportaciji otrok res v najboljšem interesu otrok. Neupoštevanje teh okoliščin je po mnenju obrambe pripeljalo do kršitve pravice očeta do družinskega življenja, saj mu je bilo onemogočeno izvajanje starševske skrbi za svoja otroka. (Odvetniška družba Grošelj 2022)

Pravna argumentacija v pritožbenem postopku zoper sodbo prve stopnje temelji na več ključnih vidikih, vključno s kršitvami pravice do poštenega sojenja, z nepravilno uporabo materialnega prava, zmotno ugotovitvijo dejanskega stanja in s sorazmernostjo kazni. Pritožbe izpostavljajo tudi kršitev pravice do družinskega življenja, kar poudarja potrebo po temeljiti reviziji sodbe skladno z domačo in mednarodno zakonodajo, zlasti s določbami Evropske konvencije o človekovih pravicah in Ustave Republike Slovenije.

3.3.8 Ali so bila pravna sredstva ustrezno uporabljena?

V okviru kazenskega postopka zoper obtoženega in po preučitvi treh pritožb na sodbo prve stopnje je ključno vprašanje, ali so bila razpoložljiva pravna sredstva, ki jih zagotavljata domača in mednarodna zakonodaja, ustrezno uporabljena. Ustavna in zakonska pravna sredstva zagotavljajo, da obdolženec lahko uporabi pritožbene postopke za izpodbijanje sodbe, kadar meni, da so bile njegove pravice kršene. V obravnavanem primeru se pritožbe osredinjajo na procesne nepravilnosti, nepopolno ugotovitev dejanskega stanja in na nepravilno uporabo materialnega prava.

– **Pritožba kot pravno sredstvo**

Prvo in najpogosteje uporabljeno pravno sredstvo v kazenskem postopku je pritožba, ki jo obdolženec vloži po koncu glavne obravnave in izreku sodbe. V tem primeru je obramba izkoristila to pravno sredstvo in vložila več pritožb, pri čemer so zagovorniki izpodbijali zakonitost in pravičnost sodbe na več ravneh.

V pritožbah je bilo jasno izraženo, da očetu ni bilo omogočeno pošteno sojenje, kot ga določa 6. člen Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP). Ena izmed ključnih kršitev, ki jo pritožba izpostavlja, je bila odsotnost obtoženca pri zaslišanju prič, kar je v nasprotju z načelom enakopravnosti orožij. (Odvetniška družba Markošek 2022) Pritožniki so uporabili ustrezne pravne argumente in poudarili, da mora sodišče skladno z Ustavo Republike Slovenije (29. člen URS) in s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice omogočiti očetu polno sodelovanje v postopku. Tako je mogoče trditi, da je bila pritožba kot pravno sredstvo ustrezno uporabljena, saj je obramba izpostavila ključne procesne nepravilnosti in jih utemeljila z relevantnimi pravnimi določbami. Pritožniki so izkoristili zakonodajna orodja, kot so določbe Zakona o kazenskem postopku (ZKP), ki omogočajo vložitev pritožbe na podlagi bistvenih kršitev določb kazenskega postopka. (Odvetniška družba Markošek 2022)

– **Zavrnitve dokaznih predlogov v preiskavi**

V pritožbah je obramba izpostavila tudi več nepravilnosti, ki so se pojavile med preiskavo, zlasti zavrnitev več dokaznih predlogov preiskovalnega sodnika (Odvetniška družba Markošek 2022). Ena ključnih pomanjkljivosti, na katero so se pritožniki sklicevali, je bilo dejstvo, da oče ni mogel sodelovati pri zaslišanju prič, kar je bila resna kršitev njegove pravice do obrambe. 29. člen Ustave RS jasno določa, da mora imeti obtoženec možnost izvajati dokaze v svojo korist, vendar mu to ni bilo omogočeno. Čeprav so bila pravna sredstva v obliki pisnih vlog in predlogov ustrezno uporabljena v preiskavi, so sodišča te predloge večkrat zavrnila brez ustrezne obrazložitve. Tako je mogoče sklepati, da pravna sredstva niso bila učinkovito uporabljena v smislu, da bi privedla do zakonite in pravične sodne obravnave. Prav tako so pritožniki opozorili na kršitve postopkovnih pravic skladno z 8. členom Evropske konvencije o človekovih

pravicah, ki zagotavlja pravico do družinskega življenja. (Odvetniška družba Grošelj 2022)

– **Uporaba mednarodnih standardov**

Pritožniki so izrecno izpostavili pomen mednarodnih standardov, zlasti določbe Haaške konvencije o civilnopravnih vidikih mednarodne ugrabitve otrok, in Konvencije Združenih narodov o otrokovih pravicah. Obramba je v pritožbah navedla, da je sodišče prve stopnje napačno interpretiralo in uporabilo mednarodne standarde glede otrokove koristi in starševske skrbi. Sodišče bi moralo temeljiteje preučiti, ali so bile mednarodne odločbe, zlasti tiste iz Švice, pravilno uporabljene skladno s slovensko zakonodajo. (Odvetniška družba Grošelj 2022; Odvetniška družba Markošek 2022)

Tako je pravna argumentacija v pritožbah v celoti izkoristila pravna sredstva, ki jih zagotavljajo mednarodne konvencije, vendar njihova uporaba ni bila dovolj učinkovita, saj sodišče ni ustrezno preverilo teh dejstev. Pritožniki so opozorili na potrebo po pravilni uporabi določb EKČP in mednarodnih aktov, zlasti 3. člena EKČP, ki prepoveduje nečloveško in ponižujoče ravnanje, ter 8. člena EKČP, ki ščiti pravico do družinskega življenja.

– **Pravica do pritožbe in (ne)uspešnost pravnih sredstev**

Glede na vsebino pritožb je razvidno, da so bila pravna sredstva ustrezno uporabljena z vidika formalnih postopkovnih zahtev. Pritožniki so izčrpali vsa razpoložljiva pravna sredstva, vključno z možnostjo vložitve pritožbe zoper sodbo in predlogov za ponovno preiskavo, kot to omogoča Zakon o kazenskem postopku (Odvetniška družba Grošelj 2022), vendar pa učinkovitost uporabe teh pravnih sredstev ostaja vprašljiva. Čeprav so bila pravna sredstva uporabljena pravilno, pritožniki navajajo, da so bili zavrnjeni ključni dokazni predlogi, ki bi lahko vplivali na izid postopka. Sodišče ni upoštevalo določenih olajševalnih okoliščin in ni v celoti upoštevalo mednarodnih standardov, kar postavlja pod vprašaj uspešnost teh pravnih sredstev.

Na podlagi analize pritožb lahko ugotovimo, da bi morala sodišča več pozornosti posvetiti utemeljenim predlogom obrambe ter skrbneje pretehtati dokaze in okoliščine, ki bi lahko spremenile izid postopka. Pravna sredstva so bila formalno ustrezno uporabljena, vendar so bila v praksi zavrjena brez ustrezne obrazložitve, kar omejuje njihovo učinkovitost.

Pravna sredstva, ki so bila uporabljena v pritožbenem postopku, so formalno ustrezna in so temeljila na veljavnih pravnih standardih, vključno z ustavnimi določbami in mednarodnimi konvencijami. Kljub temu njihova uspešnost ni bila popolna, saj so bila večkrat zavrjena brez temeljite obrazložitve, kar postavlja pod vprašaj učinkovitost uporabe teh pravnih sredstev. Sodišča bi morala skrbneje preučiti predložene dokaze in pravne argumente, zlasti tiste, ki se nanašajo na varstvo otrok in pravico do poštenega sojenja.

3.4 Sodba 2. stopnje

Višje sodišče v Ljubljani je 20. marca 2023 obravnavalo pritožbe, ki so bile vložene zoper sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani z dne 9. maja 2022 v kazenski zadevi IV K 12082/2021 (Okrožno sodišče v Ljubljani 2022, Sodba IV K 12082/2021), obtoženemu za dve kaznivi dejanji odvzema mladoletne osebe po prvem odstavku 190. člena Kazenskega zakonika (KZ-1). Pritožbe so vložili obtoženčevi zagovorniki, pooblaščenci mladoletnih oškodovancev in državna tožilka, vsi pa so izpodbijali različne vidike sodbe sodišča prve stopnje (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021).

Pritožbeno sodišče je delno razveljavilo sodbo prve stopnje, vendar so se med ponovljenim sojenjem znova pojavile kršitve temeljnih človekovih pravic, ki so jih opozarjali že v prvotnem postopku. V tej fazi je obramba znova izpostavila kršitve, ki so vplivale na pravico očeta do poštenega sojenja, zlasti glede nepravilne zavrnitve dokaznih predlogov in omejevanja pravice do učinkovite obrambe. Pri tem pa je pritožbeno sodišče samo zagrešilo bistveno kršitev, ko je delilo sodbo na krivdo in sankcijo, kar pa ni dopustno, saj je treba odločati v celoti (VSRS 2014, Sodba I Ips 45162/2011-698).

3.4.1 Zavrnitev ključnih dokazov in kršitev pravice do obrambe

Pritožbeno sodišče je sicer razveljavilo del sodbe prve stopnje zaradi procesnih napak, vendar je v ponovljenem sojenju ponovno prišlo do zavrnitve ključnih dokazov, ki jih je predlagala obramba. 6. člen Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP) in 29. člen Ustave Republike Slovenije zagotavljata pravico obdolženca do predložitve dokazov v svojo obrambo in pravico do zaslišanja prič, ki bi bile lahko v njegovo korist. Kljub opozorilom obrambe, da gre za ključne dokaze, je sodišče te predloge znova zavrnilo brez ustrezne obrazložitve, kar pomeni kršitev načela enakopravnosti orožij in pravice do obrambe, ki je bistvena za zagotavljanje poštenega sojenja.

3.4.2 Omejevanje pravice obdolženca do navzočnosti pri zaslišanjih

Pritožbeno sodišče je bilo s sodbo zaznamovano z enakimi procesnimi nepravilnostmi kot prvotno sojenje, zlasti v povezavi z omejevanjem pravice obdolženca, da je navzoč pri zaslišanju ključnih prič. 6. člen EKČP zagotavlja, da mora biti obdolžencu omogočeno, da je navzoč pri vseh ključnih fazah postopka, vključno z zaslišanjem prič. V tem primeru je sodišče obdolžencu onemogočilo sodelovanje pri zaslišanju prič, kar je pomembno vplivalo na njegovo sposobnost učinkovite obrambe, s čimer so bila kršena temeljna načela pravičnega sojenja.

3.4.3 Pomanjkljiva obrazložitev odločb pritožbenega sodišča

Obramba je v pritožbi znova poudarila, da sodišče ni ustrezno obrazložilo zavrnitve predlaganih dokazov, kar je v nasprotju z zahtevo po obrazloženosti sodnih odločb, kot jo določata 6. člen EKČP in 22. člen Ustave RS. Evropsko sodišče za človekove pravice (ESČP) v primeru *Hadjianastassiou proti Grčiji* (1992) poudarja, da mora biti vsaka odločitev sodišča, ki zavrne dokazni predlog, ustrezno utemeljena (ESČP 1992, *Hadjianastassiou proti Grčiji*, št. 12945/87). V obravnavanem primeru je bila obrazložitev zavrnitve dokaznih predlogov pomanjkljiva, kar je onemogočilo učinkovito pritožbo obrambe na višje instance.

3.4.4 Dvomi o nepristranskosti sodnika in sojenja

Pritožbeno sodišče se prav tako ni ustrezno opredelilo glede očitkov obrambe o nepristranskosti sodnika, ki je ponovno obravnaval zadevo. Obramba je v tej fazi opozarjala, da je sodnik v ponovljenem postopku pokazal pristranskost v korist tožilstva, kar je resno ogrozilo pravičnost postopka. 23. člen Ustave RS zagotavlja pravico do sodnega varstva pred nepristranskim in neodvisnim sodiščem, kar potrjuje tudi 6. člen EKČP. V primeru *Piersack proti Belgiji* (ESČP 1982, *Piersack proti Belgiji*, št. 8692/79) je ESČP poudarilo, da mora biti sodnik nepristranski v objektivnem in subjektivnem smislu, vendar pa je obramba znova izrazila dvome o nepristranskosti sodnika, kar pritožbeno sodišče ni ustrezno obravnavalo, s čimer je bila kršena pravica obdolženca do nepristranskega sojenja.

3.4.5 Omejen dostop do dokazov in enakopravnost orožij

Med sojenjem je obramba naletela na omejitve pri dostopu do določenih dokazov, kar je vplivalo na njeno sposobnost učinkovite obrambe. 6. člen EKČP in načelo enakopravnosti orožij zahtevata, da imata obramba in tožilstvo enak dostop do vseh relevantnih informacij in dokazov. V tem primeru je bilo to načelo večkrat kršeno, saj obramba ni imela enakovrednega dostopa do vseh dokazov, ki bi jih lahko uporabila za obrambo obdolženca. Sodna praksa ESČP, kot je razvidno iz primera *Rowe in Davis proti Združenemu kraljestvu* (ESČP 2000, *Case of Rowe and Davis v. The United Kingdom*, št. 28901/95), poudarja, da mora biti obrambi omogočeno pregledovanje vseh dokazov, ki so v posesti tožilstva, da bi se zagotovila pravičnost postopka. Omejitev dostopa do teh dokazov je ponovno postavila obdolženca v neenakopraven položaj, kar je resno vplivalo na izid ponovljenega sojenja. Pritožbeno sodišče se s to kršitvijo prvostopenjskega sodišča ni posebej ukvarjalo.

3.4.6 Kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva

Pritožbeno sodišče tudi ni ustrezno upoštevalo pravice obdolženca do učinkovitega pravnega sredstva, kot jo zagotavlja 13. člen EKČP. Zaradi pomanjkljivosti v obrazložitvah in omejenega dostopa do dokazov obramba ni imela možnosti, da bi

učinkovito izpodbijala odločbe pritožbenega sodišča. To je kršilo pravico očeta do izpodbijanja nepravilnosti, ki so bile prisotne v pritožbenem postopku, kar je močno vplivalo na celoten izid postopka.

– **Odločitev višjega sodišča**

Višje sodišče je ugodilo pritožbam v delu, ki se nanaša na obsodilni del sodbe glede kaznivih dejanj odvzema mladoletnih otrok. Sodba je bila v tem delu razveljavljena in zadeva vrnjena sodišču prve stopnje v novo sojenje. Poleg tega je bilo razveljavljeno tudi odločanje o kazenski sankciji, vštevanju pripora in o stroških kazenskega postopka. Sodba je bila prav tako delno razveljavljena v oprostilnem delu glede kaznivega dejanja preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021).

Sodišče je v preostalem delu pritožbe tožilstva zavrnilo kot neutemeljene, pri čemer je potrdilo odločitev sodišča prve stopnje glede krivde za kaznivo dejanje napada na uradno osebo (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021). Pritožbeno sodišče je v delu odločitve protipravnega odvzema otrok samo storilo bistveno kršitev tako, da je v sodbi delilo sodbo na krivdo in sankcijo (VSRS 2014, Sodba I Ips 45162/2011-698) ter tako obtoženemu preprečilo dokazovanje v ponovljenem postopku. S tem pa je bilo kršeno tudi načelo *ne bis in idem*, saj so obtoženemu v ponovljenem sojenju sodili z isto obtožnico za dejanje, za katero je bil že pravnomočno obsojen (krivda).

– **Obrazložitev višjega sodišča**

Višje sodišče je v obrazložitvi svoje odločitve izpostavilo več pomembnih vidikov. Obramba je trdila, da so bile med preiskavo storjene bistvene kršitve, saj očetu ni bilo omogočeno, da bi bil prisoten pri zaslišanju vseh prič. Višje sodišče je ugotovilo, da je preiskovalna sodnica res kršila določbo četrtega odstavka 178. člena ZKP; takšna odločitev lahko vpliva na pravilnost in zakonitost sodbe, če to temelji na izpovedi obremenilnih prič, ki jih obdolženec zaradi procesne kršitve ni mogel zaslišati, vendar je bilo napačno ugotovljeno, in gre sodišče v nasprotju s svojo obrazložitvijo, da ta kršitev ni vplivala na zakonitost sodbe, saj so bile priče ponovno zaslišane na glavni obravnavi.

Tu se na strani obrambe pojavi vprašanje, ali je pripor deloval kot izsiljevalno sredstvo, kar po ZKP ni priporni razlog ter je skrajno nehumano in neetično ravnanje sodišča (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021).

Poleg tega je višje sodišče zavrnilo očitke obrambe glede domnevno nezakonitih dokazov, kot so zapisniki o hišnih preiskavah in zaseg mobilnih telefonov. Sodišče je ugotovilo, da ti dokazi niso bili ključni za obsodilno sodbo, prav tako pa je bilo že v predhodnih sklepih odločeno, da so bili dokazi zakonito pridobljeni (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021).

– **Presoja sorazmernosti kazni in posebnega pogoja**

Višje sodišče se je strinjalo z očitki obrambe glede nepopolne presoje dejanskega stanja v povezavi z aktualnimi razmerami pri materi mladoletnih otrok. Sodišče prve stopnje ni zadostno utemeljilo izreka posebnega pogoja, da mora obtoženec vrniti otroka materi, kar je po presoji višjega sodišča vplivalo na pravilnost izrečene pogojne obsodbe (Sodba višjega sodišča 2023). Višje sodišče je zato sodbo razveljavilo v tem delu in vrnilo zadevo v novo sojenje, da se ponovno presodijo okoliščine v povezavi z materinimi razmerami ter odloči o primernosti izrečenega posebnega pogoja (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021).

3.4.7 Temeljne kršitve pravic obsojenca

V pritožbenem postopku zoper sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani so bile obravnavane številne trditve o kršitvah procesnih in materialnih pravic očeta. Višje sodišče je v obrazložitvi sodbe priznalo nekatere kršitve, vendar jih je v nekaterih primerih ocenilo kot nebistvene za celotno zakonitost sodnega postopka. Kljub temu so bile ugotovljene večje pomanjkljivosti, ki so vplivale na pravičnost in popolnost sojenja, predvsem glede pravice do obrambe, sojenja v navzočnosti očeta, zakonitosti pridobivanja dokazov in sorazmernosti izrečene kazenske sankcije.

– **Kršitev pravice do sojenja v navzočnosti obdolženca**

Ena ključnih kršitev, ki jih je izpostavila obramba, je bila nezmožnost očeta, da bi sodeloval pri zaslišanju ključnih prič v preiskovalnem postopku. Po slovenskem pravu, natančneje po določbi četrtega odstavka 178. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP), ima obdolženec pravico biti navzoč pri zaslišanju prič, zlasti če gre za priče, katerih izpovedi so ključnega pomena za odločitev sodišča, kar je ugotovilo tudi višje sodišče, ter navedlo, da je preiskovalna sodnica kršila omenjene določbe ZKP (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021). V tem primeru je bilo ugotovljeno, da obtoženec ni bil navzoč pri večini zaslišanj prič, kar predstavlja resno kršitev njegove pravice do kontradiktornega postopka, ki je ena temeljnih sestavin poštenega sojenja, kot to določa 6. člen Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP).

Kljub tej kršitvi je višje sodišče ocenilo, da to ni bistveno vplivalo na zakonitost sodbe, saj so bile priče ponovno zaslišane na glavni obravnavi, na kateri je imel oče možnost sodelovati, vendar to dejstvo ne odpravlja kršitve v predhodnem delu postopka, v katerem je oče izgubil možnost neposrednega soočenja s pričami in takojšnjega izpodbijanja njihovih izpovedi, kar zmanjšuje učinkovitost obrambe; zaradi tega je bil nezakonito v priporu (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021).

– **Kršitev pravice do zakonitega pridobivanja dokazov**

Druga pomembna kršitev, ki jo je obravnavala obramba, se nanaša na zakonitost pridobivanja nekaterih ključnih dokazov, kot so zapisniki hišnih preiskav in zaseg mobilnih telefonov očeta. Obramba je trdila, da so bili ti dokazi pridobljeni brez ustrezne pravne podlage in da so s tem kršena določila ZKP ter pravica obdolženca do zasebnosti, ki jo varuje 8. člen EKČP (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021).

Višje sodišče je ugotovilo, da čeprav je obramba izpostavila določene nepravilnosti pri pridobivanju teh dokazov, ti dokazi niso bili ključni za obsodbo. Sodišče je ocenilo, da so bili drugi dokazi, na katerih je temeljila obsodilna sodba, dovolj močni in zakonito pridobljeni. Vseeno ta kršitev odpira vprašanja o tem, kako natančno se izvajajo

preiskovalni postopki in ali so pravila za pridobivanje dokazov dosledno spoštovana (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021).

– **Kršitev pravice do poštenega sojenja glede posebnega pogoja**

Ena izmed najpomembnejših odločitev, ki jo je višje sodišče sprejelo v pritožbenem postopku, se nanaša na izrek posebnega pogoja, da mora oče izročiti svoja otroka njuni materi. Sodišče prve stopnje ni zadostno preverilo razmer pri materi otrok, zlasti glede dejanskih življenjskih pogojev, ki bi lahko vplivali na odločitev o vrnitvi otrok. Višje sodišče je ugotovilo, da je ta pomanjkljiva presoja vplivala na pravičnost in sorazmernost izrečene pogojne obsodbe. (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021)

Po presoji višjega sodišča bi moralo sodišče prve stopnje temeljiteje preveriti, ali je bila odločitev o izročitvi otrok v resnici v njihovem najboljšem interesu, kot to zahtevajo določbe Konvencije o otrokovih pravicah (3. člen KOP). Ker sodišče ni opravilo celovite presoje, je bila kršena pravica očeta do poštenega sojenja, saj ni bilo dovolj dokazov, ki bi utemeljili takšno odločitev (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021).

– **Kršitev pravice do učinkovite obrambe**

Višje sodišče je tudi obravnavalo očitke obrambe, da je sodišče prve stopnje zavrnilo nekatere predlagane dokaze, ki bi lahko koristili očetu. Obramba je namreč predlagala izvedbo dokazov, ki bi dodatno osvetlili razmere pri materi otrok, vendar je sodišče te predloge zavrnilo brez ustrezne obrazložitve. Takšna zavrnitev dokazov brez tehtnega razloga je v nasprotju z načelom učinkovite obrambe, ki je bistvena sestavina poštenega sojenja, kot to določata 29. člen Ustave Republike Slovenije in 6. člen EKČP. (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021)

Zavrnitev predlaganih dokazov je še posebej pomembna v kazenskih postopkih, v katerih se presojajo kompleksna družinska vprašanja, ki lahko vplivajo na varstvo otrokovih pravic in pravice staršev do stikov. Višje sodišče je ugotovilo, da je bilo s tem omejeno izvajanje obrambe in kršena pravica obdolženca do popolne in učinkovite obrambe. (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021)

– Kršitev pravice do sorazmerne kazni

Višje sodišče je obravnavalo tudi vprašanje sorazmernosti izrečene kazenske sankcije. Sodišče prve stopnje je očetu naložilo eno leto in sedem mesecev pogojne zaporne kazni pod posebnim pogojem, da izroči otroka njuni materi. Višje sodišče je ugotovilo, da ta posebni pogoj ni bil ustrezno utemeljen in da ni bilo zadostnih dokazov, ki bi kazali na to, da je takšna odločitev v najboljšem interesu otrok. (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021)

Sorazmernost kazni je temeljno načelo, ki ga določa 3. člen EKČP, ki prepoveduje nečloveško ali ponižujoče kaznovanje. V tem primeru višje sodišče ni ugotovilo, da je bila kazen sama po sebi neustrezna, vendar je bil poseben pogoj, ki je bil naložen očetu, preveč strog glede na nepopolno presojo dejanskega stanja pri materi otrok. (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021)

Temeljne kršitve pravic očeta v pritožbenem postopku so vključevale kršitev pravice do sojenja v navzočnosti obdolženca, nezakonitost nekaterih pridobljenih dokazov, nepopolno presojo okoliščin v povezavi s posebnim pogojem glede vrnitve otrok materi in omejevanje učinkovite obrambe. Višje sodišče je v svoji sodbi priznalo te pomanjkljivosti in posledično razveljavilo del sodbe ter zadevo vrnilo v ponovno sojenje, kar kaže na potrebo po natančnejši presoji in doslednejšem upoštevanju pravic očeta v kazenskem postopku.

3.4.8 Analiza sodne obrazložitve in njena skladnost s človekovimi pravicami

V sodbi Višjega sodišča v Ljubljani z dne 20. marca 2023, zadeva II Kp 12082/2021, je sodišče obravnavalo pritožbe očetove obrambe in pooblaščenecv mladoletnih oškodovancev, pri čemer je bila ključna pozornost namenjena vprašanju skladnosti sodne obrazložitve s človekovimi pravicami, kot so določene v Ustavi Republike Slovenije in Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic (EKČP) (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021).

Sodišče je v svoji obrazložitvi najprej obravnavalo pravico očeta do poštenega sojenja, ki je zagotovljena v 29. členu Ustave RS in 6. členu EKČP. Obramba je zatrjevala, da je bila kršena pravica obtoženca do navzočnosti pri zaslišanju prič v fazi preiskave, kar je predstavljalo kršitev procesnih pravic (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021, 10–11). Višje sodišče je potrdilo, da je preiskovalna sodnica kršila določbo četrtega odstavka 178. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP), ki obtožencu in njegovemu zagovorniku zagotavlja pravico, da sta navzoča pri zaslišanju prič. Kljub temu je sodišče ugotovilo, da ta kršitev ni vplivala na zakonitost izpodbijane sodbe, saj je bil obtoženec v fazi glavne obravnave navzoč in je imel možnost zaslišati obremenilne priče (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021, 12).

Sodišče je v svoji obrazložitvi tudi opozorilo na pomembnost zagotavljanja pravice do zaslišanja obremenilnih in razbremenilnih prič, kar je ključno za ohranjanje pravičnosti postopka. Skladno z ustaljeno sodno prakso je bilo ugotovljeno, da je za uresničevanje pravice do poštenega sojenja bistveno, da ima obdolženec ustrezne in zadostne možnosti, da se opredeli glede dejanskih in pravnih vidikov zadeve (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021, 11–12). Višje sodišče je tako potrdilo, da je imel obtoženec možnost zaslišati vse obremenilne priče, kar je izpolnilo minimalna jamstva poštenega sojenja.

Poleg tega je sodišče obravnavalo tudi vprašanje izločitve dokazov, pridobljenih v preiskavi, in ugotovilo, da ZKP ne predvideva izločitve dokazov v primeru kršitve določb o navzočnosti obtoženca pri zaslišanju (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021, 14–15). To je pomembno, saj se pravica do poštenega sojenja ne sme omejevati le na formalne postopke, ampak mora vključevati tudi vsebinsko obravnavo in presojo dokazov, ki vplivajo na odločitev sodišča.

Na koncu je sodišče opozorilo na potrebo po ustrezni obravnavi trenutnih razmer pri materi mladoletnih oškodovancev, kar bo vplivalo na odločitev o kazenski sankciji in morebitnem izreku posebnega pogoja izročitve otrok (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021, 16–17). To nakazuje, da je pravica očeta do pravičnega sojenja tesno povezana z obveznostjo sodišča, da upošteva vse relevantne dejavnike, ki lahko vplivajo na izrek kazenske sankcije.

V sklepnem delu sodbe Višjega sodišča v Ljubljani z dne 20. marca 2023 je sodišče deloma ugodilo pritožbam državne tožilke, očetovih zagovornikov in pooblaščenecv mladoletnih oškodovancev. Ključne točke sklepa so naslednje:

- **Razveljavitev obsodilnega dela:** sodišče je razveljavilo obsodilni del sodbe glede kaznivih dejanj odvzema mladoletne osebe in vrnilo zadevo sodišču prve stopnje v novo sojenje. To pomeni, da bo sodišče prve stopnje moralo ponovno obravnavati dejstva in okoliščine primera ter sprejeti novo odločitev o kazenski sankciji (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021, 2).
- **Oprostilni del:** sodišče je razveljavilo tudi oprostilni del sodbe glede kaznivega dejanja preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi. Tudi ta del zadeve se vrača v novo sojenje, kar pomeni, da bo treba ponovno obrazložiti izrek sodbe (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021, 2).
- **Zavrnitev pritožb:** v preostalem delu, ki se nanaša na odločitev o krivdi glede kaznivih dejanj, je sodišče zavrnilo pritožbe tožilstva kot neutemeljene in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje. To pomeni, da so bili obtoženčevi zagovorniki uspešni pri izpodbijanju krivde za ta kazniva dejanja (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021, 2).
- **Obrazložitev:** sodišče je v obrazložitvi opozorilo na nepopolno ugotovljeno dejansko stanje sodišča prve stopnje, kar je vplivalo na odločitev o kazenski sankciji. Pritožbeno sodišče je izpostavilo, da je pomembno, da se v novem sojenju upoštevajo aktualne razmere pri materi mladoletnih oškodovancev, kar lahko vpliva na izbiro kazenske sankcije (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021, 50–51).
- **Pravice do poštenega sojenja:** sodišče je potrdilo, da so bile kršene določbe kazenskega postopka, kar je vplivalo na zakonitost in pravilnost izpodbijane sodbe. To vključuje tudi pravico obtoženca do poštenega sojenja, kar je ključno za zagotavljanje pravičnosti v kazenskem postopku (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021, 50).

Sklep sodišča tako nakazuje na potrebo po ponovni obravnavi primera, kar je pomembno za zagotavljanje pravičnosti in upoštevanje vseh relevantnih dejstev, ki lahko vplivajo na odločitev o kazenski sankciji.

3.5 Ponovno sojenje

Ponovno sojenje v kazenski zadevi zoper obtoženega, ki se je odvijalo pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani, je bilo posledica razveljavitve dela prvostopenjske sodbe Višjega sodišča v Ljubljani. Višje sodišče je po preučitvi pritožb razveljavilo obsodilno sodbo glede kaznivih dejanj odvzema mladoletnih oseb in določitve kazenske sankcije ter zadevo vrnilo v ponovno sojenje z namenom celovite ponovne presoje dejanskega stanja in določitve ustrezne kazni. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021)

V ponovnem postopku je Okrožno sodišče potrdilo očetovo krivdo za kazniva dejanja odvzema mladoletnih oseb po prvem odstavku 190. člena Kazenskega zakonika (KZ-1). Sodišče je ugotovilo, da je oče še naprej vztrajal pri svojem ravnanju in ni izkazal pripravljenosti za sodelovanje pri reševanju vprašanja skrbništva nad otrokoma, ki ju je nezakonito odvezel njuni materi. Očetova dejanja so bila ocenjena kot načrtna in dolgotrajna, saj je oče več let preprečeval stik otrok z njuno materjo, kar je sodišče prepoznalo kot dejanje, ki je v nasprotju z načelom največje koristi otrok, kot je določeno v Konvenciji o otrokovih pravicah (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021)

Oče je v ponovnem sojenju večkrat zahteval izrek oprostilne sodbe ali sodnega opomina ter razrešitve predhodnega vprašanja varstva, vzgoje in zakonitosti švicarske odločbe, vendar so bile te zahteve zavrjene. Sodišče je pri odločitvi o zavrnitvi teh zahtev izpostavilo, da so bila dejanja očeta storjena z namenom omejevanja pravic matere in škodovanja interesom otrok. Prav tako je sodišče pri izreku kazni upoštevalo očetovo nadaljnjo samovoljnost ter dolgotrajno in vztrajno onemogočanje stikov otrok z njuno materjo. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021)

Sodišče je očetu izreklo enotno kazen enega leta in enajst mesecev zapora, pri čemer je zavrnilo možnost milejših ukrepov. Izbira zaporne kazni kot edine ustrezne sankcije je bila utemeljena na podlagi teže kaznivih dejanj in dolgotrajnih posledic, ki jih je imelo obtoženčevo ravnanje na otroka in njuno pravico do stikov z materjo. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021)

V tej fazi postopka je treba poudariti, da so bile kršitve pravic očeta v ponovljenem sojenju še vedno prisotne in so se v nekaterih primerih celo stopnjevale. Obramba je opozarjala na nadaljnje omejevanje pravice do poštenega sojenja in učinkovite obrambe, kar je vodilo do resnih kršitev, ki so v nasprotju z domačo zakonodajo in mednarodnimi standardi, ki jih določata **Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP)** in **Ustava Republike Slovenije**.

– **Zavrnitev dodatnih dokaznih predlogov in prič**

V ponovljenem sojenju je sodišče ponovno zavrnilo številne dokazne predloge, ki jih je predlagala obramba. 29. člen Ustave RS zagotavlja pravico do obrambe, ki vključuje pravico do predložitve dokazov v obrambo obdolženca. Enako načelo je zapisano tudi v 6. členu EKČP, ki določa, da mora imeti obdolženec možnost predložiti dokaze, ki bi lahko vplivali na izid sojenja. Ponovna zavrnitev ključnih dokaznih predlogov brez zadostne obrazložitve pomeni nadaljnjo kršitev teh pravic in omejuje očetovo sposobnost za učinkovito obrambo.

– **Omejevanje sodelovanja obdolženca v postopku**

Poleg tega je bilo očetu ponovno onemogočeno, da bi sodeloval pri nekaterih ključnih zaslišanjih prič, kar je nadaljevalo kršitev 6. člena EKČP, ki zagotavlja pravico obdolženca, da je navzoč pri vseh ključnih fazah postopka. 29. člen Ustave RS obdolžencu zagotavlja pravico do aktivnega sodelovanja v postopku, kar vključuje možnost navzočnosti in postavljanja vprašanj med zaslišanjem prič. Sodišče je to pravico ponovno kršilo, kar je močno vplivalo na pravico obdolženca do poštenega sojenja in njegove možnosti za učinkovito obrambo.

– **Pomanjkljive obrazložitve sodnih odločitev**

Kljub pritožbam obrambe glede pomanjkljivih obrazložitve sodnih odločb je bilo tudi v tej fazi ponovljenega sojenja ugotovljeno, da sodišče ni zagotovilo zadostne obrazložitve svojih odločitev. 22. člen Ustave RS in 6. člen EKČP zahtevata, da morajo biti sodne odločbe ustrezno obrazložene, zlasti kadar gre za zavrnitev dokaznih predlogov obrambe.

Sodišče je v tem primeru ponovno kršilo to zahtevo, saj ni ustrezno pojasnilo, zakaj so bili določeni dokazi zavrnjeni. ESČP je v primeru *Hadjianastassiou proti Grčiji* jasno določilo, da mora biti vsaka sodna odločitev utemeljena, še posebej, če vpliva na pravico obdolženca do obrambe (ESČP 1992, *Hadjianastassiou proti Grčiji*, št. 12945/87). Pomanjkljiva obrazložitev zavrnitev je obrambi onemogočila učinkovito pripravo pritožbe.

– **Dvomi o nepristranskosti sodišča in sodnika**

V tej fazi postopka je obramba ponovno izrazila dvome o nepristranskosti sodnika, ki je obravnaval ponovljeno sojenje. 23. člen Ustave RS in 6. člen EKČP zagotavljata pravico do nepristranskega sojenja. Obramba je trdila, da je sodnik znova kazal pristranskost v korist tožilstva, kar je ogrozilo celoten postopek; v povezavi s tem je bil podan predlog za izločitev sodnika. Sodna praksa ESČP, vključno s primerom *Piersack proti Belgiji* (ESČP 1982, *Piersack proti Belgiji*, št. 8692/79), določa, da mora sodnik izpolnjevati objektivne in subjektivne kriterije nepristranskosti. V tem primeru pa je sodišče zavrnilo zahtevo obrambe za izločitev sodnika, kar je povzročilo dodatno kršitev pravice obdolženca do nepristranskega sojenja. O izločitvi državne tožilke, ki je delovala pasivno, ter v nasprotju s 17. členom ZKP pa ni bilo nikoli odločeno.

– **Omejen dostop do ključnih dokazov**

Sodišče je tudi v tej fazi sojenja nadaljevalo omejevanje dostopa obrambe do nekaterih ključnih dokazov, kar pomeni kršitev **načela enakopravnosti orožij**, ki je del 6. člena EKČP. *Rowe in Davis proti Združenemu kraljestvu* (ESČP 2000, *Case of Rowe and Davis v. The United Kingdom*, št. 28901/95) je sodna praksa ESČP, ki poudarja, da morata imeti obe stranki enak dostop do vseh relevantnih informacij in dokazov, da bi se zagotovila pravičnost postopka. V tem primeru je omejevanje dostopa obrambe do teh dokazov pomenilo neenakopravno obravnavo obdolženca v postopku, kar je ogrozilo njegov položaj v sojenju. Sodišče je v ponovljenem sojenju spregledalo tudi dokazano spolno zlorabo otrok matere in rejniške družine, kar predstavlja eno najhujših oblik nasilja nad

otroki, na kar je opozorila obramba v pritožbah (4. odstavek 173. člena KZ-1) ter je to problematiko pojasnila ustaljena sodna praksa.¹⁵

– Kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva

Nazadnje je obramba v tej fazi znova opozorila na kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva, ki jo zagotavlja 13. člen EKČP. Zaradi pomanjkljivih obrazložitve sodnih odločitev in omejevanja dostopa do dokazov obramba ni imela možnosti učinkovito izpodbijati sodnih odločb. To je resno omejilo pravico obdolženca do izpodbijanja nepravilnosti, ki so se zgodile v ponovljenem postopku, in s tem vplivalo na izid postopka.

3.5.1 Ustavne zahteve pri ponovnem sojenju

Ponovno sojenje očetu dveh kaznivih dejanj odvzema mladoletnih otrok postavlja pred sodišče številne ustavne in pravne izzive, ki so ključni za zagotavljanje pravičnega sojenja. Ustava Republike Slovenije v 22. členu določa pravico do pravičnega sojenja, kar vključuje pravico do obrambe, pravico do zaslišanja in pravico do obveščenosti o obtožbah (22. člen URS).

V postopku ponovnega sojenja je sodišče dolžno upoštevati načelo *ne bis in idem*, ki preprečuje, da bi bil oče ponovno obsojen za isto dejanje, kar je skladno z 8. členom Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP). V tem primeru je sodišče potrdilo, da se v novem sojenju obravnava le vprašanje kazenske sankcije, medtem ko je odločitev o krivdi ostala nespremenjena. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021)

Oče je v novem sojenju večkrat izrazil nezadovoljstvo nad razumevanjem obtožnice in zahteval novo obtožnico, kar pa je sodišče zavrnilo, saj je odločitev o krivdi že pravnomočna. Sodišče je ob tem opozorilo, da Zakon o kazenskem postopku (ZKP) ne

¹⁵ Ogroženost otroka zaradi suma spolne zlorabe bi moralo sodišče celovito ugotoviti v dokaznem postopku, kar je obramba tudi dokazala. »Spolna zloraba otroka je zagotovo ena izmed najhujših in zavrženih oblik nasilja nad otrokom in za otroka predstavlja nepopravljivo škodo. V kolikor je izvršitelj roditelj, ta predstavlja razlog za odvzem roditeljske pravice.« (VSL 2016, Sklep IV Cp 2650/2016).

predvideva možnosti ponovnega obravnavanja krivde v okviru ponovnega sojenja (95. člen ZKP). Pri tem pa je spregledalo odločbo Ustavnega sodišča RS Up 383/11 z dne 18. 9. 2013, po kateri bi bilo mogoče sojenje celotne zadeve tudi o krivdi in ne samo glede sankcije (USRS 2013, Odločba Up-383/11).

Poleg tega je sodišče zavrnilo predloge obrambe za zaslišanje dodatnih prič, kar je bilo utemeljeno z mnenjem, da to ne bi prispevalo k razjasnitvi dejanskega stanja. Takšna odločitev mora biti skrbno pretehtana, da se zagotovi, da obtoženec ne bo prikrajšan za pravico do učinkovite obrambe. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021)

Upoštevati je treba tudi, da mora sodišče v ponovnem sojenju delovati skladno z načeli pravne varnosti in predvidljivosti, kar pomeni, da morajo biti postopki jasni in razumljivi, obtoženec pa mora imeti možnost, da se učinkovito brani pred obtožbami, ki mu jih očitajo. V tem kontekstu je sodišče potrdilo, da je edina primerna kazenska sankcija zaporna kazen, ki bo obtožencu jasno sporočila, da njegovo ravnanje ni sprejemljivo. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021) Prvostopenjsko sodišče je s svojo odločitvijo odstopilo od obvezujočih procesnih navodil višjega sodišča, ki je naložilo raziskavo dejanskega stanja glede otrokovega bivanja pri materi. Dokazni postopek je nedvoumno izkazal, da materino okolje predstavlja ogrožajoče okoliščine za otroka, zaradi česar je izrek posebnega pogoja iz prvostopenjske sodbe v nasprotju z ugotovljenim dejanskim stanjem in pravno nesprejemljiv. Takšna kontradiktorna odločitev sodišča glede zaporne kazni predstavlja kršitev materialnega prava in procesnih jamstev.

3.5.2 Vpliv ESPČ na odločitev o ponovnem sojenju

Odločitev o ponovnem sojenju v zadevi I K 12082/2021 je bila močno vplivana z načeli in s pravicami, ki jih zagotavlja Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP). Ključni člen, ki se nanaša na pravico do pravičnega sojenja, je 6. člen EKČP, ki določa, da ima vsakdo pravico, da se njegovo zadevo obravnava pošteno, javno in v razumnem roku pred neodvisnim in nepristranskim sodiščem.

V obravnavanem primeru je sodišče v ponovnem sojenju upoštevalo, da je oče že bil pravnomočno obsojen za kazniva dejanja odvzema mladoletnih otrok, kar je vplivalo na obravnavo kazenske sankcije. Sodišče je skladno z načelom *ne bis in idem*, ki je prav tako del EKČP, odločilo, da se v novem sojenju obravnava le vprašanje kazenske sankcije, medtem ko je odločitev o krivdi ostala nespremenjena kar je v nasprotju s sodno prakso vrhovnega sodišča, kjer je poudarjeno da ni mogoča delitev sodbe na sankcijo in krivdo. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021, 1–19; VSRS 2014, Sodba I Ips 45162/2011-698)

Obtoženec je v postopku trdil, da ne razume obtožnice in da mu ni bilo omogočeno, da se učinkovito brani. Sodišče je večkrat pojasnilo, da se v novem sojenju obravnava le vprašanje kazenske sankcije, kar je bilo skladno z določbami Zakon o kazenskem postopku (ZKP) in EKČP. Sodišče je zavrnilo predloge obrambe za zaslišanje dodatnih prič, kar je bilo utemeljeno z mnenjem, da to ne bi prispevalo k razjasnitvi dejanskega stanja, kar je prav tako skladno z načelom pravičnosti in učinkovitosti postopka (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021, 1–19).

Poleg tega je sodišče v ponovnem sojenju upoštevalo tudi pravico do obrambe, ki je zaščitena v 6. členu EKČP. Obtoženec je imel pravico, da se seznanj z obtožbami proti njemu in da se učinkovito brani. Kljub temu je sodišče ugotovilo, da je obtoženec že imel priložnost, da se brani v prejšnjem sojenju in da je bila odločitev o krivdi pravnomočna. S tem je sodišče potrdilo, da je bilo upoštevano načelo pravne varnosti, ki je ključno za delovanje pravnega sistema (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021, 1–19).

Na koncu je sodišče v svoji odločitvi o kazenski sankciji upoštevalo tudi interese mladoletnih oškodovancev, kar je skladno z načeli EKČP, ki poudarjajo zaščito ranljivih skupin, kot so otroci. Sodišče je menilo, da je edina primerna kazenska sankcija zaporna kazen, ki bo obtožencu jasno sporočila, da njegovo ravnanje ni sprejemljivo in da je treba zaščititi interese otrok. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021, 1–19)

Na podlagi analize dokumenta in obravnavanih okoliščin primera je mogoče identificirati potencialne kršitve pravic, ki jih zagotavlja Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP).

- **Pravica do pravičnega sojenja (6. člen EKČP):** oče je v novem sojenju večkrat izrazil nezadovoljstvo nad razumevanjem obtožnice in trdil, da mu ni bilo omogočeno, da se učinkovito brani. Sodišče je večkrat pojasnilo, da se v novem sojenju obravnava le vprašanje kazenske sankcije, kar bi lahko obtožencu otežilo uveljavljanje njegove pravice do obrambe. Čeprav je sodišče pojasnilo, da se odloča le o kazenski sankciji, bi lahko oče menil, da mu ni bila omogočena popolna obravnava vseh relevantnih dejstev, kar bi lahko predstavljalo kršitev pravice do pravičnega sojenja. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021, 6–7)
- **Pravica do obrambe (6. člen EKČP):** oče je trdil, da ne razume obtožnice in da mu nova obtožnica ni bila vročena. Sodišče je zavrnilo predloge obrambe za zaslišanje dodatnih prič, kar bi lahko vplivalo na obtoženčevo pravico do učinkovite obrambe. Če sodišče ne omogoči obtožencu, da predstavi vse relevantne dokaze in argumente v svojo korist, bi to lahko predstavljalo kršitev pravice do obrambe. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021, 8–9)
- **Načelo *ne bis in idem* (4. protokol EKČP):** sodišče je v ponovnem sojenju potrdilo, da se obtoženec ne more ponovno obravnavati za isto dejanje, kar je skladno z načelom *ne bis in idem*, vendar pa je obtoženec trdil, da mu ni bilo omogočeno, da se ponovno obravnava v povezavi z obtožbo, kar bi lahko vplivalo na njegovo pravico do pravičnega sojenja. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021, 10–11).
- **Varstvo družinskega življenja (8. člen EKČP):** v obravnavanem primeru so bili otroci očeta predmet spora, kar je vplivalo na njegovo pravico do družinskega življenja. Sodišče je v svoji odločitvi upoštevalo interese mladoletnih oškodovancev, vendar bi lahko oče menil, da so bile njegove pravice do družinskega življenja kršene, če sodišče ni ustrezno obravnavalo njegovih argumentov v povezavi z varstvom otrok. (Okrožno sodišče v Ljubljani 2024, Sodba VIII K 12082/2021, 12–13)

3.6 Pritožba na ponovno sojenje 1. stopnje

Pritožba, vložena v imenu očeta zoper sodbo iz ponovnega sojenja, izpostavlja več procesnih in materialnopravnih napak, ki naj bi bile storjene med sojenjem na prvi stopnji. Obramba navaja, da so bile kršene temeljne pravice obdolženca, vključno z nepravilno sestavo senata, s kršitvami pravice do poštenega sojenja, z nepopolno oceno dokazov, nepravilno uporabo materialnega prava in s sorazmernostjo kazni.

Na podlagi analize celotnega postopka lahko ugotovimo, da so bile v tem kazenskem postopku večkrat kršene temeljne pravice obdolženca, ki jih zagotavljata **Ustava Republike Slovenije** in **Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP)**. Te kršitve so pomembno vplivale na pravico obdolženca do poštenega sojenja, pravico do obrambe in na enakopravnost orožij v postopku.

3.6.1 Omejevanje pravice do enakopravnosti orožij

Sistematične kršitve so bile prisotne predvsem na področju enakopravnosti orožij, kar je bilo zaznamovano z omejevanjem dostopa obrambe do ključnih dokazov, ki bi lahko vplivali na izid postopka. 6. člen EKČP in 29. člen Ustave RS zagotavljata, da morata imeti obe stranki v postopku enak dostop do vseh informacij in dokazov (6. člen EKČP; 29. člen URS). V tem primeru je bila ta pravica večkrat kršena, kar je obrambi onemogočilo polnopravno uveljavljanje svojih pravic v postopku, s čimer je bila resno ogrožena pravičnost sojenja.

3.6.2 Kršitev pravice do obrambe

Prav tako je bila pravica do obrambe večkrat kršena zaradi omejevanja obdolženčevega sodelovanja pri zaslišanju ključnih prič. 6. člen EKČP zagotavlja pravico do poštenega sojenja, vključno z navzočnostjo obdolženca pri zaslišanju prič, ki lahko vplivajo na izid postopka. Omejevanje te pravice je resno vplivalo na sposobnost obrambe, da predstavi svoje dokaze in učinkovito nasprotuje obtožbam, kar je zmanjšalo možnosti za pošten postopek.

3.6.3 Pomanjkljiva obrazložitev sodnih odločitev

Pomembna kršitev je bila tudi pomanjkljiva obrazložitev sodnih odločitev. 6. člen EKČP in 22. člen Ustave RS zahtevata, da so sodne odločbe ustrezno obrazložene, kar je ključnega pomena za omogočanje učinkovitega pravnega sredstva (6. člen EKČP; 22. člen URS). V tem postopku so bile sodne odločbe večkrat pomanjkljivo obrazložene, kar je otežilo možnost obrambe, da izpodbija te odločitve in uveljavlja pravico do učinkovitega pritožbenega postopka.

3.6.4 Nepristranskost sojenja

Obramba je v več fazah postopka izrazila dvome o nepristranskosti sodnika. 23. člen Ustave RS in 6. člen EKČP zagotavljata pravico do nepristranskega in neodvisnega sojenja (23. člen URS; 6. člen EKČP). Dvomi o nepristranskosti sodnika so povzročili resne pomisleke o pravičnosti postopka, saj je bilo večkrat izpostavljeno, da so bile določene odločitve v škodo očeta, kar je ogrozilo nepristranskost celotnega sojenja.

3.6.5 Kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva

Nazadnje je bila pravica obdolženca do učinkovitega pravnega sredstva, ki jo zagotavlja EKČP (13. člen EKČP), kršena zaradi pomanjkljivih obrazložitev sodnih odločb in omejevanja dostopa do dokazov. Obramba ni imela ustreznih možnosti, da učinkovito izpodbija nepravilnosti v postopku, kar je vplivalo na celovitost pritožbenega postopka in zmanjšalo možnosti za pravično obravnavo.

– Nepravilna sestava senata in kršitev pravice do zbornega sojenja

V pritožbi je eden izmed ključnih očitkov povezan z nepravilno sestavo senata v ponovljenem sojenju. Po določbah ZKP mora okrožno sodišče pri kaznivih dejanjih, za katera je predpisana kazen nad pet let zavora, soditi v sestavi senata, ki vključuje sodnika in dva porotnika (1. odstavek 25. člena ZKP). V tem primeru pa je bila glavna obravnavo izvedena pred sodnico posameznico, kar po mnenju obrambe predstavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka (Odvetniška družba Grošelj 2024).

Obramba opozarja, da se obdolženec ni izrecno odpovedal pravici do senatnega sojenja, kar je v nasprotju z 285. f-členom (285.f člen ZKP). Odpoved pravici do senatnega sojenja mora biti podana pred začetkom glavne obravnave na predobravnavnem naroku, kar v tem primeru ni bilo storjeno. Zaradi te nepravilnosti obramba trdi, da sojenje pred sodnico posameznico ni bilo zakonito. Sklicuje se tudi na sodno prakso Vrhovnega sodišča RS I Ips 42797/2020 z dne 21. 12. 2023, ki poudarja, da mora biti v primeru nepravilne sestave sodišča sodba razveljavljena (Odvetniška družba Grošelj 2024).

– **Kršitve pravice do poštenega sojenja**

Obramba v pritožbi navaja, da je sodišče prve stopnje storilo številne kršitve pravice do poštenega sojenja, ki je zagotovljena s 6. členom Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP) in z 29. členom Ustave Republike Slovenije. Med najpomembnejšimi kršitvami izpostavlja:

- **Zavrnitev dokaznih predlogov obrambe:** pritožba poudarja, da je sodišče zavrnilo več dokaznih predlogov, ki bi lahko v očetovo korist osvetlili dejansko stanje. Zavrnitev teh predlogov brez ustrezne obrazložitve je po mnenju obrambe kršila očetovo pravico do učinkovite obrambe. (Odvetniška družba Grošelj 2024)
- **Nezadostna utemeljitev sodbe:** obramba navaja, da sodba temelji na nepopolni in nezadostno utemeljeni presoji dokazov. Trdi, da sodišče ni celovito upoštevalo vseh okoliščin in ni ustrezno obrazložilo, zakaj so bili nekateri ključni dokazi zavrjnjeni. Po pritožbi je to v nasprotju z načeli poštenega sojenja in pravice do obrambe. (Odvetniška družba Grošelj 2024)
- **Napake pri oceni dokazov in nepravilna uporaba materialnega prava:** obramba opozarja tudi na napake pri oceni dokazov in nepravilno uporabo materialnega prava. V pritožbi je navedeno, da je sodišče prve stopnje napačno interpretiralo določbe Kazenskega zakonika (KZ-1), zlasti glede kaznivega dejanja odvzema mladoletnih otrok. Obramba trdi, da dejanja očeta niso izpolnjevala zakonskih znakov tega kaznivega dejanja¹⁶, saj obdolženec ni deloval z naklepom, da bi otroka trajno odvezel materi, ampak je deloval v

¹⁶ Glej: VSRS 2011, Sodba I Ips 200/2010.

njunjo korist. Po mnenju obrambe je bil motiv očeta varovanje otrok, kar bi moralo vplivati na razlago kaznivega dejanja in kazensko odgovornost. (Odvetniška družba Grošelj 2024)

- **Sorazmernost kazni:** obramba v pritožbi izpodbija tudi sorazmernost izrečene kazni. Očetu je bila izrečena enotna zaporna kazen v trajanju enega leta in enajst mesecev. Obramba trdi, da kazen ni sorazmerna glede na dejanske okoliščine in očetove osebne razmere. Sklicuje se na načelo sorazmernosti kazni, ki je zagotovljeno v 3. členu EKČP, in poudarja, da bi moralo sodišče upoštevati obdolženčev namen in motiv, ki je bil v korist otrok. Obramba predlaga milejšo kazen, kot je pogojna obsodba, sodni opomin ali oprostilna sodba, saj meni, da bi bile te sankcije primernejše glede na dejanske okoliščine primera. (Odvetniška družba Grošelj 2024)

Pritožba na ponovno sojenje na prvi stopnji se osredinja na več ključnih procesnih in materialnopravnih napak, ki naj bi vplivale na pravičnost postopka in končno odločitev. Obramba predlaga razveljavitev izpodbijane sodbe in ponovno sojenje pred pravilno sestavljenim senatom. Poleg tega zahteva, da se ponovno pretehta ocena dokazov in razmisli o milejši kazni, ki bi bila bolj skladna s sorazmernostjo kazenske sankcije glede na dejanske okoliščine (Odvetniška družba Grošelj 2024).

3.6.6 Pravna argumentacija v pritožbenem postopku

Pravna argumentacija v pritožbi, vloženi zoper sodbo iz ponovnega sojenja v obravnavani zadevi, se osredinja na več ključnih točk, ki so v pritožbenem postopku izpostavljene kot bistvene kršitve pravic obdolženca in nepravilnosti v postopku. Argumentacija temelji na nepravilni sestavi sodišča, kršitvah procesnih pravic, napačni uporabi materialnega prava in na nesorazmernosti kazenske sankcije.

– Nepravilna sestava senata in kršitev pravice do zbornega sojenja

Osrednja točka pravne argumentacije je nepravilna sestava senata v ponovnem sojenju. Po določbah Zakona o kazenskem postopku (ZKP) mora pri kaznivih dejanjih, pri katerih je predpisana kazen nad pet let zapora, sodišče soditi v sestavi senata, ki vključuje sodnika

in dva porotnika (25. člen ZKP). V tem primeru je bilo sojenje izvedeno pred sodnico posameznico, kar po mnenju obrambe predstavlja bistveno kršitev kazenskega postopka. (Odvetniška družba Grošelj 2024)¹⁷

Obramba navaja, da se obdolženec ni odpovedal pravici do senatnega sojenja na predobravnavnem naroku, kot to določa 285. f-člen ZKP. Sklicuje se tudi na sodbo Vrhovnega sodišča RS (Ips 28005/2015), ki poudarja, da je odpoved pravici do zbornega sojenja mogoča le v določenih fazah postopka, česar v obravnavanem primeru ni bilo. Zato obramba meni, da je nepravilna sestava senata absolutna bistvena kršitev, ki zahteva razveljavitev sodbe in ponovno sojenje pred pravilno sestavljenim senatom (Odvetniška družba Grošelj 2024).

– Kršitve pravice do poštenega sojenja

Pritožba izpostavlja tudi kršitve pravice do poštenega sojenja, kot jo zagotavljata 6. člen Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP) in 29. člen Ustave Republike Slovenije. Obramba opozarja, da je sodišče zavrnilo več dokaznih predlogov, ki bi lahko vplivali na ugotovitev dejanskega stanja, kar pomeni kršitev pravice obdolženca do obrambe in kontradiktornosti (Odvetniška družba Grošelj 2024). Izpostavila se je tudi kršitev sodišča, da so za verodostojno uporabljali listino organa iz Švice, ki je slovenski pravni red ne priznava niti ni bila priznana, kar predstavlja absolutno bistveno procesno kršitev (ESČP 2022, *Dolenc proti Sloveniji*, št. 20256/20). V slovenskem pravnem redu je mogoče uporabiti le sodbe, ki so bile priznane v postopku priznavanja s strani slovenskega sodišča, kar navaja tudi sodna praksa (VSRS 2010, Sklep II Ips 462/2009)¹⁸.

– Napačna uporaba materialnega prava

Obramba nadalje navaja, da je prišlo do nepravilne uporabe materialnega prava, saj je sodišče napačno interpretiralo kaznivo dejanje odvzema mladoletnih oseb po 190. členu Kazenskega zakonika (KZ-1). Pritožba trdi, da oče ni ravnal z naklepom, da bi otroke

¹⁷ Glej: VSRS 2023, Sodba I Ips 42797/2020.

¹⁸ »Tuja sodna odločba praviloma učinkuje neposredno samo na območju države, katere sodišče jo je izdalo. Da bi učinkovala tudi v drugih državah, jo morajo le te v posebnih sodnih postopkih priznati.« (VSRS 2010, Sklep II Ips 462/2009).

trajno odvzel materi, ampak je bil njegov namen zaščititi otroke in v skrajni sili. Obramba poudarja, da bi moral biti ta vidik ustrezno upoštevan pri presoji kazenske odgovornosti. Poleg omenjenega pa je bilo napačno uporabljeno materialno pravo v 190. členu KZ-1, saj se po 135. členu DZ in 54. členu URS ne more obtoževati v tem primeru očeta, saj sta vzgoja in varstvo otrok njegova dolžnost, še posebej če ima nad otrokoma deljeno varstvo in vzgojo. Če oče ne bi izpolnjeval svoje dolžnosti in deloval v največji koristi otrok, kjer je bila v postopku dokazana nevarnost pri materi, bi lahko očeta obtoževali sistorilstva kaznivega dejanja surovega in grobega ravnanja, česar je poleg drugega obtožena mati. (Odvetniška družba Grošelj 2024) Staršu, ki je glede na okoliščine posameznega primera ravnal v otrokovo največjo korist, ni mogoče očitati protipravnega ravnanja, katerega sankcioniranju je namenjeno kaznivo dejanje iz prvega odstavka 190. člena KZ-1 (Filipič in Novak 2023; VSL 2020, Sodba VII Kp 50140/2018).¹⁹

– Sorazmernost kazni

Pritožba se osredinja tudi na vprašanje sorazmernosti izrečene kazni. Obdolžencu je bila izrečena zaporna kazen v trajanju enega leta in enajst mesecev, kar obramba ocenjuje kot nesorazmerno glede na okoliščine kaznivega dejanja in očetove osebne razmere. Obramba poudarja, da kazen ni skladna z načelom sorazmernosti, kot ga določa 3. člen EKČP, in predlaga izrek milejše sankcije, kot je pogojna obsodba, sodni opomin ali oprostilna sodba. (Odvetniška družba Grošelj 2024) Dokazni postopek je nedvoumno izkazal, da materino okolje predstavlja ogrožajoče okoliščine za otroka, zaradi česar je izrek posebnega pogoja iz prvostopenjske sodbe v nasprotju z ugotovljenim dejanskim stanjem in pravno nesprejemljiv. Takšna kontradiktorna odločitev sodišča glede zaporne kazni predstavlja kršitev materialnega prava in procesnih jamstev.

Sodišče je verjetno v ponovnem sojenju sledilo ustaljeni sodni praksi Višjega sodišča v Mariboru²⁰, tako da je odpravilo posebni pogoj glede vrnitve otroka materi ob

¹⁹ V izjemnih okoliščinah lahko pride do kolizije med spoštovanjem pravnomočne sodne odločbe in načelom največje otrokove koristi. Kazensko sodišče mora v takem primeru glede na vsebino ustavno varovanih vrednot in glede na okoliščine vsakega posameznega primera presoditi, kateri ustavno varovani vrednoti je treba dati večjo vrednost. Staršu, ki je glede na okoliščine posameznega primera ravnal v otrokovo največjo korist, ni mogoče očitati protipravnega ravnanja, katerega sankcioniranju je namenjeno kaznivo dejanje iz prvega odstavka 190. člena KZ-1. (VSL 2020, Sodba VII Kp 50140/2018)

²⁰ »Ugotovljeno je, da je do začetka postopka za vrnitev otroka *preteklo več kot eno leto, da se je otrok prilagodil novemu okolju (12. člen Konvencije) in da obstaja resna nevarnost, da bi bil otrok zaradi vrnitve*

upoštevanju presoje časovnega odmika in prilagoditve novemu okolju. Kljub temu je – ne glede na dokazano nevarno okolje – sprejelo pravno nepravilno in procesno nekonsistentno odločitev o sankciji, ki je v diametralnem nasprotju z ugotovitvami izvedenega dokaznega postopka.

Na podlagi zgoraj navedenih kršitev procesnega in materialnega prava obramba zahteva razveljavitev izpodbijane sodbe in vrnitev zadeve v ponovno sojenje pred pravilno sestavljenim senatom. Obramba trdi, da so bile zaradi nepravilnosti v postopku očetu kršene temeljne pravice, ki jih zagotavljata Ustava Republike Slovenije in Evropska konvencija o človekovih pravicah. (VSRS 2023, Sodba I Ips 42797/2020)

3.6.7 Ali so bila pravna sredstva ustrezno uporabljena?

V kazenskem postopku zoper obtoženega so bila uporabljena večkratna pravna sredstva, vključno s pritožbami in priloženimi dokaznimi gradivi. Vprašanje, ali so bila ta pravna sredstva ustrezno uporabljena, zajema presojo procesnih pravic obdolženca, skladnosti postopka z domačo in mednarodno zakonodajo ter način, kako so sodišča obravnavala pritožbene razloge in predlagane dokaze.

– Uporaba pritožbe kot pravnega sredstva

Pritožba je osnovno pravno sredstvo v kazenskem postopku, ki ga lahko uporabi obdolženec za izpodbijanje sodbe, če meni, da so bile storjene procesne napake ali da je bila sodba nepravilno utemeljena. V obravnavanem primeru je obramba vložila pritožbo po ponovnem sojenju, pri čemer je izpostavila več ključnih kršitev, kot so: nepravilna sestava senata, kršitev pravice do poštenega sojenja, nepravilna uporaba materialnega prava in nesorazmernost kazni.

Obramba je pritožbo utemeljila z zakonskimi določbami, kot sta 25. in 285. f-člen Zakona o kazenskem postopku (ZKP), ter poudarila, da je bila nepravilna sestava senata bistvena

izpostavljen duševni travmi oziroma pripeljan v neugoden položaj (točka b) 13. člena Konvencije), ter da bi vrnitev otroka pomenila kršitev temeljnih načel varstva človekovih pravic in temeljnih svoboščin države, ki ji je bila poslana zahteva (20. člen Konvencije).« (VSM 2010, Sklep I Ip 623/2010).

kršitev, ki vpliva na zakonitost sodbe.²¹ Poleg tega so bila uporabljena mednarodna pravna sredstva, vključno s sklicevanjem na Evropsko konvencijo o človekovih pravicah (EKČP), kar kaže na to, da so bila pravna sredstva uporabljena skladno z domačo in mednarodno zakonodajo. (Odvetniška družba Grošelj 2024)

– **Presoja procesnih pravic in pravnih sredstev**

V pritožbi je obramba izpostavila kršitev procesnih pravic obdolženca, zlasti pravice do sojenja pred senatom. Po mnenju obrambe je bila pravica do senatnega sojenja kršena, ker se obdolženec ni izrecno odpovedal tej pravici, kar pomeni, da sojenje pred sodnico posameznico ni bilo zakonito. To je pomemben procesni argument, saj ima obdolženec skladno z ZKP pravico, da se o njegovi zadevi odloča pred pravilno sestavljenim senatom.²² Čeprav je bila pritožba vložena na podlagi uveljavljenih pravnih sredstev, ostaja vprašanje, ali so ta sredstva dejansko privedla do ustrezne obravnave obdolženčevih pravic. Sodišče prve stopnje ni v celoti ugodilo vsem dokaznim predlogom obrambe, kar je lahko vplivalo na celovitost obrambe in s tem na učinkovitost uporabljenih pravnih sredstev. (Odvetniška družba Grošelj 2024)

– **Zavrnitve dokazov in pravica do obrambe**

Obramba je v pritožbi izpostavila tudi dejstvo, da so bila zavrnjena nekatera ključna dokazna sredstva, ki bi lahko vplivala na razrešitev dejanskega stanja. Čeprav ZKP določa, da ima obdolženec pravico do enakopravne obravnave in pravico predlagati dokaze v svojo korist, je bilo v tem primeru več dokaznih predlogov zavrnjenih brez ustrezne obrazložitve (Odvetniška družba Grošelj 2024).

To odpira vprašanje o učinkovitosti uporabe pravnih sredstev v kazenskem postopku, saj je pravica do obrambe ena temeljnih procesnih pravic, ki jo zagotavljata Ustava in EKČP. Zavrnitev dokazov brez utemeljitve lahko pomeni omejitev te pravice, kar vpliva na poštenost postopka in učinkovitost uporabe pravnih sredstev.

²¹ Glej: VSRS 2023, Sodba I Ips 42797/2020.

²² Glej: VSRS 2023, Sodba I Ips 42797/2020.

Na podlagi analize pritožbe in pripadajočih dokumentov je mogoče sklepati, da so bila pravna sredstva formalno ustrezno uporabljena, saj je bila pritožba vložena skladno z zakonskimi določbami ter ob upoštevanju domače in mednarodne zakonodaje. Obramba je uveljavljala vse procesne pravice obdolženca, zlasti pravico do senatnega sojenja, pravico do poštenega sojenja in pravico do učinkovite obrambe.

3.7 Pritožbe med postopkom

Pritožbe med pravnimi postopki so ključne za zaščito pravic obdolžencev in zagotavljanje pravičnosti v kazenskem postopku. V obravnavanih dokumentih se izpostavljajo različne kršitve, ki so se zgodile med postopkom, kar je vplivalo na zakonitost obtožnice in pravico do poštenega sojenja.

Med celotnim kazenskim postopkom so bila vložena številna pravna sredstva in pritožbe zaradi zaznanih kršitev pravic obdolženca. Obramba je vztrajala pri tem, da so bile v različnih fazah postopka sistematično kršene temeljne pravice obdolženca, ki jih zagotavljata **Ustava Republike Slovenije** in **Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP)**. Pritožbe so bile osredinjene predvsem na omejevanje pravice do obrambe, neenakopravnost orožij in na pomanjkljivo obrazložitev sodnih odločitev, pristranskosti sodišča.

3.7.1 Neenakopravnost orožij in omejevanje dostopa do dokazov

V pritožbah je obramba opozarjala na kršitve načela enakopravnosti orožij, ki jih zagotavljata 6. člen EKČP in 29. člen Ustave RS. Sodišče je večkrat zavrnilo dostop obrambe do ključnih dokazov, kar je postavilo obdolženca v neenakopraven položaj glede na tožilstvo. ESČP je v primeru *Rowe in Davis proti Združenemu kraljestvu* (ESČP 2000, *Case of Rowe and Davis v. The United Kingdom*, št. 28901/95) določilo, da morata imeti obe stranki enak dostop do dokazov, kar v tem postopku ni bilo zagotovljeno. Zaradi omejevanja dostopa do dokazov obramba ni mogla ustrezno pripraviti svojih trditev, kar je vplivalo na pravičnost postopka.

3.7.2 Omejevanje pravice obdolženca do sodelovanja pri zaslišanju prič

Pritožbe so se nanašale tudi na kršitev pravice obdolženca do sodelovanja pri zaslišanju prič. 6. člen EKČP in 29. člen Ustave RS zagotavljata, da mora imeti obdolženec možnost sodelovati pri vseh ključnih fazah postopka, vključno z zaslišanjem prič, vendar pa je sodišče večkrat onemogočilo obdolžencu, da bi bil navzoč pri teh zaslišanjih, kar je znatno vplivalo na njegovo sposobnost učinkovite obrambe. V pritožbah je obramba opozarjala, da je bilo to omejevanje ključni dejavnik, ki je zmanjšal možnosti za pravičen postopek.

3.7.3 Pomanjkljive obrazložitve sodnih odločitev

Obramba je prav tako vložila pritožbe zaradi pomanjkljivih obrazložitev sodnih odločb. 22. člen Ustave RS in 6. člen EKČP zahtevata, da morajo biti sodne odločbe ustrezno obrazložene, zlasti kadar gre za zavrnitev pomembnih dokaznih predlogov. ESČP je v primeru *Hadjianastassiou proti Grčiji* jasno določilo, da mora biti vsaka zavrnitev dokazov ustrezno pojasnjena, da lahko obramba učinkovito uveljavlja svoja pravna sredstva (ESČP 1992, *Hadjianastassiou proti Grčiji*, št. 12945/87). V tem postopku so bile sodne odločbe večkrat pomanjkljivo obrazložene, kar je omejevalo pravico obrambe do pritožbe.

3.7.4 Dvomi o nepristranskosti sodnika

Obramba je med postopkom večkrat vložila pritožbe zaradi domnevne pristranskosti sodnika in zahtevo za izločitev sodnika zaradi pristranskosti, kar je močno vplivalo na zaznavo pravičnosti sojenja. 23. člen Ustave RS in 6. člen EKČP zagotavljata pravico do nepristranskega sojenja, kar je bistveni del pravičnega postopka. Sodna praksa ESČP, vključno s primerom *Piersack proti Belgiji* (ESČP 1982, *Piersack proti Belgiji*, št. 8692/79), določa, da mora sodnik izpolnjevati objektivne in subjektivne kriterije nepristranskosti. Obramba je v pritožbah izrazila dvome o sodnikovi nepristranskosti, vendar pritožbe niso bile uspešno obravnavane, kar je vplivalo na legitimnost celotnega postopka.

Sodišče je namenoma spregledalo tudi ustaljeno sodno prakso, kjer bi sodišče pri odločitvi glede odločbe o deportaciji otrok, zaupanja otrok v varstvo in vzgojo moralo upoštevati največje koristi otrok, glede na dokaze obrambe o zlorabi otrok, surovega ravnanja, bivalnih razmer pri materi (VSC 2022, Sklep Cp 158/2022; VSL 2000, Sodba in sklep II Cp 1227/2000; VSK 1999, Sklep Cp 1084/99; VSL 2005, Sodba IV Cp 4657/2005; VSL 2000, Sodba II Cp 582/99; VSC 2021, Sklep Cp 483/2021; VSC 2021, Sklep I Cp 151/2021).

3.7.5 Kršitev pravice do učinkovitega pravnega sredstva

Obramba je večkrat opozorila, da so bile v postopku kršene pravice do učinkovitega pravnega sredstva, kot to določa 13. člen EKČP. Zaradi pomanjkljive obrazložitve odločb in omejevanja dostopa do dokazov, obramba ni mogla učinkovito izpodbijati sodnih odločitev. Pritožbeni postopek je bil tako otežen, kar je vplivalo na obdolženčevo sposobnost uveljavljanja svojih pravic v poznejših fazah postopka.

V analizi dejanskih pritožb, ki so se pojavile med postopkom, lahko izpostavimo več ključnih točk, ki se nanašajo na kršitve pravic obdolženca in nezakonnosti v postopku. Pritožbe so se osredinjale na naslednje vidike:

- **Kršitev pravice do poštenega sojenja:** v več dokumentih, pritožba zoper sodbo (Odvetniška družba Grošelj 2022) navaja, da očetu ni bila omogočena prisotnost pri zaslišanju prič, kar je kršilo njegovo pravico do poštenega sojenja, kot je določeno v 6. členu Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic. Oče je večkrat izrazil željo po sodelovanju v postopku, vendar mu to ni bilo omogočeno (Odvetniška družba Grošelj 2022, 5).
- **Nezakoniti dokazi:** v pritožbah se izpostavlja, da so bili dokazi, pridobljeni v preiskavi, nezakoniti, kar je vplivalo na zakonitost obtožnice. V Pritožbi zoper sodbo (Odvetniška družba Grošelj 2024) se navaja, da bi morali biti dokazi, pridobljeni s kršitvijo pravic obdolženega, izločeni iz spisa, kar bi pomenilo, da obtožnica, ki temelji na teh dokazih, ni veljavna (Odvetniška družba Grošelj 2024, 50).
- **Bistvene kršitve procesnih pravil:** v dokumentih, kot je Pritožba zoper sodbo (Odvetniška družba Markošek 2022), se navaja, da je sodišče zavrnilo izvajanje

dokazov, ki bi bili v korist obdolženca, kar je predstavljalo bistveno kršitev postopka (Odvetniška družba Markošek 2022, 4). Obramba je opozarjala, da je postopek potekal enostransko in da so bili dokazi, ki bi lahko razjasnili dejansko stanje, zavrjnjeni.

- **Pritožba na ponovno sojenje in sestavo senata:** v pritožbi zoper sodbo iz ponovnega sojenja je obramba poudarila nepravilno sestavo sodišča, saj je bila obravnava izvedena pred sodnico posameznico, čeprav bi po določbah ZKP o kaznivih dejanjih odvzema mladoletnih oseb moral soditi senat. Obramba se sklicuje na 25. člen ZKP in trdi, da se obdolženec ni izrecno odpovedal pravici do sojenja pred senatom, kar je po mnenju obrambe absolutna bistvena kršitev kazenskega postopka (Odvetniška družba Grošelj 2022).
- **Kolizija interesov:** v Pritožbi zoper sodbo (Grošelj 2022) se izpostavlja, da je bil pooblaščenec mladoletnih oškodovancev hkrati pooblaščenec matere, kar je povzročilo kolizijo interesov. Sodišče ni razrešilo tega pooblaščenca, kar je dodatno vplivalo na zakonitost postopka (Odvetniška družba Grošelj 2022, 31).
- **Nepravilno ugotovljeno dejansko stanje:** v dokumentu Pritožba zoper sodbo (Odvetniška družba Nina Cek 2022) se navaja, da sodišče ni pravilno ugotovilo dejanskega stanja, kar je vplivalo na končne odločitve. Poudarjeno je, da so bili dokazi o ogroženosti otrok pri materi prirejani, kar je postavilo pod vprašaj verodostojnost izpovedi matere (Odvetniška družba Nina Cek 2022, 4).

V vseh pritožbah je obramba vztrajno poudarjala, da je bil postopek zoper očeta voden nepošteno in brez ustrezne možnosti za obrambo. Poleg tega je bilo opozorjeno na neskladnost s pravicami, zagotovljenimi v Ustavi RS in EKČP, kar je zahtevalo razveljavitev sodbe in vrnitev zadeve v ponovno sojenje. Obramba je trdila, da so bile kršitve tako hude, da je bilo očetu onemogočeno pošteno sojenje, kar predstavlja temeljno kršitev pravic.

3.7.6 Pritožbeni postopek in varstvo procesnih pravic

Pritožbeni postopek in varstvo procesnih pravic sta ključna elementa pravnega sistema, ki zagotavljata, da so pravice strank v kazenskem postopku zaščitene in da se zagotovi

pravičnost sojenja. V Sloveniji je pritožbeni postopek urejen v Zakonu o kazenskem postopku (ZKP), ki določa pravila in postopke za izpodbijanje odločitev sodišč.

Pritožbeni postopek omogoča strankam, da izpodbijajo odločitve sodišč, ki so jih sprejela v prvostopenjskem postopku. Ključni vidiki pritožbenega postopka vključujejo pravico do učinkovitega pravnega sredstva, pravico do poštenega sojenja in pravico do obrambe. Te pravice so zaščitene v nacionalni zakonodaji pa tudi v mednarodnih dokumentih, kot je Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic (EKČP).

– Varstvo procesnih pravic

Varstvo procesnih pravic je temeljno za zagotavljanje pravičnosti v pravnem postopku. Skladno z 29. členom Ustave Republike Slovenije (Ustava RS) ima vsakdo, ki je obdolžen kaznivega dejanja, pravico do poštenega sojenja, kar vključuje pravico do:

- **Pravne pomoči:** obdolženec ima pravico do zagovornika, ki mu pomaga pri pripravi obrambe in sodelovanju v postopku (70. člen ZKP).
- **Udeležbe v postopku:** obdolženec mora imeti možnost, da je prisoten pri zaslišanju prič in da lahko postavlja vprašanja (29. člen ZKP).
- **Izvajanja dokazov v svojo korist:** obdolženec ima pravico predlagati in izvajati dokaze, ki so v njegovo korist (227. člen ZKP).

V analizi primerov iz dokumentov, kot so: Pritožba zoper sodbo (Odvetniška družba Grošelj 2022), Pritožba zoper sodbo (Odvetniška družba Grošelj 2024), Pritožba zoper sodbo (Odvetniška družba Nina Cek 2022) in Pritožba zoper sodbo (Odvetniška družba Markošek 2022), se izpostavljajo različne kršitve procesnih pravic, ki so vplivale na zakonitost postopka.

Na primer, v Pritožbi zoper sodbo (Odvetniška družba Markošek 2022) se navaja, da obdolženemu ni bila omogočena aktivna udeležba v postopku preiskave, kar je predstavljalo kršitev njegove pravice do poštenega sojenja (29. člen ZKP). Oče je večkrat zahteval, da mu sodišče omogoči prisotnost pri zaslišanju prič, vendar mu to ni bilo omogočeno, kar je vplivalo na njegovo sposobnost, da se ustrezno brani.

V Pritožbi zoper sodbo (Odvetniška družba Grošelj 2022) se prav tako izpostavlja, da je sodišče kršilo pravico očeta do poštenega sojenja, saj mu ni omogočilo, da bi prisostvoval zaslišanju prič v preiskavi. To je vplivalo na vsebino obtožnice in na odločitev sodišča o podaljšanju pripora, kar je bilo v nasprotju z določbami EKČP in Ustave RS.

V Pritožbi zoper sodbo v ponovnem sojenju (Odvetniška družba Grošelj 2024) se navaja, da je sodišče, kljub izrecnim zahtevam očeta, zavrnilo izvajanje dokazov, kar je predstavljalo bistveno kršitev postopka (371. člen ZKP). S tem je bila očetu onemogočena pravica do učinkovitega pravnega sredstva, kar je dodatno oslabilo njegovo obrambo.

Na podlagi analize primerov iz dokumentov lahko sklenemo, da so kršitve procesnih pravic, kot so: pomanjkljiva udeležba očeta v postopku, zavrnitev izvajanja dokazov in nezmožnost postavljanja vprašanj pričam, resno vplivale na zakonitost in pravičnost postopkov. Te kršitve so v nasprotju z nacionalno zakonodajo in mednarodnimi standardi, kar pomeni, da je treba pritožbene postopke obravnavati z največjo pozornost, da se zagotovi varstvo pravic obdolžencev in pravičnost v pravnem sistemu.

3.7.7 Presoja zakonitosti odločitev nižjih sodišč

Na podlagi analize dokumentov, ki so omenjeni že v poglavju 3.6, ter ob upoštevanju pravne literature menim, da je presoja zakonitosti odločitev nižjih sodišč v obravnavanih primerih pokazala resne pomanjkljivosti, ki so vplivale na pravice očeta in zakonitost postopkov.

V Pritožbi zoper sodbo (Odvetniška družba Grošelj 2022; Odvetniška družba Markošek 2022) se izpostavlja, da očetu ni bila omogočena aktivna udeležba v postopku preiskave, kar je predstavljalo kršitev 29. člena Ustave Republike Slovenije. Oče je večkrat zahteval, da mu sodišče omogoči prisotnost pri zaslišanju prič, vendar mu to ni bilo omogočeno. To pomanjkanje udeležbe je ključno vplivalo na njegovo sposobnost, da se ustrezno brani, kar je v nasprotju z načelom poštenega sojenja. Sodišče je zavrnilo obdolženčeve zahteve po prisotnosti, kar je dodatno oslabilo njegovo obrambo in vplivalo na zakonitost obtožnice.

V Pritožbi zoper sodbo (Odvetniška družba Nina Cek 2022) se navaja, da je prvostopenjsko sodišče storilo bistveno kršitev postopka, ker se ni opredelilo do odločilnih dejstev v povezavi s skrajno silo ali silobranom, na kar se je oče skliceval v svojem zagovoru. Sodišče je bilo dolžno skrbno pretehtati vse dokaze, kar pomeni, da bi morale upoštevati dejstva, ki gredo obdolžencu v škodo, pa tudi tista, ki mu gredo v korist. Pomanjkljivost obrazložitve sodišča je vplivala na zakonitost odločitev.

V Pritožbi zoper sodbo v ponovnem sojenju (Odvetniška družba Grošelj 2024) je navedeno, da je sodišče storilo bistveno kršitev postopka, ker ni razrešilo pooblaščenca mladoletnih oškodovancev, pri katerem je obstajala kolizija interesov. To je vplivalo na zakonitost odločitev, saj je sodišče s tem kršilo pravice očeta in otroka, kar je bilo v nasprotju z določbami ZKP.

Pritožbeni postopek v obravnavanem primeru je razkril več potencialnih procesnih in materialnopravnih nepravilnosti, ki jih je bilo treba preveriti na višjih sodnih instancah. Sodišče druge stopnje je v presoji zakonitosti odločitev nižjih sodišč ugotovilo več kršitev, med drugim kršitev predpisov ZKP preiskovalne sodnice in zavrnitev ključnih dokaznih predlogov obrambe, medtem pa tudi samo storilo absolutno kršitev, saj je v sodbi delilo krivdo in sankcijo. Poleg tega so bila izpostavljena vprašanja o pravilni uporabi materialnega prava in sorazmernosti kazni.

Skozi pritožbeni postopek so bile obravnavane temeljne procesne pravice obdolženca, zlasti pravica do poštenega sojenja in pravica do učinkovite obrambe, kar je omogočilo presojanje zakonitosti odločitev nižjih sodišč v luči domačih in mednarodnih standardov.

3.8 Kršitve temeljnih pravic v obravnavanem primeru

V obravnavanem primeru so bile kršene naslednje temeljne pravice, ki so zaščitene z domačo in mednarodno zakonodajo:

Ustava Republike Slovenije:

- **19. člen:** pravica do osebne svobode – nihče ne sme biti pridržan ali priprt brez zakonskih razlogov, kar vključuje pravico do pritožbe zoper pripor ali pridržanje (19. člen URS).
- **22. člen:** pravica do enakega varstva pravic – vsi imajo pravico do enakega obravnavanja v sodnih postopkih, kar pomeni, da morajo imeti stranke enakopraven dostop do informacij in dokazov ter enake možnosti za obrambo (22. člen URS).
- **23. člen:** pravica do sodnega varstva – vsakdo ima pravico, da se o njegovih pravicah, dolžnostih in pravnih interesih odloča pred neodvisnim in nepristranskim sodiščem (23. člen URS).
- **28. člen:** načelo zakonitosti v kazenskem pravu – nihče ne sme biti kaznovan za dejanje, ki ni bilo določeno kot kaznivo z zakonom ob času storitve, kar zagotavlja predvidljivost kazenskega prava in preprečuje arbitrarnost (28. člen URS).
- **29. člen:** pravica do obrambe – obdolženec ima v kazenskem postopku pravico do obveščeniosti o obtožbah, do zagovornika in predstavitve dokazov v svojo korist. Prav tako mu je zagotovljena pravica do zaslišanja prič, ki bi lahko bile v njegovo korist (29. člen URS).
- **34. člen:** pravica do osebnega dostojanstva in varnosti – ta člen ščiti pravico vsakega posameznika, da ga v kazenskem postopku obravnavajo na način, ki spoštuje njegovo dostojanstvo (34. člen URS).

Evropska konvencija o človekovih pravicah (EKČP):

- **5. člen:** pravica do svobode in varnosti – vsakdo, ki mu je odvzeta prostost, mora biti takoj seznanjen z razlogi za to in ima pravico do pritožbe pred sodiščem (5. člen EKČP).
- **6. člen:** pravica do poštenega sojenja – vsakdo ima pravico do poštenega, javnega in v razumnem roku izvedenega sojenja pred neodvisnim in nepristranskim sodiščem. Prav tako zagotavlja pravico do obrambe, zaslišanja prič in enakopravnost orožij, ki pomeni, da morata imeti obe stranki enak dostop do informacij in dokazov. (6. člen EKČP)
- **8. člen:** pravica do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja – vsakdo ima pravico do spoštovanja njegovega zasebnega in družinskega življenja, doma in

dopisovanja. Javna oblast se ne sme vmešavati v izvrševanje te pravice, razen če je to določeno z zakonom in nujno v demokratični družbi zaradi državne varnosti, javne varnosti ali ekonomske blaginje države, za to, da se prepreči nered ali kaznivo dejanje, da se zavaruje zdravje ali morala, ali da se zavarujejo pravice in svoboščine drugih ljudi. (8. člen EKČP).

- **13. člen:** pravica do učinkovitega pravnega sredstva – vsakdo, ki mu je bila kršena pravica, ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred nacionalnimi organi, ki lahko popravijo nepravilnosti (13. člen EKČP).

Sodna praksa Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP):

- ***Salduz proti Turčiji (2008)*** – zagotovitev, da mora biti obdolženec v celotnem postopku vključen in mu mora biti omogočeno, da predloži vsa relevantna dokazila, ki bi lahko podprla njegovo obrambo (ESČP 2008, *Salduz proti Turčiji*, št. 36391/02).
- ***Barberà, Messegué in Jabardo proti Španiji (1988)*** – potrditev, da mora biti obdolženec enakopravno obravnavan, zlasti kar zadeva pravico do dostopa do dokazov in prič (ESČP 1988, *Barberà, Messegué in Jabardo proti Španiji*, št. 10590/83).
- ***Hadjianastassiou proti Grčiji (1992)*** – zahteva po ustrezni obrazložitvi sodnih odločitev, zlasti pri zavrnitvi pomembnih dokazov ali predlogov obrambe (ESČP 1992, *Hadjianastassiou proti Grčiji*, št. 12945/87).
- ***Rowe in Davis proti Združenemu kraljestvu (2000)*** – potrditev načela enakopravnosti orožij v kazenskih postopkih, kar pomeni, da mora obramba imeti enak dostop do informacij in dokazov kot tožilstvo (ESČP 2000, *Case of Rowe and Davis v. The United Kingdom*, št. 28901/95).

Zakon o kazenskem postopku (ZKP):

- **3. člen:** načelo zakonitosti v kazenskem postopku – kazenski postopek mora temeljiti na zakonitosti in zagotavljati spoštovanje temeljnih človekovih pravic (3. člen ZKP).
- **17. člen:** načelo iskanja resnice – v kazenskem postopku je dolžnost sodišča in strank, da ugotovijo dejstva, ki so pomembna za pravično odločitev (17. člen ZKP).

- **29. člen:** pravica obdolženca do obrambe – obdolžencu mora biti omogočeno, da se zagovarja osebno ali preko zagovornika, in mu morajo biti omogočene vse možnosti za predstavitev dokazov v svojo korist (29. člen ZKP).

Kazenski zakonik:

- **190. člen: Odvzem mladoletne osebe (1):** Kdor protipravno odvzame mladoletno osebo roditelju, posvojitelju, skrbniku, zavodu ali osebi, ki ji je zaupana, ali jo zadržuje in preprečuje, da bi jo imel tisti, ki ima pravico do nje, ali kdor zlonamerno onemogoča, da bi se uresničila izvršljiva odločba glede mladoletne osebe, se kaznuje z denarno kaznijo ali zaporom do enega leta (190. člen KZ-1).

4. ZAKLJUČEK

4.1 Povzetek ključnih ugotovitev

V magistrskem delu smo analizirali konkretni kazenski postopek, v katerem so bile obravnavane temeljne kršitve človekovih pravic očeta. Na podlagi pregleda sodbe in pritožbenih postopkov smo ugotovili, da so bile v več primerih kršene obdolženčeve pravice do poštenega sojenja, kot jih določa Evropska konvencija o človekovih pravicah (6. člen EKČP) in Ustava Republike Slovenije (29. člen URS).

Ob temeljiti pravni analizi primera je ugotovljeno in potrebno poudariti materialnopravno in procesno problematiko obtožnice v zvezi s 190. členom Kazenskega zakonika (KZ-1). Tožilstvo v obtožnici napačno pravno kvalificira dejanje kot preprečevanje stikov, medtem ko 190. člen KZ-1 inkriminira protipravni odvzem otrok. Bistvena procesna pomanjkljivost izvira iz dejstva, da stiki med staršema in otrokom lahko pravno nastopijo šele po pravnomočni odločitvi o varstvu in vzgoji otrok (VSRS 2011, Sodba I Ips 200/2010). V obravnavanem primeru takšna odločba ni bila nikoli izdana, saj po slovenski zakonodaji velja režim deljenega varstva in vzgoje. Sklep o vračilu otrok v Švico ne more nadomestiti manjkajoče odločbe o varstvu in vzgoji.

Tožilstvo se sklicuje na sklepe družinskega sodišča in Okrajnega sodišča v Trbovljah, ki sta pravno-formalno neveljavna, saj temeljita na odločbi tujega organa KESB. Slednja je bila prirejena za potrebe konkretnega primera ter izdana na podlagi ponarejenih listin. Omenjena odločba ni bila priznana v posebnem sodnem postopku pred sodišči Republike Slovenije, zato v Sloveniji nima pravnih učinkov. Skladno s sodno prakso Vrhovnega sodišča Republike Slovenije (VSRS 2010, Sklep II Ips 462/2009).²³

Vrhovno sodišče je v sodbi I Ips 200/2010 jasno opredelilo, da je protipravnost poseben zakonski znak kaznivega dejanja po 190. členu KZ-1, ki mora biti izkazan s predhodno

²³ Tuja sodna odločba praviloma učinkuje neposredno samo na območju države, katere sodišče jo je izdalo. Da bi učinkovala tudi v drugih državah, jo morajo te v posebnih sodnih postopkih priznati (VSRS 2010, Sklep II Ips 462/2009).

pravnomočno sodno odločbo o varstvu in vzgoji (VSRS 2011, Sodba I Ips 200/2010). Brez takšne odločbe ni mogoče govoriti o protipravnosti kot konstitutivnem elementu kaznivega dejanja. Posledično je izpodbijana sodba materialnopravno neutemeljena in procesno nepravilna, saj ne sledi niti obtožnici niti zakonskim znakom kaznivega dejanja po 190. členu KZ-1.²⁴

Obtožnica je materialnopravno in procesno nezakonita tudi zaradi flagrantne kršitve temeljnih ustavnih in konvencijskih načel. Konkretno je prišlo do kršitve 6. člena Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP), pri čemer je bil kršen temeljni procesni standard poštenega sojenja, hkrati pa tudi 29. člen Ustave Republike Slovenije, ki zagotavlja pravico do javne obravnave. Pritožbeno sodišče je eksplicitno ugotovilo procesno nepravilnost, pri čemer je preiskovalna sodnica kršila določbe Zakona o kazenskem postopku (ZKP), specifično v delu, ki se nanaša na zaslišanje prič. Gre za onemogočanje zaslišanja prič v preiskovalnem postopku, kar predstavlja tako hudo procesno nepravilnost, da povzroča absolutno ničnost obtožnice in posledično celotnega kazenskega postopka.²⁵ V zvezi kršitev glede zaslišana prič je ESČP pojasnilo ter izdalo sodbo Perak proti Sloveniji, v kateri je pojasnilo, da je onemogočanje sodelovanja v postopku kršitev 6. člena EKČP.²⁶

Očetu ni bila omogočena prisotnost pri zaslišanju prič, kar je vplivalo na njegovo pravico do obrambe. Prav tako so bili v postopku zavrnjeni dokazi, ki bi bili lahko v njegovo

²⁴ Pri kaznivemu dejanju odvzema mladoletne osebe, je protipravnost poseben zakonski znak kaznivega dejanja in je treba ugotoviti pravno podlago, ki je bila (če je bila) z izvršitvenim dejanjem prekršena,..... saj je prav z namenom varovanja koristi otroka predvidena pravna pot urejanja odnosov staršev do otrok v primeru razveze in še posebej v primeru nesoglasij med staršema glede teh vprašanj. Prav zaradi varovanja koristi otroka je bilo tudi v tem primeru s citirano sodno odločbo odločeno, da se ml. A. A. dodeli v vzgojo in varstvo njegovi materi in vse dokler je (bila) takšna sodna odločitev v veljavi, je vsakršno ravnanje v nasprotju z njo oceniti kot ravnanje v nasprotju s koristmi otroka in s tem tudi kot materialno protipravno. (VSRS 2011, Sodba I Ips 200/2010).

²⁵Po četrtem odstavku 178. člena ZKP, je obdolženec lahko navzoč pri zaslišanju prič, kar je prepuščeno volji obdolženca. Zato preiskovalni sodnik krši pravico obdolženca do zaslišanja prič, če obdolžencu ne omogoči navzočnosti na naroku. Takšna kršitev je lahko v vzročni zvezi, zlasti v zvezi s pravilnostjo in zakonitostjo pripornih sklepov, ni pa izključeno, da lahko vpliva tudi na pravilnost in zakonitost sodbe, če le-to temelji na izpovedbi obremenilnih prič, ki jih obdolženec zaradi procesne kršitve ni mogel zaslišati. (VSL 2023, Sodba in sklep II Kp 12082/2021).

²⁶ Zadeva Perak proti Sloveniji pritožba št. 37903/09 Sodba Strasbourg 1.marec 2016: »Sodišče meni, da postopek, ki je bil uporabljen v tej zadevi, pritožniku ni omogočil, da sodeluje v postopkih pred Vrhovnim sodiščem, torej mu je bila odvzeta možnost poštenega sojenja po prvem odstavku 6. člena Konvencije. Ta določba je bila torej kršena.« (ESČP 2016, *Perak proti Sloveniji*, pritožba št. 37903/09).

korist, kar predstavlja bistveno kršitev procesnih pravil. Pomanjkljiva presoja dejanskega stanja pa tudi nepravilna uporaba dokazov sta vplivali na pravičnost celotnega postopka. Višje sodišče je sicer potrdilo nekatere odločitve nižjega sodišča, a je hkrati opozorilo na nepravilnosti, ki so vplivale na zakonitost postopka. V zaključku pritožb je bilo predlagano ponovno sojenje pred pravilno sestavljenim senatom, da bi se zagotovilo upoštevanje procesnih pravic in načela poštenega sojenja.

Sodišča so v vseh fazah spregledala največjo korist otrok in ustaljeno sodno prakso, ki pravi: »V izjemnih okoliščinah lahko pride do kolizije med spoštovanjem pravnomočne sodne odločbe in načelom največje otrokove koristi. Kazensko sodišče mora v takem primeru glede na vsebino ustavno varovanih vrednot in glede na okoliščine vsakega posameznega primera presoditi, kateri ustavno varovani vrednoti je treba dati večjo vrednost. Staršu, ki je glede na okoliščine posameznega primera ravnal v otrokovo največjo korist, ni mogoče očitati protipravnega ravnanja, katerega sankcioniranju je namenjeno kaznivo dejanje iz prvega odstavka 190. člena KZ-1«, prav tako pa pravi tudi 15. člen URS, kjer je pomembno tehtanje vrednot ter, ker mora biti korist otroka (tudi v obravnavanem primeru) večja od koristi staršev, kar izhaja tudi iz družinskega zakonika. (VSL 2020, Sodba VII Kp 50140/2018)

Da je v takšnih izjemnih okoliščinah, kot so podane v tem primeru, priznavanje absolutnosti pravnomočne sodne odločbe v nasprotju z načelom največje koristi otroka, je na primer razvidno iz naslednje sodne prakse: Vrhovno sodišče RS, Sodba I Ips 11064/2018, z dne 15. 7. 2021²⁷; Ustavno sodišče, sodba Up-383/11, z dne 18. 9. 2013²⁸ in Ustavno sodišče RS, odločba, številka UP-616/15-17²⁹.

²⁷ Vrhovno sodišče RS je v sodbi I Ips 11064/2018 z dne 15. 7. 2021 med drugi zapisalo: »Sodna praksa je že obravnavala vprašanje, ali je ravnanje protipravno, tudi če storilec ni spoštoval sodne odločbe za to, da bi varoval koristi otroka. (VSRS 2021, Sodba I Ips 11064/2018).

²⁸ Ustavno sodišče je v sodbi Up-383/11 z dne 18. 9. 2013 presodilo, da so k spoštovanju pravnomočnih sodnih odločb zavezani državni organi in posamezniki, vendar pa ta ustavna vrednota ne more biti absolutna, kadar je treba glede na okoliščine posameznega primera dati prednost načelu največje koristi otroka zaradi spoštovanja njegovega osebnega dostojanstva in drugih človekovih pravic. Poudarilo je, da bi bilo lahko v izjemnih okoliščinah posameznega primera priznavanje absolutnosti pravnomočne sodne odločbe v nasprotju z načelom največje koristi otroka. V izjemnih okoliščinah torej lahko pride do kolizije med spoštovanjem pravnomočne sodne odločbe in načelom otrokove koristi. Kazensko sodišče mora zato v takem primeru presoditi, kateri ustavno varovani vrednoti je treba dati večjo vrednost.« (USRS 2013, Sodba Up-383/11).

²⁹ Ustavno sodišče RS je v svoji odločbi številka UP-616/15-17 med drugim navedlo:

»Glede na navedbe pritožnice, da je ravnala v skrbi za hčerkino korist, je treba pri presoji upoštevati tudi prvi odstavek 54. člena Ustave, po katerem imajo starši pravico in dolžnost vzdrževati, izobraževati in

Dokazni postopek, izveden v ponovljenem sojenju, je nedvoumno in onkraj razumnega dvoma izkazal, da bivalno okolje pri materi predstavlja okoliščine, ki neposredno ogrožajo otrokovo korist in razvoj, zaradi česar je izrek posebnega pogoja iz sodbe prvostopenjskega sodišča v diametralnem nasprotju z ugotovljenim dejanskim stanjem ter kot tak pravno nevzdržen. Sodišče je v ponovljenem sojenju z izrekom zaporne kazni sprejelo odločitev, ki je v očitnem nasprotju z v dokaznem postopku nesporno ugotovljeno skrajno silo in dokazano neprimernostjo matere za izvajanje roditeljske pravice, kar konstituira bistveno kršitev materialnega prava in temeljnih procesnih jamstev.

V skladu z Izvršilnim povzetkom Generalnega direktorata za politike, Oddelek za politiko – državljanske pravice in ustavne zadeve Evropskega parlamenta, o čezmejnih starševskih ugrabitvah otrok v Evropski uniji, konkretnije v Scenariju E³⁰, je podrobno

vzgjati svoje otroke. Ta pravica se jim lahko odvzame ali omeji samo zaradi razlogov, ki jih zaradi varovanja otrokovih koristi določa zakon. Starši so torej tisti, ki so v prvi vrsti dolžni in upravičeni skrbeti za svoje otroke, navedene pravice in dolžnosti pa morajo izvrševati v korist otroka. Otroci po prvem odstavku 56. člena Ustave uživajo posebno varstvo in skrb, človekove pravice in temeljne svoboščine pa uživajo skladno s svojo starostjo in zrelostjo. S tem Ustava opozarja na medsebojno prepletенost starševske skrbi in pravic otrok. Navedene ustavne določbe je treba razlagati v povezavi z načelom največje koristi otroka, po katerem je temelj varstva otroka njegova korist, ki zahteva, da je pri vseh dejavnostih v povezavi z otroki glavno vodilo otrokova korist. Volja otroka je v postopkih odločanja o vzgoji in varstvu otrok ter stikih eden izmed pomembnejših vidikov odločanja, zato je sodišče ne sme prezreti. Ustavno sodišče je že večkrat sprejelo stališče, da mora biti v postopkih, ki se nanašajo na razmerja med starši in otroki, otrok obravnavan kot subjekt, kar zlasti pomeni, da je treba otrokom, ki so glede na svojo starost in zrelost sposobni razumeti okoliščine in samostojno izjaviti svojo voljo, omogočiti, da to tudi storijo. Njihovo voljo pa je treba spoštovati, dokler je ta skladna z načelom največje koristi otroka. Dolžnost države do posebnega varstva otrok izhaja tudi iz ratificiranih mednarodnih pogodb, zlasti iz Konvencije Združenih narodov o otrokovih pravicah (Uradni list SFRJ, št. 15/90, Akt o notifikaciji nasledstva glede konvencij Organizacije združenih narodov in konvencij, sprejetih v Mednarodni agenciji za atomsko energijo, Uradni list RS, št. 35/92, MP, št. 9/92 – v nadaljevanju: KOP).

KOP v 3. členu določa, da morajo biti otrokove koristi glavno vodilo pri vseh dejavnostih v povezavi z otroki, bodisi da jih vodijo državne bodisi zasebne ustanove za socialno varstvo, sodišča, upravni organi ali zakonodajna telesa. Pravico do osebnih stikov kot pravico otroka opredeljuje tretji odstavek 9. člena KOP, ki določa, da države pogodbenice spoštujejo pravico otroka, ki je ločen od enega ali od obeh staršev, da redno vzdržuje osebne stike in neposredno zvezo z obema, razen če je to v nasprotju z njegovimi koristmi. Varstvo največjih otrokovih koristi kot vodilno načelo pri presoji tovrstnih zadev upošteva tudi Evropsko sodišče za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP). Skladno z 8. členom EKČP morajo nacionalni organi najti pravično ravnovesje med interesi otroka na eni in interesi staršev na drugi strani, pri tem tehtanju pa je treba posebno težo nakloniti največjim koristim otroka, ki lahko glede na njihovo naravo in resnost pretehtajo interese staršev. Otrokova največja korist je po stališču ESČP z vidika njegovega osebnega razvoja odvisna od številnih individualnih okoliščin, še posebej od otrokove starosti in zrelosti, navzočnosti ali odsotnosti staršev ter njegovega okolja in izkušenj. Zato mora biti otrokova največja korist ovrednotena v vsakem primeru posebej. V okviru 8. člena EKČP se starš ne more sklicevati na uveljavitev takih ukrepov, ki bi škodovali otrokovemu zdravju in razvoju. Po stališču ESČP ima mladoletnik pravico, da ga ne odstranijo od enega od staršev in zadržujejo pri drugem, ki meni (ne glede na to, ali ima prav ali se moti), da ima enako ali večjo pravico do mladoletnika.« (USRS 2018, Odločba Up-616/15-17).

³⁰ »Nikoli ni protipravno v Scenariju E, saj pride v poštev temeljna pravica do samoobrambe.« (European Parliament 2015, 18)

obrazložena situacija, v kateri ravnanje starša, ki je protipravno odpeljal otroka, ne predstavlja kaznivega dejanja. Navedeno se nanaša na okoliščine, kjer je podana skrajna sila kot razlog izključitve protipravnosti, saj je starš s svojim ravnanjem zasledoval legitimen cilj zaščite otroka pred neposredno ogrožajočimi okoliščinami. V takšnih primerih, ko so izpolnjeni zakonsko določeni elementi skrajne sile in je mogoče nedvoumno dokazati, da je bil odvzem otroka edini možni način za odvrnitev neposredne nevarnosti, ki je ni bilo mogoče odvrniti na drugačen način, se takšno ravnanje starša, kljub njegovi formalni protipravnosti, ne opredeljuje kot kaznivo dejanje. (European Parliament 2015)

V skladu s sodno prakso slovenskih sodišč, ki je razvidna iz sklepa Višjega sodišča v Mariboru VSM, Sklep I Ip 623/2010, ter nedavne ustavne odločbe št. Up-635/24-25 z dne 14.11.2024, je časovna komponenta³¹ v zadevah protipravnega odvzema otrok izjemnega pomena pri presoji otrokove največje koristi. Pri tem je potrebno posebej izpostaviti element prilagoditve otroka novemu okolju, ki predstavlja samostojen dejavnik pri odločanju o vrnitvi otroka. (USRS 2024, Odločba Up-635/24-25)

V konkretnem primeru je bila v dokaznem postopku nedvoumno dokazana skrajna sila, vendar je potrebno poudariti, da bi bila izročitev otrok v Švico tudi neodvisno od tega dejstva v nasprotju z največjo koristjo otroka. To stališče dodatno podpira uveljavljena praksa Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP), ki zahteva harmonično razlago Haaške konvencije iz leta 1980 v povezavi z 8. členom Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP). (USRS 2024, Odločba Up-635/24-25)

Sodišče je v obravnavanem primeru izkazalo hujše kršitve ustavnih jamstev in temeljnih človekovih pravic, pri čemer je priporni ukrep zlorabilo kot sredstvo nezakonitega pritiska in ponižanja posameznika. Institucija, katere primarna naloga je varovanje ustavnosti in človekovih pravic, je v postopanju demonstrirala skrajno procesno samovoljo, pri čemer namesto vladavine prava uveljavlja arbitrarno oblast. Takšno

³¹ »Kot izhaja iz točke 46 citirane sodne prakse: "Harmonična razlaga Haaške konvencije iz leta 1980 in 8. člena EKČP po presoji ESČP terja, da sodišče opravi učinkovito preiskavo trditev stranke postopka, ki se nanašajo na enega od razlogov za zavrnitev zahteve za otrokovo vrnitev. Prav v okviru teh razlogov ter ob upoštevanju poteka časa je namreč treba po presoji ESČP ocenjevati pojem največje koristi otroka v teh sodnih postopkih.« (USRS 2024, Odločba Up-635/24-25)

delovanje predstavlja fundamentalno degradacijo ustavnih načel in pravne države. Kritično pravno sporno je tudi ravnanje zunajobravnavnega senata kot drugostopenjskega organa, ki je sistemsko kršil procesne standarde varstva osebne svobode. Organ, katerega primarna naloga je skrbna presoja zakonitosti pripora, ni izvršil temeljne procesne dolžnosti neodvisno od pritožbenih navedb.³² (VSRS 2024, Sodba XI Ips 30639/2024)

Zunajobravnavni senat v nasprotju s procesnimi jamstvi ni skrbno preučil pritožbenih navedb in nanje ni argumentirano odgovarjal, kar predstavlja hudo kršitev temeljnih procesnih jamstev. Takšno postopanje kvalificirano krši ustavno načelo pravice do pravnega sredstva in procesne garancije, ki izhajajo iz Zakona o kazenskem postopku in ustavnih ter mednarodnih procesnih standardov.

Evropsko sodišče za človekove pravice (ESČP) je v ustaljeni sodni praksi večkratno poudarilo, da je osebna prostost ena ključnih svoboščin demokratične družbe. V nizu precedenčnih sodb³³ je eksplicitno opredelilo, da je primarni namen jamstva prostosti preprečevanje samovoljnih posegov državnih organov. Obravnavana sodna odločitev tako predstavlja flagrantno kršitev mednarodnih standardov varstva človekovih pravic in ustavnih načel pravne države.

Ključne ugotovitve magistrskega dela in pravna analiza obravnavanega primera razkrivajo resne sistemske pomanjkljivosti v implementaciji procesnih jamstev v okviru kazenskega postopka, ki predstavljajo nevsakdanji sodni škandal in bistveno odstopajo od ustavnopravnih standardov ter mednarodnih konvencij o varstvu človekovih pravic. Identificirane procesne nepravilnosti in opustitve dolžnih pravnih dejanj postavljajo pod temeljit preizkus institucionalno integriteto pravosodnega sistema in zakonito delovanje pravnih ustanov Republike Slovenije. Ugotovljene kršitve procesnih načel hkrati izpostavljajo nujnost sistemskih pravosodnih reform ter poglobljenega institucionalnega nadzora nad spoštovanjem temeljnih ustavnih in konvencijskih procesnih jamstev.

³² Naloga zunajobravnavnega senata kot drugostopenjskega organa ni v ponovni presoji obstoja vseh pogojev za pripor, neodvisno od pritožbenih navedb, ampak da skrbno presodi pritožbene navedbe in nanje argumentirano odgovori (VSRS 2024, Sodba XI Ips 30639/2024).

³³ ESČP 2010, *Medvedjev in drugi zoper Francijo*, št. 3394/03; ESČP 2008, *Ladent proti Poljski*, št. 11036/03; ESČP 2020, *Selahattin Demirtas zoper Turčijo* (št. 2), št. 14305/17; ESČP 2018, *Case of S., V., and A. v. Denmark*, št. 35553/12, 36678/12, 36711/12; ESČP 2004, *McKay v. The United Kingdom*, št. 543/03.

Hipoteza magistrskega dela, ki je predpostavljala obstoj kršitev ustavno zagotovljenih človekovih pravic in temeljnih svoboščin v predmetnem kazenskem postopku, je bila na podlagi poglobljene analize obravnavanega primera (angl. case study) in izvedene raziskave v celoti potrjena z relevantnimi empiričnimi in s teoretično-pravnimi argumenti.

4.2 Ocena skladnosti konkretnega primera z domačo in mednarodno zakonodajo

V analizi konkretnega primera smo preučili, ali je kazenski postopek v obravnavanem primeru skladen z relevantno domačo in mednarodno zakonodajo, predvsem z vidika varstva človekovih pravic.

Domača zakonodaja, ki temelji na Ustavi Republike Slovenije (predvsem na 22., 23. in 29. členu URS), zagotavlja pravico do poštenega sojenja, enakopravnosti v postopku in pravico do obrambe. Čeprav Ustava in Kazenski zakonik (KZ-1) zagotavljata ustrezne pravice obdolžencem, je bilo v konkretnem primeru ugotovljeno, da nekateri vidiki niso bili v celoti spoštovani. Najizrazitejša je bila kršitev načela enakopravnosti orožij, saj obdolžencu ni bil omogočen enakovreden dostop do dokazov, poleg tega pa je bil izključen iz pomembnih delov zaslišanj, kar je vplivalo na njegovo pravico do obrambe.

Na mednarodni ravni so bile v tem primeru posebej relevantne določbe Evropske konvencije o človekovih pravicah (EKČP), predvsem 6. člen, ki zagotavlja pravico do poštenega sojenja, in 3. člen, ki prepoveduje nečloveško in ponižujoče ravnanje. V konkretnem primeru so bile določbe 6. člena EKČP kršene, saj sodišče ni zagotovilo popolne nepristranskosti in pravične obravnave obdolženca. Pravica do poštenega sojenja, kot jo interpretira Evropsko sodišče za človekove pravice (ESČP), vključuje možnost obrambe in popolno sodelovanje obdolženca v vseh fazah postopka, česar obtoženec ni bil deležen.

V primerjavi z mednarodno sodno prakso, zlasti s sodbami ESČP, ki poudarjajo pomen nepristranskosti in enakopravnosti v kazenskih postopkih, slovenska sodna praksa v tem

primeru ni bila povsem usklajena s temi standardi. Sodna praksa ESČP, kot so zadeve Salduz proti Turčiji in Barberà, Messegué in Jabardo proti Španiji, dodatno potrjuje, da je bila obdolžencu odvzeta ključna pravica do učinkovite obrambe.

Dokazni postopek ponovljenega sojenja pa je pripeljal sodišče do ugotovitve skrajne sile, saj je bilo na strani obrambe dokazano nevarno okolje pri materi, s čimer sodišče ni imelo več razlogov za posebni pogoj, to pa posledično vpliva na protipravnost dejanja in krivdo, ki se je v skrajni sili delovanja očeta izključila. Sodišče tako v ponovljenem sojenju ni imelo zakonske podlage za izrek sankcije.

Na podlagi analize se ugotavlja, da obravnavani kazenski postopek ni bil v celoti skladen z domačo zakonodajo in mednarodnimi standardi, ki varujejo človekove pravice v kazenskem postopku. Zaradi tega bi bilo treba izboljšati postopkovna jamstva za zagotovitev polne skladnosti s pravnimi standardi, določenimi v EKČP in Ustavi RS.

4.3 Predlogi za izboljšanje varstva človekovih pravic v kazenskem postopku

– Krepitev načela domneve nedolžnosti

Za dosledno spoštovanje tega temeljnega načela je treba omejiti medijsko poročanje o osumljencih pred pravnomočno obsodbo, uvesti strožje sankcije za kršitve zaupnosti preiskave in izobraževati javnost o pomenu domneve nedolžnosti. Pretirano medijsko izpostavljanje osumljencev lahko namreč resno ogrozi njihovo pravico do poštenega sojenja.

– Zagotavljanje pravice do sojenja v razumnem roku

Za pospešitev postopkov ob hkratnem spoštovanju pravic obdolžencev je treba povečati število sodnikov in tožilcev, uvesti učinkovitejše metode upravljanja s primeri ter spodbujati uporabo alternativnih načinov reševanja sporov, kjer je to primerno. Predolgo

trajanje postopkov namreč ne le krši pravice obdolžencev, ampak tudi zmanjšuje učinkovitost kazenskega pravosodja.

– **Nadgradnja izobraževanja sodnikov in tožilcev**

Ključni element za zagotavljanje skladnosti nacionalne pravne prakse z evropskimi standardi človekovih pravic je redno izobraževanje sodnikov in tožilcev o sodbah Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP). To lahko dosežemo z vzpostavitvijo rednih seminarjev, razvojem spletne platforme z ažurno bazo sodb in njihovih analiz ter uvedbo letnega preverjanja znanja o ključnih odločitvah. Poudarjeno je, da redno izobraževanje o sodbah ESČP ni le formalnost, ampak ključni element za zagotavljanje skladnosti nacionalne prakse z evropskimi standardi.

Poleg tega je pomembno spodbujati mednarodno izmenjavo izkušenj med sodniki in tožilci. Predlaga se organizacija letnih mednarodnih konferenc, vzpostavitev programa izmenjave pravosodnih funkcionarjev med državami ter spodbujanje sodelovanja v mednarodnih raziskovalnih projektih. Mednarodna izmenjava izkušenj namreč ne le širi obzorja, ampak tudi spodbuja inovativne pristope k reševanju kompleksnih pravnih vprašanj.

– **Uvajanje učinkovitega nadzora nad delom sodnikov in tožilcev**

Za krepitev odgovornosti in spodbujanje višjih standardov dela v pravosodju je treba uvesti neodvisni sistem ocenjevanja pravosodnih funkcionarjev. Predlaga se ustanovitev neodvisnega odbora, ki bi razvil kriterije ocenjevanja, kot so: kakovost odločitev, spoštovanje rokov, kompleksnost zadev in povratne informacije strank. Poleg tega bi bilo treba zagotoviti večjo transparentnost in dostopnost ocen dela, z objavo anonimiziranih povzetkov, omogočanjem povratnih informacij strank ter s pripravo letnega poročila. Javna dostopnost ocen dela namreč krepi odgovornost in spodbuja višje standarde.

– Napredovanje po učinkovitosti

Pri ocenjevanju učinkovitosti sodnikov in tožilcev je ključno uporabiti objektivne kriterije, ki upoštevajo kompleksnost zadev, hitrost reševanja primerov in kakovost odločitev. Predlaga se tudi uvedba sistema točkovanja za različne vidike dela, vključno z »mehkimi veščinami«, kot sta komunikacija s strankami in sposobnost mediacije. Sistem napredovanja in nagrajevanja, ki temelji na teh objektivnih kriterijih, pomembno prispeva k višji kakovosti dela in zadovoljstvu pravosodnih funkcionarjev.

– Uvedba mandatov za sodnike

Eden izmed predlogov za krepitev odgovornosti sodnikov in vitalnosti pravosodnega sistema je postopna uvedba mandatnega sistema s 6-letnimi mandati in z možnostjo ponovnega imenovanja. Za ohranjanje neodvisnosti sodstva je ključno zagotoviti finančno varnost sodnikov po izteku mandata, določiti stroge kriterije za neimenovanje ter omogočiti možnost pritožbe. Čeprav mandati lahko prinesejo svežino in večjo odgovornost, je ključno skrbno uravnotežiti te prednosti z ohranjanjem neodvisnosti in strokovnosti sodne veje oblasti.

Implementacija teh predlogov zahteva skrbno načrtovanje in postopno uvajanje, pri čemer je treba ocenjevati vpliv sprememb na kakovost pravosodja in varstvo človekovih pravic. Treba je tudi široko posvetovanje z vsemi deležniki, da se zagotovi uravnotežen pristop, ki krepi pravosodni sistem, ne da bi ogrozil njegove temeljne vrednote. Izboljšanje varstva človekovih pravic v kazenskem postopku ni enkratni dogodek, ampak nenehen proces, ki zahteva stalno pozornost, evalvacijo in prilagajanje novim izzivom.

»IGNORANTIA IURIS NOCET«

REFERENCE

DZ – Družinski zakonik. Uradni list RS, št. 15/2017, 21/2018 – ZNOrg, 22/2019, 67/2019 – ZMatR-C, 200/2020 – ZOOMTVI, 94/2022 – odl. US, 94/2022 – odl. US, 5/2023 in 34/2024 – odl. US.

EKČP – Evropska konvencija o človekovih pravicah. 1950. Rim.

Erbežnik, Anže; Dežman, Zlatko. 2022. Uvod v kazensko procesno pravo Republike Slovenije in Evropske unije. Ljubljana: Lexpera, GV Založba.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 1982. *Piersack proti Belgiji*, št. 8692/79. Strasbourg, 1. 10. 1982.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 1988. *Barberà, Messegué in Jabardo proti Španiji*, št. 10590/83. Strasbourg, 6. 12. 1988.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 1992. *Hadjianastassiou proti Grčiji*, št. 12945/87. Strasbourg, 16. 12. 1992.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 1993. *Kokkinakis proti Grčiji*, št. 14307/88. Strasbourg, 25. 5. 1993.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 1993. *Kremzow v. Avstrija*, št. 12350/86. Strasbourg, 21. 9. 1993.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2000. *Elsholz proti Nemčiji*, št. 25735/94. Strasbourg, 13. 7. 2000.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2000. *Case of Rowe and Davis v. The United Kingdom*, št. 28901/95, 16. 2. 2000.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2000. *Kudla proti Poljski*, št. 30210/96. Strasbourg, 26. 10. 2000.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2003. *Case of Kleyn and others v. the Netherlands*, št. 39343/98, 39651/98, 43147/98 in 46664/99. Strasbourg, 6. 5. 2003.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2004. *McKay v. The United Kingdom*, št. 543/03. Strasbourg, 30. 11. 2004.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2006. *Kumer proti Sloveniji*, št. 77542/01. Strasbourg, 9. 3. 2006.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2008. *Ladent proti Poljski*, št. 11036/03. Strasbourg, 18. 3. 2008.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2008. *Salduz proti Turčiji*, št. 36391/02. Strasbourg, 27. 11. 2008.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2009. *Šilih proti Sloveniji*, št. 71463/01. Strasbourg, 9. 4. 2009.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2010. *Medvedjev in drugi zoper Francijo*, št. 3394/03. Strasbourg, 29. 3. 2010.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2011. *Mandić in Jović proti Sloveniji*, št. 5774/10 in 5985/10. Strasbourg, 20. 10. 2011.

ESČP – Evropskega sodišče za človekove pravice. 2011. *Al Khawaja proti Združenemu kraljestvu*, pritožbi št. 26766/05 in 22228/06. Strasbourg, 15. 12. 2011.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2016. *Perak proti Sloveniji*, pritožba št. 37903/09. Strasbourg, 1. 3. 2016.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2017. *Koprivnikar – Slovenia*, št. 67503/13. Strasbourg, 24. 1. 2017.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2018. *Case of S., V., and A. v. Denmark*, št. 35553/12, 36678/12, 36711/12. Strasbourg, 22. 10. 2018.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2020. *Selahattin Demirtas zoper Turčijo* (št. 2), št. 14305/17. Strasbourg, 22. 12. 2020.

ESČP – Evropsko sodišče za človekove pravice. 2022. *Dolenc proti Sloveniji*, št. 20256/20. Strasbourg, 20. 10. 2022.

European Parliament. 2015. Cross-border parental child abduction in the European Union: study. Brussels: European Parliament. [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/510012/IPOL_STU\(2015\)510012_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2015/510012/IPOL_STU(2015)510012_EN.pdf) (pridobljeno 12. 12. 2024).

Filipčič, Katja; Novak, Barbara. 2023. 2. knjiga 177.–256. člen. V: *Veliki znanstveni komentar posebnega dela kazenskega zakonika (KZ-1)*, 246–255. Ur. Damjan Korošec, Katja Filipčič in Stojan Zdolšek Ljubljana: Uradni list RS.

Grad, Franc; Kaučič, Igor; Zagorc, Saša. 2018. Ustavno pravo. 2. spremenjena in dopolnjena izdaja. Ljubljana: Pravna fakulteta.

HCCH – Haaška konvencija o civilnopравnih vidikih mednarodne ugrabitve otrok [Convention on the Civil Aspects of International Child Abduction]. 1980. Haag.

KOP – Konvencija o otrokovih pravicah. Uradni list RS – Mednarodne pogodbe št. št. 9/92.

KZ-1 – Kazenski zakonik. Uradni list RS, št. 50/2012 – uradno prečiščeno besedilo, 54/2015, 6/2016 – popr., 38/2016, 27/2017, 23/2020, 91/2020, 95/2021, 186/2021, 105/2022 – ZZNŠPP in 16/2023.

LEUTP – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah. 2000. Uradni list Evropske unije, št. UL C 364.

ODT – Okrožno tožilstvo v Ljubljani. 2021. Obtožnica Kt 4632/2021/JP, 7. 5. 2021.

Odvetniška družba Grošelj. 2022. *Pritožba zoper sodbo z dne 9. 5. 2022*. Okrožno sodišče v Ljubljani, opr. št. IV K 12082/2021. Trbovlje.

Odvetniška družba Grošelj. 2024. *Pritožba zoper sodbo z dne 8. 5. 2024*. Okrožno sodišče v Ljubljani, opr. št. VIII K 12082/2021. Trbovlje.

Odvetniška družba Markošek. 2022. *Pritožba na sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani*. Opr. št. IV K 12082/2021. Ljubljana.

Odvetniška družba Nina Cek. 2022. *Pritožba na sodbo prve stopnje*. Opr. št. IV K 12082/2021. Koper.

Okrožno sodišče v Ljubljani. 2022. Sodba IV K 12082/2021, 9. 5. 2022.

Okrožno sodišče v Ljubljani. 2024. Sodba VIII K 12082/2021, 15. 2. 2024.

UPSR – Upravno sodišče Republike Slovenije. 2010. Sodba II U 2/2009, 18. 8. 2010.

URS – Ustava Republike Slovenije. Uradni list RS, št. 33/1991-I, 42/1997 – UZS68, 66/2000 – UZ80, 24/2003 – UZ3a, 47, 68, 69/2004 – UZ14, 69/2004 – UZ43, 69/2004 – UZ50, 68/2006 – UZ121,140,143, 47/2013 – UZ148, 47/2013 – UZ90,97,99, 75/2016 – UZ70a in 92/2021 – UZ62a.

USRS – Ustavno sodišče Republike Slovenije. 2013. Sodba Up-383/11, 18. 9. 2013.

USRS – Ustavno sodišče Republike Slovenije. 2018. Odločba Up-616/15-17, 20. 9. 2018.

USRS – Ustavno sodišče Republike Slovenije. 2024. Odločba Up-635/24-25, 14. 11. 2024.

VSC – Višje sodišče v Celju. 2021. Sklep Cp 483/2021, 15. 12. 2021.

VSC – Višje sodišče v Celju. 2021. Sklep I Cp 151/2021, 22. 4. 2021.

VSC – Višje sodišče v Celju. 2022. Sklep Cp 158/2022, 5. 5. 2022.

VSK – Višje sodišče v Kopru. 1999. Sklep Cp 1084/99, 20. 10. 1999.

VSL – Višje sodišče v Ljubljani. 2000. Sodba in sklep II Cp 1227/2000, 29. 11. 2000.

VSL – Višje sodišče v Ljubljani. 2000. Sodba II Cp 582/99, 15. 6. 2000.

VSL – Višje sodišče v Ljubljani. 2005. Sodba IV Cp 4657/2005, 12. 10. 2005.

VSL – Višje sodišče v Ljubljani. 2016. Sklep IV Cp 2650/2016, 9. 11. 2016.

VSL – Višje sodišče v Ljubljani. 2020. Sodba VII Kp 50140/2018, 16. 10. 2020.

VSL – Višje sodišče v Ljubljani. 2023. Sodba in sklep II Kp 12082/2021, 20. 3. 2023.

VSM – Višje sodišče v Mariboru. 2010. Sklep I Ip 623/2010, 20. 7. 2010.

VSRS – Vrhovno sodišče Republike Slovenije. 2010. Sklep II Ips 462/2009, 28. 1. 2010.

VSRS – Vrhovno sodišče Republike Slovenije. 2011. Sodba I Ips 200/2010, 13. 1. 2011.

VSRS – Vrhovno sodišče Republike Slovenije. 2014. Sodba I Ips 45162/2011-698, 13. 11. 2014.

VSRS – Vrhovno sodišče Republike Slovenije. 2021. Sodba I Ips 11064/2018, 15. 7. 2021.

VSRS – Vrhovno sodišče Republike Slovenije. 2023. Sodba I Ips 42797/2020, 21. 12. 2023.

VSRS – Vrhovno sodišče Republike Slovenije. 2024. Sodba XI Ips 30639/2024, 17. 7. 2024.

ZKP – Zakon o kazenskem postopku. Uradni list RS, št. 176/21 – uradno prečiščeno besedilo, 96/22 – odl. US, 2/23 – odl. US, 89/23 – odl. US in 53/24.

ZS – Zakon o sodiščih. Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 45/08, 96/09, 86/10 – ZJNepS, 33/11, 75/12, 63/13, 17/15, 23/17, 22/18, 16/19 – ZNP-1, 104/20, 203/20 – ZIUPOPDVE, 18/23 – ZDU-10 in 42/24 – odl. US.

Zupančič, Boštjan M. 2002. Opredelitev. V: *Komentar Ustave Republike Slovenije*. Ur. Lovro Šturm. Ljubljana: Fakulteta za podiplomske državne in evropske študije. <https://e-kurs.si/komentar/opredelitev-8/> (pridobljeno 11. 10. 2024).

ZZZDR – Zakon o zakonski zvezi in družinskih razmerjih. Uradni list RS, št. 69/2004 – uradno prečiščeno besedilo, 101/2007 – odl. US, 90/2011 – odl. US, 84/2012 – odl. US, 82/2015 – odl. US, 15/2017 – DZ in 30/2018 – ZSVI.

PRILOGE

Priloženi dokumenti predstavljajo izvirno gradivo, s katerim je avtor razpolagal v času priprave magistrskega dela. Dokumentacija je vključena z namenom poglobljene osvetlitve obravnavane problematike ter zagotavljanja transparentnosti raziskovalnega procesa. Za potrebe varstva osebnih podatkov in zasebnosti vpletenih oseb so vse priloge ustrezno anonimizirane, pri čemer je bila posebna pozornost namenjena zaščiti integritete posameznikov, na katere se dokumenti nanašajo. Navedeni pristop je skladen tako z akademskimi standardi kot tudi z veljavno zakonodajo s področja varstva osebnih podatkov.

Predmetna dokumentacija služi kot verodostojen vir za podkrepitev v magistrskem delu predstavljenih ugotovitev ter omogoča bralcu neposreden vpogled v relevantne primere iz prakse, ob hkratnem spoštovanju načela zaupnosti in varstva zasebnosti vpletenih oseb.

Priloga 1: Obtožnica državnega tožilstva v Ljubljani Kt 4632-2021-JP 7.5.2021

Priloga 2: Sodba, Okrožno sodišče v Ljubljani, sodba z dne 9. 5. 2022

Priloga 3: Pritožba zoper sodbo – odvetniška družba Nina Cek z dne 9. 5. 2022

Priloga 4: Pritožba zoper sodbo – Odvetniška družba Grošelj z dne 12. 9. 2022

Priloga 5: Pritožba zoper sodbo – Odvetniška družba Markošek z dne 21. 10. 2022

Priloga 6: Sodba – ponovljeno sojenje, Okrožno sodišče v Ljubljani z dne 15. 2. 2024

Priloga 7: Pritožba zoper sodbo – Odvetniška družba Grošelj z dne 14. 5. 2024

Priloga 1: Obtožnica državnega tožilstva v Ljubljani Kt 4632-2021-JP 7.5.2021

OKROŽNO DRŽAVNO TOŽILSTVO
V LJUBLJANI

IV k 4632/21

OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI GLAVNA PISARNA	
Prejeto: 10-05-2021	Priloge:
Sprejel:	

Številka: Kt 4632/2021/JP

Datum: 7. 5. 2021

OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI

Kazenski oddelek

Tavčarjeva 9

NUJNO!

PRIPOR!

1000 LJUBLJANA

Na podlagi 3. točke drugega odstavka 45. člena in prvega odstavka 268. člena, v zvezi z drugim odstavkom 184. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP) vlagam pri Okrožnem sodišču v Ljubljani zoper obdolženca:

██████████, sin ██████████, roj. ██████████, EMŠO ██████████, s stalnim bivališčem ██████████, državljan RS, po poklicu mag. tehnologije prometa, s končano osnovno šolo, gimnazijo in Fakulteto za promet, samski, oče treh mladoletnih otrok v starosti 2, 5 in 17 let, brez zaposlitve, prijavljen na Zavodu RS za zaposlovanje, prejema socialno pomoč v višini 860,00 EUR mesečno, brez premoženja, neobsojen, ni v drugem kazenskem postopku,

obtožnico:

██████████

1.

je z grožnjo, da bo neposredno uporabil silo in da bo uporabil orožje, poskusil preprečiti uradnim osebam uradno dejanje, ki so ga nameravale opraviti v okviru svojih pravic, s tem, da je

od 3. 2. 2021 do 6. 3. 2021 v Zagorju ob Savi, z namenom, da jim prepreči odvzem ml. otrok ██████████, roj. ██████████, in ██████████, roj. ██████████, in njihovo

1 / 11

vrnitev njuni materi v Švico na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021, katerih prostovoljno izročitev je zavračal,

- 3. 2. 2021 pomočnici direktorja Centra za socialno delo Zasavje, enote Zagorje ob Savi, [REDAKTIRANO] navedel, da je v primeru izvršitve izročitve otrok pripravljen streljati na vse, ki bodo sodelovali v postopku izvršbe, tudi na policiste, dne 24. 2. 2021 pa, da bo streljal na vse, ki se bodo pojavili na vratih ali kjerkoli drugje, da bi odvzeli otroka z namenom njune vrnitve v Švico;
- 24. 2. 2021 [REDAKTIRANO] sekretarki na Direktoratu za družino na Ministrstvu za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, po telefonu navedel, da bo izvedel teroristični napad, če mu bo kdo na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021 skušal odvzeti otroke;
- 6. 3. 2021 v Zagorju ob Savi ob odvzemu prostosti grozil policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi, da jih bo pobil, če mu bodo vzeli otroke;

s tem pa je poskusil prepričati [REDAKTIRANO], ki je bila v postopku konkretnega odvzema mld. otrok imenovana kot sodelujoča predstavnica Centra za socialno delo Zasavje, Enota Zagorje ob Savi, policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi, ki bodo sodelovali v postopku izvršbe kot predstavniki policije, in drugim uradnim osebam, da bi izvršilni postopek na podlagi izvršljivega sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021 opravili in obdolžencu otroke odvzeli.

2.

je napadel in resno zagrozil, da bo napadel uradne osebe, ko so te opravljale naloge policije, s tem, da je

6. 3. 2021 na naslovu Cesta Borisa Kidriča 4a, Zagorje ob Savi, po tem, ko so ga pripadniki specialne enote policije, ki so nudili pomoč policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi pri odvzemu prostosti po drugem odstavku 157. člena ZKP, vklenili, se s telesom zaletaval v pripadnike specialne enote policije in jim s čelnim predelom glave nakazoval, da jih bo udaril v glavo, ter jim govoril "Kaj pičke, bi se radi stepli? Dajte mi lisice dol, če si upate" ter nadaljeval, da nimajo pojma, da naj gredo nazaj v Tacen, naj pridejo k njemu na inštrukcije, pri tem pa se je ves čas zvijal in se s policisti, ki so ga poskušali obvladati, prerival, na kar ga je uspelo šele 6 pripadnikov specialne enote policije obvladati, in sicer tako, da so ga zrušili na tla in ga nato ležečega odnesli v intervencijsko vozilo.

3.

je zadrževal in preprečeval, da bi mld. osebe imel tisti, ki je upravičen do njih, s tem, da je

2 / 11

v obdobju od 3. 2. 2021 do 6. 3. 2021 na neznanem kraju neupravičeno zadrževal ml. otroka [REDACTED], roj. [REDACTED], in [REDACTED], roj. [REDACTED], in ju ni vrnil v Švico, kjer se je nahajala njuna mati [REDACTED], ki je bila do otrok upravičena, in kot je to od njega zahteval sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29.01.2021, katerega je obdolženi prejel dne 3. 2. 2021, ter njuno lokacijo [REDACTED] in pristojnim organom v postopku izvršbe na podlagi sklepa Okrajnega sodišča v Trbovljah, opr. št. I 52/2021 z dne 23. 2. 2021, skrival ter na ta način preprečeval, da bi otroka imela njuna mati [REDACTED]

S tem je storil kaznivo dejanje preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi po drugem v zvezi s prvim odstavkom 299. člena Kazenskega zakonika (KZ-1), kaznivo dejanje napada na uradno osebo, ko ta opravlja naloge varnosti po tretjem v zvezi s prvim odstavkom 300. člena Kazenskega zakonika (KZ-1) in dve kaznivi dejanji odvzema mladoletne osebe po prvem odstavku 190. člena KZ-1, ter zato

predlagam,

da sodišče:

na javni glavni obravnavi:

- 1) zasliši kot prič: [REDACTED] (l. št. 338-342), [REDACTED] (l. št. 343-346), [REDACTED] (l. št. 347-351), [REDACTED] (l. št. 352-355), [REDACTED] (l. št. 356-360), [REDACTED] št. 361-363), [REDACTED] (l. št. 364-368), [REDACTED] (l. št. 369-373), [REDACTED] (l. št. 374-377), [REDACTED] (l. št. 439-443), [REDACTED] (l. št. 454-478), [REDACTED] (l. št. 563-577),
- 2) prebere: sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021, sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 11. 2. 2021, sklep o izvršbi Okrajnega sodišča v Trbovljah z dne 23. 2. 2021, dopis Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti št. 1205-13/2020/67 z dne 24. 2. 2021, dopis CSD Zasavje, enota Zagorje ob Savi št. 1220-95/2020-31844/26 z dne 24. 2. 2021, dopis okrajne sodnice Irene Hribar Uradu predsednika Okrožnega sodišča v Ljubljani z dne 26. 2. 2021, dopis CSD Zasavje št. 021-50/2021-31844/1 z dne 5. 2. 2021, naslovljen na [REDACTED], dopis CSD Zasavje št. 1220-95/2020-3-31844/3 z dne 16. 2. 2021, dopis Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti št. 1205/13/2020/53 z dne 16. 2. 2021, dopis Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti št. 1205/13/2020/53 z dne 18. 2. 2021,

3 / 11

elektronsko sporočilo Okrajnega sodišča v Trbovljah, naslovljeno na PP Zagorje ob Savi z dne 26. 2. 2021 z vsemi prilogami, ki zajema dokumentacijo iz izvršilnega spisa OS Trbovlje (44 listov), elektronsko sporočilo ODT v Ljubljani z elektronsko pošto, ki so jo prejeli 24. 2. 2021 od Okrajnega sodišča v Trbovljah (22 listov), dopis vrtca Zagorje ob Savi Ministrstvu za notranje zadeve št. 6021-9/2021/1 z dne 25. 2. 2021, dopise CSD Zasavje št. 1220-95/2020-31844/28 z dne 1. 3. 2021, št. 1201-47/2020-31844/20 z dne 2. 2. 2021, št. 1220-95/2020-31844/6 z dne 4. 2. 2021 in št. 1220-95/2020-31844/26 z dne 24. 2. 2021, zapisnik razgovora št. 1201-471/2020-31844 z dne 6. 1. 2021, dopis Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti št. 1205-13/2020/67 z dne 24. 2. 2021, dopis GPU UKP št. 2310-558/2021/3 (2253-16) z dne 26. 2. 2021, izpis PISO in izpis iz ZK za parc. št. 2663/1, k.o. Cetore, zapisnik o zasegu predmetov z dne 6. 3. 2021, odredba IV Kpd 11682/2021 z dne 4. 3. 2021 in z dne 6. 3. 2021, zapisnik o preiskavi stanovanja in drugih prostorov po odredbi sodišča št. 2300/3699899/2067564/10475593/2021 (291180) z dne 6. 3. 2021 in št. 2300/3699899/2067564/10475637/2021 (4670954) z dne 6. 3. 2021, zapisnik o preiskavi stanovanja 3E6919-9 z dne 6. 3. 2021, zapisnik o osebni preiskavi z dne 6. 3. 2021, odredbo III Kpr 12082/21 z dne 24. 3. 2021, poročilo o kriminalistično tehničnih ugotovitvah št. 233-796/2021/4 (3E342-3) z dne 17. 3. 2021, izpis iz kazenske evidence za obdolženca iz Švice, odločbo Direkcije za notranje zadeve in pravosodje kantona Bern z dne 11. 3. 2021, zahtevek za vrnitev v domovino na podlagi Haaške konvencije zaradi mednarodne ugrabitve otrok, potrdilo o obiskovanju šole z dne 8. 12. 2020, izkaznico za bivanje Občine Ulmiz, domovinsko izkaznico [REDACTED], [REDACTED] in [REDACTED] elektronsko sporočilo [REDACTED] z dne 5. 12. 2020, odločbo direktorata za notranje zadeve in pravosodje kantona Bern z dne 6. 8. 2020, predložitev dodatne dokumentacije odvetniške pisarne Zaman z dne 11. 1. 2021 s prilogami, zapisnik o naroku pri Okrožnem sodišču v Ljubljani z dne 29. 1. 2021, sklep Višjega sodišča v Ljubljani IV Cp 272/2021 z dne 9. 3. 2021;

pogleda: fotografije iz facebooka [REDACTED], fotografije iz hišne preiskave pri obdolžencu, CD z videoposnetki nadzorne kamere NLB d.d. na naslovu Borisa Kidriča 4, Zagorje ob Savi z dne 6. 3. 2021, CD s posnetki nadzorne kamere DH d.d. z dne 6. 3. 2021;

spozna obdolženca za krivega kaznivih dejanj po obtožnici in mu za kaznivo dejanje preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi določi kazen po drugem odstavku 299. člena KZ-1, za kaznivo dejanje napada na uradno osebo, ko opravlja naloge varnosti določi kazen po tretjem odstavku 300. člena KZ-1 ter za dve kaznivi dejanji odvzema mladoletne osebe določi kazen po prvem odstavku 190. člena KZ-1, nato pa naj mu izreče enotno kazen.

4 / 11

Obrazložitev:

Obdolženec v zagovoru navaja, da se je na odločitev, da mora otroke vrniti v Švico, pritožil. [REDACTED] je sedaj v neki hiši, tam se uči živeti in ni sposobna živeti sama, saj ima travme iz otroštva, poporodno depresijo in težave s štirnico. Otroci bi šlo v rejniško družino in ne k njej. Ona bi z otroci živela pri tej rejniški družini. Otroci so na varnem, za njih je poskrbljeno. [REDACTED] pozna od rojstva in nikoli ji ni grozil. Enako velja za uslužbenko na Ministrstvu za delo, tam je le spraševal, na koga naj se obrne, nič ni grozil. Le želel je, da se ga sliši. Pri aretaciji ni nikogar ogrožal. Bilo je 7 specialcev, on je bil sam. Ko je prišel iz bloka, je opazil enega, vedel je, kaj se bo zgodilo, potem so skočili iz kombija, sam je dvignil roke in šel na kolena, oni so skočili nanj, prosil jih je, da mu snamejo kapo, a niso hoteli. Nikoli ni grozil s terorističnim napadom in nikoli ni rekel, da bo na nekoga streljal. Ko so ga prijeli, se ni zaletaval v policiste. Bil je na kolenih, eden mu je skočil na roko, eden pa s kolenom na glavo. Vpil je »pustite mi otroke pri miru«, ni pa nič grozil, da bo koga ubil. Hoče sodelovati s sodiščem in z drugimi pristojnimi organi, a ne tako, da bi otroke vrnili v nevarno okolje. Ko bo prišel izvršitelj, naj naredi svoje delo, on pa bo po pravni poti reševal zadevo.

V zvezi z odvzemom mladoletnih otrok iz vloge Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, Direktorat za družino, ki je centralni izvršitveni organ (CIO) izhaja, da so od osrednjega organa Švice za obravnavo mednarodnih ugrabitev otrok, Zveznega urada za pravosodje, prejeli vlogo za vrnitev otrok na podlagi Konvencije o civilnopravnih vidikih mednarodnega protipravnega odvzema otrok z dne 25. 10. 1980, za mladoletnega [REDACTED], roj. [REDACTED] in mladoletno [REDACTED], roj. [REDACTED]. Zahtevo je podala njuna mati, [REDACTED]. Otrokata naj bi se nahajala pri očetu [REDACTED], s stalnim prebivališčem (od 5. 12. 2020) na naslovu [REDACTED]. Mati je z otroci živela v Švici, kjer sta rojena in imajo običajno prebivališče, dne 5. 12. 2020 pa jih oče [REDACTED] po izvedenem stiku ni vrnil materi, ampak jih je odpeljal v Slovenijo.

Center za socialno delo Zasavje, Enota Zagorje ob Savi (v nadaljevanju CSD), je MDDSZ 22. 12. 2020 obvestil, da je vzpostavil kontakt z očetom otrok, [REDACTED], ki zavrača vrnitev otrok v Švico.

Zaradi zavrnitve prostovoljne vrnitve otrok je CIO vlogo za vrnitev otrok poslal v obravnavo pristojnemu sodišču. Okrožno sodišče v Ljubljani je izdalo sklep III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021, s katerim je odredilo takojšnjo vrnitev otrok v Švico, glede na pravnomočni sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani je bila zadeva odstopljena v obravnavo Okrajnemu sodišču v Trbovljah (izvršilni oddelek), ki je 23. 2. 2021 izdalo sklep o izvršbi za odvzem mladoletnih otrok [REDACTED].

5 / 11

Tekom postopkov za vrnitev otrok se je obdolženec večkrat zglasil na CSD. Strokovna delavka CSD Zasavje, Enota Zagorje ob Savi, [REDAKTIRANO] je po prejemu sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani z dne 29.1.2021, s katerim je obdolženemu [REDAKTIRANO] naložilo takojšnjo vrnitev otrok v Švico, opravila razgovor z [REDAKTIRANO], ki je povedal, da je sklep prejel 3. 2. 2021, da otrok ne bo izročil in da je v primeru izvršitve izročitve otrok pripravljen streljati na vse, tudi na policiste, kar je slišala tudi policistka kriminalistka [REDAKTIRANO], ki je prisostvovala pogovoru.

Iz zapisnika o zaslišanju priče [REDAKTIRANO] izhaja, da jih je policija seznanila, da je oče odpeljal otroka, zato so jih zaprosili, da preverijo, v kakšnih razmera otroka živita. Šla je na teren, to je bilo 9. 12. 2020. Obdolženec ji je povedal, da je otroka odpeljal v Slovenijo, da bi tukaj uredil postopek dodelitve otroka v vzgojo in varstvo. Ob obisku je videla, da sta bila otroka na toplem, vzdušje je bilo spontano, bila sta nasmejana. Nato je prišel na CSD in povedal, da jih bo tukaj vpisal v vrtec in da ureja izbiro osebnega zdravnika za oba otroka. Ko so ga kasneje seznanili, da so otroci zaupani mami, sam pa ima stike ob sobotah, je povedal, da ne gre za ugrabitev. Otroka je odpeljal, ker je opazil, da naj za njiju naj ne bi bilo primerno poskrbljeno, otroka naj bi prihajala v modricah, ker v Švici ni bil slišan, jih je odpeljal v Slovenijo. Očeta so na razgovor povabili, če bi otroke prostovoljno vrnil, a je to možnost zavrnil. Prepričan je bil v slovensko sodstvo ter da bo po tej poti prišel do otrok. Nato je prišel sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani z dne 29. 1. 2021, ki je obdolžencu naročil vrnitev otrok v Švico. Nato je oče prišel na CSD in povedal, da je sklep prejel, a da otrok ne bo vrnil in da razmišlja, da bi otroka odpeljal v državo, kjer ni Haaške konvencije. Ko sta ga s policistko Likarjevo, ki je bila takrat na CSD, seznanili, da je dolžan spoštovati ta akt, ker v nasprotnem primeru sledi izvršba, kar pomeni nasilen odvzem otrok, je rekel, da bo streljal na vse, ki bi bili udeleženi v tem postopku izvršbe, če do tega pride. Navedel je tudi, da tudi le izgubi življenje, otrok ne bo vrnil, saj bo pokazal sistemu, da se je za svoje otroke pripravljen boriti do konca. Sama mu je glede teh groženj verjela, tudi [REDAKTIRANO] jim je povedala, da razpolaga z orožjem, tega pa ni doživela kot grožnjo njej, da bi ji med pogovorom kaj storil, ampak kot grožnjo, da če pride z izvršiteljem po otroke, tega pa se je bala, to grožnjo je jemala resno. Sama je bila tudi imenovana v sklepu sodišča, da bo kot predstavnica CSD sodelovala pri izvršbi.

Iz dopisa CSD št. 1220-95/2020-31844/7 z dne 4. 2. 2021 izhaja, da se je 3. 2. 2021 obdolženec oglasil na CSD Zasavje. Takrat je bila na CSD tudi policistka. Povedal je, da otrok ne bo izročil in da je pripravljen streljati na vse. Tudi iz dopisa CSD št. 1205-13/2020/53 z dne 16. 2. 2021 izhaja, da odklanja vrnitev otrok v Švico ter da izraža grožnje do vsakogar, ki bi sodeloval v postopku odvzema otrok z neposredno izročitvijo. Iz izpovedbe [REDAKTIRANO], ki je bila 3. 2. 2021

6 / 11

prisotna na CSD, izhaja, da ga je takrat vprašala, če je sposoben streljati na policiste, če bi prišli po otroke in je rekel, da ja.

Iz dopisa CSD št. 1220-95/2020-3184/26 z dne 24. 2. 2021, ki ga je CSD poslal na PP Zagorje ob Savi, izhaja, da je danes ponovno izrekel, da bo streljal na vse, ki se bodo pojavili na vratih ali kjerkoli drugje, da bi prevzeli otroka z namenom njune vrnitve v Švico. Povedal je tudi, da otrokoma ne bo storil nič žalega, a da kljub temu da bi lahko imelo njegovo dejanje za posledico, da izgubi življenje, bo to storil, saj bi bila to posledica njegovega žrtvovanja za oba otroka.

11. 2. 2021 je Direktorat za družino prejel dopis Centralnega izvršilnega organa Švice, s katerim so jih obvestili, da otroci do 10.2.2021 niso bili izročeni mami in da so bili obveščeni, da oče grozi, da bo ustrelil vsakogar, ki bi prišel po otroke.

Dne 24. 2. 2021 se je na Direktorat za družino na Ministrstvu za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, po telefonu obrnil [REDAKTIRANO] zaradi nezadovoljstva z odločitvijo, da mora otroka vrniti v Švico in da je v teku že izvršilni postopek.

Iz zapisnika o zaslišanju priče [REDAKTIRANO] izhaja, da zadeve ni obravnavala, a je sprejela telefonski klic, saj je bila sodelavka, ki zadevo obravnava, odsotna. Najprej je mislila, da gre za splošno zadevo, šele nato je videla, da obdolženec kliče v zvezi s konkretno zadevo. Izrazil je nezadovoljstvo in nestrinjanje s tem, kar se je dogajalo na sodišču. Pristojnost Ministrstva je, da če dobi vlogo po Haaški konvenciji za vrnitev protipravno odvzetih otrok, jo najprej posreduje CSD, da vzpostavi stik s staršem in ga pozove na prostovoljno vrnitev otrok. Če jih prostovoljno ne vrne, so dolžni vlogo posredovati sodišču. Sodišče je nato odločilo, da je dolžan otroke vrniti v Švico. Ker tega ni naredil prostovoljno, je bila zadeva posredovana v izvršbo sodišču v Trbovljah. V telefonskem razgovoru je obdolženec navedel, da če mu bodo otroci dejansko odvzeti, bo izvedel teroristični napad, ker on ne bo dovolil, da bi mu bili otroci odvzeti. Navajal je, da je treba to izvršbo ustaviti in da ne bo dopustil, da mu bodo otroci odvzeti, da bo izvedel teroristični napad.

Iz izpovedbe priče [REDAKTIRANO] v preiskavi izhaja, da je obdolženec 6. 3. 2021 ob aretaciji navajal, da bo ubil vsakega, ki mu bo vzel otroke in podobne grožnje. Vsaj dvakrat je rekel, da bo ubil tiste, ki bodo prišli po otroke. Slišal je, da je obdolženec grozil vsem, ki mu bodo vzeli otroke, na splošno, da kdor mu bo vzel otroke, ga bo ubil.

Policistka [REDAKTIRANO] zaslišana v preiskavi izpovedala, da je ob odvzemu prostosti v enem trenutku znorel, da je grozil, da bo vse pobil. Ker ji je že prej na CSD povedal, da je pripravljen

7 / 11

streljati na policiste, če bi prišli po otroke in da bo šel preko trupel, da bo otroke zavaroval, se je groženj, da bo vse pobil, če bodo prišli po otroke, zelo prestrašila.

Obdolženec je tako večkrat navedel, da bo ustrelil vse, ki bodo prišli po otroke in jih skušali vrniti materi, Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti pa je po elektronski pošti tudi od centralnega izvršilnega organa Švice prejelo obvestilo o grožnji očeta, da bo ustrelil vsakogar, ki bi prišel po otroke. Tega, da bo obdolženec uresničil grožnje, se ne bojijo le tisti, ki so jim te grožnje izrečene (saj se ne nanašajo zgolj na njih, ampak so splošne, uperjene zoper vse, ki sodelujejo v postopku vrnitve otrok), ampak vsi, ki v postopku odvzema otrok obdolžencu sodelujejo, npr. tudi [REDACTED] okrajna sodnica na Okrajnem sodišču v Trbovljah, ki je izdala sklep o izvršbi za odvzem otrok obdolžencu in določila izvršitelja. Kot izhaja iz izpovedbe priče [REDACTED] datum izvršbe še ni določen, saj se ne ve, kje otroci so. Sama se je prestrašila, ker se je zavedala, da bo obdolženec slej kot prej v roke dobil sklep o izvršbi, kjer bo navedena, zato se je ustrašila za sebe in za družino. Prav tako je [REDACTED], ravnateljica vrtca, ki ga je od 9. 2. 2021 do 19. 2. 2021 obiskoval ml. [REDACTED], zaslišana v preiskavi navedla, da je obdolženec odločen da bo nekaj dosegel in da ne izbira načina, kako bo to naredil. Tudi iz zaslišanja vzgojiteljice [REDACTED] izhaja, da je rekel, da je pripravljen narediti vse, da bo zaščitil otroke.

Iz poročila CSD Zasavje, enota Zagorje ob Savi, je razvidno, da ob vseh izpostavljenih grožnjah ocenjujejo visoko tveganje ogroženosti tako za izvršitelja kot tudi za vse sodelujoče v postopku izvršbe.

Glede na vse navedeno je obdolženec večkrat osebno in po telefonu, uslužbencem na CSD, Ministrstvu za delo, družino in socialne zadeve in enake možnosti ter policistki [REDACTED] povedal, da bo vse postrelil in da bo izvedel teroristični napad, to pa je navedel tudi policistom ob aretaciji, in sicer, da bo pobil vse, ki bodo prišli po otroke, s tem pa je želel preprečiti, da bi se postopek izvršbe izvedel. Obdolženec ni imel nobenega interesa, da prostovoljno vrne otroke, ampak je želel mami otrok, ki razpolaga s pravnomočno odločbo, ki določa vrnitev otrok, preprečiti, da bi jih dobila nazaj, otroke pa je skrtil neznano kam. Da bi preprečil vrnitev otrok materi v Švico ter tako izvršitev pravnomočnega sklepa je grozil več uslužbencem uradnih institucij, pri čemer je ob vsakem srečanju ali telefonskem klicu navajal, da bo vse postrelil ter tudi, da bo izvedel teroristični napad. Obdolženca so se vsi, ki jim je navajal, da bo vse pobil, če bo prišlo do izvršbe, bali, [REDACTED] je tudi navedla, da je od [REDACTED] prejela informacijo, da razpolaga s pištolo, zato je grožnje vzela zelo resno. Glede na njegov način komunikacije so se ustrašili vsi, ki jim je to izrekel, edini namen teh groženj pa je bil preprečiti, da bi se izvršba (ki je bila glede na njegovo nepripravljenost izročitve otrok neizbežna) izvedla.

8 / 11

OKROŽNO DRŽAVNO TOŽILSTVO V LJUBLJANI

Slovenska cesta 41, 1000 Ljubljana | t: 01 252 85 01 | e: od@otc-rs.si | www.otc-rs.si

Obdolženec sicer izrek groženj zanika, a je iz prepričljivih izpovedb [REDAKTIRANO], [REDAKTIRANO] in policistov razvidno, da gre zgolj za način obrambe ter je tako utemeljen sum, da je obdolženec z grožnjami želel preprečiti izvršbo ter odvzem otrok, podan.

Iz vpogleda v uradne evidence izhaja, da obdolženec ne poseduje veljavne orožne listine, niti je nikoli ni posedoval, a je bila ob hišni preiskavi v avtu najdena pištola črne barve, znamke SIG SAUER P220, 9mm tov. št. 114847 s praznim nabojnikom, v stanovanju pa 50 nabojev, 9mm, črna plastična škatlica s čistilnim priborom za orožje, čistilna krpa za čiščenje orožja, 2 črna prazna kovinska nabojnika in črna torba z zadrگو za shranjevanje orožja. Obdolženec poleg pištole razpolaga tudi z dvema kompletoma metalnih nožev (osem metalnih nožev in dva usnjena toka) in metalnim nožem z daljšim ročajem, tremi metalnimi zvezdicami z napisom KOHGA NINJA in dvema plastičnima palicama z dodatnim ročajem »tonfi«, pri čemer gre za prepovedano hladno orožje, kot izhaja iz poročila o kriminalistično tehničnih ugotovitvah št. 233-796/2021/4 (3E342-03) z dne 17. 3. 2021. Obdolženec tako razpolaga z orožjem in vso pripadajočo opremo zanj, orožne listine pa ne poseduje. Prav tako razpolaga tudi z večjo količino drugega prepovedanega hladnega orožja, ki bi ga prav tako lahko uporabil, saj ga zna uporabljati, zato je izrečene grožnje, če bi dejansko prišlo do izvršbe otrok, bil zmožen uresničiti.

Otroci so bili dodeljeni materi, obdolženec pa jih ob stiku, ki je lahko trajal zgolj 8 ur, ni vrnil, ampak jih je 5. 12. 2020 iz Švice odpeljal. Mama [REDAKTIRANO] je sprožila postopek po Haški konvenciji, Okrožno sodišče pa je 29. 1. 2021 izdalo sklep III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021, s katerim je določilo, da obdolženec otroke vrne v Švico. Obdolženec je sklep prejel 3. 2. 2021, a otrok ni vrnil. Od takrat pa do odvzema prostosti 6. 3. 2021 jih je tako zadrževal in preprečeval materi [REDAKTIRANO] jih ima, po 19. 2. 2021 pa je sina izpisal iz vrtca in jih skrnil neznano kam. Glede na navedeno, je utemeljen sum, da je obdolženec storil dve kaznivi dejanji odvzema mladoletne osebe, podan.

Obdolžencu je bila na podlagi drugega odstavka 157. člena ZKP 6. 3. 2021 ob 11.25 uri odvzeta prostost in odrejeno pridržanje. Pred odrejenim pridržanjem je obdolženca ob 11. 20 uri prišla Specialna enota policije. Zaradi prevzema nadaljnjega policijskega postopka so na kraj prišli policisti [REDAKTIRANO] (PP Trbovlje), [REDAKTIRANO] (PP Litija), [REDAKTIRANO] in [REDAKTIRANO] (PP Zagorje ob Savi). Ko mu je policist [REDAKTIRANO] povedal zakaj je odrejeno pridržanje, je obdolženec znorel, kot izhaja iz zaslišanj zaslišanih policistov. Iz zapisnika o zaslišanju [REDAKTIRANO] [REDAKTIRANO] tako izhaja, da je bil obdolženec, ko so prišli, že vklejen. Vmes je vpil, da bo pobil vsakega, če mu bodo odvzeli otroke, policisti Specialne enote so ga obvladali, ker se je upiral in se zvijal ter brcal. Do intervencijskega vozila so ga policisti nesli, dva sta ga za noge držala, dva za roke. Nadalje iz izpovedbe [REDAKTIRANO] izhaja, da je kričal, da bo vse pobil, ki mu bodo skušali odvzeti otroke. Zahteval je od policistov specialne enote, da mu snamejo lisice.

9 / 11

Pozival jih je k pretepu z besedami »kaj pičke, bi se radi stepli? Dajte mi lisice dol, če si upate«, govoril je, da nimajo pojma, da naj gredo v Tacen oziroma naj pridejo k njemu na inštrukcije. Potem se je začelo prerivanje, posredovati je moralo več pripadnikov specialne enote, da so ga zrušili na tla, da se je kolikor toliko umiril, potem mu je odredil pridržanje, ko je bil na tleh in pomirjen. Prerivanje je bilo zelo aktivno, saj je posredovalo sigurno 6 pripadnikov specialne enote, obdolženec je konstitucijsko precej močnejši, na aktivno prerivanje pa kaže tudi to, da ga je bilo potrebno zrušiti na tla. Iz izpovedbe [REDACTED] nadalje izhaja, da je v enem trenutku znorel, ko mu je policist [REDACTED] povedal, zakaj je pridržan. Bil je vklečen in je z obrazom šel proti specialcem, in sicer s čelom proti njim in jih izzival »dajte me, dajte, saj vas bi lahko...«. V policiste specialne enote se je zaletaval in se poskušal s silo iztrgati. Do avta ni hotel iti in so ga specialci nesli noter. Proti specialcem je bil nasilen, sama ga s policistom [REDACTED] zagotovo ne bi obvladala.

Glede na vse navedeno, je podan utemeljen sum, da je obdolženec storil kaznivo dejanje napada na uradno osebo, ko ta opravlja naloge policije, saj je ob odvzemu prostosti kljub temu da je bil že vklečen, se s telesom zaletaval v pripadnike specialne enote, se prerival in jim s čelnim predelom glave nakazoval, da jih bo udaril v glavo, pri tem pa jim govoril "Kaj pičke, bi se radi stepli? Dajte mi lisice dol, če si upate" ter nadaljeval, da nimajo pojma, da naj gredo nazaj v Tacen, naj pridejo k njemu na inštrukcije ter se ves čas zvijal in se prerival, šest policistov specialne enote pa ga je obvladalo tako, da so ga zrušili na tla in ga nato ležečega odnesli v intervencijsko vozilo.

Z vsem navedenim je obtožnica utemeljena.

Glede predloga za podaljšanje pripora:

V obravnavani zadevi je bil s sklepom dežurne preiskovalne sodnice Okrožnega sodišča v Ljubljani, št. I Kpd 12082/2021 z dne 8. 3. 2021, zoper obd. [REDACTED] odrejen pripor, pri čemer se v pripor všteje čas pridržanja od 6. 3. 2021 od 11.25 ure dalje. Pripor je bil nazadnje podaljšan do 16. 5. 2021 do 11.25 ure.

Predlagam, da sodišče obdolžencu iz razloga po 3. točki prvega odstavka 201. člena ZKP pripor podaljša, saj ocenjujem, da je ob utemeljenem sumu, da je obdolženi storil očitana mu kazniva dejanja po tej obtožnici, še vedno podana realna in konkretna nevarnost, da bo obdolženec, če bo na prostosti, nadaljeval z izvrševanjem kaznivih dejanj in storil kazniva dejanja, s katerimi grozi.

Obdolženčeva nasilna ravnanja so usmerjena proti osebam, ki so kakorkoli povezane s postopkom vrnitve otrok v Švico. Glede na to, da otroci še niso bili najdeni in vrnjeni materi,

10 / 11

OKROŽNO DRŽAVNO TOŽILSTVO V LJUBLJANI

Strovska cesta 41, 1000 Ljubljana | t: 01 252 85 00 | e: odtj@dt-rs.si | www.dt-rs.si

je pričakovati, da bo obdolženec z izvrševanjem kaznivih dejanj, če bo ostal na prostosti, nadaljeval ter da bo dejanja, s katerimi grozi, tudi izvršil. Glede na navedeno bi bilo zato, če bi bil izpuščen na prostost, ogroženo življenje vseh, ki morajo po uradni dolžnosti s postopkom vrnitve otrok nadaljevati. Obdolženec je razpolagal s pištolo z ustreznim strelivom in drugim prepovedanim hladnim orožjem, z orožjem pa zna rokovati. Poleg tega je mojster borilnih veščin, izurjen v več borilnih veščinah, zato nedvomno obstaja realna in konkretna verjetnost, da bi, če bi prišlo do postopka odvzema otrok, dejanja s katerimi grozi, storil. Treba je tudi upoštevati samo teža dejanj, pri čemer obdolženec vedno, ko pride v stik z nekom, za katerega meni, da sodeluje v postopku vrnitve otrok, grozi, da bo vse postrelil oz. pobil. Na ponovitevno nevarnost kaže tudi sam način izvršitve kaznivega dejanja napada na uradno osebo, ko opravlja naloge varnosti, saj je obdolženec, ko je bil že vklenjen, s silo telesa napadel pripadnike specialne enote policije, ki so bili prisotni predvsem zaradi pričakovanega nasilja obdolženca, pri tem pa jim ponovno grozil, da bo vse pobil. Pri izvršitvi očitanih mu kaznivih dejanj je vztrajen, vedno navede, da bo vse postrelil in pobil, pri izvrševanju svojih ravnanj pa ga nič ne ustavi, niti vklenjenost in prisotnost policije ter drugih uradnih oseb (npr. delavcev CSD). Stopnja ogrožanja varnosti vseh oseb, katerim grozi, da jih bo ustrelil in vseh ostalih, ki bodo sodelovali v postopku vrnitve otrok, saj grozi s terorističnim napadom, je izredno visoka, varnost ljudi pa je ogrožena do te mere, da nedvomno odtehta poseg v obdolženčevo pravico do osebne svobode, saj je podana resna nevarnost, da bo obdolženec ponavljal taka kazniva dejanja oz. da bo svoje grožnje uresničil. Obdolžencu ni mogoče zaupati, da bo spoštoval odločbo sodišča, vrnil otroka, se ne bo upiral izvršbi in ne bo izvršil dejanj, s katerimi grozi. Upoštevajoč število, naravo in teža očitanih kaznivih dejanj je predlagani ukrep sorazmeren s posegom v pravico obdolženca do osebne svobode ter tudi neizogibno potreben za zagotovitev varnosti ljudi in premoženja.

Glede na vse navedeno predlagam, da se obdolženemu pripor podaljša.

██████████
okrajna državna tožilka

11 / 11

OKROŽNO DRŽAVNO TOŽILSTVO V LJUBLJANI

Slovenska cesta 41, 1000 Ljubljana | t: 01 252 85 00 | e: adtlj@dt-rs.si | www.dt-rs.si

Priloga 2: Sodba, Okrožno sodišče v Ljubljani, sodba z dne 9. 5. 2022

⑦
PREJETO ROK
15-09-2021 13-09-2022
16.8.2022 *20 del
IV K 12082/2021

ROK
12-08-2022

**SODBA
V IMENU LJUDSTVA**

Okrožno sodišče v Ljubljani je po okrožni sodnici [REDACTED]

v navzočnosti sodne zapisnikarice [REDACTED]

v kazenski zadevi zoper obtoženega: [REDACTED]

zaradi kaznivega dejanja po drugem v zvezi s prvim odstavkom 299. člena Kazenskega zakonika (KZ-1) in drugih,

po obtožbi Okrožnega državnega tožilstva v Ljubljani Kt/4632/2021 z dne 7. 5. 2021, spremenjeni 21. 1. 2022 in 5. 5. 2022,

po dne 6. 10. 2021, 13. 10. 2021, 19. 10. 2021, 5. 11. 2021, 17. 3. 2022 in 5. 5. 2022 opravljeni javni in deloma ob izključeni javnosti glavni obravnavi, v navzočnosti obtoženca, njegovih zagovornikov mag. [REDACTED], okrajne državne tožilke [REDACTED] in pooblaščenca [REDACTED] odvetnika [REDACTED]

9. maja 2022

RAZSODILO:

I. Obtoženi [REDAKTIRANO]

rojen 18. 6. 1983 v Trbovljah, s stalnim prebivališčem [REDAKTIRANO]
[REDAKTIRANO] EMŠO: [REDAKTIRANO], državljani Republike Slovenije, mag.
tehnologije prometa, brez zaposlitve, prijavljen na Zavodu za zaposlovanje RS,
samski, oče treh otrok, prejema denarno socialno pomoč v višini 240,00 EUR,
brez premoženja, nekaznovan,

je kriv,

da je zadrževal in preprečeval, da bi mladoletne osebe imeli tisti, ki ima pravico
do njih, s tem,

da v obdobju od 3. 2. 2021 dalje neupravičeno zadržuje hči [REDAKTIRANO]
[REDAKTIRANO], in sina [REDAKTIRANO], saj
ju v nasprotju s sklepom Okrožnega sodišča v Ljubljani opr. št. III Z 74/2020 z
dne 29. 1. 2021, ki ga je obtoženec prejel dne 3. 2. 2021, ni vrnil v Švico njuni
materi [REDAKTIRANO] ki je bila in je do otrok upravičena, na podlagi sklepa
Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021 v zvezi z odločbo
KESB OBERLAND OST z dne 6. 8. 2020, v kateri je bilo določeno, da ima
obtoženec pravico vzeti otroka k sebi za en dan na teden za osem ur, pri čemer od
19. 2. 2021 dalje, ko [REDAKTIRANO] ni več pripeljal v vrtec, njun kraj
bivanja tudi prikriva [REDAKTIRANO] in pristojnim organom v postopku izvršbe na
podlagi sklepa Okrajnega sodišča v Trbovljah opr. št. I 52/2021 z dne 23. 2. 2021,
ter na ta način neupravičeno preprečuje, da bi otroka imela njuna mati.

S tem je storil dve kaznivi dejanji odvzema mladoletne osebe po prvem odstavku
190. člena Kazenskega zakonika (KZ-1).

II. Po 57. in 58. členu KZ-1 se obtožencu izreče

pogojna obsodba,

v kateri se mu za vsako od obeh kaznivih dejanj po prvem odstavku 190. člena
KZ-1 določi kazen

10 (deset) mesecev zapora,

obtožencu se nato po 3. točki drugega odstavka 53. člena KZ-1 določi

enotna kazen

1 (eno) leto in 7 (sedem) mesecev zapora,

ki pa ne bo izrečena, če obtoženi v preizkusni dobi 3 (treh) let ne bo storil novega kaznivega dejanja ter pod posebnim pogojem, da mora v roku enega meseca po pravnomočnosti

omogočiti uresničitev izvršljivega sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021 v zvezi s sklepom Okrajnega sodišča v Trbovljah I 52/2021 z dne 23. 2. 2021, da mora torej vrniti oba otroka, hči [redacted] [redacted] v Švico, to je materi [redacted]

- III. Po prvem odstavku 56. člena KZ-1 se mu v primeru preklica pogojne obsodbe v izrečeno kazen všteje čas pridržanja in pripora od 11:25 ure dne 6.3.2021 do 15:23 ure dne 5. 11. 2022 in od 15:20 ure dne 1. 12. 2021 do 20:50 ure dne 3. 12. 2022.
- IV. Po prvem odstavku 95. člena Zakona o kazenskem postopku je obtoženi dolžan v obsodilnem delu sodbe povrniti stroške kazenskega postopka iz 1. do 8. točke drugega odstavka 92. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP).
- V. Obtoženega [redacted]

se po 358. členu Zakona o kazenskem postopku

oprosti obtožbe,

da je

1. z grožnjo, da bo neposredno uporabil silo in da bo uporabil orožje, poskusil preprečiti uradnim osebam uradno dejanje, ki so ga nameravale opraviti v okviru svojih pravic, s tem da

je od 3. 2. 2021 do 6. 3. 2021 v Zagorju ob Savi, z namenom, da jim prepreči odvzem mld. otrok [redacted] in [redacted] in njihovo vrnitev njuni materi v Švico na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021, katerih prostovoljno izročitev je zavračal,

- 3. 2. 2021 pomočnici direktorja Centra za socialno delo Zasavje, enote Zagorje ob Savi, [redacted] navedel, da je v primeru izvršitve izročitve otrok pripravljen streljati na vse, ki bodo sodelovali v postopku izvršbe, tudi na policiste, dne 19. 2. 2021, 22. 2. 2021 in 24. 2. 2021 pa, da bo streljal na vse, ki se bodo pojavili na vratih ali kjerkoli drugje, da bi odvzeli otroka z namenom njune vrnitve v Švico;

- 24. 2. 2021 [redacted] sekretarki na Direktoratu za družino na Ministrstvu za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, po telefonu navedel, da bo izvedel teroristični napad, če mu bo kdo na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29.1. 2021 skušal odvzeti otroke;

- 6. 3. 2021 v Zagorju ob Savi ob odvzemu prostosti grozil policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi, da jih bo pobil, če mu bodo vzeli otroke; s tem pa je poskusil preprečiti [redacted], ki je bila v postopku konkretnega odvzema mlđ. otrok imenovana kot sodelujoča predstavnica Centra za socialno delo Zasavje, Enota Zagorje ob Savi, policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi, ki bodo sodelovali v postopku izvršbe kot predstavniki policije, in drugim uradnim osebam, da bi izvršilni postopek na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29.1. 2021, s katerim je bila izvršba odstopljena stvarno in krajevno pristojnemu Okrajnemu sodišču v Trbovljah, predloga za izvršbo z dne 11. 2. 2021 in sklepa Okrajnega sodišča v Trbovljah I 52/2021 z dne 23. 2. 2021 opravili in obtožencu otroke odvzeli,

2. je napadel in resno zagrozil, da bo napadel uradne osebe, ko so te opravljale naloge policije, dejanje pa je bilo storjeno proti več osebam

s tem, da je 6. 3. 2021 na naslovu Cesta Borisa Kidriča 4a, Zagorje ob Savi, po tem, ko so ga pripadniki specialne enote policije, ki so nudili pomoč policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi pri odvzemu prostosti po drugem odstavku 157. člena ZKP, vklenili, se s telesom zaletaval v pripadnike specialne enote policije in jim s čelnim predelom glave nakazoval, da jih bo udaril v glavo, ter jim govoril "Kaj pičke, bi se radi stepli? Dajte mi lisice dol, če si upate", pri tem pa se je ves čas zvijal in se s policisti, ki so ga poskušali obvladati, prerival, na kar ga je uspelo šele 6 pripadnikov specialne enote policije obvladati, in sicer tako, da so ga zrušili na tla in ga nato ležečega odnesli v intervencijsko vozilo,

s čimer naj bi storil pod točko 1. kaznivo dejanje preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi po drugem v zvezi s prvim odstavkom 299. člena Kazenskega zakonika (KZ-1) in s čimer naj bi storil pod točko 2. kaznivo dejanje napada na uradno osebo, ko ta opravlja naloge varnosti po tretjem v zvezi s prvim odstavkom 300. člena Kazenskega zakonika (KZ-1).

VI. Po prvem odstavku 96. člena ZKP obremenjujejo stroški kazenskega postopka iz 1. do 5. točke drugega odstavka 92. člena ZKP, potrebni izdatki obtoženca ter potrebni izdatki in nagrada zagovornika v oprostilnem delu sodbe proračun.

OBRAZLOŽITEV:

1. Okrožno državno tožilstvo Ljubljani je zoper obtoženca vložilo obtožnico zaradi kaznivega dejanja preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi po drugem v zvezi s prvim odstavkom 299. člena Kazenskega zakonika (KZ-1), kaznivega dejanja napada na uradno osebo, ko ta opravlja naloge varnosti po tretjem v zvezi s prvim odstavkom 300. člena Kazenskega zakonika (KZ-1) in dveh kaznivih dejanj odvzema mladoletne osebe po prvem odstavku 190. člena Kazenskega zakonika (KZ-1). Tožilstvo je nato vložilo še dve spremembi obtožnice, in sicer z dne 21. 1. 2022 in dne 5. 5. 2022. S prvo spremembo je poseglo v opis kaznivih dejanj pod točkama 1. in 3. obtožbe in tako glede točke 3. nato obtožencu očitalo kaznivo dejanje po prvem in drugem odstavku 190. člena KZ-1, z drugo spremembo pa v opis pod točko 2. obtožbe.
2. Glede na izjavo obtoženca na l. št. 1095, je glavno obravnavo opravila sodnica posameznica.

Glede sklepa o zavrnitvi izločitve dokazov:

3. Sodišče je predlog za izločitev dokazov, in sicer izločitev zapisnikov o hišnih preiskavah, pri katerih je kot priča sodeloval [REDACTED] izločitev vseh zapisnikov o hišnih preiskavah, pri katerih je sodelovala [REDACTED] izločitev zapisnika o hišni preiskavi na naslovu Cesta 20. julija 2b, Zagorje ob Savi in ostalih zapisnikov, nastalih ob hišnih preiskavah, zavrnilo kot neutemeljen. Potrebno je ugotoviti, da obramba pravzaprav navaja iste okoliščine in izloča iste dokaze, o čemer pa je bilo že odločeno s sklepom z dne 28. 6. 2022, ki je bil preizkušen tudi na pritožbenem sodišču in zato se sodišče znova poudarja, kot sledi. V zvezi s predlogom zagovornika za izločitev zapisnikov o hišnih preiskavah, opravljenih na naslovu Cesta zmage 19 a, Zagorje ob Savi in Cesta 20. julija 2ob, Zagorje ob Savi iz razloga nenavzočnosti lastnika teh stanovanj, sodišče ugotavlja, da je bila v zvezi s konkretnima hišnima odredbama izdana sodna odredba, iz katere izhaja, da je obtoženec uporabnik obeh prostorov na navedenih naslovih in ima prijavljeno stalno prebivališče na naslovu Cesta zmage 19 a, Zagorje ob Savi, s čimer je bil po oceni sodišča predmet hišne preiskave dovolj določno opredeljen. Ob izdaji sodne odredbe je tako sodišče razpolagalo s podatkom, da je obtoženec uporabnik teh dveh prostorov. Nadalje iz listinske dokumentacije izhaja, da sta bili sodni odredbi vročeni obtožencu, oprava pa se je zadržala do prihoda zagovornika. Hišni preiskavi v Zagorju ob Savi sta bili opravljeni v prisotnosti obtoženca, njegovega zagovornika in dveh polnoletnih prič. Nobena od oseb, navzočih pri hišnih preiskavah, ni imela pripomb oziroma ugovorov o vsebini zapisnika ali o zakonitosti opravljenih hišnih preiskav. ZKP v prvem odstavku 216. člena določa, *da ima pri hišni preiskavi pravico biti navzoč tisti, čigar stanovanje ali prostor se preiskuje ali njegov zastopnik. Pri ugotavljanju pomena besedne zveze „tisti, čigar stanovanje se preiskuje“, je*

treba izhajati iz namena pravnega pravila oziroma pravne vrednote, ki jo določba prvega odstavka 216. člena ZKP varuje. S hišno preiskavo se posega v ustavno pravico do nedotakljivosti stanovanja iz 36. člena Ustave, v okviru širšega kroga pravice do zasebnosti (35. člen Ustave). Pri hišni preiskavi bo v prvi vrsti navzoč tisti, v čigar varovano pravico (zasebnosti) se posega, to je stanovalec oziroma dejanski uporabnik oziroma imetnik stanovanja ali drugih prostorov (ne glede na to, ali jih uporablja kot lastnik ali imetnik). Z izdajo sodne odredbe, ki se je nanašala na obtoženca in navzočnostjo obtoženca pri hišnih preiskavah prostorov (stanovanj), ki jih je uporabljal, nadalje z navzočnostjo njegovega zagovornika in dveh polnoletnih prič, je tako bilo po presoji sodišča zakonito poseženo v njegovo pravico do nedotakljivosti stanovanja. Tako se kot zmotno izkaže zatrjevanje zagovornika, da bi moral biti pri hišni preiskavi navzoč imetnik stanovanjske pravice (lastnik), temveč je bila obtožencu kot uporabniku teh prostorov, s prisotnostjo pri preiskavi stanovanja in drugih prostorov, zagotovljena ustavna in zakonska pravica. Zagovornik je v zvezi z izločitvijo zapisnikov o hišnih preiskavah izpostavil tudi, da je pri izvedbi sodelovala priča [REDACTED], ki naj bi bil policijski sodelavec, da razpolaga s podatkom, da bi [REDACTED] sodeloval z njihovo PP kot tajni sodeč po njegovem obnašanju pri izvedbi hišnih preiskav. V tej zvezi sodišče pripominja, da zagovornik sicer v podkrepitev svojih navajanj ni predložil nobenega konkretnega dokaza ali konkretnega opisa obnašanja priče pri sami izvedbi hišnih preiskav, vendar je sodišče kljub temu, opravilo poizvedbe pri PP Zagorje ob Savi. Iz odgovora PP Zagorje ob Savi izhaja, da PP Zagorje ob Savi ne sodelavec ali sporočal kakršnekoli podatke. Glede izbire prič je potrebno najprej pojasniti, da ZKP ne določa, na kakšen način, se prič določita oziroma izbereta in v praksi prič, ki morata biti navzoči pri hišni in osebni preiskavi, izberejo policisti, ki opravljajo preiskavo. Pri izbiri prič je treba poleg pogojev, ki jih zakon izrecno določa, torej, da sta prič polnoletni osebi, in ženski, če se opravlja osebna preiskava ženske, upoštevati še, da ne more biti priča oseba, ki ne sme biti zaslišana kot priča (235. člen ZKP), prav tako je potrebna določena zadržanost glede morebitnih v nadaljevanju postopka privilegiranih prič (236. člen ZKP). Prav tako za pričo ne bi smela biti izbrana oseba, glede katere bi bil lahko podan dvom o njeni nepristranskosti (npr. oškodovanec), prav tako bi bilo možno ugovarjati pristranskost priče, če bi bila priča pri izvedbi preiskave *policist*, pri čemer je sodna praksa že zavzela stališče, da je potrebno tudi v takšnem primeru presoditi glede na podlagi konkretnih okoliščin posameznega primera, in zgolj dejstvo, da je sodeloval kot priča policist ne pomeni, je dokaz pridobljen pri hišni preiskavi nedovoljen dokaz v smislu 219. člena ZKP. Glede na to, da niti zagovornik ni obrazložil v čem, naj bi se kazala pristranskost priče [REDACTED] niti iz odgovora PP Zagorje ob Savi ne izhaja, da bi bila priča policijski sodelavec, sodišče ocenjuje, da je bila hišna preiskava izvedena zakonito in sta tako prič opravili svojo funkcijo, to je nadzor oprave preiskave policistov. Dodatno je treba k temu navesti, da se je v predmetnem postopku izkazalo z zaslišanjem prič policistov, da je bila [REDACTED] na dan oprave hišnih preiskav v službi, saj to

evidentno izhaja iz izpovedb policistov, predvsem pa tudi iz njenega prepričljivo podanega podatka, da je bilo najprej mišljeno, da gre na hišno preiskavo na Primorsko, nato pa so se njeni nadrejeni odločili, da bo zaradi predhodno dobrega sodelovanja z obtožencem, raje ostala v Zagorju. Sodišče tako nima prav nobenih razlogov, da ji ne bi verjelo glede teh navedb in znova ugotavlja, da so vse skupaj pravzaprav le neutemeljene navedbe obtoženca. Kar se tiče [REDACTED] je obramba podala nov dokazni predlog, da se na GPU preveri, ali je kdaj sodeloval s policijo, vendar pa obramba ni tega predloga prav v ničemer podkrepila s kakršnimikoli podatki, da bi sodišče prepričala, da je takšna oprava poizvedb utemeljena glede na to, da so bile že opravljene poizvedbe pri PP Zagorje. Trditev obrambe namreč ostaja zgolj na nekih posplošenih zatrjevanjih ter deluje bolj kot insinuacija obtoženca, ki ni z ničemer podkrepljena, razen s trditvijo, da se je obnašal tako, kot da sodeluje s policijo. Sodišče je zato štelo tak predlog kot brezpredmeten. Nenazadnje ni nobenih pravnoformalnih ovir, da ne bi bil kot priča na hišni preiskavi navzoč npr. nek drug policist, kot že navedeno, obramba pa tudi ne zatrjuje, da bi bile zaradi navzočnosti [REDACTED] podane kakšne napake in nepravilnosti pri sami opravi hišne preiskave zaradi njegovega ravnanja. Obtoženec je še navajal, da v času, ko se je opravljala preiskava vozila, za katerega se je trdilo, da je njegov, on ni bil več lastnik vozila ter predložil prodajno pogodbo. Treba je namreč opozoriti, da je sodišče ob odreditvi hišne preiskave imelo drugačne podatke, in sicer da avto pripada obtožencu oziroma da je uporabnik vozila, kar ob okoliščini, da ni izkazano, da bi kdorkoli namenoma izkrivljal takšne podatke in jih kot take predložil sodišču ob podanem predlogu za hišno preiskavo, nikakor ne more predložena pogodba s strani obtoženca vplivati na zakonitost odrejene in izvedene preiskave vozila. Ko sodišče naknadno presoja zakonitost izdaje odredbe za hišno preiskavo, presoja z vidika, ki ga je imel preiskovalni sodnik takrat – ob odločanju na voljo, torej z vidika podatkov in dokazov, ki so mu bili predloženi.

Glede pooblaščenca mld. oškodovancev

4. Mladoletnima oškodovancema [REDACTED] in [REDACTED] je bil po uradni dolžnosti postavljen pooblaščenec po uradni dolžnosti, to je Odvetniška družba [REDACTED], in sicer s sklepom predsednika tukajšnjega sodišča. Obramba se je tekom glavne obravnave zavzemala za razrešitev konkretno odvetnika [REDACTED], ki je dejansko izvajal vlogo pooblaščenca za oba mladoletna oškodovanca, in sicer z navedbo, da gre za kolizijo interesov, saj je odvetnik [REDACTED] tudi pooblaščenec [REDACTED] tudi v drugih postopkih. Ker je po trditvah obrambe zatrjeval, da je otroka odpeljal zaradi skrajne sile, da mati slabo vpliva na otroka, da sta bila pri njej ogrožena, je obramba zatrjevala, da bi moralo sodišče mladoletnima oškodovancema postaviti drugega pooblaščenca v smeri, da ne more zastopati koristi obtoženčevih otrok, saj naj bi obtoženec deloval v zasledovanju koristi obeh otrok. Sodišče takemu predlogu ni sledilo, saj pravice obtoženca niso bile prav ničemer okrnjene; vloga

pooblaščenca mladoletnih oškodovancev je v prvi vrsti skrbeti za njune koristi v odnosu do sodišča, za prigrasitev premoženjskopravnega zahtevka ipd. Sodišče nikakor ni zaznalo, da bi pooblaščenec deloval kakorkoli v njuno škodo, zato tudi ni bilo razlogov za razrešitev tega. Nenazadnje sta vendar glede na obtožbo otroka oškodovanca in torej v položaju do obtoženca na njegovi nasprotni strani, tako da tudi v tem oziru nikakor stanje ni moglo biti v škodo otrok. Nikakor pa po oceni sodišča to ni v ničemer vplivalo na obrambo obtoženca, saj ga je v odnosu do njega kot obtoženca bremenilo tožilstvo, sam pa je angažiral obrambo in bil tudi sam zelo aktiven pri dokazovanju svoje nedolžnosti. Zgolj zato, ker je predstavljal svoj vidik obrambe, torej dokazoval, da je ravnal v korist svojih otrok in nasprotoval obtožbi, pa dejstvo, da je pooblaščenec mladoletnih otrok tudi pooblaščenec njune matere ni imelo vpliva na njegove pravice v postopku v smeri dokazovanja njegove nedolžnosti. Obramba pa tudi ni zatrjevala katera od njegovih pravic naj bi bila pravzaprav s takšnim položajem ogrožena.

K obsodilnemu delu sodbe:

5. Sodišče glede točke 3. obtožbe uvodoma ugotavlja, da obtožba obtožencu očita, da je v obdobju od 3. 2. 2021 dalje na neugotovljenem kraju neupravičeno zadržuje hči in sina. Sodišče je iz opisa konkretnega dela izpustilo „na neugotovljenem kraju“, saj je do 19. 2. 2021 iz spisovnih podatkov evidentno, da je najmanj zagorski CSD vedel, kje sta otroka, da sta torej z obtožencem, pripeljal ju je tudi na CSD, starejšega pa v vrtec, neznano kje pa sta od 19. 2. 2021 dalje, za obstoj kaznivega dejanja pa ni bistvenega pomena, saj je izkazano, da ju je neupravičeno zadrževal že od prejema sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III K Z 74/2020 dalje. Na tem mestu je potrebno izpostaviti še, da je sodišče obtoženca glede na očitke, iz katerega je izpustilo tudi drugi del opisa dejanja, ki se nanaša na zakonske znake kvalificiranega kaznivega dejanja, obsodilo za kaznivo dejanje po prvem odstavku 190. člena KZ-1. Dejstvo je, da je bil izdan sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020, da je na podlagi Haaške konvencije obtoženec dolžan otroka vrniti materi v Švico. Obtoženec je ta sklep prejel 3. 2. 2021 in od takrat dalje tudi po oceni sodišča neupravičeno zadržuje oba otroka, ki ju je tudi odpeljal neznano kam. Navedeni sklep mu je jasno določil njegovo obveznost vrnitve otrok, zato po oceni sodišča ni nobene dileme, da od takrat dalje, ko je sklep prejel, traja protipravno stanje na strani obtoženca, ki ni ravnal v skladu z obveznostjo, ki mu jo je sodišče v navedenem sklepu naložilo. Stanje traja že več kot leto dni in ves ta čas obtoženec pravno ni opravičen do tega, da samostojno in povsem mimo volje njune matere odloča o tem, kje bosta otroka, saj je sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani povsem jase. Nenazadnje je bilo v tem času tudi pravnomočno določeno v Švici, da pripada izključno skrbništvo materi. To, da sta otroka neznano kje in da je takšno odločitev sprejel obtoženec, je evidentno glede na podatke v spisu, nenazadnje to tudi sam priznava. Obtoženec se je tekom postopka skliceval na skrajno silo, ker da naj bi bila otroka v Švici in z materjo ogrožena. Česa takega sodišče ni ugotovilo. Obtoženec je v svojih obširnih

navajanjih navajal, da v Švici ni dobro poskrbljeno za otroka, da sta izpostavljena tepežu, ugašanju čikov na koži, predložil določene fotografije, vendar pa je po zaslišanju njegove sestre, po njegovem zagovoru in po zaslišanju [REDACTED] mogoče ugotoviti, da obtoženec več kot očitno pretirava v svojih navajanjih, saj določene posamične dogodke skuša aplicirati na celotno obdobje življenja otrok v Švici, pri čemer ni mogoče spregledati, da je bila družina v letu 2021 pod nadzorom švicarskih organov, pa nobena dokumentacija ne izkazuje, da bi bila otroka ogrožena s strani matere. Dejstvo, da je živela z njima pri rejniški družini, še ne pomeni, da sta otroka sama živela pri rejnikih, pač pa so živeli skupaj v stanovanju, ki je del poslopja rejniške družine, materi pa je bila nudena opora in pomoč pri skrbi za otroka, živela je v svojem stanovanju skupaj z otrokoma, kot je evidentno iz podatkov spisa. Ta način rejništva ni primerljiv s slovenskim sistemom rejništva, kjer otroci pri rejnikih bivajo sami brez svojih staršev, zato je brezpredmetno navajanje obtoženca, da otroka sploh nista živela z materjo, pač pa da sta živela pri rejnikih, saj je očitno, da je bila v primeru [REDACTED] in njenih ter obtoženčevih otrok ureditev popolnoma drugačna. Nikakor nista bila ločena od matere, saj so vendar živeli skupaj. Ugašanje čikov ni izkazano, gre zgolj za navedbe, ki ostajajo na ravni zatrjevanj obtoženca. Rdeč izpuščaj na licih otroka je pojasnila mati otroka, kot pik komarja, kar sodišče povsem sprejema, iz telefonskih sporočil med njima tudi izhaja, da sta se pogovarjala o nabavljanju kremic za saniranje takega stanja. Prav tako ni izkazano, da bi bila v zadnjem obdobju preden je obtoženec otroka odpeljal v Slovenijo in ko ju je mati [REDACTED] [REDACTED] zadnjič videla, izkazana resna samomorilnost [REDACTED] predvsem pa ne na način, da bi tudi ogrožala skrb za otroka, prav tako tudi ni izkazano, da naj bi uživala prepovedane droge. Vse ostaja zgolj pri trditvah obtoženca, ki očitno skuša očrniti [REDACTED] in jo prikazati kot popolnoma nesposobno mamo, tudi s predložitvijo nekaterih, seveda z njegove strani, skrbno izbranih fotografij, ki naj bi prikazovale nered v stanovanju ter ki naj bi izkazovale, da sta otroka jedla pico, torej nezdravo hrano. Navedena fotografija nikakor ne izkazuje, da sta otroka ves čas jedla nezdravo hrano, še manj pa nered na sliki pomeni, da je bilo stanje prav vsak dan takšno. In nenazadnje sama morebitna nepospravljenost stanovanja nikakor ne more pomeniti, da [REDACTED] ni poskrbela za varnost, prehrano in čustvene potrebe obeh otrok. Obtoženec in njegova sestra sta izpostavljala določene momente v zvezi z varnostjo otrok v zvezi z oknom, pa da naj bi enkrat udarila otroka, ter da naj bi se enkrat izgubil. Vendar pa gre za posamezne dogodke, ki jih ni mogoče posploševati na splošno ogroženost otrok, ob upoštevanju, da jih je mati tudi obrazložila bistveno drugače, zato tudi ni mogoče nikakor zaključiti, da sta bila otroka ogrožena, sploh pa ne v taki meri, da bi jih bilo potrebno kar nenadoma odpeljati iz države, v kateri sta sicer veliko večino časa živela. Ob tem sodišče namreč sledi [REDACTED] [REDACTED] ki v svoji izpovedbi ni pretiravala glede navajanja dejstev, vsako izpostavljeno situacijo s strani obtoženca je povsem zadovoljivo in natančno obrazložila, medtem ko obtoženec, prav tako pa njegova sestra, v svojih navajanjih po oceni sodišča bistveno pretiravata in pripisujeta določene pomene

določenim posameznim situacijam. Okoliščine, ki jih obtoženec navaja v sklepnem delu obravnave v zvezi z udejstvovanjem matere, za katero prikazuje, da se ukvarja s prostitucijo, pa nikakor niso bile izpostavljene ob začetku postopka, obtoženec je zanje, kot izhaja iz njegovih navajanj, izvedel v zadnjem času, zato je očitno, da mu niso bile te zatrjevane okoliščine znane, ko je otroka odpeljal iz Švice in tudi ne, ko je prejel sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020. Nenazadnje pa kakršnokoli morebitno s strani obtoženca zatrjevano udejstvovanje matere v prostituciji, če bi bilo resnično, še ne pomeni, da je bila ali bi bila skrb za otroka kakorkoli okrnjena. Zato je tudi povsem brezpredmetno zasliševanje Glamočičeve v zvezi s temi in podobnimi okoliščinami.

6. Sodišče namreč ne more slediti navajanjem obtoženca glede ogroženosti otrok, ki so v marsičem pretiravanje, kar se izkaže tudi glede puljenja zob sina, saj je izkazano bilo medicinsko upravičeno, za kar je [REDACTED] predložila tudi zdravstveno dokumentacijo. To, da sta otroka jokala ob odhodu od obtoženca, ko sta se vračala s stika, je povsem razumljivo in normalno in nikakor ne more pomeniti izključno zaključka, kot ga predstavlja obtoženec, da nista želela nazaj k materi. Šla sta s socialnim delavcem, ločila sta se od znane osebe, torej očeta, zvečer sta bila gotovo utrujena, kar vse so lahko razlogi za jok. Zatrjevanje obtoženca na podlagi fotografij o neurejenosti stanovanja pri materi, pa gotovo ne more biti razlog, ki bi izkazoval ogroženost otrok. Nepospravljeno stanovanje in posode na pultu ter en dan za večerjo pica, gotovo ne pomeni ogroženosti otrok, pač pa kaže zgolj na prikazovanje dogodkov iztrganih iz konteksta ter seveda selektivno prikazovanje določenih okoliščin. Tudi iz natančnega spremljanja matere in njenega funkcioniranja z otroki iz dokumentacije KESB ni zaznati nikakršnih okoliščin, ki bi nakazovale na ogroženost otrok. Otroka je lahko ogrožal predvsem neurejen odnos med obtožencem in materjo po zaključku zveze, ko nista znala in zmogla ravnati v korist otrok, pač pa so bili v ospredju njuni nerazrešeni konflikti, v katerem je mati otrok obtoženca obremenila tudi nasilja nad njo.
7. Bistveno in odločilno je torej stanje v letu 2020 pred odhodom obtoženca z otrokoma v Slovenijo. Sodišče je zavrnilo dokazne predloge za zaslišanje oseb, ki so otroka videli zgolj enkrat ali pa ki niso bile prisotne v življenju otrok v tem zadnjem obdobju. Očitno je namreč, da sta bila obtoženec in mati otrok ločena in da skupaj, predvsem v zadnjem obdobju nista skrbela za otroka, zato niti obtoženec niti osebe, ki jih je predlagala obramba za pričó ne bi mogle povedati, kako je potekalo življenje med otrokoma in materjo. V kolikor bi bilo njuno stanje ogrožajoče, bi švicarski organi gotovo ukrepali, o tem bi bil gotovo znan kakšen podatek. To, da je otrok morebiti kdaj umazan ali v strganih oblačilih, pa ne kaže na splošno ogroženost otroka. Iz posnetkov, ki jih je predložila [REDACTED] je razvidno, da ima z otrokoma ljubeč odnos, se pa je skozi posnetke, ki jih je predložila na USB ključku izkazalo, da obtoženec pravzaprav tudi manipulira z otrokoma, vsaj s sinom v odnosu do matere in skozi odnos z njim

skuša vplivati nanj in na [REDACTED]. Iz dokumentacije KESB, predvsem pa tudi iz obsežnega izvedenskega mnenja (A1 - A92), je razvidno, da je bila [REDACTED] spremljana in opazovana v odnosih z otroki, pri čemer je mogoče izpostaviti, da je izvedenka navedla, da se je v času od poletja 2020 [REDACTED] bistveno spremenila, da je umirjena in tenkočutna, ko je z otrokoma, da razume otroka, počaka, da sama naredita reči, ki jih zmoreta, da jima da čas. Predvsem na straneh 64 - 67 navedenega izvedenskega mnenja je mogoče zaključiti, da uspešno zadovoljuje osnovne potrebe otrok, da je zaupanja-vredna oseba za otroka, da je z vključitvijo v rejniško družino pokazala, da bo naredila vse za podporo otrokoma (po tem, ko je zaradi razhoda z obtožencem živela tudi v varni hiši), spodbujala otroka pri izobraževanju, ju vključuje v stike z drugimi, se ukvarjala z njima na način skupnih aktivnosti, spodbujala stike z obtožencem kot očetom. Iz navedenega jasno izhaja, da je izvedenka ob spremljanju [REDACTED] ter tudi na podlagi razgovorov z drugimi osebami (obtožencem, njegovo sestro, gospo [REDACTED]...) in drugih podatkov prišla do zaključka, da [REDACTED] povsem zadovoljivo in ustrezno skrbi za otroka, je ljubeča, razumevajoča, da pa se določenih veščin, tudi zaradi njene mladosti še uči in predvsem tudi da je dovzetna za učenje novih znanj ter vzame nasvete dobronamerno. Da takšno skrb izraža v zadnjem času in da je povsem druga oseba kot prej, to je najmanj od časa, ko se je zatekla v varno hišo in kasneje sprejela odločitev za namestitev k rejniški družini že v prvi polovici leta 2020, kar pomeni, da je bila v Švici skrbna in ljubeča mati že tudi bistveno pred časom, ko je obtoženec odpeljal otroka v Slovenijo v decembru 2020.

8. Potrebno je ugotoviti, da v celoti držijo obtožbene navedbe, da obtoženec hči [REDACTED], in sina [REDACTED] 7. 2015, po izdaji sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021, ki ga je obtoženec prejel dne 3. 2. 2021, ni vrnil v Švico njuni materi [REDACTED] ter tudi, da je bila [REDACTED] do otrok upravičena. Sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29.1.2021 je namreč jasno nalagal obtožencu, da mora otroka vrniti materi iz razlogov, kot jih navedeni sklep navaja v obrazložitvi, pri čemer ni mogoče spregledati, da je obtoženec že v omenjenem postopku III Z 74/2020 navajal podobne okoliščine kot v predmetni zadevi, zakaj da naj mati ne bi bila opravičena do otrok. Sodišče mu ni sledilo, prav tako mu sodišče ne more slediti v predmetni zadevi iz razlogov, kot že zgoraj navedeno, da niso podane nobene okoliščine, ki bi potrjevale navedbe obtoženca, da sta bila otroka pri [REDACTED] ogrožena in da je bil to razlog, da ju je odpeljal najprej v Slovenijo in da jih nato iz istega razloga ni hotel vrniti v smislu, da je zasledoval zgolj njuno korist. Glede na navedeno ni nobene potrebe za odločitev o predhodnem vprašanju, za kar se zavzema obramba, saj je bil sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 izdan, obtožencu vročen, v njem so bile pretehtane obtoženčeve smiselno enake navedbe kot v tem postopku, zato niso podane nobene okoliščine, ki bi kakorkoli kazale na „neobičajno težke okoliščine, ki bi lahko ogrozile otrokove koristi“, kar bi lahko bil razlog za prvič

neizdajo sklepa po Haaški konvenciji in drugič za morebitno drugačno odločitev v zvezi s krivdo obtoženca za kaznivo dejanje po 190. členu KZ-1. Tako pa sodišče ugotavlja, da glede na definicijo skrajne sile, na katero se sklicuje obramba, ni mogoče po izvedenem dokaznem postopku govoriti o kakršnikoli nevarnosti, ki bi grozila otrokoma, kot že obrazloženo zgoraj, zato nikakor ne more biti podana v ravnanju obtoženca skrajna sila ali pa na sploh kakršnakoli druga okoliščina, ki bi obtoženca lahko ekskulpirala za kaznivo dejanje po 190. členu KZ-1. Nenazadnje je eden od elementov skrajne sile tudi istočasnost, pri čemer je potrebno ugotoviti, da tudi če bi bila skrb [REDACTED] za otroka pred letom 2020 v neki manjši kvaliteti v primerjavi z letom 2020 podana, tudi to ne bi moglo ekskulpirati obtoženca glede njegovega ravnanja, saj je v času, ko bi ju moral vrniti, to je v februarju 2021, pa tudi že pred tem, izkazana povsem primerna in kvalitetna skrb [REDACTED] za otroka. Obtoženec je predlagal še številne priče za zaslišanje v zvezi z ravnanjem [REDACTED] do obeh otrok, pa tudi v zvezi z drugimi okoliščinami v zvezi z otroki (tudi mamo in očeta, pa tudi druge osebe, ki so bile v preteklosti kadarkoli v stiku z otrokoma), vendar pa je ob tem potrebno ugotoviti, da nihče od teh oseb v letu 2020 ni bil poleg [REDACTED] in otrok in spremljal njene skrbi za otroka in so zato zaslišanja vseh teh oseb brezpredmetna in ne bi v ničemer drugače podala ocene dejanskega stanja. Tudi [REDACTED] ki naj bi, kot izhaja iz njenega dopisa, videla otroka v Švici enkrat, ne more biti oseba, ki bi imela vpogled na resnično dogajanje med otrokoma in njuno materjo. Očitno je namreč tudi, da sta starša po odločitvi švicarskih organov imela razdeljene stike na način, da ju ima obtoženec za en dan na teden za osem ur, preostali čas pa sta bila z materjo. Večino časa v letu 2020 sta bila otroka in njuna mati nameščena pri rejniški družini [REDACTED], zato tudi osebe, ki jih predlaga obtoženec za zaslišanje v zvezi s stanjem otrok niti ne morejo biti kakorkoli relevantne upoštevaje, da sodišče nima nobenih utemeljenih razlogov, da bi se glede na ugotovitve švicarskih organov sploh kakorkoli nakazovala ogroženost in nevarnost za oba otroka pri materi.

9. Obtoženec in [REDACTED] sta imela deljeno skrbništvo nad obema otrokoma, naknadno je bilo odločeno, da jih obtoženec lahko vidi enkrat na teden 8 ur na dan v skladu z odločbo KESB OBERLAND OST z dne 6. 8. 2020, v teku pa je bil tudi postopek ureditve stikov pred švicarskimi organi. Ne glede na to, da je obtoženec imel pravico do stikov z otrokoma, da je imel skrbništvo nad njima, pa je vseeno lahko storilec kaznivega dejanja po prvem odstavku 190. člena KZ-1¹, saj je bistvo tega kaznivega dejanja, da se je kot eden od staršev samovoljno odločil, da bo otrokoma onemogočil stike z njuno materjo. Do take samovoljne odločitve ni imel nobene pravice, še več zavezovala ga je tudi sodna odločba Okrožnega sodišča v Ljubljani, ki mu je nalagala vrnitev otrok, zato je njegovo ravnanje protipravno. Obtoženec pa otrok ni niti vrnil po prejemu sklepa materi, pač pa je celo 19. 2. 2021 zadnjič pripeljal sina v vrtec, nato pa ni več razkril kraja

¹ Veliki znanstveni komentar posebnega dela Kazenskega zakonika (KZ-1), Uradni list RS, Ljubljana 2019, 2. knjiga, stran 248

bivanja državnim organom niti materi otrok ██████████ saj je tudi tekom celotnega predmetnega postopka navajal, da je za otroka dobro poskrbljeno, ni pa želel niti na izrecno vprašanje povedati, kje sta otroka. Takšno stanje pa je bilo podano tudi na dan izreka predmetne sodbe. Glede na to, da je kaznivo dejanje odvzem mladoletne osebe po prvem odstavku 190. člena KZ-1 trajajoče kaznivo dejanje, je sodišče dopustilo modifikacijo tožilstva s časovnega ozira, saj dejansko še vedno traja protipravno stanje glede na to, da obtoženec otroka še vedno zadržuje na neznani lokaciji in ju noče vrniti materi.

10. Po oceni sodišča je torej obtoženec zadrževal otroka zavestno, z jasnim zavedanjem, da dela v nasprotju z odločbami sodišča, z določenimi zahtevami do matere otrok, ki so bile sprejemljive zgolj zanj, ne pa tudi zanjo, torej ne z iskanjem kompromisa, pač pa s postavljanjem svojih zahtev. Gotovo pa ni bil vzrok temu, da je otroka najprej odpeljal v Slovenijo in ju v Sloveniji zadrževal in še kasneje vse čas kljub jasnemu sklepu III Z 74/2020, neprimerna skrb ██████████ ██████████ za oba otroka, saj je evidentno, da so takšne navedbe o popolnoma izostali skrbi na strani ██████████ za otroka izvite iz trte. V kolikor bi namreč bilo temu tako, bi kaj takega nedvomno ugotovili tudi švicarski organi, njihove institucije in pa tudi izvedenka ter gospa ██████████, pri kateri je živela ██████████ z otrokoma. Sodišče tako zaključuje, da je obtoženec dejanje storil naklepno, saj se je jasno zavedal, da mu sklep III Z 74/2020 nalaga vrnitev otrok materi, on pa se je samovoljno odločil, da tega ne bo naredil, pač pa da bo otroka skrnil in to še nadalje počne, kar jasno kaže na njegovo hotenje po storitvi tega dejanja. Sodišče je obtoženca tako spoznalo za krivega očitkov, kot izhajajo iz izreka sodbe (točka I.), s čimer je storil dve kaznivi dejanji po prvem odstavku 190. člena KZ-1, saj gre za osebno kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno proti dvema otrokoma, torej dvema osebama. Sodišče je poseglo v opis kaznivega dejanja zgolj v toliko, da je pred besedo „kateri“ dodalo besedo „v“, saj je očitno pri modifikaciji obtožbe s strani državne tožilke na zapisnik prišlo do očitne pisne pomote, kar je sodišče s tako dodano besedo odpravilo.
11. Sodišče pa je iz opisa izpustilo del, ki se nanaša na ogrožanje razvoja mladoletnih oseb, to je vse od besed „s tem pa je ogrozil njun zdrav razvoj“ pa do konca konkretnega opisa dejanja pod točko 3. obtožbe, in sicer zato, ker se kaj takega ni potrdilo v samem dokaznem postopku – da bi bil torej izpolnjen ta zakonski znak. Res je, da jima obtoženec onemogoča stik z materjo, kar pa evidentno izpolnjuje že zakonske znake po prvem odstavku 190. člena KZ-1. Brez dvoma sta otroka zaradi navedenega oškodovana, saj jima je obtoženec s svojim ravnanjem onemogočil vez z materjo. Za kaznivo dejanje po drugem odstavku 190. člena KZ-1 pa mora biti izkazano na ravni prepričanja, da je to tudi ogrozilo razvoj mladoletnih otrok, pri čemer ga je potrebno razumeti kot celostni razvoj, v najširšem smislu, na telesnem, gibalnem, čustveno osebnostnem področju in tudi ogrožen socialni razvoj. Dokazni postopek ni potrdil česa takega, za obsodbo mora biti sodišče namreč prepričano v kaj takega, vendar pa dokazov, da bi bil

njun celostni razvoj v smislu različnih vidikov (to je: razvoj zaznavnih in motoričnih sposobnosti in spretnosti, razvoj govora, učenja, presojanja, razvoj doživljanja, izražanja, uravnavanja čustev, razvoj socialnih spretnosti, razumevanja medosebnih odnosov) ogrožen, ni. Okoliščina, da hči ni v vrtcu, nikakor ne more na to kazati, saj bi bil sicer vrtec zapovedan kot obvezen, odlog šolanja je tudi popolnoma normalen ukrep, kot je splošno znano, v zadnjem obdobju za otroke, kar upošteva določene zaznane težave pri sinu, ki so bile že predhodno utemeljene, tudi ne more predstavljati ogrožanja razvoja otroka. Enostavno tudi ni dokazano, da bi jima sprememba okolja na ravni prepričanosti škodila, saj sta ob tem, da sta večino življenja živela v Švici, bila v določenih obdobjih tudi v Sloveniji in po spisovnih podatkih jima življenje v Sloveniji ni predstavljalo škode za njun razvoj (██████████ je navedla, da sta bila otroka videti urejena in zadovoljna, kar je razvidno tudi iz zapisov CSD). Zato tudi ob tem, da naj bi še vedno imela stik z obtožencem kot očetom, kar zatrjuje obtoženec, in domnevno z njegovimi posameznimi družinskimi člani, ob odsotnosti drugih dokazov, saj razen splošnih navedb, da naj bi bil ogrožen njun splošni razvoj, tožilstvo dokazov, ki bi kaj takega realno in konkretno izkazovali, ni predložilo, ni mogoče zaključiti, da je zaradi selitve ogrožen njun splošni razvoj. Prav tako ni konkretizirano in dokazano, da naj bi bila socialno izolirana, tudi ne, da ne pridobivata za njuno starost potrebnih in pričakovanih izkušenj.

12. Sodišče je pri izbiri kazenske sankcije zasledovalo predvsem skrb za koristi otrok in obtožencu zato izreklo pogojno obsodbo s posebnim pogojem. Za kaznivo dejanje je predpisana denarna kazen ali zapor do enega leta. Obtoženec je na eni strani nekaznovan, na drugi strani pa ni mogoče spregledati, da otroka zadržuje neznanu kje stran od matere že več kot leto dni, zato je sodišče poseglo po relativno visoki kazni v zakonsko določenem okviru in mu za vsako od obeh kaznivih dejanj določilo kazen 10 mesecev zapora. Pri odmeri kazni je sodišče upoštevalo poleg nekaznovanosti kot olajševalno okoliščino tudi dolgo obdobje več kot enega leta časa, ko obtoženec ne omogoča stikov otrok z materjo in tudi popolnoma nekritičen odnos obtoženca do tega, kaj s svojim ravnanjem, s katerim odteguje otrokoma stike z materjo v njunem najbolj občutljivem obdobju, povzroča svojim otrokoma. Otroka, ki bi ju moral imeti najraje na svetu, prikrajšuje za pristen stik z materjo zaradi konfliktov med njim in materjo in njunih nerazrešenih vprašanj. Na podlagi določb 53. člena KZ-1 je nato upoštevala obe določeni kazni določilo enotno kazen enega leta in sedmih mesecev zapora, kar je en mesec nižje od šestevka in je torej obligatorno po KZ-1 ter ocenilo da za večje znižanje glede na njegovo nekritičnost in časa trajanja odtegnitve stikov, ne bi bilo primerno in utemeljeno. To kazen pa je vezalo na 3 letno preizkusno dobo, kar je relativno dolga doba, ki jo utemeljuje dalj časa trajajoče protipravno stanje, ki ga je povzročil obtoženec, ter na posebni pogoj, da mora v roku enega meseca po pravnomočnosti vrniti otroka materi, sicer se bo zaporna kazen izvršila. Sodišče je obtožencu kljub drugačnemu zavzemanju tožilstva izreklo pogojno obsodbo, saj je zasledovalo v tem oziru predvsem korist

otrok, kar je ravno pri tem kaznivem dejanju iz navedenega razloga, zakonodajalec takšno možnost ponudil. Po oceni sodišča je torej bistveno, da se otroka čimprej vrneta k materi, saj je nista videla že več kot leto dni, zato je obtožencu naložilo, da mora v roku enega meseca po pravnomočnosti sodbe omogočiti uresničitev izvršljivega sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021 v zvezi s sklepom Okrajnega sodišča v Trbovljah I 52/2021 z dne 23. 2. 2021, da mora torej vrniti oba otroka, hči [REDACTED] [REDACTED] v Švico, to je materi [REDACTED]. Po drugi strani namreč sodišče tudi ocenjuje, da je podana pozitivna prognoza, da obtoženec drugih kaznivih dejanj ne bo ponavljal, saj je do sedaj bil nekaznovan, tekom postopka pa tudi ni bilo zaznati, da bi izvrševal kakšna kazniva dejanja. Več kot očitno je, da zna biti obtoženec tudi konstruktiven, seveda, če to on želi. Sodišče tako pričakuje od obtoženca, da bo v korist obeh otrok nemudoma, najkasneje pa po pravnomočnosti sodbe otroka vrnil materi v Švico, sam pa se podal na konstruktivnejšo pot rešitve odprtih vprašanj glede stikov z otroki v odnosu do [REDACTED]. Evidentno namreč je, da imata otroka rada oba od staršev in da tudi oba od staršev potrebujeta za zdrav razvoj. Zato je za njuno dobrobit nujno potrebno sodelovanje obeh staršev pri konstruktivnem dogovarjanju, nikakor pa ne pogajanje s figo v žepu, pri katerem obtoženec vztraja pri svojih zahtevah, čeprav zatrjuje, da se je pripravljen pogovarjati in dogovarjati.

13. V kolikor obtoženec ne bo vrnil otrok materi, bo pogojna obsodba preklicana in se bo sedaj zgolj določena kazen zapora izvršila v zaporu. Po prvem odstavku 56. člena KZ-1 pa bi se mu v primeru preklica pogojne obsodbe v izrečeno kazen všteli čas pridržanja in pripora od 11:25 ure dne 6. 3. 2021 do 15:23 ure dne 5. 11. 2022 in od 15:20 ure dne 1. 12. 2021 do 20:50 ure dne 3. 12. 2022.
14. Na podlagi prvega odstavka 95. člena Zakona o kazenskem postopku je obtoženi dolžan v obsodilnem delu sodbe povrniti stroške kazenskega postopka iz 1. do 8. točke drugega odstavka 92. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP), saj je bil spoznan za krivega.

K o p r o s t i l n e m u d e l u s o d b e :

15. Tožilstvo v obtožnici v točki 1. obtožbe obtožencu očita storitev kaznivega dejanja preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi po drugem v zvezi s prvim odstavkom 299. člena Kazenskega zakonika (KZ-1), in sicer da je z grožnjo, da bo neposredno uporabil silo in da bo uporabil orožje, poskusil preprečiti uradnim osebam uradno dejanje, ki so ga nameravale opraviti v okviru svojih pravic, s tem, da od 3. 2. 2021 do 6. 3. 2021 v Zagorju ob Savi, z namenom, da jim prepreči odvzem mld. otrok in njihovo vrnitev njuni materi v Švico na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021, katerih prostovoljno izročitev je zavračal, 3. 2. 2021 pomočnici direktorja Centra za socialno delo Zasavje, enote Zagorje ob Savi, [REDACTED] navedel, da je v

primeru izvršitve izročitve otrok pripravljen streljati na vse, ki bodo sodelovali v postopku izvršbe, tudi na policiste, dne 19. 2. 2021, 22. 2. 2021 in 24. 2. 2021 pa, da bo streljal na vse, ki se bodo pojavili na vratih ali kjerkoli drugje, da bi odvzeli otroka z namenom njune vrnitve v Švico; 24. 2. 2021 [REDACTED] sekretarki na Direktoratu za družino na Ministrstvu za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, po telefonu navedel, da bo izvedel teroristični napad, če mu bo kdo na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29.1. 2021 skušal odvzeti otroke; 6. 3. 2021 v Zagorju ob Savi ob odvzemu prostosti grozil policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi, da jih bo pobil, če mu bodo vzeli otroke; s tem pa je poskusil preprečiti [REDACTED] ki je bila v postopku konkretnega odvzema mld. otrok imenovana kot sodelujoča predstavnica Centra za socialno delo Zasavje, Enota Zagorje ob Savi, policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi, ki bodo sodelovali v postopku izvršbe kot predstavniki policije, in drugim uradnim osebam, da bi izvršilni postopek na podlagi izvršljivega sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021 opravili in obdolžencu otroke odvzeli.

16. Kaznivo dejanje po prvem in drugem odstavku 299. člena KZ-1, kar se obtožencu očita po obtožbi, stori, kdor s silo ali grožnjo, da bo neposredno uporabil silo, prepreči ali poskusi preprečiti uradni osebi uradno dejanje, ki ga je nameravala opraviti v okviru svojih pravic, ali jo na enak način prisili, da opravi uradno dejanje, in če storilec ob tem huje razžali uradno osebo, grdo ravna z njo ali ji prizadene lahko telesno poškodbo ali pa ji grozi z uporabo orožja ali nevarnega predmeta ali sredstva. Sodišče ugotavlja, da v konkretnem delu opisa očitane kaznivega dejanja niti ni opisano in konkretizirano (torej zakonski znak kaznivega dejanja) uradno dejanje, ki ga je (uradna oseba) nameravala opraviti v okviru svojih pravic. V tem delu namreč tožilstvo navaja, da je obtoženec s svojim poprej opisanim ravnanjem „poskusil preprečiti [REDACTED] ki je bila v postopku konkretnega odvzema mld. otrok imenovana kot sodelujoča predstavnica Centra za socialno delo Zasavje, Enota Zagorje ob Savi, policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi, ki bodo sodelovali v postopku izvršbe kot predstavniki policije, in drugim uradnim osebam, da bi izvršilni postopek na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29.1. 2021, s katerim je bila izvršba odstopljena stvarno in krajevno pristojnemu Okrajnemu sodišču v Trbovljah, predloga za izvršbo z dne 11. 2. 2021 in sklepa Okrajnega sodišča v Trbovljah I 52/2021 z dne 23. 2. 2021 opravili in obtožencu otroke odvzeli“. S takšnim opisom pa ne konkretizira določno, kdo je opravljal izvršbo in kdaj (kar seveda niti ni mogoče, ker do tega dejanja ni prišlo). Glede [REDACTED] opis zgolj navaja, da je bila imenovana kot sodelujoča predstavnica CSD, glede policistov se v opisu tako ali tako uporablja prihodnjik, navedene pa so še „druge osebe“, in sicer nekonkretizirane osebe. Potrebno je tudi izpostaviti, da se v opisu navaja, da je obtoženec poskusil preprečiti opravo odvzema otrok. Če je ostalo pri poskusu, bi se lahko torej sklepalo, da je bila torej izvršba – to je odvzem otrok opravljena, kar pa iz opisa ne izhaja.

17. Sodišče sodi zgolj v okviru 2. člena KZ-1; opisano dejanje po obtožbi ni kaznivo dejanje, prav tako ni nobeno drugo kaznivo dejanje, saj po obtožbi izrečene grožnje nedoločenim osebam oziroma določenim osebam splošno izrečene grožnje nekonkretiziranim osebam, ne morejo predstavljati niti kaznivega dejanja grožnje po 135. členu KZ-1. Izjava [redacted] da bo izvedel teroristični napad, kot izhaja iz opisa, ni bila glede na opis dejanja grožnja njej, ampak „grožnja“, izrečena na splošno. Kar se tiče same [redacted], ni grozil neposredno njej, kot izhaja iz konkretnega dela opisa, pač pa vsem nedoločenim osebam, ki bi mu skušale vzeti otroka. Kar se tiče policistov, pa so bile grožnje, navedene v opisu dejanja, izrečene ponovno za primer v prihodnosti, v kolikor bi prišlo do odvzema, nanaša se na nedoločene osebe, saj se nanaša na nek dogodek v prihodnosti, za katerega v času izrekanja besed niti ni bilo jasno, ali bo nastopil – glede na opis dejanja. Sicer pa lahko takšne besede naletijo na strah in zgražanje, vendar pa je sodišče zavezano soditi po zakonu in Ustavi, konkretno upoštevati 2. člen KZ-1, nikakor pa ob medijsko izpostavljenih zadevah, ki jih navaja tožilstvo v končni besedi ne more z obsodbami na podlagi opisov dejanj, ki ne predstavljajo nobenega kaznivega dejanja po KZ-1 obsojati storilcev v zasledovanju splošne preventivnosti in podlegati medijsko izpostavljenim vprašanjem, kdo je odgovoren za neko ekscesno dejanje. Na svetu je od nekdanj obstajalo določeno število ljudi, ki se poslužujejo ekscesnih dejanj, česar nobeno sodišče niti drugi državni organi ne morejo nikoli v celoti preprečiti. Lahko delujejo preventivno, pomagajo, svetujejo, sodišča obsojajo storilce kaznivih dejanj, nikakor pa to ni zagotovilo za preprečitev ekscesov določenih posameznikov. Nikakor pa sodišče v zasledovanju splošne prevencije ne sme kršiti osnovnega načela kazenskega prava – določenosti v zakonu.
18. In če bi že bilo mogoče šteti, da je opis kaznivega dejanja vendarle podan, pa vsekakor ni dokazov, da je obstajalo uradno dejanje, ki ga je uradna oseba nameravala opraviti v okviru svojih pravic. Z izvedbo dokazov na glavni obravnavi se je namreč izkazalo, da je bil sklep Okrajnega sodišča v Trbovljah o izvršbi I 52/2021 izdan 23. 2. 2021 ob 15:44 uri, sklep je bil po podatkih spisa I 52/2021 vročen upničinemu pooblaščenču 24. 2. 2021, izvršitelju [redacted] 25. 2. 2021 (kar je potrdil tudi izvršitelj zaslišan kot priča na glavni obravnavi dne 5. 11. 2021), CSD Zagorje ob Savi pa prav tako 25. 2. 2021, torej je bil sklep o izvršbi Okrajnega sodišča v Trbovljah I 52/2021 vročen izvršitelju kot uradni osebi ter CSD, ki bi „asistiralo“ pri izvršbi – to je odvzemu otrok obtožencu, po tem, ko naj bi bile s strani obtoženca izrečene besede, kot so očitane v obtožbi, [redacted] in [redacted]. Iz navedenega je razvidno, da izvršitelj ali kakšna druga uradna oseba ni imela do tedaj še nobene pravne podlage v rokah za opravo uradnega dejanja, to je odvzema otrok obtožencu, razen da sta bila [redacted] ustno obveščena s strani sodnice [redacted] da bo sklep izdan – oba sta povedala, da 23. 2. 2021. Ni tudi mogoče spregledati, da je izvršilni postopek praktično v celoti v domeni upnika – začne se šele s podajo predloga za izvršbo s strani upnika, ki tudi lahko predlog za izvršbo v

kateremkoli trenutku umakne. Iz podatkov spisa I 52/2021 je razvidno, da je bil predlog za izvršbo podan 11. 2. 2021, plačilni nalog je bil upnici izdan dne 19. 2. 2021, v katerem je navedeno, da v kolikor sodna taksa ne bo plačana v določenem roku oziroma v tem roku upnica ne bo zaprosila za odlog, oprostitev ali obročno plačilo sodne takse, da se bo štelo, da je vloga umaknjena. Iz zagovora in izpovedb prič je razvidno, da naj bi potekali z obtožencem razgovori v smeri, kaj bo če do izvršbe pride, vendar pa je za obstoj kaznivega dejanja po prvem in drugem odstavku 299. člena KZ-1 potrebno, da je izpolnjen (med drugimi) zakonski znak „uradno dejanje, ki ga je uradna oseba nameravala opraviti v okviru svojih pravic“. Jezikovna razlaga kaže na to, da mora biti s strani uradne osebe že podana namera opraviti uradno dejanje, torej ne neka oddaljena in potencialna možnost oprave uradnega dejanja. Poleg tega pa se tudi primeri iz sodne prakse in nenazadnje primeri navedeni v komentarjih Kazenskega zakonika nanašajo na preprečitev (oziroma poskus preprečitve) uradnega dejanja, ki se je na nekem kraju pričenjalo ali pa je bila taka namera podana s strani uradne osebe in je bilo ravnanje storilca neposredno usmerjeno na preprečitev oprave in pa predvsem časovno sovpadlo s takšnim uradnim dejanjem.

19. Ob tem ni mogoče zanemariti okoliščine, da je dominus litis postopka izvršbe upnik in bi kadarkoli lahko prišlo na strani upnice do umika izvršbe, zato je še toliko bolj utemeljeno sklepanje, da iz do sedaj ugotovljenih podatkov in dokazov ni razvidno, da bi izvršitelj kadarkoli dejansko pričel z opravo odvzema otrok oziroma bi to konkretno in realno nameraval storiti z zunaj zaznavnimi dejanji, saj je navedel, da so bila izvedena le t. i. pripravljalna dejanja: ogledal si je okolico prebivališča obtoženca, se dogovoril za sestanek s CSD, govoril z ██████ s CSD, govoril s sodnico, z upnico, podal predlog na policijo za asistenco, ki mu je asistenco zavrnila oziroma mu navedla, da niso podani pogoji za asistenco z navedbo, da je treba izkazati okoliščine in interes za asistenco. Navedel je, da do poskusa izvršbe odvzema otrok ni nikoli prišlo, saj bi morali najprej ugotoviti, kje so otroci. Iz podatkov spisa pa tudi ne izhajajo nobeni podatki, da bi bile s strani izvršitelja ali drugih oseb, ki bi mu pomagale v skladu z odločitvijo po sklepu I 52/2021 z dne 23. 2. 2021, opravljene kakršnekoli aktivnosti, na podlagi katerih bi se lahko sklepalo, da so nameravale opraviti uradno dejanje odvzema otrok, torej da bi bila opravljena neka določna in konkretna ravnanja, usmerjena v dejanski odzem otrok, saj je ██████ jasno povedal, da ni bil znan podatek, kje otroci so.
20. Očitek po obtožbi je prvotno navajal zgolj sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021, ki pa je nalagal obtožencu, da vrne otroka materi, ni pa dajal neposredne podlage izvršitelju, da otroke odvzame, saj je bila takšna podlaga ustvarjena šele z izdajo sklepa v izvršilnem postopku I 52/2021, kar je tožilstvo korigiralo z modifikacijo obtožnice z dne 21. 1. 2022 in kot podlago za opravo izvršbe dodalo še predlog za izvršbo ter sklep Okrajnega sodišča v

Trbovljah I 52/2021 z dne 23. 2. 2021. Ne glede na spremembo obtožbe, pa je še vedno potrebno poudariti, da do nobene realne in konkretne namere za opravo izvršbe, to je odvzema otrok ni prišlo. Tožilstvo sicer podaja drugačno videnje obtožencu očitane kaznivega dejanja, kot ga torej podaja v zaključni besedi. Videnje, kot ga podaja tožilstvo, širi polje kaznivosti, kot ga sicer določa 299. člen KZ-1. V ospredje je namreč potrebno postaviti načelo *nullum crimen nulla poena sine lege praevia* in določbo 2. člena KZ-1: Nikomur ne sme biti izrečena kazen ali druga kazenska sankcija za dejanje, ki ga zakon ni določil kot kaznivo dejanje, še preden je bilo storjeno, in za katero ni bila z zakonom predpisana kazen ali druga kazenska sankcija. Že tožilstvo samo v zaključni besedi navaja, da je obtoženec besede o streljanju, grožnjah in terorističnim napadom, kot jih navaja v obtožbi, izrekal osebam, za katere je mislil, da bi lahko preprečile izvršbo. Kar pa je upošteva dejstvo, da je bila oseba, ki je bila določena za izvršbo edino izvršitelj Poljak, ki pa po določitvi za izvršitelja sploh ni prišel v nikakršen stik z obtožencem, enostavno ne more vplivati na zaključek sodišča, da ni podan zakonski znak kaznivega dejanja oziroma da ni dokazano, da je poskušal preprečiti nameravano uradno dejanje, saj do tega nikoli ni prišlo. Do dejanske, konkretne in realne namere opraviti dejanje nikoli ni prišlo. Izvršitelj je jasno povedal, da otrok ni bilo, zato tudi ni bilo izvršbe. Ob tem je potrebno izpostaviti, da je izvršitelj jasno povedal, da mu je policija zavrnila asistenco pri morebitni izvršbi, zato kakršnekoli besede namenjene policistom dne 6. 3. 2021, izrečene v pogojniku (da jih bo ubil, če mu bodo odvzeli otroke), v kontekstu očitane kaznivega dejanja, ne morejo biti kazenskopravno upoštevne v smislu potrditve očitkov kaznivega dejanja po 299. členu KZ-1, saj do 6. 3. 2021 izvršitelju ob morebitni bodoči izvršbi ni bila ugodena asistenca policije. Zato s temi besedami policistom obtoženec niti ni mogel preprečevati uradnega dejanja, ki so ga nameravale opraviti, če pa take namere na strani policistov sploh ni bilo. Dne 6. 3. 2021 so obtožencu namreč policisti odvzeli prostost in ga seznanili z očitki kaznivih dejanj ter nato opravili hišne preiskave, aktivnost policije pa ni bila v nobenem oziru namenjena izvršbi, to je odvzemu otrok. Prav tako ne dne 3. 2. 2021, ne dne 19. 2. 2021, ne 22. 2. 2021 in ne 24. 2. 2021 ni bilo nobene namere opraviti izvršbo, kot že izpostavljeno, zato besede, kot so očitane po obtožbi, da jih je izrekel obtoženec sploh niso mogle biti usmerjene v preprečitev izvršbe kot uradnega dejanja uradnih oseb, ker takšne namere opraviti dejanje izvršitelj [REDACTED] nikoli ni imel, ker otrok enostavno ni bilo. Druge osebe, to sta [REDACTED] [REDACTED], pa nista imeli nobenih samostojnih pristojnosti v postopku odvzema otrok, pač pa bi [REDACTED] kot socialna delavka CSD Trbovlje zgolj asistirala izvršitelju [REDACTED] v kolikor bi le ta nameraval opraviti odvzem otrok, do česar pa nikoli ni prišlo.

21. Sodišče je tako obtoženca glede očitkov kaznivega dejanja po prvem in drugem odstavku 299. člena KZ-1, to je točka 1. obtožbe, oprostilo na podlagi določbe 358. člena ZKP.

22. Glede na navedeno je sodišče zavrnilo dokazne predloge za zaslišanje [REDACTED]. Glede prve že iz samega spisa izhaja, da ji niso bile izrečene nikakršne grožnje, ostali relevantni podatki pa so razvidni iz izvršilnega spisa in iz zaslišanj drugih prič. Glede na zgornjo obrazložitev, ki utemeljuje oprostilno sodbo, ker ni zakonskih znakov oziroma tudi ne dokazov, da bi bila, poenostavljeno povedano, izvršilno dejanje kot uradno dejanje uradne osebe že opravljano oziroma v teku, pa tudi ni potrebno zaslišanje [REDACTED] saj je predlagana v smeri razbremenitve obtoženca, zato se ob oprostilni sodbi njeno zaslišanje izkazuje za nepotrebno. Prav tako vsi drugi predlagani dokazi obrambe, ki so bili predlagani v smeri razbremenitve obtoženca, saj se ob izrečenih oprostilni sodbi izkazujejo za nepotrebne.
23. Nadalje tožilstvo obtožencu v obtožbi očita storitev kaznivega dejanja napada na uradno osebo, ko ta opravlja naloge varnosti po tretjem v zvezi s prvim odstavkom 300. člena Kazenskega zakonika (KZ-1), in sicer da je napadel in resno zagrozil, da bo napadel uradne osebe, ko so te opravljale naloge policije, s tem, da je 6. 3. 2021 na naslovu Cesta Borisa Kidriča 4a, Zagorje ob Savi, po tem, ko so ga pripadniki specialne enote policije, ki so nudili pomoč policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi pri odvzemu prostosti po drugem odstavku 157. člena ZKP, vkleenili, se s telesom zaletaval v pripadnike specialne enote policije in jim s čelnim predelom glave nakazoval, da jih bo udaril v glavo, ter jim govoril "Kaj pičke, bi se radi stepili? Dajte mi lisice dol, če si upate", pri tem pa se je ves čas zvijal in se s policisti, ki so ga poskušali obvladati, prerival, na kar ga je uspelo šele 6 pripadnikov specialne enote policije obvladati, in sicer tako, da so ga zrušili na tla in ga nato ležečega odnesli v intervencijsko vozilo. Glede navedenega kaznivega dejanja je sodišče na glavni obravnavi pogledalo posnetke nadzornih kamer, ki so „ujele“ postopek odvzema prostosti obtožencu dne 6. 3. 2021. Iz posnetka pred poslovalnico NLB je razvidno, da pripadniki Specialne enote policije (SEP), na ulici pristopijo ob cca 11:17 do obtoženca, ga vkleenejo zadaj, ga nato pripeljejo v bližino bankomata NLB, kjer ga dajo klečat na kolena in mu eden od njih povezne na glavo kapuco, po tem pa obtoženec skuša kapuco s premiki glave sneti z glave, ko mu to uspe, mu jo pripadnik SEP povezne nazaj, nato ga prestavijo za zid in se cca minuto dogajanja ne vidi na posnetku, nakar ob 11:23 pridejo 4 policisti v uniformah in pristopijo do obtoženca, okoli katerega je več pripadnikov SEP, kakšno minuto kasneje ga poberejo s tal in postavijo ob steno, nato se je obtoženi sunkovito premaknil proti stavbi (obkrožen s pripadniki SEP) v nasprotni smeri od vozila, nato ga pripadniki SEP pritisnejo ob steno (11:25), nato se zdi kot da so ga pripadniki SEP ponovno položili na tla, nakar sledi dogajanje na tleh, nato ponovno dvigovanje obtoženca in še enkrat položitev na tla, ob cca 11:27 pa ga odnesejo v vozilo, in sicer štirje pripadniki SEP, držeč ga za ude v vodoravni poziciji in obrnjenega z glavo navzdol. Iz navedenega posnetka in iz izpovedb zaslišanih policistov je očitno, da obtoženec ni želel v policijsko vozilo in se je poskus odhoda v smeri policijskega vozila zaključil z aktivnim upiranjem obtoženca, ki morda deluje kot zaletavanje v

pripadnike SEP, vendar pa je bistvo očitane kaznivega dejanja po 300. členu KZ-1 ravnanje, usmerjeno v napad na uradno osebo, saj navedeno kaznivo dejanje stori „Kdor napade ali resno zagrozi, da bo napadel uradno osebo...“. Takega napada pa sodišče po večkratnem ogledu posnetka, saj je bil ta predvajan že na sami glavni obravnavi najmanj petkrat v celoti (ob vsakem zaslišanju policistov) ni zaznalo niti ni mogoče zaznati kakršnegakoli ravnanja obtoženca na teh posnetkih, iz katerega bi bilo mogoče kakorkoli sklepati, da je hotel s svojim ravnanjem napasti policiste ali da jih je celo napadel. Očitek po obtožbi v tem delu je najprej, da se je po tem, ko so ga vklenili, s telesom zaletaval v pripadnike specialne enote policije. Konkretizirano tega tudi tožilstvo ni obrazložilo, primeroma kje in v katerem časovnem momentu na posnetkih se to vidi, česar niti ni mogoče, saj je na posnetkih, kot že navedeno razvidno, da obtoženec ni želel v policijsko vozilo in je zaznati njegovo aktivno upiranje temu. Treba je namreč ločiti aktivno upiranje in na drugi strani ravnanje, ki je usmerjeno v napad. Aktivno upiranje obtoženca je vsekakor zaznano na posnetkih, zato v tem kontekstu zvijanje in prerivanje, kot ga navaja obtožba ni mogoče opredeliti kot ravnanja, ki bi bilo usmerjeno v napad pripadnikov SEP. Tudi očitek, da ga je uspelo šele 6 pripadnikov SEP obvladati in odnesti v policijsko vozilo, se izkaže za pretirano navedbo, saj je glede na dogajanje, vidno na posnetku, mogoče ugotoviti, da so ga pripadniki SEP vendarle bolj ali manj ves čas obvladali in imeli nadzor nad dogajanjem. Nenazadnje je bilo pripadnikov SEP okoli obtoženca ves čas večje število, kot je razvidno iz posnetka, obtoženec pa je bil ves čas vklenjen zadaj.

24. Besede obtoženca "Kaj pičke, bi se radi stepli? Dajte mi lisice dol, če si upate", ki jih navaja policistka [REDACTED] v delu, ko jih je pozival k odstranitvi lisic, če si upajo, pa glede na celoten kontekst dogajanja mogoče opredeliti kot „petelinjenje“ obtoženca nasproti pripadnikom SEP glede na njegovo znanje borilnih veščin in njegovo izurjenost v le-teh, nikakor pa ne kot resno grožnjo z napadom nanje, predvsem tudi v kontekstu, da je vendar imel ob teh izraženih besedah na rokah sredstvo za vklepanje in roke vklenjene na hrbtu. Poleg tega pa ni mogoče zanemariti tudi tega, da jih je s tem zgolj pogojno pozival k pretepu, češ, da naj mu dajo lisice dol, če si upajo. Da bi mu pripadniki SEP sneli sredstvo za vklepanje, pa jasno ni bila opcija zaradi njegovih besed, česar seveda tudi obtoženec realno ni pričakoval. Zato sodišče tako njegovo izjavo šteje za „nastopanje“ pred pripadniki SEP in prisotnimi policisti. Tožilstvo v obtožbi obtožencu očita tudi, da je pripadnikom SEP s čelnim predelom glave nakazoval, da jih bo udaril v glavo. Navedeno je navedla policistka [REDACTED] medtem ko nobeden od ostalih policistov, ki so bili navzoči in zaslišani na glavni obravnavi, česa takega ni videl. Policistka [REDACTED] je povedala, da je stala približno 5 metrov stran, kar je razvidno tudi iz posnetka. Večino časa je stala na stopnicah, pripadniki SEP in obtoženec pa so bili malo višje. Glede tega nakazovanja čelnih udarcev, je policistka [REDACTED] povedala, da je z glavo nakazoval proti pripadnikom SEP, da je premikal glavo proti njim, pa tudi, da jih je žalil, vpil nanje, kričal.

Povedala je, da naj bi se to zgodilo dvakrat, trikrat, da je imela sicer zakrit pogled na celotno dogajanje, da je bilo veliko vznemirjenosti, kričanja, tudi sama je bila zelo vznemirjena zaradi obtoženčevih reakcij in besed v zvezi z njegovimi otroki. Ob ogledu posnetka pa ni znala povedati, kje točno na posnetku naj bi se to dogajalo. Glede na to, da se na posnetku kaj takega ne vidi, policistka [REDACTED] pa je vztrajala pri navedenem, sodišče zaključuje, da je povsem možno, da je dejansko obtoženec v določenih dveh ali treh momentih z glavo se na nek način približal kateremu od pripadnikov SEP ob vsem dogajanju, ki je bilo prisotno in da je policistka [REDACTED] ki je stala zraven oziroma bližje dogajanju, kot pa ga prikazuje kamera, ki je bolj oddaljena in prikazuje iz drugega zornega kota kraj dogajanja, morda bolje videla te poteze obtoženca. Je pa tudi povedala, da se nikogar z glavo ni fizično dotaknil, da jih je zraven žalil, iz česar je evidentno, da tudi če so bila takšna nakazovanja, ki jih opisuje policistka [REDACTED] in ki jih drugi policisti sicer niso zaznali, niso bila takšne narave, da bi bila na strani obtoženca dejansko usmerjena v napad oziroma da je imel v naklepu udariti jih v glavo, kot mu očita obtožba. Sodišče je namreč prepričano, da če bi imel obtoženec namen kogarkoli napasti ali poškodovati, da bi glede na njegovo spisovno izkazano izurjenost v borilnih veščinah, ki nikakor ne pomenijo zgolj izurjenost z uporabo rok, pač pa tudi udarcev z nogami, katere pa ni imel vklenjene, to gotovo lahko storil, če bi bil takšen njegov namen, pa je vendar evidentno, da spisovno ni izkazana prav nikakršna poškodba niti katerega od pripadnikov SEP niti navzočih policistov. Zato tudi morebitnih dveh do treh nakazovanj z glavo proti pripadnikom SEP ni mogoče gledati na vse okoliščine šteti kot resno grožnjo z napadom na uradne osebe. Na navedeni sklep namreč nakazuje celotno dogajanje od prihoda uniformiranih policistov dalje, ko se je obtoženec zaradi seznanitev z očitki, ki so se tikali otrok, v toliko vznemiril, da je bilo veliko dretja in vpitja, kot izhaja iz izpovedb zaslišanih prič, da so bili vznemirjeni tudi nekateri navzoči uniformirani policisti, zaradi takega glasnega dogajanja pa je povsem možno, da je sam postopek z obtožencem izpadel bistveno bolj zastrašujoče, tudi ob predhodnem vedenju, da obvlada borilne veščine, pa tudi glede na njegovo postavo, kot pa se po zaslišanju prič in ob ogledu posnetka sedaj dejansko izkazuje. Priča [REDACTED] ki je bil tudi navzoč neposredno ob obtožencu oziroma nekaj metrov stran, ni zaznal s strani obtoženca nič posebnega, ni zaznal nobenega upiranja s strani obtoženca. Res je povedal, da je bil večinoma s hrbtom obrnjen proti obtožencu, je pa iz posnetka razvidno, da je tudi on bil večino časa prisoten in ob tem da je izpovedal, da ni bilo nič posebnega razen vpitja in dretja, je evidentno, da v kolikor bi se dogajalo kaj resnega v smislu resnih groženj in napada na pripadnike SEP, da je vendarle nemogoče, da prisotni policist česa takega sploh ne bi opazil kljub temu, da je povedal, da je sicer odganjal „firbce“. Policist [REDACTED] ni videl čelnega nakazovanja udarcev, kar pa se tiče zaletavanja v pripadnike SEP, pa je potrebno izpostaviti, da v uradnem zaznamku, ki mu je bil predložen na glavni obravnavi ni navedel, da naj bi se obtoženec zaletaval v pripadnike SEP, v prosti izpovedbi na glavni obravnavi pa je navedel, da se je zaletaval obtoženec v pripadnike SEP, na natančnejša

vprašanja glede zaletavanja, ki ga je omenil na začetku izpovedbe, pa ni znal natančno pojasniti, kaj šteje pod zaletavanje, kako je to izgledalo, enkrat je gibanje obtoženca opisal kot prerivanje, glede izraza zaletavanje pa je navedel tudi: „Pač zaletaval - jaz sem hotel opisati to gibanje, težko je opisati, ne vem, kako naj vam obrazložim.“ Iz vsega navedenega in njegove izpovedbe, ko je navedel tudi, da se „zaletavanja“ na posnetkih ne vidi, je očitno, da je bilo posredi neko gibanje obtoženca, ki ga priča ████████ ni mogel natančno opredeliti. Povedal pa je tudi, da je bilo okoli več pripadnikov SEP in da zato tudi ni dobro videl dogajanja. Kot priča zaslišan policist ████████ pa je evidentno povedal, da se je obtoženi aktivno upiral, da ni želel v intervencijsko vozilo, pa tudi da ni vsega podrobno videl, saj so bili okoli njega pripadniki SEP, medtem ko je bil sam nekaj metrov stran. Jasno je povedal, da ni vsega videl, ni videl kakšnega nakazovanja s čelom proti pripadnikom SEP, slišal pa je besede, da bo ubil vse, ki bi mu vzeli otroke. Povedal je še, da so se pripadniki SEP „namatrali“, da so ga spravili v intervencijsko vozilo. Z zaslišanjem ████████ se tako potrjujejo zaključki sodišča, da se je obtoženec upiral temu, da bi ga transportirali v intervencijsko vozilo, pri tem pa ni sodeloval s pripadniki SEP oziroma se je upiral temu, pri čemer svojih prvotnih besed iz preiskave, da se je zvijal in brcal, ni znal konkretnije pojasniti rekoč, da so bili okoli njega pripadniki SEP in da ni vsega dobro videl. Večkrat pa je poudaril, da se je upiral. Kot je bilo že poudarjeno, pa aktivno upiranje ni ravnanje, ki je usmerjeno v napad oziroma povedano drugače: obtoženec, ki se je tudi po oceni sodišča aktivno upiral, ni imel ob tem nobenega namena pripadnikom SEP storiti kaj žalega, ni imel namena jih poškodovati, še manj vzeti jim življenje. Kazenski zakonik ne definira napada². Zakon o nalogah in pooblastilih policije pa loči med aktivnim upiranjem in napadom in napad definira sledeče: napad je vsaka nezakonita neposredna aktivnost osebe s telesno silo, z živaljo, orožjem, orodjem ali drugim predmetom ali snovjo, s katero namerava policista ali drugo osebo poškodovati ali ji vzeti življenje ali ogroziti njeno osebno varnost ali varnost objekta, ki ga policist varuje. Glede na navedeno sodišče zaključuje, da obtoženčevega ravnanja v odnosu do pripadnikov SEP ni mogoče opredeliti kot ravnanja, ki bi bilo kakorkoli usmerjeno v ogrožitev varnosti pripadnikov SEP ali njihovo poškodovanje. Nenazadnje je bil obtoženec ves čas očitane dogajanja vklenjen z rokami na hrbtu. Nezanemarljivo ob tej presoji pa tudi ni, da ni zaznati kakšnih posebnosti do prihoda policistov oziroma upiranja ali napadalnosti obtoženca, poleg tega pa izhaja tudi iz izpovedb policistov, da se je obtoženec že takoj pred Policijsko postajo Zagorje v vozilu, v katerega so ga odnesli, praktično takoj umiril in je potem vse čas sodeloval s policisti v nadaljnjem postopku, kar navaja tudi sam v zagovoru. Nenazadnje pa ni zanemarljiv niti zagovor obtoženca, ki je zatrjeval in za to predložil tudi dokaz, da mu ob prijemu ni bil zasežen žepni nožek (in ključi avtomobila), kar lahko kaže tudi na to, da ga pripadniki SEP niso šteli za ogrožujočega, saj mu niti niso zasegli vseh predmetov, ki jih je imel pri

² Tako tudi Veliki znanstveni komentar posebnega dela Kazenskega zakonika (KZ-1), 3. knjiga, Uradni list RS, 2019, str. 455 - 456

sebi. Sodišče tako zaključuje, da ni dokazano, da je obtoženec storil dejanje, ki ga je obtožen in ga je na podlagi 3. točke 358. člena ZKP oprostilo obtožbe za dejanje po 2. točki obtožbe, s katerim tožilstvo obtožencu očita storitev kaznivega dejanja napada na uradno osebo, ko ta opravlja naloge varnosti po tretjem v zvezi s prvim odstavkom 300. člena KZ-1.

25. Glede na vse navedeno, je sodišče tudi zavrnilo dokazne predloge za zaslišanje pripadnikov SEP, saj sodišče ocenjuje, da tudi z zaslišanjem pripadnikov SEP ne bi prišlo do prav nič drugačnih zaključkov glede na vse ugotovljeno. Iz samega posnetka je vendarle jasno razvidno, pa tudi iz drugih izvedenih dokazov, kot že obrazloženo, da nikakor ni mogoče zaključevati na kakršenkoli način, da bi bilo obtoženčevo ravnanje kakorkoli usmerjeno v povzročitev poškodb pripadnikov SEP ali v ogrožanje teh, saj se več kot očitno izkazuje, da je bilo njegovo ravnanje usmerjeno v upiranje odhoda v intervencijsko vozilo. Poleg tega ni zanemarljivo, da SEP ni podala nobene informacije ali podatka o kakršnikoli poškodbi ali siceršnji ogroženosti pripadnikov SEP, pač pa je tožilstvo obtožbo gradilo izključno na uradnih zaznamkih uniformiranih policistov in njihovih zaslišanjih, ki so vsi po vrsti evidentno tudi na glavni obravnavi, ko so bili pozvani na natančnejše podaje opisov določenega ravnanja obtoženca, povedali, da je bilo okoli obtoženca vedno veliko število pripadnikov SEP in da niso mogli jasno spremljati dogajanja in ravnanj obtoženca ter jih tudi niso znali natančno opisati in opredeliti. Nezanemarljivo pa tudi končno ni, da tožilstvo v opisu očitanege dejanja ni navedlo oškodovancev, kar je glede na naravo dela pripadnikov SEP morda pričakovano, vendar pa po drugi strani tudi pomanjkljivo iz vidika opredelitve, kdo je oškodovanec (eden ali več), ki ostajajo neznan in jih pravzaprav zaradi narave dela pripadnikov SEP niti nikoli ne bi bilo mogoče identificirati z imenom in priimkom.
26. Po prvem odstavku 96. člena ZKP obremenjujejo stroški kazenskega postopka iz 1. do 5. točke drugega odstavka 92. člena ZKP, potrebni izdatki obtoženca ter potrebni izdatki in nagrada zagovornika v oprostilnem delu sodbe proračun.

Zavrnitev dokaznih predlogov:

27. Kot že navedeno je sodišče zavrnilo številne dokazne predloge obrambe. Postavitev izvedenca psihiatra za obtoženca ter postavitev izvedenca borilnih veščin se je z odpravo pripora izkazala za nepotrebno, saj je obramba skušala prikazati obtoženca zgolj kot zanesljivega in stabilnega človeka, kar pa za razsojo predmetne zadeve ni pomembno, ob odpravi pripora, ob oprostilni sodbi v določenem delu in ob okoliščini, da se je izkazalo že v samem postopku, da je obtoženec lepo in ljubeče skrbel za otroka, saj mu česarkoli tudi sicer ni nihče očital. Zaslišanje prič, s katerimi bi obramba dokazovala obtoženčevo nedolžnost glede oprostilnega dela sodbe, se seveda izkaže za nepotrebno. Nadalje, kot že navedeno, sodišče tudi ni zaslišalo prič, ki jih je obtoženec navajal, da bi povedali, kakšen odnos je imela [REDACTED] do svojih otrok, se je izkazalo za

nepotrebno za več let nazaj, saj je spisovno izkazano in v kar sodišče ne dvomi, da je v zadnjem obdobju lepo skrbela za otroka, kar je tudi edino relevantno časovno obdobje glede presojanja, ali sta bila otroka kakorkoli ogrožena pri njej. S čim se [REDACTED] trenutno ukvarja, je povsem nerelevantno za obstoj kaznivega dejanja po prvem odstavku 190. člena KZ-1. Obtoženčev sin [REDACTED] glede na podatke v spisu v zadnjem obdobju, to je v letu 2020 ni bil v stiku z Dijano [REDACTED] in otrokoma ob njihovi hkratni navzočnosti. Zaslišanje Ludvika Poljanca je v smeri razčiščevanja dejanskega stanja v predmetni zadevi seveda popolnoma nerelevantno, saj ni izkazano, da bi karkoli v zvezi z dejanskim stanjem v predmetni zadevi vedel. Dokazovanje, da se [REDACTED] ne boji obtoženca ni v nobenem oziru pomembno za obstoj kateregakoli kaznivega dejanja po obtožbi, prav tako ne poročilo pedagoga iz pripora. Pridobitev posnetkov kamer v zvezi z dogajanjem po prijetju obtoženca je nerelevantno, saj mu že v osnovi tožilstvo ni očitalo, da je bil po prenosu v intervencijsko vozilo kakorkoli nasilen. Da je bil obtoženec poškodovan po roki, je sodišče ugotovilo že z drugimi dokazi (zaslišanje policistov), kar pa niti ni bilo relevantno in v povezavi s samimi očitki po obtožbi. Kar se tiče vadbenih pripomočkov, sodišče verjame obtožencu, da so to vadbeni pripomočki v zvezi z borilnimi veščinami, kar se je izkazalo že z dokazi in izjavami ter članki, ki jih je predložil, a ni bistvenega pomena glede na oprostilni del sodbe in upošteva predhodno odpravo pripora. Kazenske ovadbe, ki jih medsebojno vlagajo obtoženi, njegova sestra in oškodovanka niso v kontekstu dokazovanja obtožbe bistvenega pomena, ob že ugotovljenih in navedenih relevantnih in odločilnih okoliščinah, ki so bile podlaga za posamezne odločitve sodišča v predmetni zadevi. Tudi ni potrebno zaslišanje socialne delavke na OŠ Okrogar glede na izpuščen opis dejanja v sodbi, zaradi katerega je tožilstvo očitke obtožencu po modificirani obtožbi spremenilo v očitke kaznivega dejanja po prvem in drugem odstavku 190. člena KZ-1. Postavitev izvedenca za [REDACTED] in pridobivanje podatkov o tem, ali je bila v preteklosti hospitalizirana na Psihiatrični kliniki je povsem nerelevantno, saj je sodišče pri tem, ali sta otroka ogrožena svoje zaključke oprlo na obširno izvedensko mnenje in druge podatke od organov v Švici, iz katerih nikakor ne izhaja ogroženost otrok pri [REDACTED] zato se postavitev izvedenca v tem oziru izkazuje za popolnoma nepotrebno. Ali je [REDACTED] sedaj v Švici zaposlena oziroma zaposlena v času vodenja predmetnega kazenskega postopka je prav tako irelevantno in ni v povezavi z nobenim odločilnim vprašanjem za razsojo o obtožbi. Prav tako tudi zaslišanje odvetnice [REDACTED] ne bi doprineslo k boljši razjasnitvi dejanskega stanja, upošteva, da je bil obtoženec za dejanji pod točko 1. in 2. obtožbe oproščen, glede točke 3. pa so vsa bistvena vprašanja dovolj razčiščena za odločitev. Sodišče je tako dokazne predloge za zaslišanje: [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] in za pridobitev posnetka dogodka 14. 6. 2021 od ZPKZ Ljubljana –

obisk [REDAKTIRANO] v ZPKZ, pridobitev poročila obtoženčevega pedagoga iz pripora, pridobitev posnetkov varnostnih kamer pred Bolnišnico Trbovlje, Policijsko postajo Zagorje ob Savi in Policijsko postajo Moste, pridobitev podatkov o poškodbi obtoženčeve roke v času odvzema prostosti iz zdravstvenega kartona v priporu na Povšetovi, pridobitev kazenske ovadbe PUL, SKP, št. 2300/3707798/2072308/2072772/10709340/2021 z dne 11. 8. 2021, članek z naslovom: Sloveniji nova klofuta iz Evropskega sodišča za človekove pravice" na spletni strani siol.net, zadetki iskalnika google ob vpisu besede „shurikan“, zapisnik o sprejemu ustne ovadbe oziroma predloga za pregon, ki jo je dne 23.3.2021 na Policijski upravi Ljubljana podala sestra obdolženega [REDAKTIRANO] [REDAKTIRANO] zaslišanje socialne delavke, ge. [REDAKTIRANO] iz OŠ Tone Okrogar, poizvedba na Psihiatrični kliniki Ljubljana o hospitalizaciji [REDAKTIRANO] na omenjeni kliniki in o njeni diagnozi, postavitev izvedenca psihiatra, ki naj pregleda [REDAKTIRANO] [REDAKTIRANO] njeno zdravstveno dokumentacijo pri njeni osebni zdravnici in v Psihiatrični kliniki Ljubljana ter naj poda mnenje, če bi bila lahko otroka pri [REDAKTIRANO] ogrožena oz. če je sposobna sama skrbeti zanju, poizvedbo v Švici, ali je [REDAKTIRANO] v času svojega zaslišanja zaposlena in ali je bila tedaj v rejniški družini, sodba Perak proti Sloveniji, zaslišanje pripadnikov specialne enote policije, zaslišanje odvetnice [REDAKTIRANO] in ostale neizvedene dokazne predloge zavrnilo kot nepotrebne, ker je dejansko stanje dovolj razčiščeno za odločitev.

Glede javnosti glavne obravnave:

28. Sodišče je v določenih delih glavne obravnave izključilo javnost, in sicer ob soglasju strank v delih kot so razvidni iz samih zapisnikov in je obrazložena tudi odločitev, in sicer ko je bilo pričakovati, da se bo govorilo o podrobnostih iz življenja obeh mladoletnih oškodovancev, obtoženca in [REDAKTIRANO] in je sodišče zato v določenih delih zagovora in zaslišanja prič javnost izključilo [REDAKTIRANO], saj je bila izključitev javnosti potrebna zaradi varovanja osebnega življenja obdolženca, mladoletnih oškodovancev in [REDAKTIRANO] tudi ob pričakovanju razkritja določenih zdravstvenih podatkov glede [REDAKTIRANO] in mladoletnih oškodovancev.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo je dovoljena pritožba v roku 30 dni od prejema pisnega odpravka sodbe, in sicer zoper celotno sodbo tožilstvo, zoper obsodilni del pa obtoženec, zagovornika in pooblaščenka mladoletnih oškodovancev Odvetniška pisarna Cek. Pritožbo je potrebno vložiti pisno v dveh enakih izvodih ali ustno na zapisnik pri tukajšnjem sodišču. Pritožba je pravočasna, če je oddana zadnji dan pritožbenega roka priporočeno na pošto. O pritožbi bo odločalo Višje sodišče v Ljubljani.

Zoper sklep o zavrnitvi predloga za izločitev dokazov ni posebne pritožbe, sklep se sme izpodbijati le s pritožbo zoper sodbo (četrty odstavek 340. člena ZKP).

Ljubljana, 9. maj 2022

Zapisnikarica:

[Redacted]

Okrožna sodnica:

[Redacted]

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.

Podpis pristojne
sodne osebe

Priloga 3: Pritožba zoper sodbo – odvetniška družba Nina Cek z dne 9. 5. 2022

NINA CEK

odvetniška družba
o.p. d.o.o.

OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI

Tavčarjeva 9

1000 Ljubljana

Opr. št. IV K 12082/2021

Kazenska zadeva zoper obt. [REDACTED]

Mld. Oškodovanca: 1. mld. [REDACTED]

2. mld. [REDACTED]
ki ju oba zastopa

zaradi dveh kaznivih dejanj odvzema mladoletne osebe po prvem odstavku 190. člena KZ-1

PRITOŽBA

Zoper sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani z opr. št. IV K 12082/2021 z dne 9.5.2022

-4x

- pooblastilo že izkazano

Mld. oškodovanca na podlagi prvega odstavka 367. člena v zvezi z drugim odstavkom istega člena ZKP in prvim odstavkom 368. člena ZKP, vlagata pravočasno pritožbo (366. člen ZKP v zvezi s četrtem odstavkom 83. člena Zakona o sodiščih), zoper sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani z opr. št. IV K 12082/2021 z dne 9.5.2022, in sicer zoper obsodilni del, ki je zajet v I. do IV. točki izreka sodbe.

Mld. oškodovanca se zoper obsodilni del sodbe pritožujeta iz vseh pritožbenih razlogov po 370. členu ZKP, in sicer zaradi bistvenih kršitev določb kazenskega postopka, kršitve kazenskega zakona, zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ter odločbe o kazenski sankciji, in drugostopenjskemu sodišču predlagata, da izpodbijani del sodbe razveljavi, da samo opravi glavno obravnavo (380. člen ZKP) ter nato obtožbo v celoti zavrne in obtoženca oprosti vseh obtožb.

Utemeljitev:

Z izpodbijano odločitvijo je prvostopenjsko sodišče obt. Spoznalo za krivega dveh kaznivih dejanj odvzema mld. osebe po prvem odstavku 190. člena KZ-1, storjenih na škodo mld. oškodovancev. To odločitev je prvostopenjsko sodišče obrazložilo v 5. do 14. točki obrazložitve izpodbijane sodbe, vendar je ta obrazložitev deloma tako pomanjkljiva, da je ni moč preizkusiti, zato je s tem sodišče zagrešilo absolutno bistveno kršitev pravil postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP.

In sicer se sodišče ni opredelilo do odločilnih dejstev v zvezi z vprašanjem skrajne sile ali silobrana, na kar se je skliceval obt. v svojem zagovoru in za kar je podal številne dokaze. V skladu z načelom materialne resnice (17. člen ZKP) bi moralo sodišče enako skrbno pretehtati vse dokaze in ugotavljati vsa dejstva, ki gredo obt. v škodo in enako ki mu gredo v korist, ter s tem vsa dejstva in dokaze, ki narekujejo varovanje največje koristi mld. oškodovancev.

Glede na to, da je obt. tekom postopka zatrjeval in dokazoval, da sta bila mld. oškodovanca ogrožena pri njuni materi, zato se je z njima preselil nazaj v Slovenijo, bi moralo biti temeljno vodilo prvostopenjskega sodišča to, da bi zasledovalo največjo korist otrok in v zvezi s tem ugotavljalo vsa dejstva, ki so narekovala obt. ravnanju v predmetni zadevi. Na to napeljuje že prvi odstavek 11. člena Konvencije o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju, uveljavljanju in sodelovanju glede starševske odgovornosti in ukrepov za varstvo otrok, ki določa, da so v vseh nujnih primerih organi države pogodbenice, na ozemlju katere je otrok ali premoženje, ki mu pripada, pristojni za sprejetje vseh potrebnih varstvenih ukrepov. Tega napolnjuje tudi četrti odstavek 7. člena Družinskega zakonika, ki določa, da so državni organi, dolžni v vseh dejavnostih in postopkih v zvezi z otrokom skrbeti za korist otroka. Enako na to napeljuje tudi tretji odstavek 53. člena Ustave RS (Država varuje družino, materinstvo, očetovstvo, otroke in mladino ter ustvarja za to varstvo potrebne razmere), ter 56. člen Ustave RS (Otroci uživajo posebno varstvo in skrb) ter prvi odstavkom 3. člena Konvencije OZN o otrokovih pravicah (Pri vseh dejavnostih v zvezi z otroki, bodisi da jih vodijo državne bodisi zasebne ustanove za socialno varstvo, sodišča, upravni organi ali zakonodajna telesa, morajo biti otrokove koristi glavno vodilo).

Že zavoljo teh načelnih izhodišč, bi moralo prvostopenjsko sodišče v predmetni zadevi posebej skrbno pretehtati vsa dejstva, ki govorijo v prid varovanju mld. oškodovancev in s tem izvesti vse dokaze, ki bi izkazovali upravičenost ravnanja obt., torej ugotoviti ali je bilo ravnanje obt. morebiti res v korist otrok, ali ne.

Namesto tega pa je sodišče le izpostavilo, da obt. »pretirava«, da obt. posamične dogodke aplicira na celotno obdobje življenja otrok v Švici, ter da je potrebno v ozir vzeti dejstvo, da je bila družina v letu 2021 pod nadzorom švicarskih organov, pa nobena dokumentacija ne izkazuje ogroženosti mld. oškodovancev. Pri tem pa sodišče zmotno izhaja iz stališča, da bi lahko ogroženost otrok izkazovala le dokumentacija v Švici, saj za kaj takega ni opore v zakonu. Sodišče bi moralo glede na zagovor obt. skrbno presoditi, ali sta bila mld. oškodovanca, kljub temu, da sta bila skupaj z materjo zaupana »rejniški družino«, torej da je bila družina nameščena v neko »nadzorovano« okolje, morebiti res ogrožena v taki intenziteti, da je to narekovalo ravnanje obt., da ju iz tega okolje odvzame in s tem omili njuno ogroženost.

Glede na obt. zagovor, da je bil s strani švicarskih organov socialnega skrbstva (KESB Oberland Ost) neprimerno obravnavan, da je bila mati mld. oškodovancev v »navezi« z uslužbenci teh organov, zato da bi obt. preprečili uveljavljanje njegove starševske skrbi nad mld. oškodovancema, bi morale sodišče skrbno presoditi te navedbe z ostalimi izvedenimi dokazi, in nato izvesti še dodatne predlagane dokaze, predvsem zaslišati vse priče, ki jih je obt. na to temo tudi predlagal. Tako bi se izkazalo, da so bile navedbe obt. o »navezi« med materjo mld. oškodovancev in KESB utemeljene, čemur priča novo pridobljeni dokaz obt., katerega je uspel pridobiti šele po končani glavni obravnavi v predmetni zadevi, saj gre za švicarski dokument, katerega predhodno, predvsem zaradi pripora, ni mogel pridobiti.

Gre za dokument švicarskega rdečega križa z dne 8.10.2019 in račun rdečega križa, iz katerega izhaja, da je [REDACTED] uslužbenka švicarskega organa socialnega skrbstva, vanj z kot očeta mld. oškodovancev navedla ime nekega Kitajca, ki naj bi že izvajal fizično nasilje in spolno zlorabo, ne pa podatkov o obt. To pritrjuje navedbam obt., da je bil celoten postopek pred švicarskimi organi socialnega skrbstva prirejen potrebam matere mld. oškodovancev, tako da bi lahko slednja vstopila v postopek in bi pridobila pomoč Rdečega križa, nato pa da so jo celo namestili v »rejniško družino«, saj ni obstajala nikakršna odločba državnega organa Švice. Ker pa ne takrat, ne kadarkoli pozneje ni obstajalo ravnanj obt., ki bi utemeljevalo tak postopek, sta mati in uslužbenka švicarskega organa socialnega skrbstva morali prirediti podatke o očetu mld. oškodovancev, saj se sicer postopek ne bi mogel začeti, nasprotno pa je obstajala prijava obt. o nasilju matere mld. otrok nad njim in otroci.

Tako se v dvom postavlja prepričanje sodišča, da bi morala glede ogroženosti otrok obstajati dokumentacija v Švici, če pa je že primarna dokumentacija, na podlagi katere je bil postopek v Švici začet, ponarejena. Tako je gotovo, da se ni sestavljala niti dodatna dokumentacija, iz katere bi bilo moč zaključiti, da ni v največjo korist mld. oškodovancev, da ostaneta pri materi, saj bi s tem odpadel smisel celotne »naveze« med materjo mld. oškodovancev in KESB.

Nadalje pa se v celoti izkažejo na napačne ugotovitve sodišča, da ni izkazana ogroženost mld. oškodovancev z listinsko dokumentacijo, saj je obt., enako kot dokument z dne 8.10.2019, po končani glavni obravnavi pridobil dokument švicarskega rdečega križa z dne z dne 30.3.2020, iz katerega je razvidno, kakšne razmere je imela [REDACTED] v stanovanju, v katerem je živela sama z mld. oškodovancema (obdolženi na tem naslovu ni živel) in da nedvomno ni sposobna skrbeti niti zase, kaj šele za otroka, saj so ji morale stanovanje čistiti predstavnice rdečega križa, nakar je postalo spet vse umazano in razmetano, našli so celo krvavo spodnje perilo in injekcijske igle, ki so ležale kar po tleh, hrana je bila povsod, nič ni bilo urejeno, perilo tudi po več tednov ni bilo oprano (skoraj gnilo), otroci so bili prepuščeni sami sebi, ob omembi matere so postali razdražljivi in neutolažljivi, mati pa ni znala poskrbet za vzgojo otrok. To pa so ravno okoliščine, o katerih je navajal obt. in ki so nedvomno narekovale odstranitev mld. oškodovancev iz takega okolja. O tem stanju obstajajo tudi dve fotografije, ki jih je obt. že priložil.

Tako gre ugotoviti, iz novo pridobljenih dokumentov in dokazov, da je bilo namenoma vzpostavljeno stanje, da se obt. prikaže kot da je ugrabil mld. oškodovanca, čeprav sta bila sama najprej ugrabljena od njega in vstavljena v okolje, ki je bilo zanj škodljivo. Kot je izpovedal obt. ob zagovoru in je tudi izkazal z listinskimi in foto ter video dokazi, se je namreč z družino (mld. oškodovancema in njuno materjo) preselil nazaj v Slovenijo dne 18.6.2019, saj v Švici ni več videl resnih izgledov za ustrezen zaslužek. Otroka sta bila prijavljena v Zagorju ob Savi skupaj z obt., kjer sta tudi stalno prebivala od rojstva naprej in sta tudi slovenska državljana. V Švici je bila celotna družina le začasno, tam niso nikdar stalno prebivali, niti ni bil

to namen obt. ter matere mld. oškodovancev. Po nekaj mesecih pa se je mati mld. oškodovancev sama odselila nazaj v Švico, nekje novembra 2019, vendar je ves čas zatrdjevala, da je le na dopustu v Švici. Vendar je kljub temu sama, brez soglasja obt., in celo brez njegovega vedenja, nato uredila prijavo prebivališča otrok v Švici, nato pa je otroka za novo leto tudi odtujila obt., saj ju po dopustu, praznikih, ki sta ju otroka preživela z njo, ni želela pustiti nazaj k očetu in je takoj začela z zatrdjevanjem, da je obt. do nje nasilen in je tako dosegla začasno ureditev stikov pod nadzorom, saj za kaj takega ni obstajal nikakršen dokaz niti ni obstajala nikakršna odločba, ki bi začasno urejala stike pod nadzorom. Ravno nasprotno, mati mld. oškodovancev je bila nasilna do obt., za kar je slednji v spis že vložil dokaze. Vse to je razvidno iz priloženih dokumentov- elektronske korespondence. Nato je izposlovala tudi odločbo KESB z dne 12.3.2021, ki je temeljila na nekem mnenju domnevne izvedenke, ki to ni bila, in ker je bila obt. onemogočena vsebinsko konkretna udeležba v postopku, saj je bil takrat v neutemeljenem priporu v Sloveniji, tako da sta bila v Švici otroka zaupana materi. Da to mnenje sploh ni bilo mnenje v smislu sodnega izvedenstva je potrdil sodni izvedenec mag. [redacted] dr. med v mnenju z dne 2.11.2021. O vsem tem je tudi že v teku postopek pri Okrožnem državnem tožilstvu na Ptuj z opr. št. Kt 12793/2021, zaradi kaznivega dejanja zanemarjanja in surovega ravnanja zoper mld. oškodovanca..

Glede na vse navedeno je tako jasno, da so bile namenoma ustvarjene okoliščine, ki bi utemeljevale ukrepanje KESB, vse to v času, ko je bila družina že v Sloveniji in se ni nameravala vrniti v Švico. Časovno sosledje, torej sestava dokumenta z dne 8.10.2019, odhod matere mld. oškodovancev nazaj v Švico v novembru 2019, odtujitev odtok za novo leto 2019/2020 in nato nevzdržne razmere od januarja do marca 2020, jasno kaženo na to, da sta bila mld. oškodovanca s strani njune matere najprej nezakonito odtujena, saj obt. nikdar ni soglašal, da se mld. oškodovanca preselita v Švico. Tako je mati mld. oškodovancev najprej vzpostavila nezakonito stanje, katerega je želel obt. sanirati tako, da je tudi sam odšel v Švico, vendar mu je mati mld. oškodovancev preprečila sodelovanje pri vzgoji in varstvu z začasno odločbo KESB. Le ta je bila izdana šele avgusta 2020, do takrat pa so otroke pred obt. skrivali, sama odločba pa je bila izdana na podlagi že izpostavljenih navez med materjo mld. oškodovancev in upravnega organa (ne sodišča), nato pa obt. niso pustili nazaj v Slovenijo, saj so skrivali dokumente mld. oškodovancev. Ker se je stanje še slabšalo, kar je vse razvidno iz že izvedenih dokazov, je bil obt. primoran ukrepati v smeri varovanja največjih koristi otrok, torej v skrajni sili.

Ob vsem pa gre še izpostaviti, da je tudi sama »izvedenka« v Švici, v vmesnem poročilu predlagala, da je najbolje, da se družina vrne v Slovenijo, čemur je obt. tudi sledil.

Ker pa vsega tega sodišče ni ugotavljalo, niti se do tega ni opredeljevalo, je jasno, da je dejansko stanje nepravilno in nepopolno ugotovljeno.

Nadalje se zaradi tega izkažejo za zmotne tudi zaključki sodišča, da ni izkazano ugašanje »čikov«, češ da gre za le pike komarjev. V tem delu je sodišče neutemeljeno sledilo »razlagi« matere mld. oškodovancev, saj je v luči vsega navedenega najmanj neverjetno, da bi šlo pri tem za le pike žuželk.

To pa nadalje napravi izpoved matere mld. oškodovancev za neverodostojno tudi v preostalem delu, saj je glede na dinamiko izpovedi, ko je znala pojasniti prav vsako malenkost, jasno, da je ta izpoved prirejena potrebam postopka, ne pa da je verodostojna in smiselna. To je jasno razvidno, da je najprej zanikala kakršno koli nasilje nad mld. oškodovancema, ko pa jo je obt. soočil z dokazi, kjer sama priznava pretepanje mld. sina, je svojo izpoved priredila, tako da je

priznala to nasilje, vendar ga je nato ponovno zmanjševala, kar vse napravi njeno izpoved za neverodostojno. To je nenazadnje izkazano tudi z njenim zanikanjem obiskovanja moških v njenem stanovanju ter uživanjem prepovedanih drog, ko pa je obt. priložil številne dokaze o nasprotnem.

Upoštevanje vse navedeno je tako obrazložitev sodišča pomanjkljiva, takšna je tudi ugotovitev dejanskega stanja, zaradi česar je potrebno takšno sodbo razveljaviti.

Še več, zmotno je sodišče uporabilo tudi materialno pravo, saj se kot prvo ni prepričalo ali je v Švici sploh obstajala kakšna sodna odločba, ki bi obt. odvzela pravico do skrbi in varstva za mld. oškodovanca. Kot je obt. večkrat izpostavljala, odločba KESB ni takšna odločba, ki bi bila veljavna v RS, po koncu glavne obravnave pa je uspel pridobiti tudi sodbo švicarskega Zveznega sodišča z dne 23.3.2017, iz katere je jasno razvidno, da KESB nima narave sodnega organa in je le upravni organ. Tako je izkazano, da v letu 2020 ni bila drugače urejena vzgoja in varstvo mld. oškodovancev in ju je obt. lahko pripeljal nazaj v Slovenijo.

Ob upoštevanju vsega navedenega, pa se izkaže kot očitno zmotno tudi stališče sodišča, da je lahko predmet presoje v tej zadevi le ravnanje obt. in matere mld. Oškodovancev pred letom 2021. To očitno ne drži, saj je sodišče kot poseben pogoj veljavnosti pogojne obsodbe obt. Naložilo, da mld. Oškodovanca vrne njuni materi v Švico. Ravno za ta del obsodbe pa so ključne okoliščine na materini strani, ki ali utemeljujejo ali preprečujejo izpolnitev tega posebnega pogoja, kar pa je vse predmet presoje trenutnega stanja pri materi, torej stanja po letu 2021.

Tu pa je sodišče ravnala izredno pristransko, saj želi obt. prisiliti k vrnitvi otrok v nevarno okolje, kar pa je nezasišano in nenazadnje otroke, torej mld. oškodovance, obravnava kot objekt, kot predmet, ki da je potrebno vrniti, ne pa subjekt, torej kot osebo s pravicami in posebnim varstvom.

V tem oziru je tako ključno vprašanje, četudi bi vse ostalo, kar je ugotovilo sodišče držalo, pa očitno ne drži, ali je v največjo korist mld. Oškodovancev, da se slednja nasilno vmeta nazaj v Švico k njuni materi. Sodišče pa se z ugotavljanjem teh dejstev ni niti ukvarjalo, ker je materialnopravno zmotno štelo, da to ni predmet obtožbe in tega postopka. To pa jasno ne drži, saj je to vprašanje predmet presoje kazenske sankcije, v katere okviru je sodišče izreklo poseben pogoj- vrnitev otrok. Že zaradi tega je bilo sodišče dolžno presojati tudi vse novo nastale okoliščine, po kritičnem datumu "odvzema otrok s strani obt.". Nenazadnje pa je bil celoten postopek po Haaški konvenciji ni bil izveden zakonito, ni bil namreč izpolnjen pogoj po 3. členu te konvencije in je obt. z otrokoma nemoteno živel v Sloveniji vse do marca 2021, brez kakršne koli odločbe o nasprotnem.

V tem okviru bi moralo sodišče upoštevati, da sta se mld. Oškodovanca v obdobju več kot enega leta in pol od izdaje sklepa v zadevi III Z 74/2020 že v celoti vživela v novo okolje, navadila sta se nanj, na družbo in na način življenja, zato bi bilo v nasprotju z njuno koristjo, da bi ju iztrgali iz tega okolja. Otroka v svojem okolju srečno in mimo živita, navezala sta se na osebe, ki zanju skrbijo, osvojila sta tempo življenja in sta nasploh vpeta v okolico. Če bi ju iztrgali iz tega okolja in ju vrnili njuni materi nazaj v Švico, bi to zanju pomenilo izjemen stres, saj bi bila iztrgana iz okolja, ki ga poznata, to bi jima povzročilo hude travme in težave pri privajanju na okolje v Švici, katerega ne poznata, ne znata jezika in nimata ne vrstnikov, ne svojcev, ki bi zanje ustrezno skrbeli. To je prva okoliščina ki izvotljuje smisel posebnemu

pogoju, ki ga je določilo sodišče. Nasprotno pa je obt. uspel dokazati, da sam za mld. oškodovanca ustrezno skrbi, to pa je razvidno tudi iz sinovega pisma iz septembra 2022.

Nadalje so se bistveno spremenile okoliščine na strani matere mld. oškodovancev. Ta ne prebiva več pri rejniški družini, rejnica jo je izgnala iz stanovanja zaradi prikrite afere z njenim sinom, sedaj pa prebiva v neki manjši najemniški sobi z neko mlajšo žensko. Tako mati mld. oškodovancema ne more zagotoviti niti minimalnih bivanjskih pogojev za življenje, saj nima ne lastne kuhinje, kopalnice, dnevnega prostora in sobe za otroke, prebiva pri tujih ljudeh, katerih otroka ne poznata in ni jasno, v kakšni povezavi so z njuno materjo. Prav tako se je spremenil pridobitni način matere mld. oškodovancev, saj se ta po navedbah obt. sedaj izključno ukvarja z nudenjem spolnih uslug za plačilo. Sedaj pa je tudi v velikih dolgovi, zato nekih prihrankov, iz katerih bi poskrbela za mld. oškodovanca nima. To delo opravlja ob raznoraznih urah, vse dni v tednu, tako da za otroka ni zmožna skrbeti, takšen način življenja pa za otroke očitno ni primeren. Jasno je, da bi mati mld. oškodovanca, če bi ju imela v varstvu in vzgoji, spoznavala s svojimi strankami, ki jih vodi v njene bivalne prostore, to pa bi zagotovo onemogočalo zdrav in primeren razvoj otrok, saj bi vsak dan, tudi večkrat na dan spoznavala raznorazne moške, s katerimi bi njuna mati preživljala čas, slišala bi vse (ker posebnih prostorov mati mld. oškodovancev, razen najemniške sobe, nima) in bi bila tako podvržena hudim psihičnim obremenitvam, če ne celo čemu hujšemu.

Dodatno je mati mld. Oškodovancev po navedbah obt. uživala prepovedanih drog, antidepresivov in alkohola, in te pušča po svojih prostorih nezavarovano, na mizah ali policah, tako da do teh substanc lahko dostopa kdorkoli, tudi otrok, kar je vse razvidno izuže predloženih fotografij obt. Mati mld. oškodovancev ne skrbi za čiščenje in pospravljanje svojih bivalnih prostorov in tako ne more zagotoviti ustreznega varstva pred temi substancami ali drugimi nevarnimi stvarmi ter neprimernimi predmeti, ki niso primerni za mld. otroke. Svojega dohodka ne prihrani, temveč ga vsega zapravi za lepotne posege in spremembe na telesu, za zabave in za lastni užitek, kljub temu da ima večji dolg, ki ga mora še odplačati, tako da otrok niti ne bi mogla ustrezno preživljati. Nenazadnje je iz spisa razvidno, da ko je karkoli zaslužila, ji je socialna »vse pobrala«, tako da zagotovo ne bi imela sredstev za preživljanje otrok.

Vse navedeno je razvidno iz že priloženih korespondenc, vendar jih mld. Oškodovanca ponovno prilagata, torej korespondenco med materjo mld. Oškodovancev in njenimi »shugar daddy-ji«, s prijateljicami in drugimi, v kateri opisuje svoje delo. Prav tako je navedeno razvidno iz priložene korespondence z bivšo rejnico, pa tudi iz priloženih videoposnetkov, ki so bili javno dostopni na spletnih straneh kot so »Tik Talk«, »Instagram«, »Facebook«, in druge, v katerih mati mld. oškodovancev sama pojasni svoj način življenja, njeno pridobitno delo in druge okoliščine zadeve.

Še predvsem podrobno je dejansko stanje opisala [REDACTED], ki je bila od leta 2020 dalje v kontaktu z materjo mld. oškodovancev in ta ji je zaupala s čim se preživlja, z njenim siceršnjim ravnanjem, z uživanjem prepovedanih substanc, o urejanju in pospravljanju bivalnih prostorov, o dohodku in finančnih sredstvih ter dolgovi, o tem, da je stranke spoznaval z otrokoma. Vse to je [REDACTED] opisala v pisni izjavi z dne 9.5.2022. Podobno je opisal tudi njen sin [REDACTED] v izjavi z dne 4.5.2022 ter sestra obt. [REDACTED] v izjavi z dne 17.5.2022. Glede na dane izjave je ključno, da se te priče zaslišijo na glavni obravnavi. O tem priča tudi izjava matere obt..

O okoliščinah prebivanja matere mld. oškodovancev je obt. izvedel v telefonskem klicu dne 28.1.2022 od prejšnje rejnice [REDACTED], telefonskemu pogovoru pa je bil priča tudi [REDACTED] ki je o vsebini telefonskega klica napisal izjavo z dne 28.1.2022, ob tem pa je [REDACTED] tudi povedala, da otroka nista bila navezana na mater, da je morala sama (rejnica) skrbeti zanju, saj ju mati le »gleda«- kar izhaja iz poročila rejnice.

V elektronski komunikaciji navedeni vzdevek «Melek» predstavlja mati mld. oškodovancev, to je vzdevek, ki si ga je nadela sama.

Vsi priloženi videoposnetki, izpisi iz spletnih strani in fotografije so nastali v letu 2022.

Na dlani je tako zaključek, da so se okoliščine na strani matere mld. oškodovancev toliko spremenile, da vmitev otrok k njej in nasploh vzpostavitve kakršnega koli stika ne bi bilo v korist otrok, celo več, ogrožalo bi otroka in njun zdrav razvoj ter njuno vzgojo. Zato je dosojena kazenska sankcija, torej posebni pogoj za veljavnost pogojne obsodbe, v celoti v nasprotju z največjo koristjo mld. Oškodovancev.

Ob upoštevanju vsega navedenega in stanja matere mld. oškodovancev, kot je razvidno iz priloženih videoposnetkov, pa je moč zaključiti tudi, da ta ni sposobna skrbeti niti sama zase, da je impulzivna, se ne zaveda pomena in posledic lastnega ravnanja, po navedbah obt. ima samomorilna nagnjenja (elektronska korespondenca »izvedenke« iz decembra 2020), tako da ni moč sklepati, da bi lahko mld. otrokoma sploh nudila vamo vzgojo in varstvo, če bi imela z njima kakršne koli stike. To bo potrdil izvedenec klinične psihologije.

Ob vsem je jasno, da je obt. venomer ravnal v dobrobit mld. oškodovancev in vsi dokazi to potrjujejo, zato je obsodba za tako ravnanje v izključno škodo mld. oškodovancev.

Dokazi:

- pisna izjava [redacted] z dne 9.5.2022 (že v spisu)
- pisna izjava [redacted] z dne 4.5.2022 (že v spisu)
- pisna izjava [redacted] z dne 17.5.2022 (že v spisu)
- pisna izjava [redacted] z dne 28.1.2022 (že v spisu)
- pisna izjava [redacted];
- pismo [redacted]
- dokumentacija švicarskega rdečega križa z dne 8.10.2019 in 30.3.2020
- sodba zveznega sodišča Švice z dne 23.3.2017
- slika članka KESB ni sodišče
- videoposnetki, fotografije, izpisi iz spletnih strani »Instagram, Tik Talk, Facebook in drugo«, (že v spisu)
- elektronska korespondenca (že v spisu)
- odločitev KESB z dne 12.3.2021 (že v spisu)
- izvedensko mnenje dr. [redacted] z dne 2.11.2021 (že v spisu)
- zaslišanje prič: 1. [redacted]
2. [redacted]
- izvedenec klinične psihologije

S tem je pritožba utemeljena.

Odvetniška družba Nina Cek, o.p., d.o.o.

V Kopru, dne 13.9.2022

Priloga 4: Pritožba zoper sodbo – Odvetniška družba Grošelj z dne 12. 9. 2022

**ODVETNIŠKA DRUŽBA
GROŠELJ, O.P., D.O.O.**

SEDEŽ:
TRG REVOLUCIJE 2 C
1420 TRBOVLJE
T: 041 663 701
F: 03 56 52 789
E: info@odvetnik-groselj.si
E: www.odvetnik-groselj.si

OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI

Tavčarjeva 9

1000 Ljubljana

Trbovlje, 12.9.2022

opr. št. IV K 12082/2021

obd. [REDACTED], ki ga zagovarja:

PRITOŽBA ZOPER SODBO Z DNE 9.5.2022

4x + priloge 4x

pooblastilo in odločba Bpp v spisu

Zagovornik obdolženega se iz vseh pritožbenih razlogov po ZKP pritožujem zoper obsodilni del sodbe (točke od vključno I. do IV.) izreka sodbe in predlagam, da se obdolženega oprosti tudi glede obeh kaznivih dejanj odvzema mladoletne osebe po prvem odstavku 190. člena KZ-1.

OBRAZLOŽITEV:

I. GLEDE NEZAKONITOSTI OBTOŽNICE:

Zagovornik kot prvo navajam, da do sojenja v tej zadevi sploh ne bi smelo priti, ker je bila obtožnica nezakonita.

Zagovornik navajam, da določba 6. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin zagotavlja pravico do poštenega sojenja. V točki b.) tretjega odstavka navedene konvencije je med drugim določeno, da mora imeti, kdor je obdolžen kaznivega dejanja, možnosti za pripravo svoje obrambe, po točki c.) istega odstavka lahko izbira, ali se brani sam ali z zagovornikom, v točki d.) navedenega odstavka omenjenega člena pa je določeno, da ima vsakdo, kdor je obdolžen kaznivega dejanja, pravico, da zaslišuje in zahteva zaslišanje obremenilnih prič in da doseže navzočnost in zaslišanje razbremenilnih prič ob enakih pogojih, kot veljajo za obremenilne priče. Tem določbam vsebinsko ustrezajo določbe prve, druge in tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije, ki obdolžencu v kazenskem postopku med drugim zagotavljajo da ima možnosti za pripravo svoje obrambe (prva alineja), da se mu sodi v njegovi navzočnosti in da lahko izbira, ali se bo branil sam, ali z zagovornikom (druga alineja) ter da mu je zagotovljeno izvajanje dokazov v njegovo korist (tretja alineja). Za uresničevanje pravice do poštenega sojenja je bistveno, da ima obdolženec, zoper katerega je uveden kazenski postopek, ustrezne in zadostne možnosti, da se opredeli oziroma zavzame stališče, tako glede dejanskih kot glede pravnih vidikov zadeve, in da v razmerju do nasprotne strani ni zapostavljen. Glede na to, da [REDACTED] kot obdolženemu v kazenski zadevi, v zvezi s katero vlaga to pritožbo, kljub njegovim izrecnim zahtevam (kar je razvidno iz številnih vlog njegovih zagovornikov v zvezi s tem, ni bilo omogočeno, da prisostvuje zaslišanju prič v preiskavi in da na sploh sodeluje v postopku, ne more biti dvoma, da je v razmerju do tožilstva, ki se v obtožnici sklicuje na izjave prič, ki so jih podale v preiskavi ([REDACTED],

[REDACTED]) zapostavljen (tožilstvo se je imelo možnost udeleževati zaslišanju prič v preiskavi – pa te možnosti ni izkoristilo, medtem, ko je obdolženi večkrat zahteval, da se mu omogoči udeležba pri zaslišanju prič v preiskavi, pa mu sodišče tega ni omogočilo) in da je obdolženemu s tem kršena pravica do poštenega sojenja, ki jo zagotavlja določba 6. člena Evropske

konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin ter 29. člen Ustave Republike Slovenije.

Vloge zagovornika [REDACTED], s katerimi sem zahteval, da se [REDACTED] [REDACTED] omogoči udeležba v postopku preiskave so bile:

1.) V vlogi z dne 17.3.2021, ki ima že v naslovu navedeno: »Zahteva, da se obdolženemu omogoči prisotnost pri zaslišanju vseh prič«, sem zagovornik že v prvem stavku izrecno navedel: »Zagovorniki zahtevamo, da se obdolženemu omogoči prisotnost pri zaslišanju vseh prič v tej zadevi...«.

2.) V vlogi z dne 8.4.2021, ki ima že v I. točki naslova navedeno: »Ponovni predlog, da se obdolženemu omogoči sodelovanje pri zaslišanju prič...« sem v I. točki na drugi strani zapisal: »Kot smo zagovorniki navedli že v naši vlogi z dne 17.3.2021 obdolženi želi biti prisoten pri zaslišanju vseh prič in jim želi postavljati vprašanja. Obdolženi nam je v zvezi s tem danes po telefonu sporočil, da bi želel tudi vsem pričam, ki so bile v tej zadevi zaslišane brez njegove navzočnosti, postavljati vprašanja, zato predlagamo, da se te priče ponovno zaslišijo ob prisotnosti obdolženega, ki naj se mu prej posredujejo prepisi zvočnih posnetkov njihovih zaslišanj.«

3.) V vlogi z dne 15.4.2021, ki ima že kot podnaslov na prvi strani navedeno: »ponovna zahteva obdolženega, da je prisoten pri zaslišanju vseh prič...« sem zagovornik v drugem odstavku v zvezi s tem navedel: »Obdolženi je že v vlogi svojih zagovornikov z dne 17.3.2021 preko zagovornikov podal zahtevo, da se mu omogoči prisotnost pri zaslišanju vseh prič v tej zadevi. Enako zahtevo je obdolženi preko svojih zagovornikov podal v vlogi z dne 8.4.2021. Ker sodišče te njegove zahteve ne upošteva, saj mu je bila omogočena prisotnost samo pri zaslišanju priče [REDACTED] nam je obdolženi danes, ko smo ga na njegovo zahtevo že četrtič obiskali v priporu, povedal, da ponovno želi, da se mu omogoči prisotnost pri zaslišanju vseh prič pred sodiščem.« To svojo zahtevo sem zagovornik v nadaljevanju navedenega odstavka omenjene vloge obširno obrazložil.

Zagovornik v zvezi s tem izpostavljam, da so bile v omenjeni kazenski zadevi še zlasti pomembne izjave, ki jih posamezne priče podajale v postopku preiskave, saj je teh izjavah potem temeljila obtožnica, predlog za podaljšanje pripora, ki ga je vsebovala obtožnica ter sklep o podaljšanju pripora (pripor pa je najhujši poseg v osebnostne pravice obdolženega), kar se je zgodilo tudi pri obravnavanem primeru. Ko so te izjave enkrat v sodnem spis, v njem ostanejo in sodišče se v nadaljnjem postopku (kot se je zgodilo tudi v obravnavani zadevi), nanje sklicuje. Obdolženi je tudi že v postopku preiskave želel dopolniti svoj zagovor (tako sem zagovornik v vlogi z dne 15.4.2021 v zvezi s tem izrecno zapisal (v zadnjem stavku na drugi strani): »Vse to bo lahko obdolženi pojasnil v svoji dopolnitvi zagovora, za katero predlaga, da mu jo sodišče omogoči.« ter (na spodnjem delu

tretje strani) »Obdolženi bi tudi že v postopku preiskave želel dopolniti svoj zagovor, v zvezi s tem pa izrecno zahteva, da se njegov zagovor snema, tako, kot so se snemale izjave zanj obremenilnih prič, saj meni, da če se delajo zgolj povzetki njegovega zagovora, se določene pomembne podrobnosti izpustijo. Obdolženi v zvezi s tem meni, da ni v skladu s pravico do poštenega sojenja, če se izjave zanj obremenilnih prič snemajo in se tako v spisu nahajajo v celoti, iz njegovega zagovora pa se delajo zgolj povzetki. Želi torej, da se ga tudi glede tega obravnava enako.« V zvezi s tem sem zagovornik v vlogi z dne 15.4.2021 izrecno zahteval, da se zagovor obdolženega snema, tako, kot so se snemale izjave zanj obremenilnih prič, saj menim, da če se delajo zgolj povzetki njegovega zagovora, se določene pomembne podrobnosti izpustijo. V zvezi s tem menim, da ni v skladu s pravico do poštenega sojenja, če se izjave za obdolženega obremenilnih prič snemajo in se tako v spisu nahajajo v celoti, iz njegovega zagovora pa se delajo zgolj povzetki – obdolženi je namreč s takšnim procesnim vodstvom postavljen v neenakopraven položaj – enakopraven položaj bi bil, če bi se vse izjave snemale ali vse izjave povzemale, ne pa da se obdolženemu, kljub njegovi izrecni zahtevi onemogoči, da prosto poda svoj zagovor, ki bi se posnel, izjave zanj obremenilnih prič pa se v celoti posnamejo. Gre namreč za zelo kompleksno zadevo in je obdolženi želel sodišču v prosti izpovedbi pojasniti okoliščine (skrajno silo), ki so privedle do določenih njegovih ravnanj, ki so bila predmet kazenskega postopka, v zvezi s katerim vlaga to pritožbo, vendar mu to ni bilo omogočeno, kljub temu, da je obdolženi želel, da se ga tudi glede tega obravnava enako. V zvezi z zgoraj navedenim ugotavljam, da je Višje sodišče v Ljubljani v 8. točki sklepa z dne 26.5.2021 tudi samo zapisalo sledečo ugotovitev: »Podatki spisa potrjujejo pritožbene očitke, da je zagovornica (s tem je mislilo Odvetniško družbo Grošelj, o.p., d.o.o.) preiskovalni sodnici večkrat (dne 17.3., 8.4. in 15.4.2021) podala zahtevo obdolženca, da želi biti prisoten pri zaslišanju vseh prič, dejansko pa mu je bilo to omogočeno le na zaslišanju [redacted], pri čemer razlogi za takšno postopanje preiskovalne sodnice iz spisa izrecno niso razvidni.«

Zagovornik nadalje ugotavljam, da Višje sodišče v 9. točki obrazložitve navedenega sklepa navaja, da pritožnica pravilno izpostavlja določbo tretjega odstavka 6. člena Evropske konvencije o človekovih pravicah, ki v okviru pravice do poštenega sojenja določa, da ima vsakdo, kdor je obdolžen kaznivega dejanja, pravico, da zaslišuje in zahteva zaslihanje obremenilnih prič, kar obdolžencu tekom preiskave dejansko ni bilo omogočeno. V zvezi z navedbo Višjega sodišča v istem odstavku obrazložitve, da bo lahko obdolženi svojo pravico do postavljanja vprašanj pričam udeležil na glavni obravnavi in da bo lahko na glavni obravnavi dopolnil svoj zagovor, zagovornik navajam, da bi moral imeti obdolženi pravico (če bi se mu sodilo v skladu s pravico do poštenega sojenja), da že v sodni preiskavi doseže, da do obtožnice sploh ne pride in s tem prepreči škodljive posledice vložene (ali pravnomočne) obtožnice za obdolženega. V zvezi

s tem citiram stališče Ustavnega sodišča RS iz 7. točke obrazložitve sklepa Ustavnega sodišča Up-34/96 z dne 19.7.1996, ki se glasi: "Če je namreč obtožba neresna, šikanozna, neutemeljena itd., lahko kljub temu moralno stigmatizira obtoženca, lahko pa ima tudi (drugje določene) pravne posledice za njegov obči državljanski status. Te posledice lahko izhajajo že iz same obtožbe in to kljub ustavno postavljeni domnevi nedolžnosti iz 27. člena Ustave." Glede na to, da je v obravnavani zadevi sodišče obdolženemu, kljub njegovi izrečni zahtevi, onemogočilo prihod na sodišče ter dopolnitev zagovora, ne more biti dvoma, da pred vložitvijo obtožnice ni imel možnosti za pripravo svoje obrambe. Če namreč ni mogel biti udeležen v postopku pred sodiščem, seveda ni imel možnosti kvalitetno pripraviti svoje obrambe, kar je kršitev prve alineje 29. člena Ustave RS. Ker se mu je pred vložitvijo obtožnice sodilo v nenavzočnosti, ne more biti dvoma, da je bila s tem kršena druga alineja 29. člena Ustave RS, ki med drugim določa, da ima vsak, ki je obdolžen kaznivega dejanja pravico, da se mu ob popolni enakopravnosti sodi v navzočnosti. Ker se je imelo tožilstvo možnost udeleževati zaslisanj v preiskavi (če se jih dejansko je udeleževalo ali če se jih ni, je bilo prepuščeno izbiri tožilstva), obdolženemu pa je bila ta možnost onemogočena, ni bil enakopravno obravnavan, čeprav bi mi morale biti pravice, ki so navedene v 29. členu Ustave RS zagotovljene v popolni enakopravnosti. Obdolženi tudi ni imel na izbiro, da se, poleg z zagovornikom, brani tudi sam, kar je kršitev druge alineje 29. člena Ustave RS. Ker obdolženemu pred vložitvijo obtožnice ni bila omogočena udeležba na sodišču, mu tudi ni bilo zagotovljeno izvajanje dokazov v njegovo korist, kar je kršitev tretje alineje 29. člena Ustave RS.

Zagovornik menim, da je nedopustno in v nasprotju z evropskimi civilizacijskimi standardi, da se obdolženemu, kljub njegovi predhodni izrečni zahtevi, ni omogočilo sodelovati v kazenskem postopku v fazi, od katere je odvisno, ali mu bo pripor podaljšan ali ne (ter ali bo obtožnica postala pravnomočna in bo s tem izpostavljen sojenju – s čimer mu je bila odvzeta možnost, da bi se zanj kazenski postopek zaključil že po končani preiskavi), s tem, da bi bil lahko na takšen način (torej po vložitvi obtožnice) v priporu dve (!) leti. Če bi lahko obd. vprašanja pričam postavljaj šele na obravnavi, se torej lahko obdolženega za dve leti pošlje v pripor, ne da bi se mu pred tem (torej pred vložitvijo obtožnice) kljub njegovi izrečni zahtevi, da bi želel sodelovati v postopku, sploh omogočilo priti na sodišče (razen privedbe k preiskovalnemu sodniku ob odločanju o odreditvi pripora) in sodelovati v postopku (podati dopolnitev zagovora, postavljati vprašanja pričam), od katerega je odvisna odločitev sodišča o podaljšanju (ali morda odpravi) pripora. Glede na to, da v tej zadevi obtožnica in s tem tudi predlog za podaljšanje pripora, temelji večinoma na izjavah prič v preiskavi, pri zaslišanju katerih sodišče obdolženemu, kljub njegovi izrečni zahtevi ni dopustilo sodelovati ter na postopku preiskave, v katerem mu, kljub izrečni zahtevi ni omogočilo niti, da po tistem, ko je v miru proučil procesno gradivo in

se v miru posvetoval z zagovornikom ter preko zagovornika pridobil dokaze, ki bi mu bili lahko v korist (kar seveda ob prvem zagovoru, ko je bil priveden k preiskovalni sodnici, ni bilo možno) dopolni svoj zagovor, je jasno, da imamo pri opisanem načinu vodenja preiskave ter pri izdaji izpodbijanih sklepov opraviti s šolskim primerom kršenja pravice do poštenega sojenja, saj opisana ravnanja vsebujejo vse elemente kršitve omenjene pravice po 6. členu Evropske konvencije o človekovih pravicah in s tem tudi prve, druge in tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije. Pritožnik se v zvezi s tem sklicuje na sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice v zadevi Perak proti Sloveniji z dne 1.3.2016, v kateri je navedeno sodišče med drugim zapisalo: »Glede na zgoraj navedeno Sodišče meri, da postopek, ki je bil uporabljen v tej zadevi, pritožniku ni omogočil, da sodeluje v postopkih pred Vrhovnim sodiščem, torej mu je bila odvzeta možnost poštenega sojenja po prvem odstavku 6. člena Konvencije. Ta določba je bila torej kršena.«

Zagovornik v zvezi s tem menim, da če je bila z nemožnostjo sodelovanja stranke v postopku pred Vrhovnim sodiščem stranki odvzeta možnost poštenega sojenja po prvem odstavku 6. člena Konvencije, ji je bila na enak način možnost poštenega sojenja kršena tudi v primeru nemožnosti sodelovanja v postopku preiskave. Posledica takšne kršitve je pravnomočna obtožnica ter sklep o podaljšanju pripora, v katerem bi bil lahko obdolženi dve leti, zato je glede teh kršitev nerelevantno, če bo mogoče preiskovalno dejanje ponoviti na glavni obravnavi, saj s tem pravnomočnosti obtožnice in časa, ki ga je obdolženi zaradi teh kršitev neupravičeno prebil v priporu, ni bilo mogoče sanirati. Pa tudi sicer se te izjave na glavni obravnavi ne morejo nadomestile z novimi, temveč, kljub morebitnemu ponovnemu zaslišanju prič na glavni obravnavi, ostanejo v spisu in jih lahko sodišče uporabi kot podlago sodbe.

Kot sem zagovornik opozoril že v ugovoru zoper obtožnico, določba 6. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin zagotavlja pravico do poštenega sojenja. V točki d) tretjega odstavka omenjenega člena je določeno, da ima vsakdo, kdor je obdolžen kaznivega dejanja, pravico, da zaslišuje in zahteva zaslišanje obremenilnih prič in da doseže navzočnost in zaslišanje razbremenilnih prič ob enakih pogojih, kot veljajo za obremenilne priče. Glede na to, da obdolženemu v tej zadevi, kljub njegovim izrecnim zahtevam (kar je razvidno iz številnih vlog njegovega zagovornika v zvezi s tem, ki se nahajajo v sodnem spisu) ni bilo omogočeno, da prisostvuje zaslišanju prič in da na sploh sodeluje v postopku preiskave, ne more biti dvoma, da je v razmerju do tožilstva, ki se na primer v obtožnici sklicuje na izjave prič, ki so jih podale v preiskavi, zapostavljen in da je obdolženemu s tem kršena pravica do poštenega sojenja, ki jo zagotavlja določba 6. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin. Zagovornik v zvezi s tem izpostavljam, da so v tej zadevi še zlasti pomembne tudi izjave, ki jih posamezne priče podajajo v postopku preiskave, saj na teh izjavah potem temelji obtožnica, predlog za

podaljšanje pripora, ki ga vsebuje obtožnica ter sklep o podaljšanju pripora (pripor pa je najhujši poseg v osebne pravice obdolženega), kar vse se je zgodilo tudi pri obravnavanem primeru. Glede na to, da se je tožilstvo v obtožnici sklicevalo na izjave prič, ki so bile pridobljene ob kršenju obdolženčeve pravice do poštenega sojenja, senat ugovora obrambe zoper obtožnico ne bi smel zavrniti. Vsi dokazi, torej zaslišanja vseh prič iz preiskave, pri zaslišanju katerih sodišče obdolženemu ni dopustilo udeležbe, bi morali biti iz spisa kot nezakoniti izločeni in postopek preiskave bi se moral ponoviti na način, da bi bile te priče ob obdolženčevi prisotnosti ponovno zaslišane. Obdolženi še navajam, da je v skladu s sklepom Ustavnega sodišča RS, št. Up-34/96 z dne 19.6.1996 dopustna ustavna pritožba tudi zoper sklep o zavrnitvi ugovora zoper obtožnico, če izvenobravnavni senat očitno ni opravil svoje naloge in če bi s pravnomočnostjo za obdolženega lahko nastale nepopravljive posledice. Zagovorni sem (tudi) iz tega razloga vložil ustavno pritožbo in sem v zvezi s tem že v ustavni pritožbi navedel, da so nepopravljive posledice za obdolženega, ki so nastale s pravnomočnostjo obtožnice, v tem, da je v priporu (kjer je lahko še dve leti, po pravnomočnosti obtožnice), ravno iz razloga, ker je obtožnica pravnomočna. Pripor pa je najhujši poseg v pravico do osebne svobode obdolženega, ki velja še za nedolžnega, kar mu bo nedvomno pustilo nepopravljive posledice. Da pa senat očitno ni opravil svoje naloge, pa je razvidno iz tega, da je kljub zgoraj opisanim kršitvam pravic obdolženega, zavnil ugovor zoper obtožnico. Ustavno sodišče RS je s svojim sklepom opr. št. Up-697-21-12 z dne 14.2.2022, ki sem ga zagovornik [REDACTED] prejel dne 22.2.2022 ustavno pritožbo [REDACTED] zoper sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani št. I Ks 12082/2021 z dne 28.5.2021 o ugovoru zoper obtožnico zavrglo, ker po njegovem stališču pravna sredstva zoper ta sklep niso izčrpana, pogoji za izjemno obravnavo pa naj ne bi bili izpolnjeni. Zagovornik se s takšnim stališčem ne strinjam in menim, da so bili, glede na zgoraj navedeno, pogoji za izjemno obravnavo izpolnjeni (ker izvenobravnavni senat očitno ni opravil svoje naloge in ker so s pravnomočnostjo obtožnice za obdolženega nastale nepopravljive posledice). Vendar pa, če se postavimo na omenjeno stališče Ustavnega sodišča, je dolžno pritožbeno sodišče v tej zadevi odločiti o trditvah obrabe glede nezakonite obtožnice (ki je posledica kršenja pravice do poštenega sojenja). Glede na navedeno zagovornik predlagam, da pritožbeno sodišče ugotovi, da je bila obtožnica nezakonita in da že iz tega razloga obdolženega oprosti obtožbe za kaznivi dejanji, ki sta navedeni v obsodilnem delu sodbe.

Glede na to, da obdolženemu v tej zadevi zoper sklep senata, s katerim je bil zavrnjen njegov ugovor zoper obtožnico ni bilo omogočeno pravno sredstvo, obdolženi predlaga, da torej glede navedb obrambe o nezakoniti obtožnici odloči Višje sodišče ob obravnavi te pritožbe, saj bo v nasprotnem primeru obdolženemu kršen tudi 13. člen Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic (pravica do učinkovitega pravnega sredstva) ter 47. člen Listine EU o

temeljnih pravicah (Pravica do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča).

II. GLEDE ZASLEDOVANJA NAJVEČJE KORISTI OTROK, KI PREVLADA NAD PRAVNOMOČNO SODNO ODLOČBO

Zagovornik navajam, da je v primeru, ko je otrok ogrožen, korist otroka temeljno vodilo tudi v zadevah, kakršen je ta kazenski postopek. V zvezi s tem zagovornik opozarjam na prvi odstavek 11. člena Konvencije o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju, uveljavljanju in sodelovanju glede starševske odgovornosti in ukrepov za varstvo otrok, ki se glasi: »V vseh nujnih primerih so organi države pogodbenice, na ozemlju katere je otrok ali premoženje, ki mu pripada, pristojni za sprejetje vseh potrebnih varstvenih ukrepov.« ter na:

- četrti odstavek 7. člena Družinskega zakonika, ki se glasi: »Državni organi, izvajalci javnih služb, nosilci javnih pooblastil, organi lokalnih skupnosti ter druge fizične in pravne osebe morajo v vseh dejavnostih in postopkih v zvezi z otrokom skrbeti za korist otroka.«
- tretji odstavek 53. člena Ustave RS, ki se glasi: »Država varuje družino, materinstvo, očetovstvo, otroke in mladino ter ustvarja za to varstvo potrebne razmere.«
- 56. člen Ustave RS, ki se glasi:
 - o »Otroci uživajo posebno varstvo in skrb. Človekove pravice in temeljne svoboščine uživajo otroci v skladu s svojo starostjo in zrelostjo.
 - o Otrokom se zagotavlja posebno varstvo pred gospodarskim, socialnim, telesnim, duševnim ali drugim izkoriščanjem in zlorabljanjem. Takšno varstvo ureja zakon.
 - o Otroci in mladoletniki, za katere starši ne skrbijo, ki nimajo staršev ali so brez ustrezne družinske oskrbe, uživajo posebno varstvo države. Njihov položaj ureja zakon.
- prvi odstavkom 3. člena Konvencije OZN o otrokovih pravicah, ki se glasi: »Pri vseh dejavnostih v zvezi z otroki, bodisi da jih vodijo državne bodisi zasebne ustanove za socialno varstvo, sodišča, upravni organi ali zakonodajna telesa, morajo biti otrokove koristi glavno vodilo.«
- prvi odstavkom 9. člena Konvencije OZN o otrokovih pravicah, ki se glasi: »Države pogodbenice jamčijo, da otrok ne bo proti volji staršev ločen od njih, razen če v skladu z veljavnim zakonom in postopki pristojne oblasti v sodnem postopku odločijo, da je takšna ločitev nujna za otrokovo korist. Takšna odločitev je lahko v določenem primeru, kot je zloraba ali zanemarjanje otroka s strani staršev ali ko starša živita ločeno in je potrebno odločiti o otrokovem prebivališču, neizogibna.«

Zagovornik navajam, da je nedopustno, da se sodišče v tej zadevi ni želelo informirati o trenutni situaciji glede možnosti nastanitve mld. otrok pri materi

otrok (v smislu, če bi bilo lahko to zanj ogrožujoče), in da poskuša obdolženega s pogojno obsodbo pripraviti k izročitvi otrok materi, pri kateri bi bila, kot iz zgoraj navedenega nedvorno izhaja, ogrožena. Takšno ravnanje sodišča nedvorno ni v korist otrok, kar bi moralo biti temeljno vodilo v tovrstnih zadevah. Takšno ravnanje sodišča je zato v nasprotju z že omenjenim prvim odstavkom 11. člena Konvencije o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju, uveljavljanju in sodelovanju glede starševske odgovornosti in ukrepov za varstvo otrok, ki se glasi: »V vseh nujnih primerih so organi države pogodbenice, na ozemlju katere je otrok ali premoženje, ki mu pripada, pristojni za sprejetje vseh potrebnih varstvenih ukrepov.«, kakor tudi v nasprotju s:

- četrtem odstavkom 7. člena Družinskega zakonika, ki se glasi: »Državni organi, izvajalci javnih služb, nosilci javnih pooblastil, organi lokalnih skupnosti ter druge fizične in pravne osebe morajo v vseh dejavnostih in postopkih v zvezi z otrokom skrbeti za korist otroka.«
- tretjim odstavkom 53. člena Ustave RS, ki se glasi: »Država varuje družino, materinstvo, očetovstvo, otroke in mladino ter ustvarja za to varstvo potrebne razmere.«
- 56. členom Ustave RS, ki se glasi:
 - o »Otroci uživajo posebno varstvo in skrb. Človekove pravice in temeljne svoboščine uživajo otroci v skladu s svojo starostjo in zrelostjo.
 - o Otrokom se zagotavlja posebno varstvo pred gospodarskim, socialnim, telesnim, duševnim ali drugim izkoriščanjem in zlorabljanjem. Takšno varstvo ureja zakon.
 - o Otroci in mladoletniki, za katere starši ne skrbijo, ki nimajo staršev ali so brez ustrezne družinske oskrbe, uživajo posebno varstvo države. Njihov položaj ureja zakon.
- prvim odstavkom 3. člena Konvencije OZN o otrokovih pravicah, ki se glasi: »Pri vseh dejavnostih v zvezi z otroki, bodisi da jih vodijo državne bodisi zasebne ustanove za socialno varstvo, sodišča, upravni organi ali zakonodajna telesa, morajo biti otrokove koristi glavno vodilo.«
- prvim odstavkom 9. člena Konvencije OZN o otrokovih pravicah, ki se glasi: »Države pogodbenice jamčijo, da otrok ne bo proti volji staršev ločen od njih, razen če v skladu z veljavnim zakonom in postopki pristojne oblasti v sodnem postopku odločijo, da je takšna ločitev nujna za otrokovo korist. Takšna odločitev je lahko v določenem primeru, kot je zloraba ali zanemarjanje otroka s strani staršev ali ko starša živita ločeno in je potrebno odločiti o otrokovem prebivališču, neizogibna.«

Zagovornik navajam, da je sodišče že s tem, ko se v delu sodbe, ki se nanaša na kaznivo dejanje odvzema mladoletne osebe sklicuje na več kot leto in pol star

sklep za izročitev otrok v Švico po Haaški konvenciji¹ ter na neke ugotovitve organov iz Švice, kljub temu, da je bilo seznanjeno z aktualnim stanjem glede matere (da je bila po končani kriminalistični preiskavi kazensko ovadena zaradi zanemarjanja otrok, ki naj bi se ji izročila in surovega ravnanja z njima; da se ukvarja s prostitucijo, itd.) ravnalo v direktnem nasprotju z načelom največje koristi otroka, po katerem je dolžno v primeru, ko bi bila v primeru ravnanja po pravnomočni sodni odločbi ogrožena korist otroka, ravnati mimo pravnomočne sodne odločbe. Sodišče je tudi ravnalo v direktnem nasprotju z omenjenim načelom, ko je obdolženega obsodilo za omenjeno kaznivo dejanje ter v zvezi s tem celo navedlo (v 12. točki obrazložitve izpodbijane sodbe), da je po oceni sodišča bistveno, da se otroka čim prej vrne k materi, saj je nista videla že več kot leto dni in da je zato obdolžencu naložilo, da mora v roku enega meseca po pravnomočnosti sodbe omogočiti uresničitev izvršljivega sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29.1.2021 v zvezi s sklepom Okrajnega sodišča v Trbovljah I 52/2021 z dne 23.2.2021 in da mora torej vrniti oba otroka v Švico, to je materi [REDACTED]

V sodni praksi je namreč zavzeto jasno stališče, da v primeru kolizije med pravnomočno sodno odločbo in največjo koristjo otroka pretehta korist otroka. Sodišče zato obdolženega ne bi smelo obsoditi in ga s pogojno sodbo ob sklicevanju na pravnomočno sodno odločbo siliti k vrnitvi otrok k materi v Švico, če pa iz aktualnih okoliščin nedvomno izhaja, da bi bila otroka v primeru izročitve materi v Švico, vrnjena materi, ki se prostituira in ki ni sposobna skrbeti niti zase, kaj šele za otroka ter ki je bila po končani kriminalistični preiskavi kazensko ovadena zaradi zanemarjanja teh istih otrok in zaradi surovega ravnanja z njima. Sodišče bi moralo, glede na to, da je obdolženi zatrjeval te okoliščine, nujno pridobiti kazensko ovadbo s prilogami ter opraviti vse potrebne poizvedbe in izvesti druge dokaze, da bi se raziskale obdolženčeve navedbe o ogroženosti otrok pri materi. Ker sodišče prve stopnje tega ni opravilo, zagovornik predlagam, da sodišče druge stopnje opravi obravnavo, saj so zanjo izpolnjeni vsi pogoji po prvem odstavku 380. člena ZKP, ki se glasi: »Če je treba zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ponoviti že prej izvedene dokaze ali izvesti nove dokaze, se pred sodiščem druge stopnje opravi obravnavo.« Zagovornik v zvezi s tem navajam, da sodišče prve stopnje ni izvedlo dokazov, ki jih je predložila obramba za dokazovanje, da bi bila v primeru vrnitve otrok v Švico k materi (kot to zahteva sodišče z izpodbijano sodbo) otroka ogrožena, zato mora te dokaze nujno izvesti sodišče druge stopnje, poleg omenjenih dokazov pa zagovornik tej pritožbi prilagam še dodatne dokaze, ki dokazujejo isto in ki jih obdolženi do konca sojenja pred sodiščem prve stopnje še ni predložil, saj mu je bila iz razloga, ker je bil nezakonito v priporu (zaradi kaznivih dejanj, zaradi katerih je bil oproščen), onemogočena obramba tudi na način, da bi lahko zbiral dokaze v svoje korist, zaradi česar do konca

¹ Ta sklep, torej sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani, opr. št. III Z 74/2020 je bil izdan dne 29.1.2021.

postopka na prvi stopnji ni imel dovolj časa, da zbere vse potrebne dokaze in je zato nekatere uspel zbrati šele naknadno. Ker je bil obdolženi nezakonito v priporu 8 mesecev, obramba meni, da mora imeti zato omenjeni osem mesecev več časa za zbiranje dokazov za svojo obrambo, saj mu je bil ta čas z nezakonitim priporom odvzet – v nasprotnem primeru bi mu bilo kršeno načelo enakega varstva pravic ter še dodatno kršena pravica do poštenega sojenja.

Zagovornik poleg dokaznih predlogov, ki sem jih v zvezi s svojimi navedbami podal že v postopku pred sodiščem prve stopnje, v spis vlagam tudi slikovno gradivo in sicer 51 videoposnetkov oz. fotografij na štirih enakih USB ključkih, ki še dodatno potrjujejo korespondenco med [REDACTED] (materjo otrok, zaradi katerih je bil v tej zadevi obsojen obdolženi, ker ji jih ne izroči) in [REDACTED] ki jo je obdolženi že vložil v spis v tej zadevi in ki dokazuje ukvarjanje [REDACTED] s prostitucijo. Iz omenjene korespondence, ki jo je obdolženi vložil v spis že pred sodiščem prve stopnje, je tako razvidno, da je [REDACTED] poslala fotografijo starejšega moškega z očali in da je nad njo napisala: »Glej tega.. Čaki ti pošiljam sliko«, nakar pošlje [REDACTED] komentar: »76« ter tri simbole smeškota, ki se joče od smeha ter nato komentar: »reskiram da umre v krevetu«, nato pa simbole denarja ter komentar: »lete pare«. Iz vsega tega je razvidno, da se je oseba, od katerega sodišče prve stopnje z izpodbijano sodbo zahteva, da ji obdolženi vrne oba otroka, prostituirala 76 let staremu moškemu, kar je komentirala s tem, da lahko omenjeni pri tem umre v postelji, vendar predlagateljici s tem leti denar.

Iz priloženih najnovejših, javno objavljenih video posnetkov je razvidno razuzdano življenje [REDACTED], kateri bi moral obdolženi po sodbi sodišča vrniti oba otroka (saj bo v nasprotnem primeru pogojna obsodba preklicana), kjer med drugim [REDACTED] priznava, da je »kurba«, razvidno je, kako jemlje drogo, ipd. Na enem od posnetkov tako na primer izjavi: »Kurva sam, i? Jel mi fali nešto? Jel mi fali?«, kar torej pomeni: »Kurba sem, in? Ali mi kaj manjka? Ali mi manjka?« Spet v nekem video posnetku pojasnjuje, kako je med drugim striptizeta in »kurba«. Potem je še en video posnetek, kjer priznava, da se prostituira. Nadalje zagovornik v spis vlagam posnetke zaslona, iz katerih je razvidno, da [REDACTED] za plačilo ponuja svoje intimne fotografije in video posnetke. Na enem od video posnetkov ta mati otrok, kateri bi moral obdolženi po sodbi sodišča prve stopnje vrniti otroka (da pogojna obsodba ne bo preklicana) v nočnem klubu s kreditno kartico naredi črtico kokaina in kokain nato polize s kartice. Spet na drugem posnetku na vprašanje, s koliko moškimi je spala, vpraša, ali vse do sedaj, ali največ v enem dnevu. Na nadaljnje vprašanje pove, da ni štela, s kolikimi je spala v svojem življenju, pravi, da mogoče s kakšnimi sto tisočimi. Na enem od posnetku navaja, da ima svoj »Only fans«, spet na drugem navaja, da bo dobila »Sugar dady-ja«, ipd. Vsi posnetki, razen enega, so zelo kratki in pritožbeno sodišče za njihov ogled ne bo potrebovalo veliko časa, v pomoč sodišču glede tistega daljšega posnetka, pa predlagatelj

navaja, da na njem nasprotna udeleženka ukvarjanje s prostitucijo prizna ob 12. minuti in 30 sekund. V nadaljevanju tega posnetka navaja, da ni imela kje spati, kar je neresnica, saj je tedaj živela pri rejniški družini.

Kot je razvidno že iz samih posnetkov, nasprotna udeleženka takšne svoje posnetke, očitno z namenom reklamiranja svoje dejavnosti prostitucije (da na takšen način pridobiva stranke) javno objavlja na Tik-Toku in s tem povzroča sramoto ne samo sebi, temveč tudi otrokoma, kar jima nedvomno zelo škoduje, saj jima to povzroča nepopravljivo škodo. Zagovornik menim, da ni nobenega dvoma, da bi bila otroka ogrožena, če se izročita materi, ki se ukvarja s prostitucijo, ki je že večkrat poskušala storiti samomor, ki se drogira, ki ne zna skrbeti niti zase, kaj šele za otroke in zoper katero je bila po končani kriminalistični preiskavi vložena kazenska ovadba zaradi zanemarjanja otrok in surovega ravnanja na škodo teh istih otrok. Zagovornik predlagam, da si sodišče pogleda priložene posnetke obnašanja [redacted] in jih oceni tudi v smislu njene psihične stabilnosti in primernosti takšne osebe, da se ji zaupata ml. otroka, saj bo lahko že zgolj na podlagi teh posnetkov ugotovilo, da omenjena ne izpolnjuje niti minimalnih kriterijev psihične stabilnosti, ki jih mora imeti oseba, kateri se zaupajo otroci. Dejstvo je tudi, [redacted] nima varstva za otroka in bi se, če bi ji bila otroka vmjena, prostituirala v pričo njiju, ali pa bi ju ponoči, ko se prostituirala, puščala sama doma. Dejstvo je tudi, da je otroka spoznavala s svojimi strankami, na kar je obdolženi opozoril v svojem zagovoru, to pa bi lahko potrdila tudi [redacted], v kolikor bi jo sodišče zaslišalo. S tem bi bila otroka še dodatno ogrožena, saj ni mogoče izključiti možnosti, da so med strankami [redacted] tudi pedofili. Kot namreč izhaja iz korespondence med [redacted] in [redacted] preko aplikacije WhatsApp, se je [redacted] med drugim prostituirala 76 let staremu moškemu, ko je bila stara 24 let, kar pomeni, da ima omenjeni moški spolna nagnjenja do deklet, ki so več kot petdeset let mlajša od njega, torej do izrazito mlajših oseb, tako, da ji pri takšnih strankah [redacted] zelo velika nevarnost, kdaj bi se katera od njih spolno lotila tudi njenih mladoletnih otrok. Obramba tudi menim, da ni v korist zdravemu razvoju otrok, če lahko spremljata kako se njuna mati vdaja prostituciji, pri čemer bi lahko njeno oglaševanje tovrstne dejavnosti našla preko vsakomur dostopnih spletnih strani. Starši so namreč s svojimi ravnanji vzor otrokom in v kolikor bi otroka živela z materjo, ki se ukvarja s prostitucijo, obstaja velika verjetnost, da tudi sama zaideta v to dejavnost, kar pa jima ne bi bilo v korist, saj se s prostitucijo praviloma ukvarjajo osebe z družbenega dna, ki se s tem izpostavljajo različnim boleznim, ta dejavnost pa v družbi velja za sramotno in je tudi povezana z najrazličnejšimi oblikami kriminala (zloraba prostitucije, trgovina z belim blagom, kazniva dejanja v zvezi z mamili, pranjem denarja, ipd.). Zagovornik v zvezi s tem opozarjam tudi na ugotovitev švicarskega rdečega križa v njegovem poročilu z dne 30.3.2020, ki ga prilagam tej pritožbi, ki se glasi: »Doma je bilo vse v redu, dokler ni slišal, da pride mama kmalu domov.

Bilo je, kot da bi pritisnil na stikalo: izpraznil je kozarec vode preko mize pri malici, bliskovito razceftral kruh in ga vrgel na tla, jezil svojo sestro...«, iz česar je po mojem mnenju razvidno, da je [redacted] doživel veliko čustveno stisko v negativnem smislu, ko je izvedel, da pride domov [redacted]. Iz tega torej izhaja, da je pri odnosu, [redacted] do otrok nekaj zelo hudo narobe, saj ni normalno, da otrok doživi takšno stisko, ko izve, da pride mama domov. In takšni osebi, bi moral obdolženi, po izpodbijani sodbi izročiti otroka, saj mu v nasprotnem primeru po navedeni sodbi grozi zapor.

Zagovornik v zvezi s tem v spis vlagam še izjavo [redacted] v zvezi s tem ter izjavo obdolženčevega sina [redacted] ki ga ima z [redacted] in predlaga, da pritožbeno sodišče oba glede njunih izjav podrobneje zasliši.

Zagovornik v spis vlagam tudi poročilo švicarskega rdečega križa z dne 30.3.2020, iz katerega je razvidno, kakšne razmere je imela [redacted] v stanovanju, v katerem je živela sama z otrokoma (obdolženi na tem naslovu ni živel) in da nedvomno ni sposobna skrbeti niti zase, kaj šele za otroka (iz česar izhaja, da je opravilno nesposobna), saj so ji morale stanovanje čistiti predstavnice rdečega križa, nakar je postalo spet vse umazano in razmetano. Kot je razvidno iz tega poročila rdečega križa, se je [redacted] s pomočjo injekcijskih igel očitno drogirala kar v stanovanju, v katerem je živela z majhnima otrokoma in igle pustila ležati kar naokoli po stanovanju. Zagovornik v zvezi s tem, v kakšnih razmerah sta otroka živela pri [redacted] citiram nekaj ugotovitev iz navedenega poročila švicarskega rdečega križa in sicer: »...sem kmalu spet naletela na velik kaos in umazanijo.« ter: »Naletela sem na zelo dezorganizirano gospodinjstvo.« in »Vsakokrat, ko sem prišla, sem morala najprej pomiti tla. Krušne drobtine in umazanija itd. so ležali po tleh.« in »Postelje so deloma oblečen, vendar so ali so bile pri otrocih umazane in popackane. V spalnici postelja nima nikoli posteljnine. Oblečila niso pospravljena v omare. V spalnici leži vse razmetano po tleh; nisem vedela, kaj pod tem neredom je čisto ali umazano. Žal sem našla tudi (s krvjo) umazano spodnje perilo, ki leži le na tleh. Našla sem tudi igle, ki so ležale naokoli. Nekatero so bile odprte, druge še zaprte. V majhni pralnici so ležala že tedne neoprana oblečila razmetana po tleh. Ta nered nam je uspelo odpraviti, vendar je vsakokrat spet ležala kje kakšna velika kopica. Varuške smo vsakokrat napolnile boben in ga uspele tudi obesiti. V kuhinji je bilo vse umazano in vlažno, živila so bila vsa vseppek po omarah ali so ležala naokoli zunaj.«

Zagovornik v spis vlagam tudi račun švicarskega rdečega križa z dne 9.3.2022, iz katerega je razvidno, da so bile predstavnice rdečega križa v stanovanju [redacted] [redacted] tudi po 13 ur v enem dnevu, kar dokazuje, da ji je rdeči križ pazil na otroka, medtem, ko jo ni bilo doma, ker se je prostituirala. Zagovornik opozarjam, da je iz sporočila v nemščini (sporočilo s temnim ozadjem in belimi črkami), ki dokazuje korespondenco [redacted] s svojo stranko [redacted]

(to ime je navedeno na vrhu tega sporočila), razvidno, da se je [redacted] k tej stranki odpravila prostituirati z vlakom, saj se je dogovorila, da ji bo omenjeni za njeno storitev plačal 150 švicarskih frankov za pol ure ter karto za vlak (»30 min 150CHF? + Zug Karte...). To sporočilo je obdolženi vložil v sodni spis skupaj s korespondenco med [redacted], v kateri je med drugim sporočilo: »Majkemi..Ga moraš z roko not gurat hahahahah« in »Ali izplati se« + simboli bankovcev, ki letijo po zraku... Zagovornik v zvezi s tem navajam, da bi se moralo naslovno sodišče ob tem, ko je bilo iz listinske dokumentacije seznanjeno, da se obdolžena vozi prostituirati celo z vlakom, vprašati, kdo tedaj čuva majhna otroka [redacted]. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je nedopustno, da sodišče od obdolženega zahteva, da otroka vrne materi, ki se vozi prostituirati celo z vlakom, saj je jasno, da bosta otroka v takšnem primeru ogrožena.

Zagovornik menim, da je nedopustno in v nasprotju z največjo koristjo otrok, da sodišče prve stopnje od obdolženega, s pretnjo preklica pogojne obsodbe, zahteva, da otroka izroči [redacted], ki glede na zgoraj navedeno, zanj nedvomno ni sposobna skrbeti, nedopustno pa je tudi, da je sodišče prve stopnje obdolženega obsodilo, ker je otroka v skrajni sili in v skladu z načelom največje koristi otrok, ki je nad pravnomočno sodno odločbo, umaknil iz takšnega, zanj ogrožujočega okolja. Dejstvo je tudi, da se je obdolženi vrnul v Slovenijo, od koder sta bila pred tem otroka s strani matere protipravno ugrabljena, saj jima je [redacted] brez vednosti in soglasja obdolženega prijavila začasno prebivališče v Švici in tja odpeljala oba otroka brez soglasja obdolženega. Obramba pojasnjuje, da je obdolženi skupaj z [redacted] in otrokoma prišel v Slovenijo splomladi leta 2019. [redacted] se je posledično v Švici odjavila 18.6.2019 – v sodnem spisu je o tem dokaz in sicer elektronsko sporočilo upravne enote iz Interlakena v Švici. Ta dokaz je ob svojem zagovoru v spis vložil obdolženi. Oktobra ali novembra 2019 se je [redacted] sama vrnila v Švico. Tedaj je sebe in oba otroka prijavila v stanovanju v kraju [redacted]). Otroka je tedaj tam prijavila brez vedenja in privolitve [redacted] čeprav sta takrat živela v Sloveniji. Da se je [redacted] sama z otrokoma prijavila v Švici, je razvidno iz drugega elektronskega sporočila upravne enote Unterseen, ki ga je obdolženi vložil v sodni spis. Da je bila hči tedaj v Sloveniji, je razvidno iz policijskega poročila policije iz Interlakena, v katerem je navedeno, da je hči na varnem v Sloveniji. V istem poročilu je tudi razvidno, da je obdolženi [redacted] prijavil zaradi nasilja v družini (saj ga je fizično napadla). Da pa tedaj sin ni bil pri [redacted] v Švici, pa je razvidno iz izjave [redacted] ter iz priložene izjave [redacted]. Bistvo vsega tega je, da je [redacted] nezakonito in brez vedenja obdolženega prijavila oba otroka v Švico, kar dejansko pomeni, da je omenjena nezakonita sprememba začasnega bivališča otrok s strani [redacted] pomenila ugrabitev otrok s strani [redacted] in zato obdolženi, ko je pripeljal otroka v Slovenijo, ni ravnal v nasprotju z njunim

začasnim in stalnim bivališčem, saj sta imela edino zakonito stalno in začasno bivališče ves čas v Sloveniji. Obramba v zvezi s tem poudarja, da v Švici nikoli nobeden iz družine: [REDACTED], [REDACTED] ter njuna otroka, ni imel prijavljenega stalnega bivališča, saj za to tudi nobeden od njih ni nikdar izpolnjeval pogojev, glede na to, da je eden od pogojev za stalno bivališče v Švici, predhodno neprekinjeno bivanje v Švici v trajanju 10 let.

S tem, ko sodišče s svojimi postopki preprečuje, da bi obdolženi skrbel za svoja otroka pri sebi doma (saj bi mu jih odvzeli in poslali v zgoraj navedene razmere), sodišče krši načelo največje koristi otrok. Zagovornik v zvezi s tem v spis vlagam izjavo obdolženčevega sina [REDACTED] v kateri je ta zapisal: »Dragi oči pridi hitro po nas. Hočem živeti pri tebi. Nočem iti k [REDACTED] in [REDACTED]. Oni kregajo in tepejo. Hočem živeti v moji sobi. [REDACTED]« ter »I love you«. Na isti izjavi je razvidno, da je [REDACTED] narisala obdolženega ter srček. Obramba tej pritožbi prilaga tudi izjavo [REDACTED] (obdolženi zaradi dolgotrajnega nezakonitega pripora tudi te izjave ni mogel prej pridobiti), ki opisuje življenje obeh otrok od rojstva dalje in ki potrjuje navedbe obdolženega v tem postopku glede ravnanja obdolženega in [REDACTED] z otrokoma. Obramba v zvezi s tem navaja, da tudi iz zaslišanja [REDACTED] izhaja, da je [REDACTED] čuvala otroka.

V zvezi z zgornjo navedbo, da obdolženi na omenjenem naslovu ni živel, zagovornik navajam, da je [REDACTED] oba otroka na navedeni naslov nezakonito prijavila, saj za to ni imela dovoljenja obdolženega, kot očeta otrok, niti obdolženo ni bil s tem seznanjen.

Zagovornik v spis vlagam tudi dokument švicarskega rdečega križa z dne 8.10.2019 na šestih straneh, iz katerega je razvidno, da sta [REDACTED] ter [REDACTED] [REDACTED] uslužbenka centra za socialno delo, ponaredili ta dokument (z dne 8.10.2019) in sicer sta vanj z namenom, da bi lahko za nasprotno udeleženko odprli dosje (da je lahko dobila pomoč rdečega križa in da so jo lahko namestili v rejniško družino) navedli kot očeta mld. otrok nasprotne udeleženke nekega Kitajca, ki naj bi že izvajal fizično nasilje in spolno zlorabo. Iz tega je razvidno, da so postopki, ki so se v tej zadevi izvajali v Švici, neverodostojni.

Zagovornik navajam, da me je obdolženi seznanil (kar lahko omenjeni pojasni tudi v svojem zagovoru pred višjim sodiščem) da mu je znano, da nasprotna udeleženka jemlje antidepresive in da živi s svojo sodelavko prostitutko v majhni najemniški sobici, saj zaradi dolgov stanovanja ne bi mogla dobiti. Da ima [REDACTED] dolgove, prizna tudi v priloženih posnetkih. Iz tega izhaja, da nima ustreznih prostorov, kjer bi lahko skrbel za oba otroka. Iz enega od priloženih posnetkov se vidi, da spi na vzmetnici kar na tleh, okrog nje pa so neki uporabljeni robčki, s katerimi so se po prepričanju obdolženega najverjetneje brisale njene stranke. Na posnetkih je tudi razvidno, da nasprotna udeleženka zelo pogosto uživa alkohol, kadi in se kot že rečeno, tudi drogira ter da nima primernih prostorov za oba otroka (na posnetkih je med drugim razvidna

notranjost stanovanja, kjer živi [redacted]). Ob kombinaciji vsega tega z antidepressivi je jasno, da ni sposobna skrbeti za otroke, niti zase. V kolikor bi otroka živela pri nasprotni udeleženci, bi morala gledati in poslušati njeno dejavnost, obstajala pa bi tudi nevarnost, da kdo zlorabi tudi njiju, saj je, kot je znano obdolženemu (kar bo lahko pojasnil ob svojem zagovoru) svoje stranke spoznavala tudi z njima. Zagovornik tudi ponovno opozarjam, da je iz že omenjenega poročila rdečega križa mogoče zaključiti, da je [redacted] opravilno nesposobna, glede na to, da je z otrokoma živela v umazaniji in med odvrženimi injekcijskimi iglami in ji je moral rdeči križ čistiti stanovanje, glede na to, da sama tega ni bila sposobna. Dejstvo je namreč, da telesno zdrava odrasla oseba, za katero skrbi rejniška družina in ki ji mora stanovanje čistiti rdeči križ, ni opravilno sposobna, saj takšna oseba ne more sama skrbeti niti zase, kaj šele za majhna otroka. Glede na to, je nedopustno, da je sodišče obsodilo obdolženega, ker se je s svojima otrokoma, slovenskima državljanoma s stalnim bivališčem v Sloveniji, od takšne osebe vnil v Slovenijo in da od njega zahteva, da otroka vrne takšni osebi.

Dokaz (v prilogi):

- 4 x USB ključ z video posnetki in posnetki zaslona (1 x za sodišče; 1 x za nasprotno udeleženko, 1x za stranskega intervenienta)
- izjava [redacted] z dne 9.5.2022
- izjava [redacted]
- dokument švicarskega rdečega križa z dne 8.10.2019
- poročilo švicarskega rdečega križa z dne 30.3.2020
- izjava obdolženčevega sina [redacted]
- zaslišanje [redacted] (vabilo poslato na naslov: [redacted])
- zaslišanje [redacted] (vabilo poslato na naslov: [redacted])

Zagovornik predlagam, da se na obravnavo pred sodiščem druge stopnje povabijo zlasti obdolženec, njegovi zagovorniki in pa vse tiste priče, ki jih sodišče prve stopnje ni zaslišalo, kljub temu, da je obdolženi predlagal njihovo zaslišanje.

Glede kaznivih dejanj, za katera je bil obdolženi v tej zadevi obsojen, je obdolženi sam podrobno in obširno ter v večih dopolnitvah zagovorov pojasnil, da se je z otrokoma v Slovenijo odpravil, ker bi bila otroka v Švici ogrožena – da bi bila tam dejansko ogrožena, pa je v dokaznem postopku nedvomno dokazal. Zagovornik navajam, da se je imel obdolženi glede na takšno situacijo pravico z otrokoma priti v Slovenijo tudi na podlagi Konvencije OZN o otrokovih pravicah.

V zvezi s tem je potrebno udariti, da, ko se je odpravil iz Švice, v Švici še ni obstajala odločba, da mora otroka vrniti v Švico. V zvezi s tema kaznivima dejanjema je potrebno poudariti, da je obdolženi pojasnil, da je imela mati otrok, zaradi katerih se mu očita to kaznivo dejanje, že po porodu prvega skupnega

otroka, poporodno depresijo in da je poskušala s samomorom in da ni bila sposobna skrbeti za otroka. Po porodu hčere se je njeno psihično stanje poslabšalo, doživljala je histerične napade, do otrok se je obnašala kot tujec, ni kuhala, pospravljala, njena družina se jo je odrekla, pomagala je njegova mama, on pa se je obračal na pristojne službe, na socialno službo, na policijo, iskal je načine, kako bi jim pomagal – poleg tega pa je prijavil tudi nasilje v družini s strani [REDACTED] (glede na to, da se je to dejansko izvajalo). Pojasnil je, da je bila bivša partnerka enkrat na ograji mosta, da bi skočila, pa jo je potem rešil, to pa opisujejo tudi policisti. V zvezi s tem je obramba v spis vložila tudi zapisnik policije. Povedal je, da se je potem [REDACTED] poslabšalo, začela je piti, kaditi, se drogirati, jemala je kokain, postala je agresivna do otrok in njega. Otroka je puščala pri neki stari ženski. Pojasnil je, da je to trajalo do leta 2020 in da je bil on zaradi tega v takšnem stanju, da je shujšal za 20 kg. Navedel je, da nobeden ni hotel pomagati, samo njegova mama, ki je bila večino časa pri njemu v Švici. Opisal je tudi izpad [REDACTED] v avtu, ko je ponorela med vožnjo po avtocesti in hotela skočiti iz avta ter ga praskala, ko je vozil 130 km/h in ni mogel kar ustaviti. Povedal je tudi, da [REDACTED] po pet dni ni prihajala domov in da je njegovi mami rekla, da naj začne skrbeti za otroka, ker ona ne bo več skrbela zanj. Pojasnil je tudi, da so otroka v Švici premetavali po rejniških družinah in da je sin star 5 let, [REDACTED] pa je le tri mesece skrbela za njega. Povedal je, da, ko sta otroka prihajala k njemu sta bila vedno bolj zanemarjena in da so mu svetovali, naj se vrne nazaj v Slovenijo, kar je razvidno tudi iz izvedeniškega mnenja »izvedenke« (ki to ni bila), na katero se v tej sodbi sklicuje sodišče, saj je napisala, da bi bilo pametno, da se vrnejo v Slovenijo). Zagovornik v zvezi s tem pojasnjujem, da je obdolženi v spis vložil mnenje dr. [REDACTED], v katerem je ta pojasnil, da omenjena ne bi smela biti izvedenka, saj zato ni izpolnjevala pogojev. Povedal je, da je imel v Švici odvetniško pomoč, da je šel v skupino za nasilje in tudi k psihologu. O vsem tem je obramba tudi priložila pisno dokumentacijo. Pojasnil je, da je ves čas govoril, da [REDACTED] ni sposobna skrbeti za otroka in da ga niso hoteli slišati in sta bila zato otroka v instituciji. Navajal je, da je [REDACTED] otroka tepla; da jima je brez njegovega vedenja in soglasja prijavila začasno bivališče v Švici; da je [REDACTED] prijavil zaradi nasilja v družini, itd. Povedal je, da sta otroka vedno jokala, ko sta šla od njega, vlekli so ju v avto, enkrat je prišel sin ves krvav okrog ust in je ugotovil, da so mu pulili zobe in da so mu dali le en sirup za vročino in a jim je bilo vseeno. O tem sicer tudi ni bil obveščen, da bodo otroku to storili. Avgusta 2020 se je odločil, da se vrne (da otroka reši zanj ogrožujočega okolja) in pred sodiščem je začel tudi postopek, da se otroka dodelita njemu. Povedal je, da je vse poskušal v Sloveniji narediti po pravni poti, za kar si je tudi v Sloveniji vzel odvetnika. Ob svojem zaslišanju pred sodiščem je tudi povedal, da je v soboto izvedel za Konvencijo združenih narodov, glede tega, da se otroci ne vračajo v nevarno okolje. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je obdolženi pri tem mislil Konvencijo o otrokovih pravicah, ki je bila sprejeta na generalni skupščini ZN 20. novembra 1989. V zvezi s tem navajam, da se prvi odstavek 9.

člena o Konvenciji glasi: "Države pogodbenice jamčijo, da otrok ne bo proti volji staršev ločen od njih, razen, če je v skladu z veljavnim zakonom in postopki pristojne oblasti v sodnem postopku odločijo, da je takšna odločitev nujna za otrokovo korist. Takšna odločitev je lahko v določenem primeru, kot je zloraba ali zanemarjanje otroka s strani staršev, ali ko starša živita ločeno in je potrebna odločitev o otrokovem prebivališču neizogibna." V sklepu III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021, na katerega se sklicuje tožilstvo, Okrožno sodišče ni ugotavljalo, da je izročitev otrok v Švico nujna za korist otrok, temveč je o izročitvi otrok v Švico odločalo zgolj iz procesnih razlogov, kar pa je v nasprotju z omenjenim odstavkom navedene konvencije in bi morala biti na takšen način otroka izročena tja, torej v Švico, kjer bosta podvržena zanemarjanju. Glede vsega navedenega je iz opisanega razvidno, da tudi, če bi ravnanja obdolženega predstavljala zakonske znake kaznivnega dejanja odvzem mladoletne osebe, pa zagovornik menim, da niso, bi šlo pri tem za ravnanje, s katerim je obdolženi preprečil istočasno nevarnost, ki je nedvomno grozila otrokoma, če bi bila vrnjena v Švico, ki je ni bilo mogoče odvrniti drugače, zato opisano ravnanje obdolženega ni protipravno, saj je obdolženčevo ravnanje za otroka manj škodljivo, torej manjše od zla, ki je grozilo in ga je zato mogoče pravno kvalificirati kot skrajno silo po prvem ali po drugem odstavku 32. člena KZ-1. Da sta bila otroka pri materi v Švici ogrožena je razvidno tudi iz zaslišanja ██████████ v preiskavi, ki je opisala primere poskusa samomora matere otrok, poskus rezanja žil, poskus skoka z mosta in poskus skočiti pod vlak ter številne primere hudega zanemarjanja otrok in grdega ravnanja z njimi s strani matere. Zaradi njene nepazljivosti je sin odšel na cesto, zaradi česar ga je močno udarila po ustih, da mu je prebila ustrico, sin bi skoraj padel skozi okno, sina je izgubila v mestu. Obramba je v spis vložila tudi poročilo tožilstva na Ptuj ter kriminalistične policije, iz katere je razvidno, da je bila po končani kriminalistični preiskavi zoper ██████████ vložena kazenska ovadba na tožilstvo zaradi zanemarjanja otrok in surovega ravnanja, v zvezi z otrokoma, katera je obdolženi pripeljal v Slovenijo, da bi preprečil ravno to, zaradi česar je bila vložena ovadba zoper ██████████ obdolženi je v spis vložil tudi materialne dokaze, iz katerega je nedvomno razvidno, da se ██████████ ukvarja s prostitucijo.

Iz spisa je tudi nedvomno razvidno, da je ██████████ otroka udarila po obrazu in mu prebila ustrico. Iz spisa je tudi razvidno, da je omenjena poklicala ██████████, da naj pride po otroka, ker ne zdrži več z njim (dokaz za slednje je korespondenca med obdolženim in ██████████, ki jo je obdolženi predložil, ko je bila ██████████ zaslišan na glavni obravnavi). Na omenjeni obravnavi je ██████████ tudi sama priznala, da je otroka udarila.

Da je v takšnih izjemnih okoliščinah, kot so podane v tem primeru, priznavanje absolutnosti pravnomočne sodne odločbe v nasprotju z načelom največje koristi otroka, je na primer razvidno iz naslednje sodne prakse:

Vrhovno sodišče RS je v sodbi I Ips 11064/2018 z dne 15.7.2021 med drugim zapisalo:

»Sodna praksa je že obravnavala vprašanje, ali je ravnanje protipravno tudi, če storilec ni spoštoval sodne odločbe zato, da bi varoval koristi otroka. Vrhovno sodišče je v sodbi I Ips 200/2010 z dne 13. 1. 2011 zavzelo stališče, da je prav z namenom varovanja koristi otroka predvidena pravna pot urejanja razmerij staršev do otrok v primeru razveze in še posebej v primeru nesoglasij med staršema glede teh vprašanj. Zato je treba vsakršno ravnanje v nasprotju s pravnomočno odločbo oceniti kot ravnanje v nasprotju s koristmi otroka in s tem tudi kot materialno protipravno. Ustavno sodišče je v sodbi Up-383/2011-26 z dne 18. 9. 2013 ob obravnavi te zadeve menilo drugače. Presodilo je, da so k spoštovanju pravnomočnih sodnih odločb zavezani tako državni organi kot posamezniki, vendar pa ta ustavna vrednota ne more biti absolutna, kadar je treba glede na okoliščine posameznega primera dati prednost načelu največje koristi otroka zaradi spoštovanja njegovega osebnega dostojanstva in drugih človekovih pravic. Poudarilo je, da bi bilo lahko v izjemnih okoliščinah posameznega primera priznavanje absolutnosti pravnomočne sodne odločbe v nasprotju z načelom največje koristi otroka. V izjemnih okoliščinah torej lahko pride do kolizije med spoštovanjem pravnomočne sodne odločbe in načelom otrokove koristi. Kazensko sodišče mora zato v takem primeru presoditi, kateri ustavno varovani vrednoti je treba dati večjo vrednost.«

Višje sodišče v Ljubljani je v sodbi VII Kp 50140/2018 z dne 16.10.2020 med drugim zapisalo:

»V izjemnih okoliščinah lahko pride do kolizije med spoštovanjem pravnomočne sodne odločbe in načelom največje otrokove koristi. Kazensko sodišče mora v takem primeru glede na vsebino ustavno varovanih vrednot in glede na okoliščine vsakega posameznega primera presoditi, kateri ustavno varovani vrednoti je treba dati večjo vrednost. Staršu, ki je glede na okoliščine posameznega primera ravnal v otrokovo največjo korist, ni mogoče očitati protipravnega ravnanja, katerega sankcioniranju je namenjeno kaznivo dejanje iz prvega odstavka 190. člena KZ-1.«

Ustavno sodišče RS je v svoji odločbi številka UP-616/15-17 med drugim navedlo:

»Glede na navedbe pritožnice, da je ravnala v skrbi za hčerkino korist, je treba pri presoji upoštevati tudi prvi odstavek 54. člena Ustave, po katerem imajo starši pravico in dolžnost vzdrževati, izobraževati in vzgajati svoje otroke. Ta pravica se jim lahko odvzame ali omeji samo iz razlogov, ki jih zaradi varovanja otrokovih koristi določa zakon. Starši so torej tisti, ki so v prvi vrsti dolžni in upravičeni skrbeti za svoje otroke, navedene pravice in dolžnosti pa morajo izvrševati v korist otroka. Otroci po prvem odstavku 56. člena Ustave uživajo posebno varstvo in skrb, človekove pravice in temeljne svoboščine pa uživajo v

skladu s svojo starostjo in zrelostjo. S tem Ustava opozarja na medsebojno prepletenost starševske skrbi in pravic otrok. Navedene ustavne določbe je treba razlagati v povezavi z "načelom največje koristi otroka", po katerem je temelj varstva otroka njegova korist in ki zahteva, da je pri vseh dejavnostih v zvezi z otroki glavno vodilo otrokova korist. Volja otroka je v postopkih odločanja o vzgoji in varstvu otrok ter stikih eden od pomembnejših vidikov odločanja, zato je sodišče ne sme prezreti. Ustavno sodišče je že večkrat sprejelo stališče, da mora biti v postopkih, ki se nanašajo na razmerja med starši in otroki, otrok obravnavan kot subjekt, kar zlasti pomeni, da je treba otrokom, ki so glede na svojo starost in zrelost sposobni razumeti okoliščine in samostojno izjaviti svojo voljo, omogočiti, da to tudi storijo. Njihovo voljo pa je treba spoštovati, dokler je ta v skladu z načelom največje koristi otroka. Dolžnost države do posebnega varstva otrok izhaja tudi iz ratificiranih mednarodnih pogodb, zlasti iz Konvencije Združenih narodov o otrokovih pravicah (Uradni list SFRJ, št. 15/90, Akt o notifikaciji nasledstva glede konvencij Organizacije združenih narodov in konvencij, sprejetih v Mednarodni agenciji za atomsko energijo, Uradni list RS, št. 35/92, MP, št. 9/92 – v nadaljevanju KOP). KOP v 3. členu določa, da morajo biti otrokove koristi glavno vodilo pri vseh dejavnostih v zvezi z otroki, bodisi da jih vodijo državne bodisi zasebne ustanove za socialno varstvo, sodišča, upravni organi ali zakonodajna telesa. Pravico do osebnih stikov kot pravico otroka opredeljuje tretji odstavek 9. člena KOP, ki določa, da države pogodbenice spoštujejo pravico otroka, ki je ločen od enega ali od obeh staršev, da redno vzdržuje osebne stike in neposredno zvezo z obema, razen če je to v nasprotju z njegovimi koristmi. Varstvo največjih otrokovih koristi kot vodilno načelo pri presoji tovrstnih zadev upošteva tudi Evropsko sodišče za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP). V skladu z 8. členom EKČP morajo nacionalni organi najti pravično ravnovesje med interesi otroka na eni in interesi staršev na drugi strani, pri tem tehtanju pa je treba posebno težo nakloniti največjim koristim otroka, ki lahko glede na njihovo naravo in resnost pretehtajo interese staršev. Otrokova največja korist je po stališču ESČP z vidika njegovega osebnega razvoja odvisna od številnih individualnih okoliščin, še posebej od otrokove starosti in zrelosti, navzočnosti ali odsotnosti staršev ter njegovega okolja in izkušenj. Zato mora biti otrokova največja korist ovrednotena v vsakem primeru posebej. V okviru 8. člena EKČP se starš ne more sklicevati na uveljavitev takih ukrepov, ki bi škodovali otrokovemu zdravju in razvoju. Po stališču ESČP ima mladoletnik pravico, da ga ne odstranijo od enega od staršev in zadržujejo pri drugem, ki meni (ne glede na to, ali ima prav ali se moti), da ima enako ali večjo pravico do mladoletnika.«

Zagovornik bi v zvezi s tem opozoril na določilo 6. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki zagotavlja pravico do poštenega sojenja. V točki B tretjega odstavka omenjenega člena je določeno, da ima vsakdo, kdor je obdolžen kaznivnega dejanja, pravico, da zaslišuje in zahteva

zaslišanje obremenilnih prič in da doseže navzočnost in zaslišanje razbremenilnih prič ob enakih pogojih, kot veljajo za obremenilne priče. Tej določbi deloma vsebinsko ustreza določba tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije, ki obdolžencu v kazenskem postopku zagotavlja popolne enakopravnosti izvajanje dokazov v njegovo korist. Dejstvo je, da kljub večim izrecnim pisnim zahtevam obrambe, da želi biti obdolženi, ki je bil tedaj nezakonito (za kaznivo dejanje, zaradi katerega je bil v priporu, je bil oproščen) v priporu, prisoten pri zaslišanjih v preiskavi, sodišče obdolženemu ni omogočilo, da bi sodeloval v postopku preiskave, s čimer je obdolženi izgubil dragoceni čas za pripravo svoje obrambe. V kolikor obdolženi ne bi bil nezakonito v priporu in mu ne bi bila nezakonito odvzeta možnost sodelovanja v postopku, bi lahko pravočasno pridobil vse potrebne dokaze o ogroženosti otrok pri materi v Švici, zato je ta postopek glede kaznivega dejanja odvzema mladoletne osebe nujno potrebno vrniti v ponovno odločanje pred sodišče prve stopnje, v kolikor Višje sodišče za to kaznivo dejanje ne bo samo izvedlo obravnave in kolikor ne bo obdolženega že na podlagi te pritožbe oprostilo. Obdolženi namreč še vedno pridobiva dokaze, ki jih zaradi omenjenih nezakonitosti ni mogel pravočasno pridobiti.

Zagovornik navajam, da tožilstvo vse, kar navaja v pritožbi glede kvalificirane oblike kaznivega dejanja odvzema mladoletne osebe, zgolj ugiba, brez kakršnihkoli dokazov. Za razliko od tožilstva pa je obramba za dokazovanje ogroženosti otrok pri materi predložila in predlagala številne dokaze, od katerih pa jih sodišče velik del ni izvedlo. Če bi jih, bi moralo obdolženega za kaznivo dejanje odvzema mladoletne osebe oprostiti. Zagovornik namreč menim, da bi moralo sodišče obdolženega za kaznivi dejanji, za kateri je bil obsojen, oprostiti že iz razloga, ker je dejanje storil v skrajni sili, saj bi bila otroka pri materi v Švici ogrožena (ter bi jima pri tem nastala nepopravljiva škoda) in ker sodišče v primeru, ko sodna odločba ni v skladu z največjo koristjo otroka, sodne odločbe ne sme upoštevati, kar sem v tej vlogi že podrobno pojasnil.

Zagovornik ugotavljam, da se sodišče v I. točki izreka izpodbijane sodbe sklicuje tudi na odločbo KESB OBERLAND OST, v zvezi s katero zagovornik navajam, da omenjeni KESB OBERLAND OST ni sodišče, temveč je nek upravni organ, ki je pristojen zgolj za neko določeno geografsko področje v Švici in ta odločba v Republiki Sloveniji ne velja ter se zato prvostopensko sodišče v tej kazenski zadevi na to odločbo ne bi smelo sklicevati. Pritožbeno sodišče je po načelu iura novit curia dolžno poznati pravo, zato mora biti s tem seznanjeno, v kolikor pa ni, pa zagovornik predlagam, da to preveri. Omenjena odločba tudi ni bila nikdar priznana v Republiki Sloveniji. Da omenjeni KESB ni sodišče, temveč zgolj decentralizirana upravna enota v kantonu Bern, je razvidno tudi iz priložene sodbe švicarskega Zveznega sodišča z dne 23.3.2017.

III. GLEDE IZLOČITVE DOKAZOV:

Zagovorniki obdolženega menim, da bi se morali iz spisa izločiti naslednji dokazi:

- 1.) Zapisniki o izjavah vseh v preiskavi zaslišanih prič (razen ██████████ ██████████) saj so bile bile vse te izjave pridobljene s kršitvijo obdolženčeve pravice do poštenega sojenja po 6. členu Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin ter s kršitvijo tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije. Zagovornik navajamo, da določba 6. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin zagotavlja pravico do poštenega sojenja. V točki b) tretjega odstavka omenjenega člena je določeno, da ima vsakdo, kdor je obdolžen kaznivega dejanja, pravico, da zaslišuje in zahteva zaslišanje obremenilnih prič in da doseže navzočnost in zaslišanje razbremenilnih prič ob enakih pogojih, kot veljajo za obremenilne priče. Tej določbi deloma vsebinsko ustreza določba tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije, ki obdolžencu v kazenskem postopku zagotavlja, ob popolni enakopravnosti, izvajanje dokazov v njegovo korist. Za uresničevanje pravice do poštenega sojenja je bistveno, da ima obdolženec, zoper katerega je uveden kazenski postopek, ustrezne in zadostne možnosti, da se opredeli oziroma zavzame stališče, tako glede dejanskih kot glede pravnih vidikov zadeve, in da v razmerju do nasprotne strani ni zapostavljen. Glede na to, da obdolženemu v tej zadevi, kljub njegovim izrecnim zahtevam (kar je razvidno iz številnih vlog njegovih zagovornikov v zvezi s tem, ki se nahajajo v sodnem spisu) ² ni bilo omogočeno, da prisostvuje zaslišanju prič in da na sploh sodeluje

² Sicer je bila tudi izjava te priče pridobljena ob enakih kršitvah pravic obdolženega, kot ostale izjave, vendar glede na to, da je bila to edina s strani obrambe predlagana priča, ki jo je sodišče sploh zaslišalo, obramba izločitve izjave te priče iz spisa ne predlaga.

³ V vlogi z dne 17.3.2021, ki ima že v naslovu navedeno: »Zahteva, da se obdolženemu omogoči prisotnost pri zaslišanju vseh prič«, smo zagovorniki že v prvem stavku izrecno navedli: »Zagovorniki zahtevamo, da se obdolženemu omogoči prisotnost pri zaslišanju vseh prič v tej zadevi...«. V vlogi z dne 8.4.2021, ki ima že v I. točki naslova navedeno: »Ponovni predlog, da se obdolženemu omogoči sodelovanje pri zaslišanju prič...« smo v I. točki na drugi strani zapisali: »Kot smo zagovorniki navedli že v naši vlogi z dne 17.3.2021 obdolženi želi biti prisoten pri zaslišanju vseh prič in jim želi postavljati vprašanja. Obdolženi nam je v zvezi s tem danes po telefonu sporočil, da bi želel tudi vsem pričam, ki so bile v tej zadevi zaslišane brez njegove navzočnosti, postavljati vprašanja, zato predlagamo, da se te priče ponovno zaslišijo ob prisotnosti obdolženega, ki naj se mu prej posredujejo prepisi zvočnih posnetkov njihovih zaslišanj.« V vlogi z dne 15.4.2021, ki ima že kot podnaslov na prvi strani navedeno: »ponovna zahteva obdolženega, da je prisoten pri zaslišanju vseh prič...« smo v drugem odstavku v zvezi s tem navedli: »Obdolženi je že v vlogi svojih zagovornikov z dne 17.3.2021 preko zagovornikov podal zahtevo, da se mu omogoči prisotnost pri

dne 15.4.2021 izrecno zahteval, da se njegov zagovor snema, tako, kot so se snemale izjave zanj obremenilnih prič, saj meni, da če se delajo zgolj povzetki njegovega zagovora, se določene pomembne podrobnosti izpustijo. Zagovornik v zvezi s tem menim, da ni v skladu s pravico do poštenega sojenja, če se izjave za obdolženega obremenilnih prič snemajo in se tako v spisu nahajajo v celoti, iz njegovega zagovora pa se delajo zgolj povzetki. Zato je torej obdolženi želel, da se ga tudi glede tega obravnava enako. Ker se omenjeno ni upoštevalo, zagovornik menim, da je potrebno izjave prič v preiskavi, ki so bile v nasprotju z obdolženčev izrecno zahtevo po prisotnosti pri zaslišanju prič, zaslišane brez njegove prisotnosti izločiti iz spisa, saj so bili iz tega razloga ti dokazi pridobljeni nezakonito, ob kršenju obdolženčeve pravice do poštenega sojenja.

Zagovornik v zvezi z zgoraj navedenim ponovno opozarjam, da je Višje sodišče v Ljubljani v 8. točki obrazložitve izpodbijanega sklepa tudi samo zapisalo sledečo ugotovitev: »Podatki spisa potrjujejo pritožbene očitke, da je zagovornica⁹ preiskovalni sodnici večkrat (dne 17.3., 8.4. in 15.4.2021) podala zahtevo obdolženca, da želi biti prisoten pri zaslišanju vseh prič, dejansko pa mu je bilo to omogočeno le na zaslišanju [redacted] pri čemer razlogi za takšno postopanje preiskovalne sodnice iz spisa izrecno niso razvidni.« Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je res, da razlogi preiskovalne sodnice za takšno postopanje iz spisa niso razvidni, saj tudi niso mogli biti razvidni, ker upravičenih razlogov za to ni, temveč je šlo za zavestno kršenje pravice obdolženega do poštenega sojenja, saj je obdolženi že pred zaslišanjem prič v preiskavi preko svojih zagovornikov izrecno s pisno vlogo zahteval, da je prisoten pri zaslišanju vseh prič v tej zadevi. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je povsem zgrešena navedba Višjega sodišča v 8. točki izpodbijanega sklepa, kjer Višje sodišče navaja, da je iz zapisnikov o zaslišanju prič razvidno, da prisotni zagovornik, kljub pisnim zahtevam, pri navzočnosti obdolženca niti ni izrecno vztrajal – v zvezi s tem navajam, da zadostuje ena pisna zahteva zagovornika, da je lahko sodišču jasno, kaj želi obramba in da obrambi ni potrebno štrikrat ponoviti iste zahteve, da jo bo sodišče upoštevalo. Sicer pa bi sodišču moral biti znan način poslovanja ZPKZ na Povšetovi, kjer se je v priporu nahajal obdolženi in sicer, da ne morejo takoj, ko bi nekdo želel, pripeljati obdolženega na sodišče, saj za to nimajo ustreznega kadra

⁹ s tem pa izrecno zahteva, da se njegov zagovor snema, tako, kot so se snemale izjave zanj obremenilnih prič, saj meni, da če se delajo zgolj povzetki njegovega zagovora, se določene pomembne podrobnosti izpustijo. Obdolženi v zvezi s tem meni, da ni v skladu s pravico do poštenega sojenja, če se izjave zanj obremenilnih prič snemajo in se tako v spisu nahajajo v celoti, iz njegovega zagovora pa se delajo zgolj povzetki. Želi torej, da se ga tudi glede tega obravnava enako.«

⁹ S tem je mislilo Odvetniško družbo Grošelj, o.p., d.o.o.

in je treba takšne privedbe v naprej naročiti, pa še v takšnih primerih zaradi pomanjkanja kadra dostikrat niso realizirane. Poleg tega bi moral biti sodišču znan način poslovanja sodišča v postopku preiskave, kjer se predlogi obrambe ne dajejo na zapisnik, kot je to na glavnih obravnava, temveč se sodišču pošiljajo v pisnih vlogah, kot je bilo v tej zadevi s strani obrambe tudi storjeno.

Zagovornik nadalje ugotavljam, da Višje sodišče v Ljubljani v sklepu opr. št. I Kp 12082/2021 z dne 26.5.2021 (s katerim je odločalo o pritožbi zagovornika zoper sklep o podalšanju pripora) z dne v 9. točki obrazložitve izpodbijanega sklepa navaja, da pritožnica pravilno izpostavlja določbo tretjega odstavka 6. člena Evropske konvencije o človekovih pravicah, ki v okviru pravice do poštenega sojenja določa, da ima vsakdo, kdor je obdolžen kaznivnega dejanja, pravico, da zaslišuje in zahteva zaslišanje obremenitvenih prič, kar obdolžencu tekom preiskave dejansko ni bilo omogočeno. V zvezi z navedbo Višjega sodišča v istem odstavku obrazložitve, da bo lahko obdolženi svojo pravico do postavljanja vprašanj pričam udeležil na glavni obravnavi in da bo lahko na glavni obravnavi dopolnil svoj zagovor, zagovornik opozarjam, da izjave prič v preiskavi vplivajo na vsebino obtožnice in njeno pravnomočnost, torej, da je sploh prišlo do sojenja v tej zadevi, saj obtožnica temelji večinoma na teh izjavah, poleg tega pa bodo ostale v sodnem spisu in jih na drug način kot z izločitvijo iz sodnega spisa ni več mogoče spremeniti ali odpraviti, zato mu je potrebno v okviru pravice do poštenega sojenja tudi glede zaslišanja prič v preiskavi in glede pravice obdolženega, da v preiskavi dopolni svoj zagovor, kar oboje ima neposreden vpliv na odločitev sodišča o podalšanju pripora, kakor tudi na vsebino obtožnice omogočiti (zlasti še ob njegovi predhodni izrečni zahtevi, kot je bilo to v tem postopku) vse pravice, ki izhajajo iz omenjene pravice – torej, da ima pravico, da tudi v postopku preiskave zaslišuje priče in da lahko, kadarkoli želi, dopolni svoj zagovor. Nedopustno je namreč in v nasprotju z evropskimi civilizacijskimi standardi, da obdolženemu, kljub njegovi predhodni izrečni zahtevi, ni omogočeno sodelovati v kazenskem postopku v fazi, od katere je odvisno, ali mu bo pripor podalšan ali ne (ter ali bi obtožnica postala pravnomočna in bo s tem izpostavljen sojenju – s čimer mu je odvzeta možnost, da bi se zanj kazenski postopek zanj zaključil že po končani preiskavi), s tem, da je lahko na takšen način (torej po vložitvi obtožnice) v priporu dve (!) leti. Nedopustno je namreč, da se lahko obdolženega za dve leti pošlje v pripor, ne da bi se mu pred tem, kljub njegovi izrečni zahtevi, da bi želel sodelovati v postopku, sploh omogočilo priti na sodišče (razen privedbe k preiskovalnemu sodniku ob odločanju o odreditvi pripora) in sodelovati v postopku (podati dopolnitev zagovora, postavljati vprašanja pričam), od

katerega je odvisna odločitev sodišča o podaljšanju (ali morda odpravi) pripora. Glede na to, da v tej zadevi obtožnica in s tem tudi predlog za podaljšanje pripora, temelji večinoma na izjavah prič v preiskavi, pri zaslišanju katerih sodišče obdolženemu, kljub njegovi izrecni zahtevi ni dopustilo sodelovati ter na postopku preiskave, v katerem mu, kljub izrecni zahtevi ni omogočilo niti, da po tistem, ko je v miru proučil procesno gradivo in se v miru posvetoval z zagovornikom ter preko zagovornika pridobil dokaze, ki bi mu bili lahko v korist (kar seveda ob prvem zagovoru, ko je bil priveden k preiskovalni sodnici, ni bilo možno) dopolni svoj zagovor, je jasno, da imamo pri opisanem načinu vodenja preiskave ter pri izdaji izpodbijanih sklepov opraviti s šolskim primerom kršenja pravice do poštenega sojenja, saj opisana ravnanja nedvomno vsebujejo vse elemente kršitve omenjene pravice po 6. členu Evropske konvencije o človekovih pravicah in s tem tudi tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije.

Glede na vse navedeno, je torej potrebno zapisnike o zaslišanjih prič iz preiskave, pri katerih zaslišanju obdolženemu, kljub njegovi (po zagovorniku) predhodni večkratni pisni zahtevi ni bilo omogočeno sodelovati, izločiti iz sodnega spisa, posledično pa je potrebno iz spisa izločiti tudi celotno obtožnico, saj temelji na nedovoljenih dokazih in sicer na zapisnikih o zaslišanju prič v preiskavi, ki so bile, kljub njegovi izrecni zahtevi za prisotnost pri njihovem zaslišanju, zaslišane brez navzočnosti obdolženega.

- 2.) Zagovornik navajam, da bi se morali iz spisa izločiti tudi zapisniki o hišnih preiskavah vseh prostorov in vozil, pri katerih ni bil prisoten njihov lastnik, torej o vseh hišnih preiskavah, ki so se v tej zadevi opravile v vozilih in v stanovanjih v Zagorju ob Savi. Posledično je potrebno iz spisa izločiti tudi vse dokaze, ki temeljijo na teh dokazih. Prvi odstavek 216. člena KZ-1 se namreč glasi: »Pri hišni preiskavi ima pravico biti navzoč tisti, čigar stanovanje ali prostor se preiskujejo ali njegov zastopnik.« Zagovornik v zvezi s tem navajamo, da je Ustavno sodišče RS v sklepu U-I-144/19-20 z dne 9.10.2019 zavzelo naslednje stališče: »Hišna preiskava po ustaljeni ustavnosodni presoji pomeni hud poseg v pravico do prostorske zasebnosti iz prvega odstavka 36. člena Ustave. Pogoje za omejitev te pravice vsebujejo nadaljnji odstavki omenjenega člena, po katerih ne sme nihče brez odločbe sodišča proti volji stanovalca vstopiti v tuje stanovanje ali v druge tuje prostore, niti jih ne sme preiskovati (drugi odstavek). Pri preiskavi ima pravico biti navzoč tisti, čigar stanovanje ali prostori se preiskujejo, ali njegov zastopnik (tretji odstavek). Preiskava se (Odločba Ustavnega sodišča št. Up-1006/13 z dne 9. 6. 2016 (Uradni list RS, št. 51/16, in OdlUS XXI, 34) sme opraviti samo v navzočnosti dveh prič (četrti odstavek). Zadnji, peti odstavek opredeljuje pogoje, pod katerimi sme

uradna oseba opraviti preiskavo brez odločbe sodišča in izjemoma brez navzočnosti prič. Z novo drugo povedjo prvega odstavka 216. člena ZKP je za primer, če tisti, čigar stanovanje ali prostor se preiskuje, ali njegov zastopnik ni dosegljiv, predpisano, da mu sodišče postavi pooblaščenca po uradni dolžnosti izmed odvetnikov, hišno preiskavo pa opravi preiskovalni sodnik. Izpodbijana določba omogoča pregledovanje zasebnih prostorov brez navzočnosti osebe, katere stanovanje se preiskuje oziroma brez navzočnosti njenega zastopnika, kar že samo po sebi pomeni težko popravljivo posledico, ki stopnjuje invazivnost posega v pravico do prostorske zasebnosti. Zato bi po oceni Ustavnega sodišča izvrševanje izpodbijane določbe lahko povzročilo težko popravljive škodljive posledice, če bi se izkazalo, da je določba v neskladju z Ustavo.«

V zvezi z navedbo sodišča v izpodbijani sodbi, da naj bi iz sodne odredbe izhajalo, da je obdolženi uporabnik obeh prostorov, zagovornik navajam, da v sodnem spisu ne obstoji noben dokaz, da naj bi bil [REDACTED] uporabnik stanovanja na naslovu [REDACTED] – ravno nasprotno, sodišče že v izpodbijani sodbi samo priznava da je imel obdolženi prijavljeno stalno prebivališče na naslovu [REDACTED]. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da sem v spis vložil dokumentacijo – potrdila upravne enote o bivališčih obdolženega, iz katerega je razvidno, da ni nikdar prebival na naslovu [REDACTED] Zagorje ob Savi. Zagovornik nadalje navajam, da pri hišni preiskavi na naslovu [REDACTED] Zagorje ob Savi niso bili najdeni nobeni osebni predmeti obdolženega, ki jih tekoče uporablja, kar dokazuje, da v tem stanovanju ni bival. Zagovornik navajam, da hišna preiskava ne postane zakonita, če na zapisniku o hišni preiskavi nihče ne ugovarja njeni zakonitosti, saj ima obramba še v postopku pred sodiščem pravico predlagati izločitev zapisnika hišne preiskave, ki ni bila zakonita in zagovornik obdolženega sem v tem postopku to pravočasno predlagal. V zvezi s sklicevanjem sodišča v izpodbijani sodbi na dikcijo, da ima pri hišni preiskavi pravico biti navzoč »tisti, čigar stanovanje se preiskuje«, zagovornik navajam, da glede hišne preiskave na naslovu [REDACTED] [REDACTED] obdolženi nedvomno ni bil »tisti, čigar stanovanje se preiskuje«, saj to ni bilo njegovo stanovanje in ga ni uporabljal, tam ni živel in tam ni bil prijavljen – če sodišče meni, da obstoji kakšen dokaz o nasprotnem, naj ga navede – takšnega dokaza namreč ni.

- 3.) Zagovornik nadalje menim, da bi se morali iz spisa izločiti zapisniki o zasegu mobilnih telefonov obdolženega, saj se odredba o hišni preiskavi nanje ne nanaša. Zagovornik ugotavljam, da sem predlog za izločitev teh dokazov pred sodiščem prve stopnje podal s pisno vlogo z dne 16.6.2021, vendar se sodišče o tem mojem predlogu v obrazložitvi izpodbijane sodbe ni izreklo, kar je absolutna bistvena kršitev določb postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP.

- 4.) Zagovornik nadalje menim, da bi se moral iz spisa izločiti tudi zapisnik o preiskavi vozila, za katerega je obdolženi predložil prodajno pogodbo, iz katere je razvidno, da v času hišne preiskave vozila ni bilo več njegovo. Poleg tega je obramba v spis vložila tudi pisno izjavo priče [REDACTED] iz katere je razvidno, da je to vozilo od obdolženega kupila 11.11.2020. Zagovornik menim, da je napačno stališče sodišča prve stopnje, da nikakor ne more s strani obdolženca predložena pogodba vplivati na zakonitost odrejene in izvedene hišne preiskave, saj naj bi se po stališču sodišča zakonitost hišne preiskave presojala z vidika, ki ga je imel preiskovalni sodnik takrat ob odločanju na voljo – zagovornik v zvezi s tem navajam, da bi bila po takšnem stališču sodišča hišna preiskava, ki bi jo dosegli organi pregona na način, da bi sodišču posredovali napačne podatke, in tako zavedli preiskovalnega sodnika, da izda odredbo za hišno preiskavo zakonita. Takšno stališče sodišča bi odprlo organom pregona prosto pot, da bi lahko dosegli izdajo odredbe o hišni preiskavi katerihkoli prostorov, tudi če za to ne bi obstajala dejanska in pravna podlaga, saj bi si lahko enostavno izmislili, da je na primer določeno vozilo od osumljenca, tudi če ne bi bilo, v kolikor pa bi se kasneje izkazalo, da to ne drži, pa to, glede na stališče sodišča prve stopnje, ne bi bil noben problem, saj naj bi bilo za zakonitost hišne preiskave relevantno samo to, kar so preiskovalnemu sodniku navedli organi pregona pred izdajo odredbe o hišni preiskavi, ne glede na to, če je bilo to res ali ne. Takšno stališče je seveda pravno zmotno, zato je potrebno upoštevati pogodbo, s katero je obdolženi dokazal, da v času hišne preiskave ni bil lastnik vozila, ki se je preiskovalo in je posledično potrebno zapisnik o tej hišni preiskavi in vse ostale, na podlagi te hišne preiskave pridobljene dokaze, izločiti iz spisa.

IV. GLEDE POOBLAŠČENCA MLADOLETNIH OŠKODOVANČEV:

Zagovornik ugotavljam, da ne more biti dvoma, da je šlo v primeru, ko je bil odvetnik Verbajs istočasno pooblaščenec matere v postopku za dodelitev otrok v varstvo in vzgojo ter v postopku izročitve otrok materi v Švico po Haaški konvenciji, hkrati pa tudi pooblaščenec mladoletnih oškodovancev v tem kazenskem postopku za kolizijo interesov, zaradi česar bi moral biti v tem postopku razrešen. Dejstvo je, da ker je omenjeni odvetnik v navedenih dveh civilnih postopkih po pooblastilu [REDACTED] zastopal [REDACTED] v kazenskem postopku, ni mogel nevtralnno in zgolj v korist mld. otrok zastopati mld. otrok, saj bi v primeru, da bi ugotovil, da so v kazenskem postopku koristi otrok v nasprotju z zahtevami matere v navedenih dveh civilnih postopkih in bi v kazenskem postopku ravnal v korist otrok, ki bi bile v nasprotju z zahtevami matere v omenjenih dveh civilnih postopkih, prišel v nasprotje s tem, k čemur bi se prizadeval v civilnih postopkih, kar je šolski primer kolizije interesov. Lepši primer kolizije interesov si je že težko zamisliti. Od takšnega pooblaščenca (ki si

torej v civilnih postopkih prizadeva, da bi bila otroka dodeljena materi) tako ni mogoče utemeljeno pričakovati, da bo v kazenskem postopku zastopal zgolj koristi otrok, saj je logično, da v primeru, če bi bili interesi otrok v kazenskem postopku v nasprotju z željami in zahtevami matere v civilnih postopkih, poskušal zadevo speljati v korist matere otrok. To se je v tem postopku tudi izkazalo, saj so bila vsa dejanja pooblaščenca mld. otrok v tej zadevi skladna z željami in zahtevami matere in ves čas usmerjena zoper obdolženega. Omenjenega pooblaščenca tako ni motilo, da je dokazni postopek pokazal, da se mati otrok dokazano prostituira; da je bila s strani policije po končani kriminalistični preiskavi ovadena zaradi kaznivega dejanja zanemarjanja mladoletne osebe in surovega ravnanja; da je sama priznala, da je udarila otroka; itd., saj je ves čas postopka stal na enakem stališču, kot mati. To je na primer razvidno tudi iz tega, da ni podal nobenih dokaznih predlogov v smeri, da bi se raziskale okoliščine, ki so kazale na to, da bi bila lahko otroka pri materi ogrožena, ipd. Dejstvo je, da obdolženi v tej zadevi ni kar na pamet govoril, da bi bila otroka pri materi ogrožena, saj je za te svoje trditve predlagal in tudi predložil številne dokaze. Če tožilstvo v obtožnici otroka opredeli kot oškodovanca, to zgolj zato še ne pomeni, da sta dejansko oškodovanca, kot to zmotno meni sodišče v izpodbijani sodbi, saj je to v dokaznem postopku šele potrebno dokazati. Oškodovanca bosta namreč šele, če bo obdolženi za kaznivo dejanje na njuno škodo pravnomočno obsojen. Zato je stališče sodišča v izpodbijani sodbi, da sta otroka glede na obtožbo, v položaju do obdolženca na njegovi nasprotni strani, v nasprotju z domnevo nedolžnosti. Ker je glede na navedeno obrazložitev, sodišče očitno ves čas postopka štelo, da sta otroka v postopku na nasprotni strani kot obdolženec, je s tem ravnalo v nasprotju z domnevo nedolžnosti in je bilo torej pristransko, s čimer je obdolženemu ponovno kršilo pravico do poštenega sojenja. Ker je sodišče zmotno menilo, da sta otroka obdolženemu nasprotni stranki, ni videlo ovir, da ju zastopa odvetnik, ki je dejansko v civilnih postopkih glede istih otrok zastopal mati otrok proti obdolženemu, s čimer je izkrivilo celotni postopek v škodo otrok in obdolženega. Dejstvo je namreč, da če bi imela otroka nevtralnega pooblaščenca, bi si ta prizadeval, da se ugotovi, ali sta bila morda otroka pri materi v Švici dejansko ogrožena (kar na primer izhaja iz že omenjenega poročila švicarskega rdečega križa, ki ga obramba prilaga tej pritožbi) in ali je dejansko v korist otrok, da se obdolženega obsodi in se otroka izroči materi v Švico, kjer se ta ukvarja s prostitucijo in drogira ter ni sposobna skrbeti niti zase, niti za otroka, ali pa bi bilo morda za otroka bolje, da se očeta oprosti, ker je želel zgolj zaščititi otroka pred vsem, kar ju je in bi ju ogrožalo pri materi v Švici. Tako je na primer ravnal pooblaščenec otrok, odvetnik [REDACTED]. Da je diametralna razlika, v interesu koga si prizadeva posamezen pooblaščenec otrok, je jasno razvidno tudi iz navedb obeh pooblaščenecv otrok v tem postopku in sicer odvetnika Verbajsa in Čeča, kar je še dodaten dokaz, da oseba, ki v civilnem postopku glede otrok zastopa mati otrok zoper očeta otrok, v kazenskem postopku zoper očeta zaradi

kaznivega dejanja, ki je predmet tega postopka ne sme biti pooblaščenec otrok, saj gre v takšnem primeru nedvomno za kolizijo interesov, na kar je sam obdolženi opozarjal ves čas postopka in ga sodišče tudi glede tega ni upoštevalo, čeprav za sam postopek ne bi predstavljalo nobenega problema omenjenega pooblaščenca, ko je obdolženi osebno na to opozoril, razrešiti in postaviti nevtralnega pooblaščenca.

Zagovornik opozarjam, da je tudi iz dopisa Varuha človekovih pravic z dne 3.11.2021 razvidno, da ima ta pomisleke, ali in če, v kolikšni meri je bilo pri odločitvi o zavrnitvi predloga obdolženega za postavitev drugega pooblaščenca mladoletnim otrokom, presojen tudi morebiten obstoj nasprotja interesov mladoletnih oškodovancev in njune matere.

Ugotovitve iz navedenega dopisa Varuha, ki ga je obdolženi že vložil v spis v tej zadevi, so sledeče:

»Spoštovani,

Varuh človekovih pravic Republike Slovenije (v nadaljevanju: Varuh) obravnava pobudo g. ██████████ obtoženca v kazenskem postopku naslovnega sodišča IV K 12082/2021, v katerem mu je bil odrejen pripor, ki jo je z njegovim soglasjem podal zagovornik mag. ██████████. Kot nas je seznanil pobudnik, zastopa oškodovance (njegove mladoletne otroke) v kazenskem postopku (t)isti odvetnik, ki je sicer pooblaščenec njegove bivše partnerke še v drugih sodnih postopkih (v civilnem postopku Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 in II N 118/2021), kot tudi v postopku obravnavanja kazenske ovadbe, ki jo je pobudnik podal proti bivši partnerki. Že na predobravnavnem naroku 16. 6. 2021 je pobudnik podal pripombo, da ne razume, kako je lahko hkrati zastopnik njegovih otrok in »zagovornik« njegove bivše partnerke isti odvetnik. Nato pa je z vlogo zagovornika z dne 5. 10. 2021 znova opozoril, da odvetnik, ki zastopa mladoletna otroka obdolženca, ne more biti isti odvetnik, ki nasproti obdolžencu (pobudniku) zastopa njegovo bivšo partnerko še v drugih sodnih postopkih in v postopku obravnavanja že omenjene kazenske ovadbe. Sodišče je ob tem zaprosil, da se postavi otrokom pooblaščenec, ki je nevtralen, ki torej ni ne na strani pobudnika in ne strani njegove bivše partnerke. Za postavitev zagovornika otrok v kazenskem postopku se je s posebno vlogo zagovornik pobudnika obrnil tudi na Varuha, ki takšne pristojnosti sicer nima, poleg tega pa tudi niso izpolnjeni pogoji za postavitev zagovornika po določba Zakona o varuhu človekovih pravic – ZVarCP (Uradni list RS, št. 69/17 - uradno prečiščeno besedilo).

Zagovornik pobudnika je Varuha obvestil, da je Okrožno sodišče v Ljubljani na naroku 19. 10. 2021 sprejelo sklep, da se predlog zagovornika za razrešitev pooblaščenca mladoletnih oškodovancev in postavitev novega zavrne. Svojo odločitev je sodišče utemeljilo s tem, da dejstvo, da je pooblaščenec mladoletnih

oškodovancev isti kot pooblaščenec njune matere, ne posega v obdolženčevo pravico do obrambe, saj se obtoženec brani pred očitki tožilstva na podlagi obtožnice, medtem ko je naloga pooblaščenca predvsem varovati pravice mladoletnih oškodovancev, še posebej med zaslišanjem in uveljavljanjem premoženjskopравnega zahtevka. Ta pravica pa naj s tem ne bi bila okrnjena. Ker gre za procesni sklep, ga bo mogoče izpodbijati šele v morebitni pritožbi zoper končno sodbo.

Varuhu niso poznane vse okoliščine predmetnega kazenskega postopka, tako tudi ne ve, ali je za zastopanje mladoletnih oškodovancev odvetnika pooblastila njuna mati, ali jim ga je morda postavilo sodišče samo skladno z določbami tretjega odstavka 65. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP). Iz zapisnika o naroku glavne obravnave z dne 19. 10. 2021 pa ne razberemo, da bi sodišče ob sprejemu omenjenega sklepa ugotavljalo tudi, ali so interesi mladoletnih otrok obdolženca morda kakorkoli v koliziji z interesi njegove bivše partnerke. Kot lahko razberemo se je sodišče pri svoji odločitvi o zavrnitvi predloga za postavitev drugega pooblaščenca omejilo predvsem na obdolženčevo pravico do obrambe. Glede na vlogo, ki jo ima pooblaščenec mladoletnega oškodovanca, to je varovanje (zgolj) njegovih interesov ima Varuh zato pomisleke, ali in če, v kolikšni meri je bilo pri tej odločitvi presojen tudi morebiten obstoj nasprotja interesov mladoletnih oškodovancev in njune matere.

Varuh s to intervencijo ne želi kakorkoli vplivati na potek ali vodenje kazenskega postopka, saj se zavedamo, da je to v izključni pristojnosti sodišča, ki je pri svojem odločanju vezano (le) na ustavo in zakon. V skladu s 25. členom Zakona o varuhu človekovih pravic (ZVarCP) želimo le v vlogi *amicus curiae* sodišče dodatno opozoriti na potrebno pozornost tudi pri presoji morebitnega obstoja nasprotja interesov mladoletnih oškodovancev in njune matere oziroma presoji, kaj je v interesu samih mladoletnih oškodovancev.

Varuh zato na podlagi 7. člena v zvezi s 25. členom ZVarCP predlaga, da sodišče v obzir vzame tudi zgoraj izpostavljene okoliščine. «

Ker je v tem postopku oba otroka zastopal pooblaščenec, pri katerem je obstajala kolizija interesov, sodišče pa tega pooblaščenca (odvetnika Verbajsa), kljub izrecnim zahtevam obdolženega, ni razrešilo, je sodišče s tem storilo bistveno kršitev določb postopka po drugem odstavku 371. člena ZKP, ki se glasi:

»Bistvena kršitev določb kazenskega postopka je podana tudi, če sodišče med pripravo glavne obravnave ali med glavno obravnavo ali pri izdaji sodbe ni uporabilo kakšne določbe tega zakona ali jo je uporabilo nepravilno ali če je na glavni obravnavi prekršilo pravice obrambe, pa je to vplivalo ali moglo vplivati na zakonitost in pravilnost sodbe. «,

zaradi česar je bil celoten kazenski postopek pred sodiščem prve stopnje nezakonit in je sodbo potrebno razveljaviti tudi iz tega razloga.

Dejstvo je namreč, da je omenjeni pooblaščenec ves čas postopka ravnal zgolj v korist matere in se s koristmi otrok ni ukvarjal, zato je avtomatično ves čas deloval enako kot tožilstvo in ves čas v nasprotju z obdolženim, kar je vplivalo je moglo vplivati na zakonitost in pravilnost sodbe. Če bi namreč omenjeni pooblaščenec deloval nepristransko in zgolj v korist otrok, bi si na primer, enako kot obdolženi, prizadeval, da sodišče od Okrožnega sodišča na Ptuju pridobi kazensko ovadbo (z vsemi prilogami) zoper ██████████ zaradi že omenjenega kaznivega dejanja na škodo otrok, saj bi vsekakor bilo v korist otrok – ko pa bi sodišče pridobilo to dokumentacijo, pa mu ne bi preostalo drugega, kot da obdolženega oprusti tudi glede kaznivih dejanj, za kateri je bil v tem postopku obsojen, saj bi se s tem dokazalo, da je ravnal v skrajni sili in v skladu z načelom največje koristi otrok.

S tem, ko sodišče ni upoštevalo utemeljenih in upravičenih zahtev obdolženega, da razreši pooblaščenca otrok, pri katerem je obstajala kolizija interesov, je tudi s tem obdolženemu kršilo pravico do poštenega sojenja.

V. GLEDE OBSODILNEGA DELA SODBE

Zagovornik ugotavljam, da se je sodišče v tej zadevi zgolj formalistično ukvarjalo s tem, po katerih vse odločbah naj bi bil obdolženi dolžan vrniti otroka materi v Švico, povsem pa je spregledalo poglobitno načelo, ki velja v tovrstnih postopkih, to je načelo največje koristi otroka. V izjemnih okoliščinah, kakršen je obravnavani primer, namreč lahko pride do kolizije med spoštovanjem pravnomočne sodne odločbe in načelom največje otrokove koristi. Kazensko sodišče mora v takem primeru glede na vsebino ustavno varovanih vrednot in glede na okoliščine vsakega posameznega primera presoditi, kateri ustavno varovani vrednoti je treba dati večjo vrednost. Zagovornik ugotavljam, da sodišče tega tehtanja v tej zadevi ni opravilo, čeprav bi ga moralo, zato je s tem zagrešilo bistveno kršitev določb postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP, kar je tudi razlog, da je potrebno izpodbijano sodbo razveljaviti. Več o tem načelu sem zagovornik navedel že v II. točki te pritožbe.

V zvezi z navedbo sodišča, da ni ugotovilo skrajne sile, zagovornik navajam, da sodišče v zvezi s tem niti ni izvedlo bistvenih dokazov, ki jih je v zvezi s tem predlagala obramba. V kolikor bi te dokaze izvedlo, bi bila skrajna sila nedvomno dokazana. Obramba v zvezi s tem meni, da je nedopustno, da sodišče, kljub dokaznemu predlogu obrambe, ni pridobilo niti kazenske ovadbe s prilogami, ki jo je v zvezi s kaznivim dejanjem zanemarjana otrok in surovega ravnanja po končani kriminalistični preiskavi zoper ██████████ vložila policija. Nedopustno je namreč, da ob sklicevanju obdolženega na skrajno silo (in sicer na ogroženost otrok s strani matere), sodišča omenjena kazenska ovadba sploh ni zanimala, čeprav že vložitev takšne kazenske ovadbe (ki jo na tožilstvo ni vložil obdolženi, temveč kriminalistična policija po končani kriminalistični preiskavi !) dokazuje skrajno silo. Zagovornik navajam, da je bilo obdolženemu iz razloga,

ker je bil nezakonito v priporu (zaradi kaznivih dejanj, za katera je bil pozneje oproščen) onemogočenje zbiranje dokazov za njegovo obrambo (poleg tega pa mu s strani sodišča nezakonito tudi ni bilo omogočeno sodelovanje v postopku preiskave), zato se je pri njem zbiranje dokazov za njegovo obrambo temu primerno zavleklo, zaradi česar je določene dokaze pridobil šele sedaj, nekateri pa mu iz razloga, ker mu sodišče preprečuje pridobivanje dokazov v njegovo korist, še vedno ni uspelo pridobiti (zagovornik sem tako na primer že z dvema vlogama in sicer z dne 1.2.2022 in z dne 21.6.2022 zaprosil naslovno sodišče, da obdolženemu vrne zasežena telefona, pa sodišče o tem še vedno ni odločilo in obdolženemu telefonov ni vrnilo, čeprav ju nujno potrebuje za uveljavljanje svojih pravic v zvezi z njegovima ml. otrokoma, torej za dokazovanje svoje nedolžnosti v tem postopku in da bi bila otroka v primeru vrnitve k materi ogrožena).

Kot sem zagovornik v tej vlogi že navedel, je obdolženi v svojem zagovoru pojasnil:

- da je mati otrok poskušala s samomorom;
- da ni bila sposobna skrbeti za otroka;
- da je doživljala histerične napade;
- da se je do otrok obnašala kot tujec;
- da ni kuhala, pospravljala;
- da je otroka tepla;
- da je bila enkrat na ograji mosta, da bi skočila, pa jo je potem rešil (v zvezi s tem je obramba v spis vložila tudi zapisnik policije)
- da se ji je poslabšalo, začela je piti, kaditi, se drogirati, jemala je kokain;
- da je postala je agresivna do otrok in njega, da je prijavil nasilje v družini;
- da je otroka puščala pri neki stari ženski;
- da [redacted] po pet dni ni prihajala domov in da je njegovi mami rekla, da naj začne skrbeti za otroka, ker ona ne bo več skrbela zanj;
- da so otroka v Švici premetavali po rejniških družinah in da je sin star 5 let, [redacted] pa je le tri mesece skrbela za njega;
- da, ko sta otroka prihajala k njemu sta bila vedno bolj zanemarjena;
- da je otrokoma brez vedenja in soglasja obdolženega prijavila začasno bivališče v Švici;

itd.

Obdolženi je v nadaljevanju postopka tudi dokazal, kaj je [redacted] počela, ko tudi po pet dni ni prihajala domov in je njegovi mami rekla, da naj začne skrbeti za otroka, ker ona ne bo več skrbela zanj – v tem času se je namreč zelo intenzivno ukvarjala s prostitucijo, o čemer je predložil pisno korespondenco med [redacted] in [redacted], iz katere je to jasno razvidno. Obdolženi v zvezi s tem tej pritožbi prilaga tudi video posnetke, ki še dodatno dokazujejo, da se [redacted] ukvarja s prostitucijo in da glede na njeno obnašanje na teh

posnetkih, ne more biti dvoma, da takšni osebi ni mogoče zaupati majhnih otrok, ne da bi bili pri njej ogroženi. V zvezi s tem je potrebno navesti še, da je omenjena svoja otroka spoznavala tudi s svojimi strankami, na kar sem obdolženi v tej vlogi že opozoril.

Obdolženi je svoje zgoraj naštete navedbe dokazal tudi s tem, da je kriminalistična policija po končani kriminalistični preiskavi kazensko ovadila [REDACTED] zaradi zanemarjanja otrok in surovega ravnanja.

Da je [REDACTED] zanemarjala oba otroka in ju ogrožala ter da se je v prostorih, kjer sta živela z njo, drogirala, je razvidno iz že omenjenega poročila švicarskega rdečega križa z dne 30.3.2020, iz katerega je razvidno, kakšne razmere je imela [REDACTED] v stanovanju, v katerem je živela sama z otrokoma (obdolženi na tem naslovu ni živel) in da nedvomno ni sposobna skrbeti niti zase, kaj šele za otroka, saj so ji morale stanovanje čistiti predstavnice rdečega križa, nakar je postalo spet vse umazano in razmetano. Kot je razvidno iz tega poročila rdečega križa (kar vsem v tej vlogi že navedel), se je [REDACTED] s pomočjo injekcijskih igel očitno drogirala kar v stanovanju, v katerem je živela z majhnima otrokoma in igle pustila ležati kar naokoli po stanovanju. Zagovornik v zvezi s tem, v kakšnih razmerah sta otroka živela pri [REDACTED] citiram nekaj ugotovitev iz navedenega poročila švicarskega rdečega križa in sicer: »...sem kmalu spet naletela na velik kaos in umazanijo.« ter: »Naletela sem na zelo dezorganizirano gospodinjstvo.« in »Vsakokrat, ko sem prišla, sem morala najprej pomiti tla. Krušne drobtine in umazanija itd. so ležali po tleh.« in »Postelje so deloma oblečene, vendar so ali so bile pri otrocih umazane in popackane. V spalnici postelja nima nikoli posteljnine. Oblečila niso pospravljena v omare. V spalnici leži vse razmetano po tleh; nisem vedela, kaj pod tem neredom je čisto ali umazano. Žal sem našla tudi (s krvjo) umazano spodnje perilo, ki leži le na tleh. Našla sem tudi igle, ki so ležale naokoli. Nekatere so bile odprte, druge še zaprte. V majhni pralnici so ležala že tedne neoprana oblečila razmetana po tleh. Ta nered nam je uspelo odpraviti, vendar je vsakokrat spet ležala kje kakšna velika kopica. Varuške smo vsakokrat napolnile boben in ga uspele tudi obesiti. V kuhinji je bilo vse umazano in vlažno, živila so bila vsa vsevprek po omarah ali so ležala naokoli zunaj.« Zagovornik to poročilo prilagam tej pritožbi, saj ga obdolženemu do konca kazenskega postopka na prvi stopnji ni uspelo pridobiti, glede na to, da je bil nezakonito v priporu in mu v postopku preiskave zaradi nezakonitega postopanja ni bilo omogočeno sodelovati v postopku pred sodiščem. Ne more biti dvoma, da je z omenjenim, nedvomno nezakonitim ravnanjem sodišča, izgubljal dragoceni čas za pripravo svoje obrambe, saj je do dokumentov, kot je navedeno poročilo švicarskega rdečega križa osebi, kot je obdolženi (glede na to, da se to poročilo ni nanašalo nanj) izredno težko priti in je za to potreboval veliko časa in prizadevanj. Dejstvo je, da je sedaj tudi s tem poročilom dokazal, da [REDACTED] ni sposobna skrbeti niti zase niti za oba otroka in da bi bilo bivanje otrok pri njej zanju ogrožujoče. Dejstvo je, da je za

majhna otroka ogrožujoče, če živita pri samomorilno ogroženi, psihično nestabilni materi, ki se zelo intenzivno ukvarja s prostitucijo in se z injekcijskimi iglami drogira v prostorih, kjer bivata otroka in potem takšne igle pušča vse naokrog po stanovanju, ki je polno umazanije. Dejstvo je tudi, da [redacted] ponoči, ko se prostituira, nima varstva za majha otroka. Splošno znano je namreč, da prostitutke svojo dejavnost opravljajo ponoči, zato zanje velja tudi slovenski izraz: »prijateljice noči«. Zagovornik v zvezi s tem v spis vlagam stran iz jezikoslovne spletne strani Fran (<https://www.fran.si/>), kjer je naslednja razlaga pojma »prijateljica noči«:

»Pomen: vlačuga, prostitutka

Zgledi rabe:

Pomahal ji je, ko je obračal avtomobil v smeri ceste proti Haifi, kjer je zavil proti jugu, v smeri Tel Aviva. Sano za bežen trenutek se je spomnil neke druge prijateljice noči, čeprav se je zdaj zdela tako daleč. (Victor Ostrovsky, Lev iz Judeje, NB)

»Boš videla, čez deset minut bosta nazaj,« šepnejo fantje, ki očitno že dve noči zapored spremljajo seksualno življenje prijateljice noči. (Delo, 1. jul. 2000, NB)

Opazovalci menijo, da možna sodba v prid tožilke ne bi bila le uspeh konkretne »prijateljice noči«, temveč tudi dokončna rešitev sporov o tem, kaj posamezne države Unije lahko storijo in česa ne morejo pri omejevanju tujcev – iz drugih članic, zlasti pa iz držav nečlanic – pri opravljanju samostojnih dejavnosti. (Delo, 2. apr. 2001, NB)

Tako imenovane prijateljice noči opravljajo najstarejšo obrt na najrazličnejše načine. Najbolj »poslovne« se reklamirajo in ponujajo kar same ... (Delo, 30. okt. 1998, NB)

V kolumbijskih mestih in ob cestah prijateljice noči vabijo mimoidoče s svojim bogatim oprsem. Tisti, ki jim podležejo, pa običajno kmalu zaspijo – in se čez čas zbudijo ob cesti, sami in brez vsega. (Delo, 20. avg. 2003, NB)

A to je tudi znano zbirališče prostitutk. Pomanjkljivo oblečene prijateljice noči in njihovi stanovski kolegi nasprotnega spola so silno razburili nekega policista, ki je od javnega tožilca zahteval, naj jim ukaže nositi dostojnejša oblačila. (Delo, 28. jun. 2000, NB)

Izvor frazema

Poimenovanje prijateljica noči je olepševalno za izvajalko ne preveč spoštovane prastare obrti žensk in temelji na dejstvu, da te opravljajo svoj poklic večinoma ponoči. Na podobni predstavi je nastal tudi ustrezní češki izraz noční dáma. Na drugačni predstavi, tj. na moralno spotakljivem vedenju, temelji sopomenski frazem lahka ženska, v češčini lehká žena, zastar. povětrna žena, povětrna žínka, rusko žensčina léggogo povedenija.«

Zagovornik navajam, da je uživanje prepovedanih drog s strani [redacted] izkazano iz zgoraj navedenega poročila švicarskega rdečega križa, iz katerega

izhaja celo, da je igle puščala kar vse naokrog po stanovanju. Uživanje drog s strani [REDACTED] dokazano tudi z enim od tej pritožbi priloženih video posnetkov, kjer si [REDACTED] naredi črtico kokaina in ga zaužije. Da [REDACTED] uživa droge, izhaja tudi iz izjave [REDACTED] ki bi lahko o tem sodišču podala podrobna pojasnila, če bi jo zaslišalo, kot pričo (dokaz z njenim zaslišanjem je nezakonito zavrnjeno).

Zagovornik navajam, da obdolženi do teh posnetkov ni prišel prej, saj je bilo za to, da je prišel do teh posnetkov, potrebno njegovo dolgotrajno poizvedovanje in raziskovanje, s čimer se je lahko začel ukvarjati šele, ko je prišel iz pripora, v katerem je bil nezakonito, zato za to prej ni imel časa.

Nered v stanovanju, ki ga opisuje švicarski rdeči križ, je razviden tudi iz fotografij stanovanja [REDACTED], ki jih je v spis vložila obramba.

Da je sta bila otroka, pri [REDACTED] življenjsko ogrožena, izhaja tudi iz izpovedbe obdolženčeve sestre [REDACTED]. Dejstvo je namreč, da je otrok pri materi življenjsko ogrožen, če ji skoraj pade skozi okno, če se ji izgubi v mestu, če ga tepe in poškoduje, ipd.

Zagovornik v zvezi s tem navajam, da sodišče v izpodbijani sodbi ne pojasni, zakaj je verjelo izpovedbi [REDACTED], saj sodišče zgolj nekritično navaja, kaj je omenjena pojasnila sodišču. S tem, ko sodišče tega ni obrazložilo, je storilo absolutno bistveno kršitev določb postopka po enajsti točki prvega odstavka 371. člena ZKP. Dejstvo je namreč, da [REDACTED] ni govorila resnice, kar dokazujejo listinski dokazi, ki jih je v spis vložil obdolženi ter izpovedba [REDACTED] in izja. Sicer pa je [REDACTED] v svoji izpovedbi na glavni obravnavi pred sodiščem tudi sama priznala, da je otroka udarila. Da oseba, kakršna je [REDACTED], ne daje videza osebe, kateri bi lahko sodišče nekritično verjelo na besedo (kot je to storilo sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi), je jasno že iz video posnetkov obnašanja in govorjenja omenjene, ki jih zagovornik prilagam tej pritožbi in za katere pritožbenemu sodišču predlagam, da naj si jih nujno pogleda, saj bo tako dobilo jasno predstavbo o tem, kakšna je oseba (in kaj počne oseba), kateri bi moral obdolženi [REDACTED] glede obsodilni del sodbe sodišča prve stopnje izročiti otroka, da glede na omenjeno sodbo ne bo šel v zapor in glede katere sodišče prve stopnje meni, da ni šlo za skrajno silo, če je obdolženi majhna otroka odpeljal od takšne osebe. Zagovornik navajam, da je v skladu z načelom največje koristi otrok, celo dolžnost obdolženega in državnih organov, da se majhna otroka umakneta iz takšnega okolja. Dejstvo je namreč, da je mati otrok psihično nestabilna in samomorilno ogrožena oseba, ki se ukvarja s prostitucijo in ki je z otrokoma živela v umazanem in zanemarjenem stanovanju, po katerem je po tleh med drugim ležalo krvavo spodnje perilo in injekcijske igle in ki je dokazano izvajala nasilje nad otrokoma ter ju zanemarjala in ki ni sposobna skrbeti niti zase, niti za otroka (zato je živela pri rejniških družinah – v

rejništvo je bila torej ona, ki bi morala sama skrbeti zase in za otroka) in ki je brez stanovanja in nima nobene bližnje osebe, ki bi ji lahko pomagala glede otrok in ki je bila s strani kriminalistične policije po končani kriminalistični preiskavi (torej na podlagi ugotovitev policije) ovadena zaradi kaznivega ravnanja zanemarjanja otrok in surovega ravnanja na škodo otrok, ki ju je obdolženi odpeljal od nje v skrajni sili, da bi ju zaščitil pred takšno osebo. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je tudi iz elektronskega sporočila osebe, ki je izdelala »izvedensko mnenje«, na katerega (torej na mnenje) se v izpodbijani sodbi sklicuje sodišče, ki ga je (torej elektronsko sporočilo) poslala KESB-u razvidno, da ta oseba opozarja na samomorilnost [REDACTED]. Navedeno elektronsko sporočilo je vložil v spis obdolženi.

Zagovornik menim, da če zgoraj navedene okoliščine po oceni sodišča ne predstavljajo skrajne sile, pomeni takšno stališče sodišča ravnanje v direktnem nasprotju z načelom največje koristi otrok pri tem pa se, glede na obsodilni del sodbe, za katerega ni bilo nobene dejanske in pravne podlage (kot izhaja iz obširne obrazložitve te pritožbe), pojavlja tudi dvom v nepristranskost sodišča v korist [REDACTED].

Zagovornik opozarjam, da sodišče v peti točki na 10. strani obrazložitve izpodbijane sodbe ne zavzame niti jasnega stališča do trditev obdolženega, da se [REDACTED] ukvarja s prostitucijo (kar torej pomeni, da je dejansko stanje glede tega nepopolno ugotovilo), v nadaljevanju pa v isti točki navaja, da tudi, če bi bilo to resnično, da to še ne pomeni, da je bila skrb za otroka kakorkoli okrnjena. Zagovornik v zvezi s tem ponovno navajam, da so prostitutke »prijateljice noči« in da je obdolženi v svojem zagovoru jasno povedal, da [REDACTED] po več dni ni bilo domov in da ni želela skrbeti za otroka, zaradi česar bi moralo, sodišče, preden se je postavilo na takšno trditev, ugotoviti, kdo naj bi skrbel za majhna otroka v Švici, medtem ko [REDACTED] v okviru svoje dejavnosti spolno občuje z osebami, ki ji za to plačujejo. Dejstvo je, da če [REDACTED] j redno spolno občuje s svojimi strankami, da morata medtem majhna otroka nekje biti, zato je skrb zanju v tem času nedvomno okrnjena. In ker torej prostitutke svojo dejavnost opravljajo večinoma ponoči (so »prijateljice noči«), bi bila torej otroka celo ponoči brez varstva, razen, če bi omenjena s svojimi strankami spolno občevala kar v stanovanju kjer bi živel z otroki, s čimer pa bi bila skrb zanju ravno tako okrnjena, saj nedvomno ni v korist majhnih otrok, če živita v bordelu, kjer njuna mati spolno občuje s svojimi strankami in ju z njimi tudi spoznava.

Iz priloženih posnetkov je tudi razvidno, da [REDACTED] kadi in uživa alkohol.

Zagovornik se glede na vse navedeno ne strinjam s stališčem sodišča, da je povsem brezprednetno zaslišavanje [REDACTED] v zvezi s temi in podobnimi okoliščinami, saj je iz dokazov v zvezi s katerimi je obramba predlagala zaslišanje omenjene priče, razvidno, da je bila [REDACTED] zaupnica in prijateljica [REDACTED].

Hisenaj, ki podrobno pozna ukvarjanje omenjene s prostitucijo, tako, da bi lahko podrobno izpovedala, kdaj se [REDACTED] ukvarja s prostitucijo, kje se ukvarja, koliko časa ji to vzame ter kako bi lahko med izvajanjem spolnih uslug poskrbela za varstvo svojih otrok. Navedeno pričo je zato nujno potrebno zaslišati, saj je brez njenega zaslišanja dejansko stanje glede tega, če bi bila med prostituiranjem [REDACTED] skrb za otroka okrnjena, nepopolno ugotovljeno. V izpodbijani sodbi sicer sodišče dejanskega stanja glede tega ni ugotovilo samo nepopolno, temveč tudi napačno, saj, glede na zgoraj pojasnjeno, ne more biti dvoma, da bi bila v času, ko bi [REDACTED] spolno občevala s svojimi strankami, skrb za oba majhna otroka okrnjena. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je obdolženi v svojem zagovoru pojasnil, da se je [REDACTED] njena družina odrekla – zagovornik v zvezi s tem navajam, da je torej iz tega jasno, da nima nikogar, ki bi v času njenega prostituiranja pazil na njena otroka. Živi namreč v okolju, kjer nima nobenega sorodnika ali zaupanja vrednega znanca, ki bi lahko pazil na otroka.

Zagovornik menim, da bi moralo sodišče zaslišati vse osebe, ki bi lahko sodišču podale informacije o tem, kako sta živela otroka pri [REDACTED] pa četudi, so otroka videle zgolj enkrat. S tem namreč obdolženi dokazuje skrajno silo. Ko je torej sodišče zavrnilo dokazne predloge obrambe v tej smeri, je obdolženemu onemogočilo izvajanje dokazov v njegovo korist, s čimer mu je kršilo pravico do poštenega sojenja. Zagovornik v zvezi s tem predlagam, da pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo zaradi vseh nezakonitosti, ki jih navajam v tej pritožbi, brez nepotrebne odlašanja čim prej razveljavi, saj je potrebno v tej zadevi postopati hitro, da se čim prej pravno reši in da se z dolgotrajnimi sodnimi postopki zaradi negotovosti ne povzroča nepopravljiva škoda otrokoma.

Zagovornik opozarjam, da je nedopustno, da sodišče nekritično zaupa v pravilnost dela švicarskih organov, ko v 7. točki na 10. strani obrazložitve izpodbijane sodbe navede: »V kolikor bi bilo njuno stanje ogrožujoče, bi švicarski organi gotovo ukrepali, o tem bi bil gotovo znan kakšen podatek.« Kot primer, da švicarskim organom ni mogoče nekritično zaupati, zagovornik tej pritožbi prilagam že omenjeni dokument švicarskega rdečega križa z dne 8.10.2019 na šestih straneh, iz katerega je razvidno, da sta [REDACTED] ter [REDACTED] uslužbenka centra za socialno delo, ponaredili ta dokument (z dne 8.10.2019) in sicer sta vanj z namenom, da bi lahko za nasprotno udeleženko odprli dosje (da je lahko dobila pomoč rdečega križa in da so jo lahko namestili v rejniško družino) navedli kot očeta ml. otrok nasprotnne udeleženke nekega Kitajca, ki naj bi že izvajal fizično nasilje in spolno zlorabo. Iz tega je razvidno, da so postopki, ki so se v tej zadevi izvajali v Švici, neverodostojni. Citirana trditev sodišča v 7. točki na 10. strani obrazložitve sodbe tako predstavlja zmotno ugotovljeno dejansko stanje.

Kar se tiče izvedeniškega mnenja, na katerega se sklicuje sodišče v 7. točki obrazložitve izpodbijane sodbe, je obdolženi že pojasnil, da oseba, ki je pisala omenjeno mnenje, sploh ni bila kvalificirana za pisanje takšnih mnenj (obdolženi je v zvezi s tem v spis vložil pojasnilo dr. [REDACTED] v katerem je ta to strokovno obrazložil), in zato navedeno mnenje nima nikakršne teže ter je povsem nerelevantno. V kakšnih razmerah sta živela otroka pri [REDACTED] je izpovedal obdolženi in [REDACTED] o tem pa bi izpovedale tudi ostale priče, ki jih je obdolženi predlagal v zvezi s tem (na primer tudi [REDACTED], ki je o tem podala tudi pisno izjavo, ki jo zagovornik prilagam tej pritožbi), vendar jih sodišče ni želelo zaslišati. Sicer pa je to, v kakšnih razmerah sta živela otroka pri [REDACTED] jasno že iz tega, da je kriminalistična policija v Sloveniji zoper njo vložila kazensko ovadbo zaradi zanemarjanja otrok in surovega ravnanja ter iz zgoraj navedenega poročila rdečega križa, iz katerega je razvidno, da sta otroka pri njej živela v neredu in umazaniji ter med povsod naokrog odvrženimi iglami.

Zagovornik ugotavljam, da sodišče tudi v 8. točki obrazložitve izpodbijane sodbe, kjer se ponovno sklicuje na pravnomočne odločbe glede vrnitve otrok materi v Švico, ponovno spregleda, da v takšnih primerih velja načelo največje koristi otrok, ki je nad pravnomočno sodno odločbo, zato je sodišče ravnalo nezakonito, ko ni odločalo o predhodnem vprašanju, za katerega se je zavzemala obramba.

Zagovornik ugotavljam, da je sodišče v 8. točki obrazložitve izpodbijane sodbe zmotno ugotovilo, da po izvedenem dokaznem postopku ni mogoče govoriti o kakršnikoli nevarnosti, ki bi grozila otrokoma, saj ne more biti dvoma, da iz vsega, na kar je v tej pritožbi v zvezi s tem opozorila obramba, nedvomno izhaja, da bi bila otroka pri [REDACTED] ogrožena. Zagovornik navajam, da ni z ničemer izkazano, da bi bila v februarju 2021 in tudi že pred tem izkazana povsem primerna in kvalitetna skrb [REDACTED] za otroka, kot to zmotno, nedokazano in neobrazloženo trdi sodišče v 8. točki izpodbijane sodbe. Dejstvo je namreč, da bi bilo ravnanje [REDACTED] ves čas, ki je relevanten za sojenje v tej zadevi enako, torej ogrožujoče do otrok, saj iz sodnega spisa in iz dokazov, ki jih je v zvezi s tem predlagala in predložila obramba, ne izhaja, da bi se ravnanje [REDACTED] v tej smeri v za to zadevo relevantnem obdobju kakorkoli spremenilo v korist otrok – kvečjemu se je še poslabšalo. Obramba navaja, da je namreč [REDACTED] zabredla zelo globoko, saj se je znašla v objemu prostitucije in drog ter nima stanovanja in nobene zaupanja vredne osebe, ki bi ji lahko nudila oporo (odrekla se jo je celo njena lastna družina), poleg tega pa je zaradi stroškov, ki so jih imele švicarske socialne ustanove z njo, zabredla v zelo visoke dolgove, ki jih ne bo mogla nikdar poplačati. Iz sodnega spisa je razvidno, da je samomor naredila tudi že mladoletna sestra [REDACTED] in da je tudi [REDACTED] že večkrat poskušala narediti samomor, zato je [REDACTED] visoko samomorilno ogrožena oseba. Mladoletna sestra [REDACTED], ki je

naredila samomor je bila [REDACTED], ki je samomor naredila tako, da se je svojih štirinajstih letih vrgla pod vlak na železniški postaji v Ljubljani. Enako, kot njena sestra, je poskušala samomor (v enem od njenih različnih poskusov samomora) storiti tudi [REDACTED] in sicer se je v Švici poskušala vreči pod vlak, o čemer je obramba v spis vložila poročilo policije v Švici. Iz omenjenega poročila je razvidno, da ji je bilo predlagano zdravljenje, na njeno samomorilnost pa je opozorila tudi oseba, ki je pisala izvedeniško mnenje, na katerega se sklicuje sodišče v svoji sodbi (ki sicer ni izpolnjevala pogojev za izvedenko, kot izhaja iz poročila dr. [REDACTED] ki ga je v spis vložil obdolženi). Dejstvo je, da se [REDACTED] glede svoje samomorilnosti ni zdravila in da se ne zdravi ter da v sodnem spisu o tem ni nobenega podatka. Splošno znano je tudi, da so duševne bolezni, zaradi katerih ljudje storijo samomor, dedne in da se v določenih družinah samomori pojavljajo pogosteje, zato ne more biti dvoma, da je [REDACTED] visoko samomorilno ogrožena oseba, ki se je pred leti že bila hospitalizira v Psihiatrični bolnišnici Ljubljana polje, v zvezi s tem je obramba sodišču tudi predlagala ustrezne poizvedbe, ki pa jih sodišče ni opravilo (čeprav bi jih, glede na vse opisano moralo) in se zato ne ve, kakšno diagnozo so [REDACTED] postavili ob njenem tedanjem zdravljenju. Glede na to, sodišče ne bi smelo od obdolženega zahtevati, da [REDACTED] izroči majhna otroka, ne da bi prej preverilo, kakšne psihične probleme ima omenjena, glede na to, da so ti nedvomno izkazani. Splošno znano je, da lahko osebe, ki imajo psihične probleme, zaradi katerih se zdravijo v psihiatričnih ustanovah, neprimerno skrbijo za svoje otroke oz. ogrožajo njihov zdrav razvoj. Zagovornik zato menim, da je [REDACTED] oseba, ki nujno potrebuje psihiatrično pomoč, sicer se lahko zgodi, da bo, glede na njeno družinsko in lastno anamnezo, storila samomor, pri takšni osebi pa seveda ne smejo bivati majhni otroci. Zagovornik v zvezi s tem ponovno predlagam, da si višje sodišče pogleda priložene posnetke [REDACTED] iz katerih je med drugim razvidno, kako sama sebe celo javno tolaži, ker je prostitutka, saj na primer na enem od posnetkov na primer izjavi: »Kurva sam, i? Jel mi fali nešto? Jel mi fali?«, kar torej pomeni: »Kurba sem, in? Ali mi kaj manjka? Ali mi manjka?« iz česar kvečjemu izhaja huda osebna stiska omenjene iz razloga, ker je zapadla v prostitucijo. Zagovornik menim, da bi moral omenjeno nujno pregledati izvedenec psihiater in podati mnenje o njenem psihičnem stanju ter njeni sposobnosti skrbeti za majhna otroka, saj priloženi video posnetki ne dajejo vtisa temu vprid, temveč dokazujejo ravno nasprotno.

Zagovornik navajam da je sodišče zavrnilo dokaze za zaslišanje oseb, ki jih je predlagala obramba v zvezi z dokazovanjem skrbi [REDACTED] za oba otroka, ne da bi sploh vedelo, kaj bodo te osebe povedale in kaj o tem vedo, zato je ravnalo nezakonito, ko teh prič ni zaslišalo.

V zvezi s sklicevanjem sodišča na to, da bi morebitno nezadostno skrb [REDACTED] za otroka ugotovila tudi gospa [REDACTED] pri kateri je živela [REDACTED]

z otrokoma, zagovornik opozarjam na dejstvo, da je gospa [REDACTED] [REDACTED] spodila in ne živi več pri njej, saj se je spolno zapletla tudi z njenim sinom, katerega fotografije je obramba vložila v sodni spis in s katerim je bila tudi skupaj na dopustu v Španiji. Določene okoliščine v zvezi s tem so razvidne tudi iz priložene izjave [REDACTED] in iz izjave [REDACTED] ki je bil prisoten pri telefonskem pogovoru med obdolženim in go. [REDACTED] (to izjavo je obramba vložila v sodni spis v tej zadevi). Sicer pa je ga. [REDACTED] v svojem poročilu, ki se nahaja v sodnem spisu (v spis ga je vložil obdolženi) povedala, da otroka nista navezana na [REDACTED]. Ko je obdolženi v zvezi s tem delal poizvedbo na švicarskem centru za socialno delo, je dobil podatke, da za otroka skrbi ga. [REDACTED]. Obdolženi je v spis vložil tudi to poročilo.

V zvezi z navedbo sodišča v 10. točki obrazložitve izpodbijane sodbe, da se je obdolženi zavedal kaznivega dejanja, za katerega je bil obsojen, zagovornik navajam, da je obdolženi pojasnil, da sta obdolženemu dejanje, ki ga je storil, predlagali policistka [REDACTED] in uslužbenka CSD Zagorje ob Savi [REDACTED] [REDACTED] – iz njegovega zagovora v zvezi s tem izhaja, da se glede na to, ni zavedal, da bi to lahko bilo kaznivo dejanje. Sicer pa omenjeno dejanje dejansko ni kaznivo iz razloga, ker je bilo storjeno v skrajni sili, ki jo je obdolženi opisoval, zatrjeval in dokazoval ves čas postopka pred sodiščem v tej zadevi in jo je tudi dokazal.

Glede na vse navedeno, niso bili podani pogoji, da bi bil obdolženi obsojen za kaznivo dejanje, za katerega je bil v tej zadevi obsojen, vendar tudi, če bi za to bili podani pogoji, je kazen, na katero je bil obsojen, glede na vse, kar je bilo ogrožujoče za otroka pri [REDACTED] (in kar sem zagovornik v tej pritožbi podrobno opisal), bistveno previsoka – sicer pa je bil obdolženi celo po Konvenciji OZN o otrokovih pravicah upravičen z otrokoma priti v Slovenijo.

Obramba tudi meni, da je napačna ocena sodišča, da je bistveno, da se otroka čim prej vrmeta k materi, saj bi to pomenilo, da se morata otroka vrniti k materi, zoper katero je policija po končani kriminalistični preiskavi vložila kazensko ovadbo zaradi zanemarjanja otrok in surovega ravnanja; ki se intenzivno ukvarja s prostitucijo; ki nima varstva za otroka; ki nima stanovanja; ki je dejansko sama najprej otroka ugrabila očetu, saj jima je brez njegovega vedenja in soglasja prijavila začasno bivališče v Švici; ki se ji je odrekla lastna družina; ki se drogira in o tem posnetke javno objavlja na svetovnem spletu; ki ni sposobna skrbeti niti za čistočo stanovanja; ki po stanovanju pušča igle; ki dela samomore; ki je zapadla v dolgove, ki jih ne bo mogla nikdar poplačati; ki ni sposobna skrbeti niti zase, kaj šele za otroka, ki ji skoraj pade skozi okno, se ji izgubi v mestu; ga udari ki na spletu javno reklamira svojo dejavnost prostitucije; ki je glede na njene izjave in obnašanje na priloženih video posnetkih v slabem psihičnem stanju, itd. Posledično je napačna odločitev sodišča, da bo preklicalo pogojno obsodbo, v

kolikor obdolženi v roku, ki ga je določilo sodišče, otrok ne bo vrnil materi. Takšna odločitev je namreč v nasprotju z načelom največje koristi otrok.

Sicer pa je obramba v spis vložila dokazila, da je bilo stalno bivališče otrok ves čas od njunega rojstva v Sloveniji. V zvezi s tem je v spis vložila potrdilo Upravne enote Zagorje ob Savi, iz katerega je razvidno, da sta imela otroka stalno bivališče ves čas od rojstva v Zagorju ob Savi, torej v Republiki Sloveniji ter da nista imela nikoli prijavljenega začasnega bivališča. Iz osebnih izkaznic otrok je razvidno, da sta slovenska državljana in da imata slovenski osebni izkaznici. Poleg tega je obramba dokazala, da je [REDACTED] brez vednosti in soglasja obdolženega prijavila začasno bivališče otrok v Švici. Zato je tudi iz opisanih razlogov nedopustno in nelogično, da bi moral obdolženi, ki je slovenski državljan s stalnim bivališčem v Sloveniji, svoja otroka, ki sta slovenska državljana, s stalnim bivališčem v Republiki Sloveniji, izročiti v Švico. Za urejanje družinskih razmerij slovenskih državljanov s stalnim bivališčem v Republiki Sloveniji tudi ne more biti pristojno sodišče v Švici, slovensko sodišče pa v zadevi dodelitve otrok v varstvo in vzgojo (ta postopek je v Sloveniji sprožil obdolženi, ko je z otrokoma prišel v Slovenijo) vsebinsko ni odločilo. Sicer pa je, kot je razvidno iz priloženega elektronskega sporočila odvetnika [REDACTED] iz Švice z dne 6.12.2021, postopek za zaščito otrok v Švici zaključen, kar je razvidno tudi iz priložene odredbe Organa za zaščito otrok in odraslih z dne 3.12.2021. Sicer pa organ v Švici, ki se je s tem ukvarjal, ni sodišče, kar sem zagovornik v tej vlogi že pojasnil.

Zagovornik opozarjam še na to, da je [REDACTED] otroka ogrožala tudi s tem, ko ju je po Bosni iskala s človekom, ki je pred tem že ubil človeka. Tedaj je namreč po Bosni potovala z moškim, po imenu [REDACTED] ki je bil po podatkih obdolženega pravnomočno obsojen za umor nekega podjetnika. Da je omenjena s tem človekom potovala po Bosni je obdolženi dokazal z dokumentacijo, ki jo je glede tega vložil v spis in sicer s pisno izjavo [REDACTED] ter s pisno izjavo [REDACTED] (v kolikor bi sodišče slednjo zaslišalo, bi lahko ugotovilo, da je tedaj [REDACTED] po Bosni tudi precej »žurirala«). O tem, da je bil omenjeni obsojen za navedeno kaznivo dejanje, izhaja iz članka iz hrvaškega medija, ki ga je obdolženi vložil v spis. Če pa bi sodišče zaslišalo omenjeni prič, pa bi lahko o vsem tem izvedelo več podrobnosti. Obramba meni, da je [REDACTED] s tem, ko je s takšno osebo potovala po Bosni, ogrožala tako življenje otrok, kot drugih oseb.

Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je iz sodnega spisa razvidno, da so obdolženemu in na primer njegovemu očetu v zvezi s to zadevo tudi grozili.

Obramba navaja, da je za razliko od [REDACTED] za obdolženega dokazano, da je dobro skrbel za oba otroka (to izhaja tako iz poročila švicarskega Prima Familia, kakor tudi CSD Zagorje ob Savi in izjav številnih prič, ki jih je obdolženi vložil v spis v tej zadevi: [REDACTED]).

██████████ itd.). To pa izhaja tudi iz tej pritožbi priložene izjave obdolženčevega sina, ki jo je sam napisal. Obdolženi meni, da je v tej zadevi relevantno tudi mnenje samih otrok.

Obramba tudi navaja, da nobena odločb švicarskih organov o tem, komu od staršev sta zaupana otroka, ni po za to potrebnem postopku priznana v Sloveniji, nepriznanih odločb pa slovenska sodišča ne smejo upoštevati in se nanje sklicevati, zato še vedno velja, da imata ██████████ in obdolženi deljeno skrbništvo nad otrokoma.

Dokaz (v prilogi):

- elektronsko sporočilo odvetnika ██████████ iz Švice z dne 6.12.2021
- odredba Organa za zaščito otrok in odraslih z dne 3.12.2021
- stran iz jezikoslovne spletne strani Fran (<https://www.fran.si/>), kjer je naslednja razlaga pojma »prijateljica noči«

VI. GLEDE ZAVRNITVE DOKAZNIH PREDLOGOV

Zagovornik menim, da bi moralo sodišče zaslišati vse priče, ki jih je v zvezi s skrbjo ██████████ za otroka predlagala obramba, saj bi sodišče le tako dobilo jasno sliko o tem, kakšna oseba je ██████████ glede skrbi za otroka in če bi bila lahko otroka pri njej ogrožena. Ker sodišče predlaganih prič ni zaslišalo, je ostalo dejansko stanje glede tega nepopolno ugotovljeno. Sodišče tudi v 27. točki obrazložitve zmotno navede, da je irelevantno, s čim se ██████████ trenutno ukvarja – to je relevantno že najmanj iz razloga, ker je sodišče v izpodbijani sodbi obdolženemu naložilo, da mora otroka vrniti ██████████, saj bo v nasprotnem primeru pogojno obsodbo preklicalo. Zato je že iz tega razloga pomembno, s čim se ██████████ trenutno ukvarja, saj bi moralo sodišče, če je že obdolženemu naložilo takšno obveznost (pod pretnjo preklica pogojne obsodbe), preveriti vse relevantne navedbe obdolženega o tem, s čem se trenutno ukvarja ██████████ in sicer bi moralo preizkusiti, če bi morda njeno ukvarjanje s prostitucijo lahko ogrožalo koristi otrok (poleg tega pa bi moralo preizkusiti tudi, če bi lahko koristi otrok ogrožala njena samomorilna nagnjenja ter uživanje drog in alkohola). Sicer pa je obdolženi tudi za čas storitve kaznivnega dejanja v svojem zagovoru pojasnil da ██████████ po več dni ni doma – s predložitvijo dokazov o prostituciji pa je zgolj dokazal, kje se je ██████████ zadrževala, ko jo po več dni ni bilo doma in ni skrbela za otroke. Obdolženi namreč teh podatkov ni mogel takoj pridobiti, glede na to, da je bil nezakonito osem mesecev v priporu in v tem času ni mogel pridobivati dokazov. Jasno je, da je bilo izredno težko pridobiti pisna dokazila (korespondenco med ██████████ in ██████████ – slednjo bi moralo sodišče glede vsega zgoraj navedenega v tem odstavku nujno zaslišati), s katero je obdolženi dokazal ukvarjanje ██████████ s prostitucijo, s čimer je tudi dokazal, kaj je počela, ko jo več dni ni bilo doma. Če bi sodišče zaslišalo ██████████ bi mu lahko natančno pojasnila vse, kar ve o ukvarjanju ██████████

s prostitucijo ter tudi kdaj se je s tem ukvarjala. V kolikor bi sodišče v okviru materialnega procesnega vodstva in načela iskanja materialne resnice obdolženega povprašalo, kar bi se mu v zvezi s tem, koliko je bil obdolženi seznanjen s to prostitucijo, zdelo relevantno za izdajo sodbe, bi obdolženi to seveda sodišču pojasnil. Ker ga sodišče tega ni vprašalo, kljub temu, da se je bil obdolženi ves čas postopka pripravljen zagovarjati in odgovarjati na vprašanje sodišča, je nepopolno ugotovilo dejansko stanje, saj bi bilo sodišče, v kolikor je to po njegovem mnenju pomembno za odločitev v tem postopku, to obdolženega dolžno vprašati.

V zvezi z navedbo sodišča, da je irelevantno, s čim se [REDACTED] trenutno ukvarja, zagovornik ponovno opozarjam na račun švicarskega rdečega križa z dne 9.3.2022, iz katerega je razvidno, da so bile predstavnice rdečega križa v stanovanju [REDACTED] tudi po 13 ur v enem dnevu, kar dokazuje, da ji je rdeči križ pazil na otroka, medtem, ko jo ni bilo doma, ker se je prostituirala. Zagovornik ponovno opozarjam, da je iz sporočila v nemščini (sporočilo s temnim ozadjem in belimi črkami), ki dokazuje korespondenco [REDACTED] s svojo stranko [REDACTED] (to ime je navedeno na vrhu tega sporočila), razvidno, da se je [REDACTED] k tej stranki odpravila prostituirati z vlakom, saj se je dogovorila, da ji bo omenjeni za njeno storitev plačal 150 švicarskih frankov za pol ure ter karto za vlak (»30 min 150CHF? + Zug Karte...). To sporočilo je obdolženi vložil v sodni spis skupaj s korespondenco med [REDACTED] in [REDACTED] v kateri je med drugim sporočilo: »Majkemi..Ga moraš z roko not gurat hahahahah« in »Ali izplati se« + simboli bankovcev, ki letijo po zraku... Zagovornik v zvezi s tem navajam, da bi se moralo naslovno sodišče ob tem, ko je bilo iz listinske dokumentacije seznanjeno, da se obdolžena vozi prostituirati celo z vlakom, vprašati, kdo tedaj čuva majhna otroka [REDACTED] zato nikakor ni irelevantno, s čim se trenutno ukvarja [REDACTED] (ki pa se je s prostitucijo ukvarjala tudi, ko je obdolženi z otrokoma prišel v Slovenijo). Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je nedopustno, da sodišče od obdolženega zahteva, da otroka vrne materi, ki se vozi prostituirati celo z vlakom, saj je jasno, da bosta otroka v takšnem primeru ogrožena.

Zagovornik tudi menim, da bi moralo sodišče, glede na to, da se poraja dvom v to, da je [REDACTED] psihično primerna skrbeti za otroka, zanjo postaviti izvedenca psihiatrične stroke, saj je brez tega nedopustno, da sodišče od obdolženega, pod pretjno preklica pogojne obsodbe, zahteva da majhna otroka izroči takšni osebi (ne da bi se prej prepričalo, ali je trenutno spodobna zanj skrbeti). Glede na sklicevanje obdolženega na skrajno silo, pa bi bilo potrebno z istim izvedencem tudi preveriti, če bi bila lahko otroka pri [REDACTED] ogrožena tudi obdobju, ki je relevantno za obravnavano kaznivo dejanje, za katerega je bil obdolženi v tem postopku obsojen. Kot sem zagovornik že pojasnil, oseba, ki je napisala »izvedeniško« mnenje iz Švice, na katerega se

sklicuje sodišče, ni bila pristojna za podajanje takšnih mnenj in torej njeno mnenje ni relevantno, kar izhaja tudi iz pojasnila dr. ██████████

Zagovornik še navajam, da je sodišče ravnalo napačno, ko je zavrnilo predlagani dokaz za zaslišanje bivše odvetnice ██████████ saj je bila to oseba, ki se je kot odvetnica ukvarjala z obdolženčevo družinsko problematiko, ko je ta prišel z otrokoma iz Švice (iz Švice se je vrnil z namenom, da reši otroka pred zanju ogrožujočo situacijo v Švici in ne z namenom, da materi preprečuje stike z otrokoma) in bi lahko najbolj verodostojno povedala, s kakšnim namenom je prišel omenjeni z otrokoma v Slovenijo in če se je zavedal, da s tem morda izvršuje kaznivo dejanje ter kdo mu je predlagal, da naj otroka pripelje v Slovenijo. Navedena bivša odvetnica je oseba, ki največ ve, kateri razlogi so obdolženega privedli do tega, da je z otrokoma prišel v Slovenijo – najbolj ji je znano obdolženčevo subjektivno dojemanje celotne zadeve, saj ji je izpovedal glede vsega tega. Omenjena priča je tako ena najpomembnejših prič, ki bi morale biti zaslišane v tem postopku, saj ji je znano vse glede voljne sestavine dejanja, za katerega je bil obdolženi zaslišan v tem postopku. Obramba v zvezi s tem navaja, da bo obdolženi navedeno pričo za potrebe tega zaslišanja odvezal poklicne molčečnosti. Ker sodišče te priče ni zaslišalo, je glede navedenega v tem odstavku nepopolno ugotovilo dejansko stanje, saj bi ravno zaslišanje te priče do popolnosti pojasnilo dejansko stanje glede voljne sestavine kaznivega dejanja, za katerega je bil obdolženi obsojen.

VI. GLEDE VLOGE DRŽAVNEGA TOŽILSTVA V TEJ ZADEVI

Zagovornik opozarjam, da je tudi tožilstvo povsem zgrešilo svojo vlogo v tem kazenskem postopku, ki ni v tem, da si mora z vsemi sredstvi prizadevati za obsodbo obdolženega ter doseči vmittev otrok materi in za dosego tega cilja ignorirati dejstva in dokaze, ki so obdolženemu v korist, temveč je zavezano k iskanju resnice, tudi če je to v škodo obtožbe in mora upoštevati tako dokaze, ki obdolženca bremenijo, kakor tudi dokaze, ki so mu v korist. To je na primer jasno zapisalo tudi Vrhovno sodišče Republike Slovenije, ki je v zvezi s tem v svoji sodbi opr. št. I Ips 444/2008 z dne 16.4.2009 med drugim navedlo: »Uspešnost obtožbe državnega tožilca, ki je (enako kot sodišče) zavezan k iskanju resnice, tudi če je to v škodo obtožbe, od njega terja, da upošteva tako dokaze, ki obdolženca bremenijo, kot tudi dokaze, ki so mu v korist.« Da ni nobenega dvoma, da mora tožilstvo ravnati na opisan način izhaja tudi iz izjave generalnega državnega tožilca Draga Škete, kot je navedena v članku z naslovom: »Drago Šketa, novi generalni državni tožilec«, ki je bil objavljen dne 7.4.2017 v tedniku Mladina in je dostopen na spletnem naslovu: »<http://www.mladina.si/179522/drago-sketa-novi-generalni-drzavni-tozilec/>« in ki se glasi: »Državni tožilec je še vedno zavezan tako k iskanju dokazov v škodo in tudi v korist obdolženca. Ta naša zakonska obveza in zaveza še vedno

obstajata in sta med varovalkami, da ne prihaja do kršitev človekovih pravic oziroma zlorab pravnih jamstev, ki jih obdolženec ima.«

S tem, ko je obdolženi nedvomno dokazal, da je ravnal v skrajni sili in da bi bila otroka v primeru, če bi bila otroka pri materi v Švici ogrožena, bi moralo tožilstvo odstopiti od kazenskega pregona, ne pa da si ves čas, povsem nekritično do dokazov v sodnem spisu (na katere sem zagovornik podrobno opozoril tudi v tej pritožbi) prizadeva zgolj za obsodbo obdolženega. Ko se je namreč tožilstvo seznanilo z določenimi okoliščinami in dokazi, ki bi lahko bili obdolženemu v korist, bi moralo tudi samo iskati dokaze, ne zgolj v škodo, temveč tudi v korist obdolženca – nenazadnje je od tega odvisna usoda dveh majhnih otrok. Zagovornik zato predlagam, da tudi tožilstvo dobro razmisli o svojem ravnanju v tej zadevi in da poskuša svoje napake, na katere opozarjam v tej točki, brez nepotrebnega odlašanja, odpraviti.

Glede na vse navedeno zagovornik predlagam kot uvodoma.

V prilogi:

- 4 x USB ključ z video posnetki in posnetki zaslona (1 x za sodišče; 1 x za nasprotno udeleženko, 1x za stranskega intervenienta)
- izjava [redacted] z dne 9.5.2022
- izjava [redacted]
- elektronsko sporočilo odvetnika [redacted] Švice z dne 6.12.2021
- odredba Organa za zaščito otrok in odraslih z dne 3.12.2021
- pojasnilo z naslovom: »Die KESB im Kanton Bern sind keine Gerichte!«, kar pomeni, da KESB v Kantonu Bern ni sodišče
- dokument švicarskega rdečega križa z dne 8.10.2019
- poročilo švicarskega rdečega križa z dne 30.3.2020
- stran iz jezikoslovne spletne strani Fran (<https://www.fran.si/>), kjer je razlaga pojma »prijateljica noči«
- izjava obdolženčevega sina [redacted]
- račun švicarskega rdečega križa z dne 9.3.2020
- sodba švicarskega Zveznega sodišča z dne 23.3.2017
- izjava [redacted]

zagovornik:

odvetnik mag. Igor Grošelj

Priloga 5: Pritožba zoper sodbo – Odvetniška družba Markošek z dne 21. 10. 2022

Odvetniška družba MARKOŠEK, o.p., d.o.o.
Cesta Borisa Kidriča 3, 1410 Zagorje ob Savi, p.p. 61, SI - SLOVENIA
Tel: +386 50 02 83 85, GSM: +386 41 743 220; Fax: +386 59 93 21 75
Email: markosek.odvetnik@gmail.com

Datum: 21.10.2022

Okrožno sodišče v Ljubljani
Tavčarjeva 9
1000, Ljubljana

Opr. št.: IV K 12082/2021

Na podlagi 1. odstavka 366. člena ZKP vlagam zoper sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani, opr. št. IV K 12082/2021 z dne 0.6.2022, zoper obdolženega [REDAKTIRANO] zaradi kaznivega dejanja po 1. odstavku 323. člena KZ-1,

PRITOŽBO

zoper obsodilni del iz razlogov po 1., 3. in 4. točki 370. člena ZKP, v zvezi z 8. točko 1. odstavka 371. člena ZKP ter v zvezi s 373. členom ZKP, in sicer zaradi absolutne bistvene kršitve določb kazenskega postopka, zaradi zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ter odločitve o kazenskih sankcijah.

OBRAZLOŽITEV:

S predmetno sodbo je bil obdolženi [REDAKTIRANO] spoznan za krivega storitve dveh kaznivih dejanj odvzema mladostne osebe po 1. odstavku 190. člena KZ-1, za kar mu je sodišče izreklo za vsako od obeh dejanj pogojno obsodbo 10 mesecev zapora in nato izreko enotno kazen 1 leto in sedem mesecev zapora ter preizkusno dobo 3 (treh) let. Sodišče pa je obdolženca oprostilo obtožbe za ostala dejanja, ki so se mu očitala.

Obramba se v tej pritožbi v celoti sklicuje na vsebino, podano v zaključni besedi na glavni obravnavi dne 9.5.2022. Poleg tega pa še dodatno.

1) K obsodilni sodbi

Obramba se v prvi vrsti v celoti strinja z vsebino pritožbe, ki jo je v tej zadevi že podala Odvetniška družba Grošelj, o.p., d.o.o., vse v smeri, da ne gre za večkratno ponavljanje istih pravih razlogov in dejanskega stanja. Prav tako obramba v tej pritožbi navaja tudi nova dejstva in nove dokaze, ki niso bili znani med samim sojenjem, oziroma, katere je sodišče prve stopnje zavrnilo kot nepotrebne. Je pa

ID za DDV: SI 2319 2356,
TRR: SI56 6100 0001 6753 702, odprt pri Delavski hranilnici
Fiduciarni račun: SI56 6100 0001 6758 940
Mat. št.: 6976140000

pomembno, da se pritožbeno sodišče seznanj s tekočimi zadevami oziroma trenutnim dejanskim stanjem!

1.)

Obramba je že v fazi celotnega postopka opozarjala, da je postopek nezakonit, in sicer iz razlogov kršitve 29. člena Ustave RS, saj so bile podane napake v postopku preiskave in posledično ni bilo zadosti dokazov, da bi bil obdolženec utemeljeno sumljiv kaznivih dejanj, ki so predmet po obtožbi, obdolžencu pa kljub njegovim večkratnim zahtevam ni bilo zagotovljeno izvajanje dokazov v svojo korist ter mu ni bilo omogočeno, da se mu sodi v njegovi navzočnosti in da se brani sam (29. člen Ustave RS). Kršena je bila tudi določba 6. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin.

V fazi preiskave obdolžencu NI BILA OMOGOČENA obramba, da bi sploh lahko sam osebno aktivno sodeloval v postopku, kljub številnim pisnim prošnjam oziroma vlogam pooblaščenega zagovornika. Gre za eno najhujših oblik kršitve kazenskega postopka zoper obdolženega. Dejstvo je, da je bila obtožnica spisana po zaključeni preiskavi. V vsebino je bilo vneseno vse, kar se je pridobilo v preiskavi, torej nekaj listinske dokumentacije in povzemanja zaslišanih prič, od katerih praktično ni bilo zaslišanih prič na strani obrambe, razen sestre obdolženega (praktično nič *in favorem defensionis*).

Obrambna družba Grošelj, o.p., d.o.o., ki tudi zastopa obdolženega [REDACTED] je namreč na preiskovalni oddelki Okrožnega sodišča v Ljubljani naslavljala pisne vloge, da se obdolženemu omogoči sodelovanje pri zaslišanju prič v fazi preiskave ter da se mu omogoči obisk psihoterapevta. Takšni vlogi sta bili na sodišče poslani 17.3.2021 in 8.4.2021. Kljub utemeljenim razlogom, da naj bo obdolžencu omogočeno aktivno sodelovanje pri preiskavi, tega sodišče brez argumentov ni dopustilo. V vlogah pooblaščenega odvetnika je bilo natančno pojasnjeno, zakaj želijo, da se obdolžencu omogoči aktivno sodelovanje v fazi preiskave. Obdolženi niti ni imel možnosti, da se tekoče seznanj s izjavami že zaslišanih prič. Vse je potekalo mimo njega. Enostavno povedano: **OBDOŽENCU JE BILA NEZAKONITO IN NEUTEMELJENO PREPREČENO**, da se lahko sam in ustrezno brani v kazenskem postopku ter da izvaja dokaze v svojo korist. To, da ima obdolženi pooblaščenega zagovornika, odvetnika iz odv. pisarne Grošelj (po odločbi Bpp) še ne pomeni, da sam ne sme ali ne more aktivno sodelovati pri svoji obrambi in pri izvajanju dokazov. Te možnosti obdolženi Ranis Smajlovič v fazi kazenske preiskave vse do glavne obravnave ni imel, razen takrat, ko je bil v preiskavi zaslišan kot osumljenec. Prav zaradi navedenega je bil obdolženi nezakonito več kot osem mesecev v priporu, saj se v preiskavi ni razjasnilo stanje, kot je dejansko bilo glede nekaj kvazi groženj s terorističnim dejanjem, pa potem sumom kaznivega dejanja zoper uradne osebe. Ob tem je potrebno poudariti **pomembno dejstvo**: Šele obramba je predlagala pridobitev video posnetkov nadzornih kamer na lokaciji v Zagorju ob Savi, kjer je bil obdolženi aretiran. Tega ni storila niti policija, niti ODT. Ali je šlo za namerno prikrivanje dokazov, se izogniti resničnim dejstvom? Vse to so vprašanja, ki precej bodejo v oči. Poleg tega Policija njihove akcije prijetja (ki je bila vse prej kot profesionalno izvedena, intenzivno usmerjena proti obdolžencu, da a pripravijo do aktivnega upiranja...), ni niti video snemala, je pa dobro znano dejstvo, kar policisti PP Zagorje zanesljivo vedo, da

obstajajo nadzorne kamere na točno tisti lokaciji, in sicer na obeh straneh ceste, tako od NLB kot tudi od Delavske hranilnice. To vse bi bilo mogoče izvajati že takoj v začetku preiskave in obdolženi ne bi "sedel" več kot osem mesecev v priporu. Edino kar je bilo, je sodišče v preiskavi slepo verjelo lažem policistov, pa CSD, pa še koga. Policija je ves čas prikrivala dokaze in zavajala ODT ter sodišče. Po 17. členu ZKP morajo organi pregona (pa tudi policija) zbrati vse dokaze, *pro et contra*. V tem primeru je šlo ves čas le zbiranje dokazov kontra obdolžencu.

1. odstavek 177. člena ZKP določa, da smejo stranke in oškodovanec med preiskavo predlagati preiskovalnemu sodniku, da se opravi posamezna preiskovalna dejanja. Šele če se preiskovalni sodnik ne strinja s predlogom strank, naj se opravi posamezno preiskovalno dejanje, zahteva, naj o tem odloči senat (šesti odstavek 25. člena ZKP). To obdolžencu ni bilo omogočeno. V 2. odst. 177. člena je določeno, da smejo stranke in oškodovanec dajati predloge iz 1. odstavka tudi preiskovalnemu sodniku ali policiji, ki so ji prepuščena posamezna preiskovalna dejanja

Na podlagi 178. člena ZKP so lahko državni tožilec, obdolženec in zagovornik, navzoči pri zaslišanju priče. Razlogov, da bi preiskovalni sodnik odredil, da naj se obdolženi odstrani z zaslišanja, v konkretnem primeru ni bilo, niti niso takšni razlogi bili argumentirani s strani sodišča (4. odst. 176. člena ZKP).

Obdolžencu je bila kršena možnost, ki jo določa 7. odstavek 178. člena ZKP, da lahko, ko je navzoč pri preiskovalnih dejanjih, za razjasnitev stvari postavlja priči ali izvedencu posamezna vprašanja. Obdolženi sam zelo dobro ve, kako je celotna zadeva potekala, ve kdo vse je bil navzoč pri dogodkih, kot se navaja v obtožbi, in tudi ve, kdo sedaj spreminja izjave, pa nobene od teh prič ni mogel kar koli vprašati, jim postaviti vprašanja, da se zadeve razjasnijo, ali jih soočiti med sabo. Celoten postopek v fazi preiskave je očitno potekal precej enostransko, z onemogočanjem obdolžencu, da bi se lahko že v fazi preiskave ustrezno branil. To, da obdolženi ni bil prisoten pri izvajanju dokazov, ker bi to bilo nevarno odlašati, ni razlog, da obdolženemu ni bilo omogočeno sodelovanje v postopku preiskave. Obdolženi je bil sodišču, odkar je bil zoper njega odrejen pripor, 24 ur na dan dosegljiv za kakršno koli izvajanje dokazov in zasliševanje prič. Torej, ni nobenega utemeljenega razloga, da sodišče obdolžencu ni omogočilo aktivne obrambe v fazi preiskave, pri čemer je bil obdolženec ves čas v priporu.

V konkretnem primeru je bila kršena ustavna pravica obdolženca, in sicer na podlagi 29. člena Ustave Republike Slovenije, ki določa:

29. člen (pravna jamstva v kazenskem postopku)

Vsakomur, ki je obdolžen kaznivega dejanja, morajo biti ob popolni enakopravnosti zagotovljene tudi naslednje pravice:

- da ima primeren čas in možnosti za pripravo svoje obrambe;
- da se mu sodi v njegovi navzočnosti in da se brani sam ali z zagovornikom;
- da mu je zagotovljeno izvajanje dokazov v njegovo korist;
- da ni dolžan izpovedati zoper sebe ali svoje bližnje, ali priznati krivdo.

Konkretno sta bili kršeni najmanj druga in tretja alineja 29. člena Ustave RS.

Obdolženemu [REDAKTIRANO] ni bila dovoljena možnost, da se postopek vodi v njegovi navzočnosti (ne glede na to, da gre za fazo preiskave, gre za pravnomočno uveden kazenski postopek). Predvsem, in kar je bistveno, ni mu bilo zagotovljeno izvajanje dokazov v njegovo korist. Oziroma drugače povedano, namerno mu je bilo to onemogočeno, saj sodišče neutemeljeno tega obdolžencu ni omogočilo. To, da je imel v fazi preiskave pooblaščenega odvetnika še ne pomeni, da sam nima pravice, ki mu jo daje 29. člen Ustave RS. In te pravice ni imel.

Dejstvo pa je, da je bil obdolženi praktično več kot 8 (osem) mesecev nezakonito v priporu. To, kar so mu "podtaknili" policisti, presega vse meje zakonitega ravnanja pooblaščenih uradnih oseb. Kako so ponarejali oziroma prirejali uradne zaznamke (copy paste), kako so ga med aretacijo, ki jo je izvedla SEP izzivali, da bi se aktivno začel upirati, do lažnih izpoved zaslišanih določenih policistov, pa da Policija ni nikoli izdelala uradnega zaznamka o uporabi prisilnih sredstev, zaradi katerih je obdolženi utrpel poškodbe zapestja. Pa da so mu poleg vsega naštetega policisti šele pri "dostavi" v pridržanje na PP Moste prebrali njegove pravice ter mu vročili odločbo o pridržanju.

Kljub očitnim neresnicam, ki so jih podale določene priče, zaslišane v preiskavi, obdolženi tega ni sploh mogel izpodbijati že v preiskavi. Ni mu bila dana nobena možnost, da bi lahko zaslišanim pričam (predlaganim s strani tožilstva, kar je povsem "enosmerni" postopek zbiranja dokazov v preiskavi) postavljaj vprašanja, jih soočal z dejstvi, sploh pa ni mogel predlagati izvedbe določenih dokazov v svojo korist. Zagovornik, ki je bil pooblaščen, pač v določenih segmentih postopka ne more vedno poznati podrobnosti in na podlagi le-teh predlagati izvedbo kakšnega pomembnega dokaza. Preiskava je bila vodena povsem v smeri, kot jo je zastavilo Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani, kar pa je nesprejemljivo v smislu kontradiktornega kazenskega postopka, ki zaenkrat še velja v Republiki Sloveniji. Pripor in celoten postopek zoper obdolženca je dejansko usmerjen v to, da se obdolženca psihično, in z odvzemanjem prostosti prisili, da pove, kje sta njegova otroka oziroma ju izroči določenim strukturam v tujini (oziroma najprej v Sloveniji), ki pa očitno niso sposobne zagotoviti fizične in psihične varnosti njegovih otrok (glej dokaze, ki so v sodnem spisu: fotografije otrok kot posledice nasilja v Švici itd.).

Čeprav gre ta pritožba v smeri obsodilnega dela sodbe, pa obramba zadevo mora izpostaviti glede pripora, saj je bilo s takim postopanjem preiskovalne sodnice obdolžencu onemogočeno predvsem zbiranje dokazov v svojo korist v zvezi z očitkom, kot izhaja iz obsodilnega dela sodbe.

2.)

Obdolženi je tudi sam večkrat, tako ustno kot tudi pisno, pozival sodišče, da naj mu omogoči pravično sojenje. Zlasti so bili predlogi in zahteve obrambe po izvajanju določenih dokazov z zaslišanji prič, vendar je sodišče zaslišanja določenih prič kot nepotrebne zavrnilo. S tem je sodišče dejansko in pravno onemogočilo obrambi, da se izvedejo dokazi v njeno korist. Te možnosti obdolženi ni imel niti v fazi kazenske preiskave niti ne v dokaznem postopku tekom glavne obravnave.

Ob tem obramba v prvi vrsti opozarja, kar je zlasti povezano z obsodilnim delom sodbe, da je obdolženi, ko mu je bil vendarle po več kot osmih mesecih odpravljen

pripor, sam začel zelo aktivno zbirati dokaze v svojo korist. Te možnosti pred tem ni imel. Tako je uspel zbrati precej dokazov o tem, kako se je na nezakonit način začel postopek v Švici glede izdaje organa v švicarskem Kantonu Bern, t.i. odločbe po Haški konvenciji. Da se je vse skupaj začelo s ponarejeno listino tamkajšnje socialne delavke, ko je na uradni listini zabeležena [REDAKTIRANO] kot prosilka, pri tem pa je kot njen partner oziroma mož navedena moška oseba ki je Kitajski državljan, ter še dodatno dva otroka, prav tako Kitajska državljana (dokazna listina je v prilogi). To je bila začetna podlaga, da se je celotna kriminalna aktivnost tamkajšnjih organov sploh začela odvijati. Obdolženi je ugotovil tudi to, da je [REDAKTIRANO] sama, brez njegovega soglasja, prijavila oba njuna mld. otroka za bivanje v Švici, in to več mesecev po tem, ko sta otroka normalno živela v Sloveniji, kot slovenska državljana, obiskovala vrtec in imela urejene vse formalnosti v Sloveniji. Švica v konkretnem primeru sploh ni bila pristojna za odločanje po Haški konvenciji. Taa odločba švicarskega organa je nezakonita. Vse te zadeve je uspel obdolženi zbrati sam, in to po prihodu na prostost.

2) Kaj se v postopku ni izvedlo

3)

Ko je ta odločba prispela v Slovenijo na pristojno Ministrstvo, zanesljivo nihče od tam pristojnih ni preveril ničesar, zlasti ne, ali je organ v Švici, ki je navedeno odločbo izdal, sploh pristojen za izdajo odločbe s tako vsebino. To so enostavno poslali naprej na Okrožno sodišče v Ljubljani v reševanje. Sodišče je tisto, ki bi moralo v drugi vrsti preveriti zakonitost izdane odločbe, pa tega ni storilo. CSD Zagorje ob Savi ni storil ničesar, da bi kar koli preveril v Švici. Policija, kjer je bila glavna inciatorka in "režiserka" vsega nadaljnjega postopanja policistov PP Zagorje ob Savi in SEP, ni preverila ničesar, kaj se je dogajalo v Švici, niti tega ne, da sta otroka v tistem obdobju že dalj časa kot stalno bivala v Zagorju ob Savi, da sta državljana RS, da [REDAKTIRANO] ni imela nobenega soglasja zakonitega zastopnika obeh otrok, da ju sploh sme prijaviti v Švici začasno prebivanje, kar pa je dejansko storila in Švica nikakor ni bila upravičena, da v konkretnem primeru izda neko odločbo po Haški konvenciji. ODT ni preverilo popolnoma ničesar, pač pa je slepo sledilo konstruktivni policijski izjavi, tako izjavam njihovih policistov, ki so v fazi obravnave, tako preiskave kot glavne obravnave, lagali, kako naj bi potekal postopek odvzema prostoti obdolženemu, navajali so laži v uradnih zaznamkih. Nihče ni niti tega preveril, da otroka nikoli nista bila "ugrabljena", saj ju je obdolženi pripeljal v Slovenijo, ko je prenehal s službo v Švici, [REDAKTIRANO] pa ni želela nazaj v Slovenijo. In vprašanje: kdo je komu koga "ugrabil"? Policija ni nikoli izdala uradnega zaznamka o uporabi prisilnih sredstev, zaradi katerih je obdolženi utrpel telesne poškodbe, bil je odpeljan na urgenco, čeprav Policija mora napraviti takšno Poročilo.

Kljub predlogom obrambe in obdolženega, je sodišče zavrnilo izvajanje določenih dokazov v njegovo korist, predvsem zaradi popolne razjasnitve dejanskega stanja, kar je opredeljeno tudi v ZKP v 5. členu, 12. členu, 15. členu, 16. členu, 17. členu, 59. členu, 227. členu, 289. členu; v USTAVI RS v 14. členu, 22 in 23. člen ter 29. členu, prav tako pa tudi v 6. členu EKČP. Glede na dejstvo, da je bil obdolženi več mesecev v priporu (od 6.3.2021 do 6.11.2021), ni mogel zbirati dokazov v svojo obrambo predvsem pa ne predlagati prič v njegovo korist, zato je obramba zaslišanje dodatnih predlaganih prič predlagala v postopku in ne že v začetku (ZKP 289. člen, 381. člen 5

odstavek). Določene listinske dokaze je obdolženec sam predložil na zadnji obravnavi, ker jih prej nisem uspel pridobiti. Pri tem je potrebno poudariti, da tudi obramba prvotno ni bila seznanjena z vsebino večih dokazov v korist obdolženca, ki jih je naknadno, predvsem preko poznanstev v Švici, postopoma uspel zbirati sam. Kje je ves ta čas (ne)delala Policija, pa ODT, pa pristojno Ministrstvo, pa CSD??? Nobeden od uradnih organov v Sloveniji ne naredi ničesar, kar je potrebno za koristi otrok. In to kljub večim pozivom s strani obdolženca in obrambe. Nedvomno gre v konkretnem primeru za zelo "inkvizitoren" postopek, ki pa ima vse temelje v kazenski preiskavi, ko sodišče absolutno ni hotelo, da bi bil obdolženi prisoten v fazi preiskave pri zaslišanjih, ko bi lahko predlagal izvedbo določenih dokazov, lahko bi takrat tudi že sam zbiral določene dokaze. Takšen nezakonit postopek je pripeljal do tega, da je bil obdolženi več kot 8 mesecev nezakonito v priporu. Še večji problem pa je, da še sedaj nobeden od pristojnih organov ne naredi ničesar v smeri preverjanja zakonitosti postopkov. Noben pristojni organ sploh ne preverja sedanje situacije na strani [REDACTED]

Da se mora omogočiti pošteno ter pravično sojenje je tudi sodna praksa RS, konkretno Sodba Višjega sodišča v Ljubljani II Cp 902/2019 (nova opr.št. P 42/2018) z dne 28.8.2019.

Seznam prič z vsemi njihovimi kontaktnimi podatki so bili posredovani sodišču. Vse te priče pa so povezane z obsodilnim delom sodbe. Njihove izjave oziroma njihova pričanja bi zadevo postavile povsem "na glavo", saj bi se izkazalo povsem drugačno dejansko stanje od tistega, ki ga sodišče povzema v svoji obrazložitvi. Naj samo pojasnimo, da je bila [REDACTED] dolgo časovno obdobje redno na zvezi (predvsem preko telefona) z bivšo ženo obdolženega, [REDACTED] ki pa je vedela, kakšna situacija je v Švici, kaj se dogaja, poleg tega pa jo je [REDACTED] nenehno obveščala o vsem, torej kaj in kako bo storila proti obdolženemu. Obramba prav tako razpolaga z listinskim dokazom o tem, kako se [REDACTED] dogovarja, kaj naj pove v Švici na določenem organui, da bo "uspela" s t.i. Haško konvencijo...Na žalost obrambe, sodišče zgolj verjame navedbam [REDACTED] in pa nekim zabeležkam tistih organov v RS, ki do sedaj niso storili ničesar glede preverjanja dejanskega stanja.

4.)

Dejstvo je, da sta obdolženčeva otroka [REDACTED] ter [REDACTED] državljana RS z stalnim prebivališčem v RS večino svojega življenja preživela v RS. Konkretno od 18.6.2019 sta ves čas živela v RS pri pri obdolženem in njuni babici [REDACTED] [REDACTED]. Do njune nezakonite prijave v Švici s strani njune mame [REDACTED] v novembru 2019 in to brez privolitve obdolženca. Šlo je dobesedno za nekakšno ugrabitev otrok od očeta. Mati otrok [REDACTED] je z strani švicarskih organov bila označena kot opravilno nesposobna oseba – posledično ji je bila dodeljena skrbnica [REDACTED] katera je bila tudi rejnica obdolženčevima otrokoma. [REDACTED] je bila seznanjena z vsemi dejanji, kar je počela [REDACTED] jo pri tem podpirala ter zagovarjala vse dokler se [REDACTED] ni zapletla v intimno razmerje z njenim sinom [REDACTED], nakar je bila [REDACTED] iz rejniške družine nagnana. Kljub temu, da ne živi več v rejniški družini, jo [REDACTED] (vsaj v preteklosti...) še vedno podpira, zagovarja in kontaktira, da slučajno informacija o razmerju [REDACTED] in njenim sinom [REDACTED] ne bi prišla do organov v Švici. [REDACTED] ima samomorilne

težnje (bila je že hospitalizirana ter obravnavana z strani policije ter zdravstvenega osebja), podvrženju uživanju drog ter alkohola kakor tudi nečednim poslom – prostituciji (od marca 2019) katera ni bila zmožna skrbeti zase, kaj šele za dva mladoletna otroka. Otroka sta bila brez kakeršnekoli sodne odločbe ali odločbe kakega drugega organa nameščena v rejniško družino. Dejstvo je tudi to, da Švica nima do moje družine nikakršnih pristojnosti in so z tem storili hude postopkovne ter procesne napake, saj so za obravnavo primera obdolženčeve družine pristojni organi RS.

Kot že omenjeno, sta bila oba otroka ves čas bivanja v Švici (ki sicer sploh ni bilo dolgotrajno) pri materi in rejniški družini podvržena hudemu zanemarjanju, grobemu ravnanju ter psihičnim pritiskom, nasilje je bilo fizično in psihično, sum pa je tudi na spolno nasilje.

Ampak, kot že nekajkrat poudarjeno, organi RS niso do sedaj storili prav ničesar glede preverjanja dejanskega stanja, kot ga obramba in obdolženi ves čas zatrjujemo. Nasilje v obliki zlorabe, zanemarjanja in izkoriščanja, kot neposredno ali posredno dejanje ali opustitev dejanja, ki ogroža ali škoduje otrokovemu dostojanstvu, fizičnemu, psihološkemu ali socialnemu položaju ali otrokovemu razvoju, zaradi česar je SKP Ljubljana proti materi [REDAKTIRANO] podal kazensko ovadbo na ODT na Ptuju.

Obdolženi je, glede na to, da mu je bilo poznano življenje v Švici, rejniška družina, zlasti pa stanje njegove bivše žene [REDAKTIRANO] oba otroka pripeljal v Slovenijo zaradi njune varnosti, kar pomeni najmanj ravnanje v skrajni sili. Sodišče, sploh pa ne Policija ali ODT, ni zbralo ali dovolilo izvesti dokazov, katerih pa ima obdolženi na pretek, predvsem pa na tekoče stanje, da je [REDAKTIRANO] prostitutka, sama se deklarira, da je "KURVA", torej da je po slovensko KURBA, saj se sama snema na avdio video posnetke in to objavlja na družabnih omrežjih, tekoče oznanja, da je njena tarifa za en dogodek s t.i. Sugar Daddyem 150,00 €, če pa mora kam iti, pa še potni stroški. Sicer je prostirucijo v času, ko sta bila otroka še v rejništvu in kjer je bila tudi sama, izvajala kar v sobi, kjer sta bila v neposredni bližini oba otroka. Kakšna klientela je prihajala k njej sicer obdolžencu ni znano, je za skrb zbujujoče dejstvo, da bi nekateri od navedenih klientov bili tudi pedofili itd. Poleg tega je, glede na prejšnje informacije, ki so bile obdolžencu znane že pred prijettjem v tej kazenski zadevi, sploh pa na tekoče informacije, [REDAKTIRANO] narkomanka. Za to obstaja več prič (ki jih sodišče ni hotelo zaslišati), obstaja več video posnetkov (ko se [REDAKTIRANO] drogira - verjetno kokain, vsaj tako je videti, in sama sebe snema ter to objavlja na družabnih omrežjih).

Sodba v obsodilnem delu je nezakonita. Vse gornje navedbe so podprte tudi z USTAVO RS v 54. člen-u; 13.člen HAŠKE KONVENCIJE; v DRUŽINSKEM ZAKONIKU v 7, 135, 136, 137, 151 členu; ter KONVENCIJI ZDRUŽENIH NARODOV v 3, 9, 13, 18, 19 in 27. členu. V 10. členu 2. odstavek pa je zapisano, da imajo pravico zapustiti katerokoli državo in vstopiti v svojo državo, še posebno, ko se gre za dobrobit ter varnost otrok.

Ravnanja obdoloženega, ki jih je preventivno izvedel zaradi zaščite svojih dveh mladoletnih otrok, so legalno podprta tudi s sedanjimi odločbami sodišč, kot je med drugim:

- sodba VSRS I IPS 11064/2018 z dne 15.7.2021;
- sodba VSL VII KP 50140/2018 z dne 16.10.2020;
- Ustavna odločba UP 616/15-17 z dne 20.9.2018;
- Ustavna odločba št. UP 383/2011-22 z dne 18.9.2013

Tako iz sodne prakse izhaja, da staršu, ki je glede na okoliščine posameznega primera deloval v otrokovo največjo korist, ni mogoče očitati protipravnega ravnanja, katerega sankcioniranju je namenjeno kaznivo dejanje iz 1. odst. 190. člena KZ-1. Na žalost sodišče, sploh ne v fazi preiskave, pa tudi ne tekom glavne obravnave, teh dejstev sploh ni preverjalo. Edino kar je v tej smeri izvedlo, je zaslišalo [REDACTED] vse ostale dokaze, predlagane s strani obrambe, ki bi demantirali njeno izpoved, pa je zavrnilo. Obramba je vsak predlagan dokaz utemeljila, kaj bi lahko priče izpovedale. V tem primeru ne gre toliko za obdolženca, kot gre za otroke. To, kar pa je sodišče naložilo obdolžencu s sodbo, pa pomeni, da bi bila oba otroka, v primeru "vrnitve", [REDACTED], saj ima obdolženi kot zakoniti zastopnik starševsko pravico, katero mu nepravne institucije nezakonito jemljejo, dobesedno poslana v gnezdo narkomanije in prostitucije (v Švici). No ja, pa poleg tega obramba glede na tekoče informacije ve, da je [REDACTED] v Švici formalno nezaposlena, kot sama navaja na družabnih omrežjih, da kar dobro služi s prostitucijo, ima pa sicer ogromne dolgove, po informacijah, kot jih ima obdolženi, več sto tisoč CHF.

Kot zanimivo branje v okviru te pritožbe, obramba ponuja tudi Sodbo Zveznega sodišča v Švici (v nemškem jeziku in prevodu v slovenski jezik) iz katerega izhaja, da tako imenovani organi (nemška kratica: KESB), tak organ je namreč tudi izdal odločbo po Haški konvenciji v konkretnem primeru, ni sodišče (orig.: Die KESB im Kanton Bern sind keine Gerichte) - pošiljamo v prilogi kot **dokaz!**

3. Neaktivnost uradnih institucij v Sloveniji

5.)

Glede obrazložitve sodišča v točki 4 in po uradni dolžnosti postavljenega pooblaščenca za oba mladoletnega otroka, obramba izpodbija argumente sodišča. Dejansko je pooblaščenec obeh otrok hkrati tudi pooblaščenec [REDACTED] v drugih postopkih. Zanesljivo pooblaščenec tekom postopka ni deloval v korist otrok, pač pa zgolj v korist matere. S svojim delom ni preveril nobenih dejanskih in pravnih okoliščin v Švici. Več ali manj je zgolj sledil navedbam [REDACTED]. Ni preveril, ali je odločbo v Švici izdal pristojni organ. Ni preverjal, kaj se je dejansko dogajalo z otrokoma v rejništvu. Ni preverjal, v kakšnem stanju je [REDACTED], s čim se ukvarja, kakšne ima bivalne pogoje itd. V kolikor bi resnično deloval v korist otrok, bi nastopal drugače. Ne da so bile z njegovo postavitvijo okrnjene pravice obtoženca, okrnjene so bile pravice mladoletnih otrok, saj jih pooblaščenec ni zastopal tako, kot je bil to dolžan.

Dejstvo je, da otroka pri obdolženemu nikoli nista bila in še vedno nista ogrožena. V konkretnem primeru pa je dobesedno šlo vse narobe s strani pristojnih državnih institucij. Namesto da bi od pristojnega Ministrstva, pa potem CSD in nadalje Policije ODT, Okrožnega sodišča, oddelka za družinske zadeve dejansko preverili, kakšno je resnično stanje na strani obdolženega in na strani [REDACTED], so "slepo" sledili

zgolj njenim navedbam in neki odločbi, ki jo je v Švici izdal organ, ki za to sploh ni pristojen.

V 7. členu Družinskega zakonika je jasno določeno, da morajo državni organi, izvajalci javnih služb, nosilci javnih pooblastil, organi lokalnih skupnosti ter druge fizične in pravne osebe v vseh dejavnostih in postopkih v zvezi z otrokom skrbeti za korist otroka. Poleg tega je v 56. členu Ustave Republike Slovenije določeno, da otroci uživajo posebno varstvo in skrb, človekove pravice in temeljne svoboščine pa uživajo otroci v skladu s svojo starostjo in zrelostjo. Prav tako jim je na podlagi Ustave zagotovljeno posebno varstvo pred gospodarskim, socialnim, telesnim, duševnim ali drugim izkoriščanjem. Ustava nadalje določa da otroci in mladoletniki, za katere starši ne skrbijo, ki nimajo staršev ali so brez ustrezne družinske oskrbe, uživajo posebno varstvo države, njihov položaj pa ureja zakon.

Oba otroka obdolženega sta bila v Švici, ko sta bila v rejniški družini (in ne pri [REDAKT]) [REDAKT]!) sta bila tako telesno kot duševno zlorabljana, za kar je obramba predložila dokazne listine. Duševno izkoriščanje sta doživljala, ko je njuna mati v prostore stanovanja, kjer sta bila otroka, vodila kliente za nudenje spolnih uslug. Oba otroka sta bila v Švici močno ogrožena. Pa tudi, zakaj ju je Švica dodelila v rejništvo. Obdolžencu je znano dejstvo, da je socialna delavka ponaredila dokument, na podlagi katerega je potem stekel postopek preko organa imenovanega KEBS v Bernskem kantonu. Ob tem, da je pred tem [REDAKT] samovoljno, brez dovoljenja obdolženega, prijavila oba otroka v Švici za začasno bivanje, čeprav sta že dalj časa normalno, brez kakšnih pretresov ali zlorab, živela v Zagorju ob Savi.

Nadalje 3. člen Konvencije Organizacije združenih narodov o pravicah otrok določa, da pri vseh dejavnostih v zvezi z otroki, bodisi, da jih vodijo državne bodisi zasebne ustanove za socialno varstvo, sodišča, upravni organi ali zakonodajna telesa, morajo biti otrokove koristi glavno vodilo. Nadalje tudi iz 9. člena te Konvencije izhaja, da države pogodbenice jamčijo, da otrok ne bo proti volji staršev ločen od njih, razen če v skladu z veljavnim zakonom in postopki pristojne oblasti v sodnem postopku odločijo, da je takšna ločitev nujna za otrokovo korist. Takšna odločitev je lahko v primeru, kot je zloraba ali zanemarjanje otroka s strani staršev ali ko oba starša živita ločeno in je potrebno odločiti o otrokovem prebivališču, neizogibna.

Sodišče že v preiskavi, nadalje pa tudi v okviru rednega sojenja, kljub predlogom obrambe, sploh ni hotelo preverjati, kje in kako sta oba otroka začasno živela v Švici, da sta bila potem več mesecev v Sloveniji, da ju obdolženi kot oče ni "ugrabil", ampak se je z njima enostavno vrnil v Slovenijo, saj v Švici ni imel več službe. Niti sodišče, niti ODT ni ukrenilo ničesar v smeri delovanja za korist otrok. Pa se obramba na tem mestu tudi v okviru pritožbe sprašuje: Ali so razmere, ki trenutno in že prej dalj časa obstajajo na strani matere otrok, [REDAKT] v dobro in v korist otrok, da bi ju napotili v Švico, kjer sploh nimata stalnega bivališča. Poleg tega nihče ni preveril, ali sploh še imata prijavljeno začasno bivališče. Organi v Švici so namreč že lansko leto v celoti zaključili s to zgodbo oziroma zadevo. Za njih je zadeva "ad acta"! Vse to so bili predlogi obrambe, pa so bili tui dokazi zavrtnjeni. Glede na izrečeno obsodilno sodbo in posebni pogoj, da mora obdolženi vrniti otroke materi v Švico, je to v nasprotju s koristmi otrok. Sicer pa jih pravno formalno nima kaj pošiljati v Švico, saj sta oba otroka državljana Slovenije, stalno bivališče imata prijavljeno v Sloveniji.

Poleg tega sodišče, pa niti kateri koli drug organ v Sloveniji (npr. tudi CSD, ki v tej smeri ne dela nič) ni preverjalo, v kakšnih stanovanjskih razmerah je nekaj časa živela [REDACTED] z otrokoma. Zopet je obdolženi sam, preko svojih poznanstev v Švici, uspel pridobiti poročilo Rdečega križa v Švici z dne 30.3.2020. Iz le-tega je razvidno, kakšne grozne razmere so bile v stanovanju. Mati [REDACTED] je popolnoma nesposobna za zagotavljanje normalnih higienskih pogojev. Tako so predstavniki RK kar dva tedna čistili stanovanje, odnašali prazne steklenice alkoholnih pijač, čistili stanovanje od injekcijskih igel idr. Ta čistilna akcija pa je imela tudi svojo visoko ceno, ki jo mora plačati [REDACTED]. Ali je to nivo starša, da se k njej vrnete otroka (oziroma ne vrnete pač pa pošljeta)? Ocena obrambe je, da izrečena obsodilna sodba prisiljuje obdolženega, da pod pretnjo preklica pogojne sodbe, otroka pošlje v navedeno okolje (mati nesposobna skrbeti za normalne razmere, ki bi omogočale normalen in zdrav razvoj obeh otrok, je narkomanka, ukvarja se s prostitucijo, pri čemer največkrat svoje kliente vodi v svoj bivalni prostor...). Račun za urejanje stanovanja [REDACTED] za obdobje od 31.1.2020 do 17.2.2020 je znašal 10.397,00 CHF. Račun in poročilo je v nemškem jeziku, obdolženi denarja za sodne prevode nima, kar pa po oceni obrambe ne sme biti ovira za izvedbo teh dokazov, da sodišče poskrbi za prevode in se z vsebino seznaní. Ne glede na navedeno pa obramba vseeno k pritožbi prilaga tudi nekatere pomembne listine v nemškem jeziku, ki so bile ključne, da se je vsa zadeva sploh začela (listina, ki jo ponaredila [REDACTED] dne 8.10.2019, račun Rdečega križa v Švici za opravljene storitve v stanovanju [REDACTED]).

Utemeljitev sodišča, da skuša obdolženi mater otrok zgolj očrniti, jo prikazati kot popolnoma nesposobno mamo, tudi s predložitvijo nekaterih, skrbno izbranih fotografij, ki na bi v stanovanju prikazovale nered ter da naj bi prikazovale, da sta otroka jedla nezdravo hrano, ne gre sprejeti. Če bi sodišče izvajalo predlagane dokaze obrambe, bi imelo povsem drugačno sliko dogajanja. Pa ne le to. Obdolženec in obramba sta ves čas postopka dejansko morala delati po načelu obrnjenega dokaznega bremena. ODT ni storilo popolnoma nič v korist obdolženca. Gre vendarle spomniti na 17. člen KZP. To bi lahko ne nazadnje izvedlo preko Interpola oziroma druge mednarodno pravne pomoči. Ves čas je bilo osnovno vodilo ODT in sodišča, da je treba otroke "vrniti" v Švico, kjer sploh ni njun dom. Vse te dokaze je bilo dolžno preveriti in pridobiti že ODT, pa tega ni storilo. Poleg tega je sodišče dobesedno blokiralo vse ključne dokaze v korist obdolženca za navedeno kaznivo dejanje. Je pa tudi res, da obdolženi še vedno redno zbira dokaze glede anomalij, ki so se dogajale v Švici, pridobiva tudi druge informacije, kot je npr. oglaševanje [REDACTED] za ponujanje spolnih uslug, kako se drogira in podobno. Zadeva je zelo tekoča in "živa". Kot dokaz obramba prilaga pred nekaj tedni pridobljeno s strani Whatsapp, iz katere je na dveh straneh razvidno, da je [REDACTED] aktivna na spletni strani t.i. sugardaddy.ch, kjer ponuja svoje spolne usluge. Pa tudi njen komentar, da "je dela dost" in komentar: "ma ko ga jebe... sam naj ma dost v dzepu". Takšno je sedanje in že dalj časa prej, življenje [REDACTED].

Sodišče nadalje navaja, da iz dokumentacije KESB ni zaznati okoliščin, ki bi nakazovale na ogroženost otrok. Kot že navedeno, ta organ sploh nima sodne pristojnosti (glej zgoraj). Je pa bil celoten postopek glede vračanja otrok začel na podlagi ponarejene dokumentacije strani tamkajšnje socialne delavke, posledično je to romalo na t.i. KESB. Za te zadeve vlada ogromen interes. Omenjena delavka pa je sodelovala tudi pri urejanju rejništva za oba otroka. Zakaj rejništvo, če je [REDACTED]

██████████ tako sposobna in zgledna mater? Je pa rejništvo v Švici zelo donosen posel, saj družina dnevno prejme okoli 380,00 CHF. To, da je ██████████ obdolženca obremenila, da je bil do nje nasilen, je navadna laž. Obdolženi ni bil nikoli procesuiran za kakršno koli nasilje v Švici. Sicer je pa tako ali tako znano, da se ženska oseba najpogosteje v podobnih primerih nasloni na že povedano: je izvajal nasilje... Obramba na tem mestu ponovno izpostavlja, da če bi sodišče izvedlo predlagane dokaze, zbralo listinske dokaze iz Švice (to bi mimogrede lahko storilo že v preiskavi), pa tega nihče ni hotel storiti, obdolžencu pa je bilo namerno s strani preiskovalne sodnice preprečeno, da bi lahko izvajal dokaze v svojo korist. Zakaj sodišče ni preverilo, ali je bila odločba švicarskega organa KESB sploh zakonita, ali je bil ta organ sploh formalno pristojen za takšno odločanje? Nič ni bilo storjenega v prid obdolženca, pač pa je sodišče vodilo postopek v smeri, kot jo je načrtovalo tožilstvo, torej zgolj z obremenilnimi dokazi zoper obdolženca, vse do obsodbe. Poleg tega, da obdolženi sam zbira dokaze v svojo korist in je teh listin precej ter so v nemškem jeziku, obdolženi nima denarnih sredstev, da bi sam zagotavljal vse prevode. To bi moralo storiti sodišče, sicer že v fazi preiskave.

Obdolženi se ni zlonamerno odločil, da se z otrokoma vrne v Slovenijo (več mesecev pred tem, ko ju je ██████████ samovoljno prijavila za začasno bivanje v Švici. Namen njegov vrnitve v Slovenijo z otrokoma je bil, da ju zavaruje pred njuno materjo, da jima omogoči normalen in varen ter zdrav razvoj. Nikakor ju ni ugrabil ali protipravno odpeljal v Slovenijo, pač pa se je zgolj z njima vrnil v Slovenijo, ko mu je v Švici prenehala služba. Obdolženi v Sloveniji ni ničesar skrival. Otroka sta imela vse urejeno, vrtec, svobodno gibanje, igre, vzgojo itd. Tako ali tako je obdolženi v Švici edini s svojim delom preživel celotno družino. Koliko pa je sicer ██████████ zaslužila z ukvarjanjem z najstarejšo obrtjo (aka prostitucijo), ko njega ni bilo doma, pa mu ni znano. Mater otrok je imela vso možnost, da se skupaj z obdolženim in otrokoma vrne v Slovenijo, vendar pa tega ni storila.

Kot že navedeno v tej pritožbi, pa je sodišče v Sloveniji odločilo na podlagi odločbe organa v Švici, ki sploh ni pristojen za izdajanje odločb po Haški konvenciji, saj ne gre za sodišče. Sodišče je preprosto, brez dejanskega in formalnega preverjanja, potrdilo neko švicarsko odločbo in seveda naložilo, da je treba oba otroka vrniti. Ob tem gre pripomniti, da je tudi navedeni švicarski organ izdal odločbo, čeprav sta bila oba otroka v Sloveniji, katere državljanca sta. In tako je Švica izrekla slovenskima državljanoma, da se morata vrniti v Švico, kjer sploh ni njuno stalno prebivališče.

V zvezi z **obsodilnim delom sodbe** obramba meni, da je **škodljiva za oba otroka**, saj nalaga obdolžencu pod prisilo, da bo pogojna kazen preklicana, da pošlje (ne vrne) oba otroka v Švico, v neprimerno okolje, kjer bo močno ogroženo njuno normalno življenje, njun razvoj, predvsem pa varnost. Mati ni zaposlena, denar na črno služi s prostitucijo (glej prilogo k tej pritožbi!).

Obdolženi je ravnal najmanj v skrajni sili, da reši oba otroka pred popolnim telesnim in psihičnim zlomom, vse glede na razmere, v kakšnih je bil prej in v kakšnih še sedaj živi ██████████. Obdolženi obeh svojih otrok ni protipravno odvzel. Z nima se je po prenehanju svoje službe v Švici, kjer je bila celotna družina prijavljena za začasno bivanje, zgolj vrnil nazaj v Slovenijo. ██████████ se pač ni hotela vrniti v Slovenijo. Če kdo, potem želi ██████████ s tem postopkom protipravno odvzeti otroke očetu, in to na podlagi ponarejenih dokumentov v Švici.

Ob tem obramba napotuje tudi na Evropsko Konvencijo o uresničevanju otrokovih pravic (Ur. l. RS, št. 86/99 z dne 27.10.1999), ki v točki a v 6. členu določa vlogo pravosodnih organov, kot sledi:

V postopkih, ki zadevajo otroka, pravosodni organi pred sprejemom odločitve:
a) proučijo, ali imajo na voljo dovolj informacij, da sprejmejo odločitev v korist otroka, in po potrebi pridobijo dodatne informacije, zlasti od nosilcev starševske odgovornosti;

Sodišče v predmetnem postopku tega ni izvedlo tako in v tolikšnem obsegu, kot bi lahko in je bilo nujno, izključno zaradi koristi obeh otrok, kljub temu, da je obramba in tudi sam obdolženi nenehno opozarjala na drugačno dejansko stanje, kot ga vidi in sprejema sodišče. Vse je obrazloženo že zgoraj.

4. Glede sklepa sodišča o zavrnitvi izločitve dokazov

6.)

Glede utemeljitve sodišča o zavrnitvi izločitve dokazov, kar je predlagala obramba, pritožnik v celoti izpostavlja dejstvo, da je bil kazenski postopek že v fazi kazenske preiskave nezakonit, saj obdolženi ni imel niti najmanjše možnosti, da bi pričam postavljaj vprašanja, jih soočal z dejstvi in dokazi. Upoštevati je potrebno, da je prav obdolženi tisti, ki o zadevi ve največ. Teh vseh podatkov odvetniki kot zagovorniki nimajo, niti nimajo možnosti, da bi se na samih zaslišanjih lahko posvetovali z obdolžencem. V izogib naštevanju, kateri dokazi naj bi se izločili iz sodnega spisa obramba vztraja, da je bilo potrebno izločiti vse dokaze, ki so bili pridobljeni v preiskavi. To, da je bil obdolženi več kot osem mesecev v priporu, in to nezakonito, je predvsem posledica, da ODT (ali samo ali preko Policije), ni predložilo posnetkov varnostnih kamer, ki so v celoti demantirali navedbe (laži) določenih policistov. Če bi bil obdolženi lahko prisoten v celotni fazi preiskave, se kaj takega zagotovo ne bi zgodilo. Policija in ODT je dejansko prikrivala dokaze. Policisti v Zagorju ob Savi dobro vedo, da so na točno določeni lokaciji, kjer se je izvedla aretacija s strani SEP, postavljen kamere, in to z obeh strani (DH in NLB). Zaradi vsega do sedaj navedenega obramba vztraja na tem, da bi moralo sodišče pred glavno obravnavo izločiti vse dokaze, ki so bili pridobljeni v kazenski preiskavi. Obramba se tu v celoti sklicuje že na zgoraj omenjeno določbo 29. člena Ustave RS.

Prav tako bi bilo potrebno iz sodnega spisa izločiti tudi vse dokaze, ki so bili pridobljeni v okviru hišnih preiskav, saj so le-te potekale nezakonito. Policija v Zagorju točno ve, kar lahko vsakokrat preveri, kje prebiva določena oseba, konkretno takrat [REDACTED]. Hišno preiskavo so policisti izvajali na nepravem naslovu, kar pa je konec koncev ugotovilo tudi sodišče samo, in sicer, da naslov izvedbe hišne preiskave in naslov bivanja obdolženega nista enaka. Tako, kot je policija ravnala že v okviru hišne preiskave, je ravnala tudi nadalje, prirejala vsebino UZ, policisti so na glavni obravnavi lagali, se sprenevedali kaj in kako se je dogajalo v času aretacije obdolženega.

5. Glede odločanja o pritožbi

7.)

Glede na vse navedeno obramba zahteva, da Višje sodišče dovoli prisotnost obdolženega in njegovih zagovornikov na obravnavi na Višjem sodišču, kjer se bodo obravnavale pritožbe zoper izpodbijano sodbo, da Višje sodišče opravi obravnavo, pregleda dokaze, po potrebi zasliši obdolženca ter

predlaga,

da Višje sodišče v Ljubljani obdolženca oprosti kaznivega dejanja po sodbi Okrožnega sodišča v Ljubljani.

DOKAZI:

- Anmeldung Familien, Familienbegleitung SRK z dne 8.10.2019;
- račun z dne 9.11.2020 - Švicarski rdeči križ;
- sodba švicarske Zveznega sodišča z dne 23.3.2017 (nemški in slovenski jezik);
- izpis s strani Whatsapp (2 strani), kjer je aktivno prijavljena [REDACTED].

Po pooblastilu
Borut Markošek, odvetnik

Priloga 6: Sodba – ponovljeno sojenje, Okrožno sodišče v Ljubljani z dne 15. 2. 2024

POSREDOVALNA DRUŽBA
GROŠLJA, O.P., D.O.O.

16.04.2024

PRIJETO

KOR:

165.224-1a priložilo

REPUBLIKA
SLOVENIJA
OKROŽNO
SODIŠČE
LJUBLJANA

VIII K 12082/2021

**SODBA
V IMENU LJUDSTVA**

Okrožno sodišče v Ljubljani je po okrožni sodnici [REDACTED]

v navzočnosti sodne zapisnikarice [REDACTED]

v kazenski zadevi zoper obtoženega: [REDACTED]

zaradi kaznivega dejanja po drugem v zvezi s prvim odstavkom 299. člena Kazenskega zakonika (KZ-1) in drugih,

po obtožbi Okrožnega državnega tožilstva v Ljubljani Kt/4632/2021 z dne 7. 5. 2021, spremenjeni 21. 1. 2022 in 5. 5. 2022 (točka 1. in 3. obtožbe) v zvezi s sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani IV K 12082/2021 z dne 9. 5. 2022 v zvezi s sodbo in sklepom Višjega sodišča v Ljubljani II Kp 12082/2021 z dne 20. 3. 2023,

po dne 23. 11. 2023, 7. 12. 2023, 30.1. 2024, 13. 2. 2024, 14. 2. 2024 in 15. 2. 2024 opravljeni tajni glavni obravnavi, v navzočnosti obtoženca, njegovega zagovornika mag. Igorja Grošlja in državne tožilke [REDACTED] ter pooblaščenca mladoletnih oškodovancev odvetnika [REDACTED]

15. februarja 2024

RAZSODILO:

I. Obtoženemu: [REDAKTIRANO]

rojen [REDAKTIRANO]

[REDAKTIRANO] EMŠO: [REDAKTIRANO] državljan Republike Slovenije, mag. tehnologije prometa, brez zaposlitve, prijavljen na Zavodu za zaposlovanje RS, samski, oče treh otrok, prejema denarno socialno pomoč v višini 240,00 EUR, brez premoženja,

se v zvezi s sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani IV K 12082/2021 z dne 9. 5. 2022 v zvezi s sodbo in sklepom Višjega sodišča v Ljubljani II Kp 12082/2021 z dne 20. 3. 2023

v zvezi s storitvijo dveh kaznivih dejanj odvzema mladoletne osebe po prvem odstavku 190. člena Kazenskega zakonika (KZ-1) pod točko I izreka sodbe Okrožnega sodišča v Ljubljani IV K 12082/2021 z dne 9. 5. 2022,

za vsako od obeh kaznivih dejanj po prvem odstavku 190. člena KZ-1 določi kazen po 1 (eno) leto zapora,

obtožencu se nato po 3. točki drugega odstavka 53. člena KZ-1 izreče

enotna kazen 1 (eno) leto in 11 (enajst) mesecev zapora.

II. Po prvem odstavku 56. člena KZ-1 se mu v izrečeno enotno kazen všteje čas pridržanja in pripora od 11:25 ure dne 6. 3. 2021 do 15:23 ure dne 5. 11. 2022 in od 15:20 ure dne 1. 12. 2021 do 20:50 ure dne 3. 12. 2022.

III. Po prvem odstavku 95. člena Zakona o kazenskem postopku je obtoženi glede obsodilnega dela sodbe dolžan povrniti stroške kazenskega postopka iz 1. do 8. točke drugega odstavka 92. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP).

IV. Obtoženega [REDAKTIRANO]

se po 358. členu Zakona o kazenskem postopku

oprosti obtožbe,

da je

1. z grožnjo, da bo neposredno uporabil silo in da bo uporabil orožje, poskusil preprečiti uradnim osebam uradno dejanje, ki so ga nameravale opraviti v okviru svojih pravic, s tem da je od 3. 2. 2021 do 6. 3. 2021 v Zagorju ob Savi, z

namenom, da jim prepreči odvzem mld. otrok [REDACTED] in njihovo vrnitev njuni materi v Švico na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29.1. 2021, katerih prostovoljno izročitev je zavračal,

- 3. 2. 2021 pomočnici direktorja Centra za socialno delo Zasavje, enote Zagorje ob Savi, [REDACTED] navedel, da je v primeru izvršitve izročitve otrok pripravljen streljati na vse, ki bodo sodelovali v postopku izvršbe, tudi na policiste, dne 19. 2. 2021, 22. 2. 2021 in 24. 2. 2021 pa, da bo streljal na vse, ki se bodo pojavili na vratih ali kjerkoli drugje, da bi odvzeli otroka z namenom njune vrnitve v Švico;

- 24. 2. 2021 [REDACTED] sekretarki na Direktoratu za družino na Ministrstvu za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, po telefonu navedel, da bo izvedel teroristični napad, če mu bo kdo na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29.1. 2021 skušal odvzeti otroke;

- 6. 3. 2021 v Zagorju ob Savi ob odvzemu prostosti grozil policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi, da jih bo pobil, če mu bodo vzeli otroke;

s tem pa je poskušal preprečiti [REDACTED] ki je bila v postopku konkretnega odvzema mld. otrok imenovana kot sodelujoča predstavnica Centra za socialno delo Zasavje, Enota Zagorje ob Savi, policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi, ki bodo sodelovali v postopku izvršbe kot predstavniki policije, in drugim uradnim osebam, da bi izvršilni postopek na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021, s katerim je bila izvršba odstopljena stvarno in krajevno pristojnemu Okrajnemu sodišču v Trbovljah, predloga za izvršbo z dne 11. 2. 2021 in sklepa Okrajnega sodišča v Trbovljah I 52/2021 z dne 23. 2. 2021 opravili in obtožencu otroke odvzeli,

s čimer naj bi storil kaznivo dejanje preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi po drugem v zvezi s prvim odstavkom 299. člena Kazenskega zakonika (KZ-1).

- V. Po prvem odstavku 96. člena ZKP obremenjujejo stroški kazenskega postopka iz 1. do 5. točke drugega odstavka 92. člena ZKP, potrebni izdatki obtoženca ter potrebni izdatki in nagrada zagovornika v oprostilnem delu sodbe proračun.

OBRAZLOŽITEV:

1. Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani je zoper obtoženca vložilo obtožnico zaradi

kaznivega dejanja preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi po drugem v zvezi s prvim odstavkom 299. člena Kazenskega zakonika (KZ-1), kaznivega dejanja napada na uradno osebo, ko ta opravlja naloge varnosti po tretjem v zvezi s prvim odstavkom 300. člena Kazenskega zakonika (KZ-1) in dveh kaznivih dejanj odvzema mladoletne osebe po prvem odstavku 190. člena Kazenskega zakonika (KZ-1). Tožilstvo je nato vložilo še dve spremembi obtožnice, in sicer z dne 21. 1. 2022 in dne 5. 5. 2022. S prvo spremembo je poseglo v opis kaznivih dejanj pod točkama 1. in 3. obtožbe in tako glede točke 3. nato obtožencu očitalo kaznivo dejanje po prvem in drugem odstavku 190. člena KZ-1, z drugo spremembo pa v opis pod točko 2. obtožbe.

Novo sojenje:

2. S sodbo Okrožnega sodišča v Ljubljani IV K 12082/2021 z dne 9. 5. 2022 v zvezi s sodbo in sklepom Višjega sodišča v Ljubljani II Kp 12082/2021 z dne 20. 3. 2023 je bil obtoženec pravnomočno spoznan za krivega dveh kaznivih dejanj odvzema mladoletne osebe po prvem odstavku 190. člena Kazenskega zakonika (KZ-1) in oproščen obtožbe glede kaznivega dejanja napada na uradno osebo, ko ta opravlja naloge varnosti po tretjem v zvezi s prvim odstavkom 300. člena Kazenskega zakonika (KZ-1). V tem delu je sodba z dne 9. 5. 2022 pravnomočna. S sklepom Višjega sodišča v Ljubljani II Kp 12082/2021 z dne 20. 3. 2023 pa je bilo odločeno, da se izpodbijana sodba v obsodilnem delu glede kaznivih dejanj odvzema mladoletne osebe pod točko I izreka v odločbah o kazenski sankciji, vštevanju pripora in stroških kazenskega postopka razveljavi ter se v tem obsegu zadeva vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje in v oprostilnem delu glede kaznivega dejanja preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi pod točko V/1 ter v odločbi o stroških kazenskega postopka pod točko VI izreka razveljavi in se zadeva v tem obsegu vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje.

Glede sojenja pred sodnico posameznico:

3. Glede na izjavo obtoženca na l. št. 1095 je glavno obravnavo opravila sodnica posameznica. Obtoženec je sicer na začetku glavne obravnave v novem sojenju zahteval sojenje v senatu (dne 23. 11. 2023), vendar je sodišče nato odločilo (dne 7. 12. 2023), da se bo glavna obravnava nadaljevala pred sodnico posameznico, ker je ocenilo, da je odpoved pravici do senatnega sojenja takšno razpoložljivo procesno jamstvo, ki ga je šteti kot nepreklicnega po vzoru odpovedi pritožbi, ki je tudi nepreklicna, pa ima lahko hujše posledice. Tudi v primeru, da se je obtoženec odpovedal senatnemu sojenju, potem tudi pritožbeno sodišče v morebitnem ponovljenem sojenju zadeve ne vrne senatu, pač pa sodniku posamezniku in tako odloči tudi v primeru, ko odloči, da se bo novo sojenje opravilo pred drugim sodnikom. Tudi v takem primeru namreč pritožbeno sodišče ne odloči, da se bo sojenje opravilo pred spremenjenim senatom, pač pa pred drugim sodnikom posameznikom. Odpoved pravici do senatnega sojenja je tako neka faza pred glavno obravnavo in potem velja odločitev obtoženca za vse

nadaljnje sojenje, torej tudi ponovljeno sojenje. V nasprotnem primeru bi namreč lahko prihajalo do situacij, ko bi tik pred zaključkom glavne obravnave obramba zahtevala senat, kar bi pomenilo, da je potrebno glavno obravnavo praviloma začeti znova, kar pa je seveda nevzdržno. Sodišče tako šteje odpoved pravici do senatnega sojenja za nepreklicno izjavo.

Izključitev javnosti:

4. Sodišče je po zaslišanju strank, pri čemer je tožilka podala predlog za izključitev javnosti glavne obravnave, obramba pa je temu predlogu nasprotovala, javnost izključilo s celotne glavne obravnave. To pa zaradi varstva osebnega in družinskega življenja mladoletnih oškodovancev in priče [REDACTED] (prej [REDACTED]), kot je bilo že obrazloženo na glavni obravnavi, saj se je obravnavalo stanje pri [REDACTED] pri čemer je več kot očitno, da je obramba želela dokazati oziroma je dokazovala že v prejšnjem sojenju, da se priča ukvarja s prostitucijo, ter da za to ni primerna za vzgojo mladoletnih otrok, s čimer je bilo očitno, da se bo obravnavalo osebno življenje priče, ki je bila tudi vabljen kot priča, o razmerah pri njej pa so bile vabljene tudi druge priče. Takšno obravnavanje okoliščin glede na navedbe obrambe v zvezi s sposobnostjo v širšem pomenu skrbi za otroke pri priči, pa je evidentno, da se posega v neko zelo osebno sfero priče, kar pa posledično vpliva tudi na življenje mladoletnih oškodovancev, ki bi v primeru javnosti glavne obravnave lahko na eni strani tudi sama prišla do teh podatkov glede na to, da odrasčata in se pričakuje dostopnost medijev tudi njima, na drugi strani pa negativnih odzivov s strani družbe, ki bi jih lahko bila mladoletna otroka deležna ob takšnih podatkih o priči, torej njuni materi, ki jih je dokazovala obramba.

Glede obtoženčevega nerazumevanja obtožnice:

5. Obtoženec je v novem sojenju navajal, da ne razume obtožnice, da želi novo obtožnico, da mu nova obtožnica ni bila vročena, da mu ne more biti sojeno še enkrat za isto stvar ipd. Obtožencu je bilo večkrat pojasnjeno, kot je razvidno iz prepisa glavne obravnave, da se v zvezi z očitkom pod točko 3. spremenjene obtožnice odloča samo še o kazenski sankciji ter da naj glede tega podaja zagovor. Obramba pa je ves čas na sodišče naslavljala „zahteve“, da sodišče v novem sojenju še enkrat pretehta odločitev o krivdi ter izražala ogorčenost nad odločitvijo pritožbenega sodišča, ki je v delu, ki se nanaša na krivdo, odločitev prvostopnega sodišča potrdilo, medtem ko je razveljavilo odločitev glede kazenske sankcije z navedbami, da odločitve o krivdi in o kazenski sankciji ni mogoče tako ločevati na dva dela. Z namenom, da bi obramba sodišče prepričala v možnost posega pravnomočne odločitve o krivdi, je v spis vložila tudi strokovno mnenje Inštituta za kazensko pravo Maribor (priloga B33 spisa VIII K 12082/2021). Kot je bilo pojasnjeno obrambi že na glavni obravnavi Zakon o kazenskem postopku (ZKP) nima nobene takšne določbe, na podlagi katere bi sodišče v novem sojenju kakorkoli sploh lahko poseglo v pravnomočno odločitev

glede krivde obtoženca, tega obramba tudi ni zatrjevala. Strokovno mnenje na zelo obsežen način podaja oceno, zakaj ravnanje obtoženca ni bilo protipravno ter kaj bi moralo sodišče upoštevati v novem sojenju ter odločiti, da obtoženčevo ravnanje ni bilo protipravno ter opreti odločitev na Ustavno odločbo RS Up 383/11-26 z dne 18. 9. 2013. Strokovno mnenje pa očitno spregleda, da je v omenjeni ustavni odločbi Ustavno sodišče RS odločalo o ustavni pritožbi in na podlagi Zakona o Ustavnem sodišču razveljavilo prejšnje odločbe. Okrožno sodišče, ki odloča v kazenski zadevi na prvi stopnji, pa ne odloča na podlagi določb Zakona o Ustavnem sodišču, ker, enostavno povedano, ni Ustavno sodišče RS in tako nima pristojnosti posegati v pravnomočne odločbe na tej podlagi. Nenazadnje pa sodišče tudi nima nobenih pomislekov v zvezi z že sprejeto odločitvijo glede krivde obtoženca za kaznivo dejanje po prvem odstavku 190. člena KZ-1, ki je sedaj tudi pravnomočna. Pravnomočne odločitve pa je mogoče za začetek spreminjati le z izrednimi pravnimi sredstvi. Strokovno mnenje, ki pravzaprav „napotuje“ sodišče k opiranju odločitve na Ustavno odločbo RS Up 383/11-26 z dne 18. 9. 2013, čeprav sta situaciji popolnoma različni (organ, faza postopka) in ob tem v nobenem oziru ne izpostavi pomembnosti pravnomočnosti v kazenskem pravu. Takšno „napotovanje“ je zato glede na vse okoliščine predmetne zadeve povsem neumestno. Sodišče se zato v novem sojenju glede na to, da je odločitev o krivdi obtoženca glede dveh kaznivih dejanj po prvem odstavku 190. člena KZ-1 pravnomočna ne bo opredeljevalo do vseh navedb obtoženca, ki jih je ponovno podal oziroma se nanje skliceval glede zatrjevanja, da je otroka skrnil v skrajni sili, ker je bil v to primoran, da bi ju zaščitil. O tem se je sodišče v celoti že opredelilo v prvem sojenju, na kar se v celoti tudi sklicuje, do tega pa se je opredelilo tudi pritožbeno sodišče, pri čemer sodišče znova podarja, da je odločitev glede krivde pravnomočna in po oceni sodišča že iz formalnih razlogov, v tako odločitev nikakor ni moč posegati.

Glede pooblaščenecv mladoletnih oškodovancev:

6. Sodišče je v novem sojenju glede na odločbo Vrhovnega sodišča RS I Ips 50140/2018 z dne 8. 12. 2022 štelo oba pooblaščenca, tako odvetnika [REDACTED] kot Odvetniško družbo Cek zgolj za pooblaščenca mladoletnih oškodovancev, pri čemer [REDACTED] (prej [REDACTED]) v skladu z navedeno odločbo ni štelo za oškodovanko. Upošteva, da ni znano, kje se nahajata mladoletna oškodovanca, da jih sodišče v nobenem momentu tudi ni nameravalo zaslišati, s tega ozira dejansko ni prišlo do vprašanja fizične navzočnosti ob mladoletnih oškodovancih. Nadalje tudi ob evidentnem podatku, da ni znano, kje sta mladoletna oškodovanca, ni bilo nikakor pričakovati, da bi lahko postavljeni pooblaščenec (že postavljeni ali pa morebitni nov) prišel v kontakt z mladoletnima oškodovancema. Tako je v bistvu ob tehtanju, ali imata mladoletna oškodovanca v predmetnem postopku ustreznega pooblaščenca oziroma več teh, ob presoji, kakšna kazenska sankcija je najprimernejša za obtoženca ter da tudi ni v morebitno škodo mladoletnima oškodovancema zaključilo, da je za interese

■
—
■

mladoletnih oškodovancev, ki ju je treba šteti za edina oškodovanca v predmetnem postopku glede kaznivega dejanja po členu 190 KZ-1, ne pa tudi [REDAKTIRANO], še najbolj poskrbljeno na obstoječ način - upošteva, da je odvetnik [REDAKTIRANO] tudi pooblaščenec [REDAKTIRANO] (prej [REDAKTIRANO]), Odvetniško družbo Cek pa je pooblastila obramba. Tako sta lahko oba pooblaščenca, ki najbolj poznata razmere pri vsakem od staršev, na tak način še najbolj tvorno sodelovala s sodiščem v luči podajanja uravnoteženih informacij. Naloga sodišča pa je tako ali tako, da tudi vsak predlog pooblaščenec mladoletnih oškodovancev kot tudi vsak drug predlog katerekoli od strank pretehta in na koncu samo presodi, kaj resnično je in kaj ni v korist mladoletnih oškodovancev. Nikakor pa po oceni sodišča, kar sodišče ponovno izpostavlja, tako zastopanje mladoletnih oškodovancev, ni v ničemer vplivalo na obrambo obtoženca, saj ga je v odnosu do njega kot obtoženca bremenilo tožilstvo, sam pa je angažiral obrambo in bil tudi sam zelo aktiven pri dokazovanju svoje nedolžnosti. Zgolj zato, ker je predstavljal svoj vidik obrambe, torej dokazoval, da je ravnal v korist svojih otrok in nasprotoval obtožbi, pa dejstvo, da je pooblaščenec mladoletnih otrok tudi pooblaščenec njune matere ni imelo vpliva na njegove pravice v postopku v smeri dokazovanja njegove nedolžnosti, še posebej ne ob okoliščini, da je obtoženec že spoznan za krivega v tem delu obtožbe ter tudi ob dejstvu, da pooblaščenec niti ni bil posebej aktiven v novem sojenju, je pa pomagal pridobiti sodišču na hiter način listine, ki jih je predložila [REDAKTIRANO] kar pa je pravzaprav v zasledovanju koristi obtoženca za čim hitrejši zaključek sojenja. Na drugi strani je sodišče tudi angažiralo obrambo za vročanje vabil dvema pričama, kar pomeni, da je bila tudi obramba aktivna pri zagotovitvi dokazov in čim hitrejši izvedbi teh (konkretno zaslišanja dveh prič). Obramba pa tudi ni zatrjevala katera od njegovih pravic naj bi bila pravzaprav s takšnim položajem ogrožena.

Glede kazenske sankcije

7. In korist mladoletnih oškodovancev je bilo za sodišče tudi ena od okoliščin, ki jo je sodišče upoštevalo, ko je v novem sojenju presoјalo, kakšno kazensko sankcijo je primerno izreči obtožencu. Sodišče je v luči sklepa pritožbenega sodišča in tudi v luči prvotne odločitve v novem sojenju presoјalo (tudi) okoliščine na strani [REDAKTIRANO] v smeri, ali so pri njej trenutne razmere takšne, da bi bila ob morebitni pogojni obsodbi določitev posebnega pogoja v korist otrok. S tem v zvezi je zaslišalo [REDAKTIRANO] pa tudi [REDAKTIRANO] in [REDAKTIRANO] ter se seznanilo z obširno listinsko dokumentacijo ter avdio in video vsebinami, ki jih je predložila obramba. Ob tehtanju, kakšna kazenska sankcija je na mestu za obtoženca, je sodišče upoštevalo določbo 45.a člena KZ-1, ki določa, da s kaznovanjem po določbah Kazenskega zakonika država varuje temeljne vrednote in načela pravnega reda, vzpostavlja zavedanje storilca kaznivega dejanja in drugih o nedopustnosti izvršitve kaznivih dejanj, predvsem pa ob spoštovanju človeškega dostojanstva in osebnosti storilca kaznivega dejanja omogoča, da se

storilcu z ustrežno sankcijo omogoči dostojna vključitev v skupno družbeno okolje. Ob ponovnem tehtanju, ali je glede na vse sedaj znane okoliščine na mestu pogojna obsodba, je ob upoštevanju določbe tretjega odstavka 58. člena KZ-1, ki določa, da sodišče izreče pogojno obsodbo, če glede na osebnost storilca, njegovo prejšnje življenje, njegovo obnašanje po storjenem kaznivem dejanju, stopnjo krivde in glede na druge okoliščine, v katerih je dejanje storil, spozna, da je mogoče pričakovati, da ne bo več ponavljal kaznivih dejanj, spoznalo, da takega pričakovanja sodišče nima več.

8. Obtoženec je sicer v svojem zagovoru ponovno izpostavljal, da so bili otroci pri [REDACTED] zelo ogroženi, da so jih pretepali, da so bili spolno zlorabljeni, da so žgali na njih čike, da so bili prisotni ob spolnih aktivnostih pri [REDACTED] a v istem zagovoru je zatrjeval tudi, da devet mesecev odkar so bili otroka in [REDACTED] nameščeni v rejništvo, ni vedel, kaj se dogaja z njimi, tako da je že iz navedenega razvidno, da si obtoženec določene okoliščine razlaga povsem na svoj način, da naknadno navaja določene okoliščine kot dejstva, čeprav za kaj takega niti ni dokazov. Obtoženec namreč iz nekih določenih informacij, ki so mu na voljo, naplete „zgodbo“, ki pa je ni mogoče niti preveriti. In v tej luči je potrebno jemati tudi vsa njegova navajanja, za katera v spisu ni nekih konkretnih dokazov, ki bi resnično izkazovali, kar navaja. V tej luči tudi vse posnetke in posnetke zaslonov, ki jih je predložil v zvezi z [REDACTED] razlaga na svoj način. [REDACTED] je sama pravzaprav povedala, da dejansko ima razmerja z moškimi, ob gledanju posnetkov z družbenih omrežij, pa povedala, da je bilo veliko objavljenega hec, da je to vendarle jasno iz načina posnetkov, da je bilo veliko tega „parodija“ na obtožbe obtoženca na njen račun in navedenega niti ni mogoče ovreči. Tudi ni mogoče iz posnetka, na katerem iz belega prahu oblikuje „črtico“ v lokalu, kjer so prisotni še drugi ljudje, zaključiti, da je navedeno kokain. [REDACTED] je namreč navedla, da se je s tem šalila in se vprašala, kdo bi objavil kaj takega na družbenih omrežjih ter da bi sredi lokala jemal drogo, kar je povsem sprejemljiva razlaga in jo tudi sodišče sprejema. Objavljanje na raznoraznih družbenih omrežjih takih in drugačnih vsebin in objave napol golih fotografij na njih, je v zadnjem času precej pogost pojav med mladimi in ne več tako mladimi, zato kaj tako zelo nenavadnega pri tem niti ne more biti. Če bi siceršnje sposobnost staršev presojali po takih objavah, potem bi bil velik odstotek staršev „razglašen za nesposobne“. Predložila je pogodbo o zaposlitvi, pa tudi pogodbo, ki se nanaša na stanovanje, glede katerega trdi, da v njem prebiva. Priči [REDACTED] in [REDACTED] ter tudi [REDACTED] pa niso bili v stiku z [REDACTED] že več kot eno leto, zato ne morejo podati podatkov, v kakšnih razmerah [REDACTED] danes živi. Čeprav je njeno življenje, tudi družabno, očitno v zadnjih treh letih razgibano, pa vendarle ni mogoče kar povprek zaključiti, da ne bi bila sposobna poskrbeti za otroka, ko bi jih dobila nazaj v skrbništvo, še posebej ob okoliščini, da kot je bilo poudarjeno že v prvem sojenju ni izkazano ogrožanje otrok, kot ga še vedno zatrjuje

—
—
—

obtoženec, saj je kot že izpostavljeno v isti sapi navedel, da devet mesecev sploh ni vedel (v letu 2020), kaj se z otrokoma dogaja, imel jih je le en dan v tednu.

9. Oprostilna sodba, za katero se zavzema obtoženec, iz že navedenih razlogov, da je odločitev pravnomočna, ne pride v poštev že iz tega razloga. Nadalje se je obtoženec zavzemal za sodni opomin. Pravnoformalno bi sodni opomin za kaznivi dejanji po prvem odstavku 190. člena KZ-1 sicer prišel v poštev, a po oceni sodišča za kaj takega ne obstojijo vsebinski razlogi. Sodni opomin se sme izreči za kazniva dejanja, za katera je predpisana denarna kazen ali zapor do enega leta, če so storjena v takih olajševalnih okoliščinah, ki jih delajo posebno lahka. Pri odločanju, ali naj izreče sodni opomin, upošteva sodišče osebnost storilca, njegovo prejšnje življenje, njegovo obnašanje po storjenem kaznivem dejanju, stopnjo krivde in druge okoliščine, v katerih je dejanje storil. Takih okoliščin pa sodišče ni našlo. Dejstvo je namreč, da so od trenutka, ko je obtoženec oba otroka odpeljal neznano kam, minila že tri leta. Sodišče soglaša z državno tožilko, ki je v končni besedi navajala, da si je hujšo obliko obtožencu očitane kaznivega dejanja po prvem odstavku 190. člena KZ-1 že težko zamisliti. Obtoženec namreč skriva otroka že tri leta in prav nobena okoliščina ne kaže na to, da je v vsem tem času imel kakršenkoli resen namen otrokoma omogočiti kakršenkoli stik z materjo oziroma da bi imel resen namen urediti nastalo situacijo po pravni poti. Obtoženec ves čas naslavlja sodišče v predmetnem kazenskem postopku, da ne želi urediti nastale situacije, da je potrebno ravnati v korist otrok, pri tem pa popolnoma zanemari dejstvo, da sodišče v predmetnem kazenskem postopku odloča zgolj o obtožbi zoper obtoženca in ni pristojno za ureditev vprašanj v zvezi s skrbništvom. Sodišče je že v prvem sojenju v času, ko je bila zaslišana [REDACTED] (prej [REDACTED] prekinjalo obravnavo oziroma zaslišanje priče (kar je razvidno iz prekinitev snemanja na glavni obravnavi dne 19. 10. 2021 in tudi smiselno iz prepisa zvočnega posnetka tega naroka - primeroma stran 69 in naslednje) in dalo možnost obtožencu in [REDACTED] da skupaj z odvetniki prideta do nekega konstruktivnega dogovora tudi v zvezi s skrbništvom, ki bi ga sicer morala urediti v nepravdnem postopku. Že takrat se je izkazovalo, kar se je tekom novega sojenja zgolj še utrdilo, da obtoženec ni pripravljen sklepati kompromisov, da se ni pripravljen dogovarjati, pač pa zgolj postavlja svoje pogoje, pod katerimi bi pristal na srečanje in stike otrok z materjo, in od teh pogojev ne odstopa. To se kaže tudi skozi komunikacijo med obtožencem in njegovim zagovornikom ter odvetnikom [REDACTED] (priloga B17-B18 v spisu VIII K 120821/2021), iz katere je razvidno, da se je bila [REDACTED] pripravljena odpovedati večinskemu skrbništvu nad otrokoma zato, da bi imela občasen stik z otrokoma. V zvezi s tem je obtoženec podal odgovor, v katerem je zelo jasno določil svoje „pogoje“, pod katerimi bi na to „pristal“, med drugim bi stike otrokoma z materjo „dovolil“ šele čez pol leta, najprej pa zgolj na 14 dni preko telefona. V svojem dopisu zahteva od matere otrok, da izpolnjuje nekatere določene pogoje, da bo lahko imela fizične stike s svojima otrokoma, katerih še sam nima izpolnjenih, npr. pogodbe o

zaposlitvi, saj je obtoženec brezposeln, zagovornika ima preko brezplačne pravne pomoči. Sam sicer navaja v svoji dopolnitvi zagovora, kaj vse počne, a za to ni predložil nobenih dokazov, zato je tudi v tem delu ostalo pri golem zatrjevanju. Iz vseh obtoženčevih izjavanj ni mogoče spregledati, da se izkazuje, da se obtoženec z odtegotvanjem stikov otrok z materjo pravzaprav maščuje [REDACTED] ker ni več z njim v zvezi in ker je njegov prezir do njenega načina življenja tako zelo močan (tetoviranje, zabave, aktivno spolno življenje...), da se izkazuje tudi, da nima nobenega namena urediti vprašanja skrbništva na način, da bi otrokoma omogočil stik z materjo. Ker torej enako stanje vzdržuje že tri leta, ker ga niti odvzem prostosti v letu 2021 niti pravnomočna odločitev o krivdi za kazniv dejanji po prvem odstavku 190. člena KZ-1 niti predlog [REDACTED], da bi pridobil izključno vzgojo in varstvo nad otrokoma niso vzpodbudili k temu, da bi v vseh teh dolgih treh letih poskrbel za stike otrok z materjo, je očitno, da ni podana prognoza, da ne bo ponavljal kaznivih dejanj. Na navedeno je mogoče sklepati iz njegove „vztrajnosti“ pri odtegotvanju stikov otrokoma z materjo, saj navedeno traja že tri leta, iz njegove samovoljnosti pri urejanju zadev z otrokoma, njegovo zavračanje kakršnegakoli dogovora glede ureditve skrbništva, ki ne bi bil v skladu samo z njegovimi zahtevami, kar kaže na njegovo brezkompromisnost. To pa kaže tudi na popolno nekritičnost obtoženca do svojih ravnanj, ki za vse išče krivca zunaj sebe: v [REDACTED] v švicarskih organih, v slovenskih ustanovah... Nenazadnje še zaradi uporabe povsem jasne določbe tretjega odstavka 190. člena KZ-1, očita sodišču prve stopnje, da za kaj takega v zakonu sploh ni podlage. Potrebno je namreč poudariti, da odvzem otrok ni bil začasne narave, za nek določen čas, pač pa da enako protipravno stanje traja že tri leta. Obtožencu se očitata dve kaznivi dejanji, na škodo kar dveh otrok torej. Iz vsega navedenega je sodišče zaključilo, da je na mestu le izrek zaporne kazni, ki bo edina dala obtožencu jasno sporočilo, da je njegovo ravnanje, pri katerem še vedno vztraja, nesprejemljivo, da popolno ignoriranje vseh izdanih sodnih odločb v zvezi z otroki ter nepripravljenost na kompromise, nikakor ni v korist obeh mladoletnih otrok, ki jima samovoljno odteguje stike z materjo. Obtoženec sicer ves čas ponavlja, da navedeno počne zaradi zaščite koristi otrok, v kar pa sodišče glede na njegovo samovoljnost, brezkompromisnost, nekritičnost do svojega ravnanja, odtegotvanja stikov otrokoma z materjo, obtoževanja vseh vsepovprek in nenazadnje tudi ob jasno zaznanem izkrivljanju resnice in v pretiravanju v svojem zatrjevanju dejstev, ne verjame. Sodišče tako ocenjuje, da sankcija opozorilne narave v tem momentu ni na mestu, saj niti pravnomočna obsodba glede kaznivega dejanja po 190. členu KZ-1 na obtoženca ni vplivala tako, da bi bil pripravljen karkoli konstruktivnega storiti za vzpostavitev stikov otrok z materjo, kaj šele da bi ji jih vrnil, čeprav je od pravnomočne obsodbe, torej od trenutka, ko je bilo jasno, da sodišče ne sledi njegovim navedbam glede razlogov za odvzem otrok, minilo že skoraj leto dni. Obtoženec je sicer res vložil tožbo za skrbništvo na bosanskem sodišču (l. št. 586 in 595 s prilogami), za katero pa je izjavil, da jo je tudi že umaknil, torej njegov namen rešiti vprašanje skrbništva in stikov ni bil resen. Kljub temu torej, da vseskozi vztrajno trdi in navaja, da sta

otroka slovenska državljana, da imata prebivališče v Sloveniji, da je tudi sam slovenski državljan in zavrača pristojnost švicarskih organov, je nato tak predlog za otroka, za katera se izkazuje, da sta tudi državljana Bosne in Hercegovine po omenjeni dokumentaciji (585/1), podal v drugi državi. Sodišče tako zaključuje, da je torej obtoženec pri kršenju kazenskoprvnih pravil vztrajen in očitno tudi zelo dobro organiziran, pri čemer je evidentno, da se poslužuje pomoči drugih ljudi, ki skrbijo za njegove otroke, medtem ko se on nahaja na območju Slovenije. Glede na njegovo nekritičnost in že vse nanizane okoliščine, se kljub njegovi poprejšnji nekaznovanosti izkaže zaporna kazen kot edina primerna kazenska sankcija za obtoženca, ki je po oceni sodišča edina, ki bo na obtoženca učinkovala tako, da mu bo podano jasno sporočilo, da njegovo ravnanje ni absolutno sprejemljivo. Po oceni sodišča bo le tako vzpostavljeno zavedanje obtoženca kot storilca kaznivega dejanja o nedopustnosti izvršitve kaznivih dejanj in o nedopustnosti ignoriranja tako kazenskoprvnih vrednot, zavarovanih s kazenskoprvno zakonodajo, v tem primeru tudi kot posledico nespoštovanja odločb drugih državnih organov. Predvsem o nedopustnosti urejanja skrbništva nad skupnimi otroci tako, da je sam vzel pravico v svoje roke in sam odločil, kje in s kom bodo otroci, čeprav zakonodaja jasno določa, da v kolikor se starši o tem ne morejo dogovoriti, o tem odloči sodišče/drug pristojen organ. Taka zakonodaja je tako v Švici kot Sloveniji in tudi Bosni in Hercegovini.

10. Če je sodišče v maju 2022 še gojilo zaupanje, da bo obtoženec ob oziroma po izreku obsodilne sodbe glede kaznivega dejanja po 190. členu KZ-1 postal kritičen do svojega ravnanja, ko mu bo sodišče jasno izkazalo, da je s svojim ravnanjem izpolnil zakonske znake kaznivega dejanja po prvem odstavku 190. člena KZ-1 pa po preteku dobrega leta in pol po tem, tega zaupanja glede na vzdrževanje istega stanja s strani obtoženca, objektivno ne more več imeti. Že zgoraj navedene izpostavljene okoliščine za izrek zaporne kazni so na drugi strani ovira tako za izrek morebitne pogojne obsodbe ali sodnega opomina. V obeh primerih bi sodišče moralo verjeti, da je pri obtožencu podana prognoza, da bo v bodoče spoštoval kazenskoprvne norme. Sodišče pa pri obtožencu več ali manj zaznava samovoljnost, maščevanje [redacted] namerno ignoriranje koristi otrok, ki je z odtegotvanjem stikov z njuno materjo, v svojem bistvu elementarno ogrožena. Njegovo zatiranje, da je želel rešiti otroka, da jima pravzaprav rešuje življenje, se izkažejo za mnogo mnogo pretirana že od vsega začetka, saj iz spisovnega gradiva evidentno izhaja, da je Dijana Dimevski obtoženca zapustila ob zatiranju, da je do nje nasilen. Kot že poudarjeno v prvem sojenju, obtoženec v svojih izjavah in trditvah stalno močno pretirava, in sicer zbere podatke, ki jih iztrgano iz konteksta obrazlaga po svoje. Kot je opozorila že priča [redacted] [redacted] kar naprej ponavlja iste izraze, prostitucija, šugardediji, rdeči fleki na perilu, igle, nepospravljeno stanovanje, umazano,... več kot očitno v teh svojih izjavanjih pretirava, zato ker skuša na strani sodišča vzbuditi velik dvom v sposobnosti [redacted] in s tem sebe predstaviti kot edinega sposobnega od obeh staršev. Da popolnoma pretirava v svojem pripovedovanju izhaja tudi iz

sledeče izjave obtoženca: [REDACTED] je za mojega sina v celem njegovih zdaj 8 letih skrbela tri mesece, za hčerko ni skrbela niti enega dneva sama, po treh dneh jo je vrgla, tako da mi je tudi sin nazadnje, ko sem se z njim pogovarjal povedal, da je videl tudi, kako je zaradi, ker je jokala hčerka, jo je vrgla na kavč in v steno.“ Da je samo tri dni skrbela za hčerko, je vendarle tako absurdna izjava, še bolj pa njegova trditev, da je tri dni staro vrgla ob steno, da niti ni vredna komentarja, glede na podatke v spisu, ko je izkazana skrb [REDACTED] za otroke z listinsko dokumentacijo, izdano s strani švicarskih institucij (KESB), ki so v daljšem obdobju stalno spremljali skrb. Več kot očitno je, da obtoženec v svojih trditvah močno pretirava. Ko [REDACTED] predloži pogodbo o zaposlitvi, je po njegovem mnenju zaposlitev bodisi lažna bodisi zaradi zaposlitve ne bo mogla fizično skrbeti za otroka, v vsakem primeru pa po obtoženčevem mnenju če bo ali pa ne bo zaposlena, nikakor ne bo mogla za njiju finančno poskrbeti... Skratka, ne more narediti „prav“. Ob vseh teh izvajanjih je očitno, da ima obtoženec za [REDACTED] drugačna merila kot zase. Sam je nezaposlen, nihče pravzaprav ne ve, kako je dejansko trenutno poskrbljeno za otroke, razen njegovih trditev, da je dobro poskrbljeno, sodišče (niti kakšna druga institucija v Sloveniji) ne ve, v kakšnem stanju sta otroka. In ob tem ves čas zatrjuje, da je [REDACTED] nesposobna poskrbeti za otroka. Nihče na tem svetu ni idealen roditelj, prav vsak ima glede vzgoje določene večje ali manjše pomanjkljivosti. Sodišče verjame [REDACTED] da ima zaposlitev, da ima sedaj urejeno bivališče, predložila je dokaze, pa tudi da razmišlja o tem, kako bo poskrbela za otroka, ko se bosta vrnila k njej in to tudi načrtuje. Sodišče je že dvakrat zaslišalo [REDACTED] in obakrat se je preko zaslišanja izkazala za popolnoma funkcionalno osebo, ki se je tekom let očitno naučila skrbeti za sebe, tudi finančno, in sodišče ne dvomi, da bi povsem korektno poskrbela za otroka (pa čeprav ponovno ob morebitni pomoči socialnih in drugih služb, kar ni nič sramotnega, ampak so takšne službe s svojim poslanstvom pomoči ravno zato ustanovljene v vsaki državi). Če je v preteklosti imela razgibano družabno življenje in tudi če ga ima sedaj, še ne pomeni, da ni sposobna poskrbeti za otroka, prav tako ne morejo biti sporne njene tetovaže, ki seveda lahko izražajo tudi bolečino, nenazadnje pa se postavlja tehtno vprašanje, katera mama ne bi bila travmatizirana, če več let ne bi bila v stiku s svojimi otroki... Zaslišane priče v novem sojenju so jasno povedale, da so bile z njo nazadnje v stiku leto dni nazaj oziroma [REDACTED] še več, slednja tudi nikoli ni bila pri njej v Švici. Otroci, tako tudi mladoletna oškodovanca ne potrebujeata idealnih staršev, potrebujeata pa stik z obema od staršev, potrebujeata stik z materjo. To njuno pravico bi jima lahko sodišče odreklo, v kolikor bi se ugotovilo, da bi bil ta stik za njiju tako škodljiv, da bi pretehtal nad njuno pravico do stikov. S takšno sodno odločbo sodišče v tem postopku ne razpolaga, glede na ugotovljeno in predvsem na zaznano funkcionalnost matere in njeno pripravljenost na ponovno skrb za oba otroka, četudi ob občasno bolj živahnem družabnem življenju, pri čemer nikakor ni izkazano, da se v zadnjem obdobju poslužuje jemanja drog, saj to z ničemer ni izkazano, zaslišane priče niso v stiku z njo že več kot leto dni, pa ni mogoče sprejeti trditev obtoženca, da je popolnoma

nesposobna in da je on edini sposoben roditelj, s čimer skuša prikazati opravičenost svojih ravnanj. V kolikor bi bila [REDACTED] odvisnica od prepovedanih drog ali drugih substanc in bi bila iz tega razloga nesposobna skrbeti za otroke, pa je pomembno omeniti, da ima sodišče pogosto opravka v kazenskih postopkih z odvisniki od prepovedanih drog, pri katerih se že takoj v stiku z njimi zazna slabše psihofizično stanje, česar pa sodišče pri [REDACTED] [REDACTED] zaznalo. Glede na navedeno, sodišče ni sledilo predlogu za postavitev izvedenca psihiatrične ali psihološke stroke za [REDACTED] in obtoženca, saj se to izkazuje za nepotrebno, saj sodišče ocenjuje, da je sposobnost skrbi za otroka na strani obeh staršev podana. Potrebno je poudariti, da je splošno znano, da je roditeljska pravica v celoti odvzeta staršem, ko so posredi zares hude kršitve starševskih dolžnosti. In tudi če so otroci nameščeni v rejništvo v Sloveniji, večina staršev še vedno obdrži stike z otroki. V tem primeru pa si je obtoženec kar sam vzel to pravico presoje o popolni nesposobnosti [REDACTED] [REDACTED] glede skrbi za otroke. Navedene okoliščine v zvezi s sposobnostjo in primernimi razmerami sodišče izpostavlja v luči obtoženčevih navajanj, da naj se mu izreče sodni opomin (ali oprostilna sodba). Sodišče glede na samovoljo obtoženca, ki se je kljub temu, da v Švici, kot navaja, devet mesecev niti ni bil v stiku z [REDACTED] in takrat niti ni vedel, kako živijo, saj večkrat poudarja, da je samo „sumil“, „dokaze“ pa je zbral kasneje, ko je prišel iz pripora, odločil, da ne bo več živel v Švici, pač pa bo odšel v Slovenijo in s seboj odpeljal še otroka, zaključuje, da je od vsega začetka, ravnal trmasto, po svoje, brez ozirov na pravne predpise, brez ozirov na pravice svojih otrok do stikov z materjo. V teku je bil postopek za skrbništvo že v letu 2020 v Švici, ni počakal, da bi se zadeve uredile po pravni poti, pač pa je vzel pravico v svoje roke, otroka odpeljal v Slovenijo, ko pa je izvedel za izdani sklep o izvršbi, pa ju je skrtil neznano kam. Ves potek dogodkov jasno izkazuje, da obtoženec na eni strani želi od sodišč celostno rešitev situacije, na drugi strani pa v ravnanje državnih institucij ne verjame, vsem očita nezakonito ravnanje, pristranskost, nekakšno zaroto proti njemu tako v Švici kot v Sloveniji, čustveno izsiljuje. Na eni strani pričakuje rešitev, seveda ki bo njemu v korist, na drugi strani pa se v vsem tem času več kot očitno ni poslužil pravne poti, po kateri bi lahko vprašanje skrbništva z [REDACTED] uredil. Sodišče ocenjuje, da se nakazuje, da vse navedeno počne zato, da se maščuje [REDACTED] zato, ker ne dela več tako kot on želi in ker se mu ne uklanja v njegovih zahtevah. Na drugi strani pa s tem svojim skrajnim ravnanjem še vedno in to že tri leta dela nepopravljivo škodo svojima otrokoma, ki jima odteguje stik z materjo.

11. Glede na vse navedeno, sodišče tudi v luči, ali bi morebitna potencialno ugotovljena nesposobnost matere terjala drugačno kazensko sankcijo, ni našlo prav nobenih okoliščin, ki bi terjale drugačno kazensko sankcijo od izrečene. Prav tako ni našlo nobenih olajševalnih okoliščin, ki bi terjale nižje določeno kazen od maksimalne predpisane za vsako od očitanih kaznivih dejanj. Glede na izpostavljeno, glede na samovoljnost obtoženca, vztrajnost, dolgotrajnost

preprečevanja stikov otrokoma z materjo, tudi nekaznovanost ni mogla pretehtati v prid mileje določeni kazni za vsako od kaznivih dejanj. Sodišče je tako določilo za vsako od obeh kaznivih dejanj po prvem odstavku 190. člena KZ-1 eno leto zapora. Pri maksimalno določeni kazni za vsako od kaznivih dejanj po 190. členu KZ-1 je torej kot obteževalne okoliščine upoštevalo kot osrednje popolno ignoriranje pravnih pravil držav, nespoštovanje izdanega sklepa o izvršbi za vrnitev otrok, dolgotrajnost preprečevanja stikov otrokoma z materjo, vztrajnost v tem, samovoljnost, dobro organiziranost pri takem ravnanju, saj brez pomoči drugih toliko časa ne bi mogel vzdrževati takšnega stanja, ter vse zgoraj navedene okoliščine glede njegovega ravnanja ob storitvi kaznivega dejanja in še nadalje. Sodišče mu je nato pa na podlagi določb 53. člena KZ-1 upošteva obe določeni kazni določilo enotno kazen enega leta in enajstih mesecev zapora, kar je en mesec nižje od seštevka in je torej obligatorno znižanje po KZ-1 ter ocenilo da za večje znižanje glede na njegovo nekritičnost in čas trajanja odtegnitve stikov kar treh let, ne bi bilo primerno in utemeljeno, posebej ne ob njegovi vztrajnosti pri odtegotvanju stikov otrokoma z materjo, zato se tudi nekaznovanost obtoženca ne izkaže kot okoliščina, ki bi terjala nižje določeno kazen.

12. Sodišče ob bok sprejeti odločitvi o zaporni kazni dodaja še sledeče. Obtoženec in osebe, ki mu pomagajo, so očitno sedaj edine, ki skrbijo za njegova otroka, vendar pa sodišče zavrača kakršenkoli argument v smeri, da sodišče ne bi smelo izreči zaporne kazni, ker bosta potem otroka ostala še brez edinega od staršev, ki zadnja tri leta skrbi za njiju. Treba je namreč jasno poudariti, da je zgolj in edino obtoženec tisti, ki je s svojim ravnanjem privedel do take situacije. Zato nikakor ne bi bilo tehtno in opravičeno kakorkoli z morebitnim tehtanjem, ali je to sploh v korist otrok, torej kazen zapora za obtoženca, opravičiti drugačno kazensko sankcijo. Na tak način bi dali obtožencu kot storilcu kaznivega dejanja jasno sporočilo, da je opravičeno izvršil kaznivo dejanje in ga kot posledico za to še nagraditi za njegovo ravnanje, za katerega je jasno izkazano, da je kaznivo.
13. Po prvem odstavku 56. člena KZ-1 je sodišče obtožencu v izrečeno enotno kazen zapora vštelo čas pridržanja in pripora od 11:25 ure dne 6. 3. 2021 do 15:23 ure dne 5. 11. 2022 in od 15:20 ure dne 1. 12. 2021 do 20:50 ure dne 3. 12. 2022.

Zavrnitev dokaznih predlogov:

14. Sodišče je zavrnilo dokazni predlog za postavitev izvedenca za šeriatsko pravo, saj je obtoženec želel s tem dokazovati izostanek protipravnosti svojega ravnanja v smeri, da je bil po šeriatskem pravu dolžan prevzeti varstvo za svoja otroka. Glede na to, da je odločitev o krivdi za kaznivi dejanji po 190. členu KZ-1 že pravnomočna, je sodišče ta predlog zavrnilo kot neutemeljen. Nenazadnje pa seveda sodišče sodi po državni in ne verski zakonodaji, kar obtoženec kot študent prava magistrskega študija na Fakulteti za pravo in ekonomijo tudi gotovo ve.

15. Sodišče tudi ni zaslišalo prič iz postopka, ki se vodi pri Okrajnem sodišču v Trbovljah zoper obdolženo [REDACTED] na podlagi kazenske ovadbe obtoženega [REDACTED] saj se očitki nanašajo na ravnanje [REDACTED] do obdobja pred decembrom 2020, s čimer obramba želi dokazovati neobstoje protipravnosti obtoženčevega ravnanja po predmetnih očitkih glede kaznivega dejanja po 190. členu KZ-1, v tem delu pa je že pravnomočno razsojeno.
16. Zaslišanje predlaganih prič v zvezi s kaznivim dejanjem pod točko 3. obtožbe, ki jih je predlagala obramba, družinski člani obtoženca, prijatelji in prijateljice, pa ni potrebno, ker ne bi pripomoglo k boljši razjasnitvi dejanskega stanja. Vse te priče je namreč obtoženec predlagal za dokazovanje slabega ravnanja [REDACTED] do otrok in trenutnih razmer pri [REDACTED]. Glede na sprejeto odločitev ne bi njihovo zaslišanje v ničemer pripomoglo k drugačni ali boljši razjasnitvi dejanskega stanja glede okoliščin, pomembnih za izrek kazenske sankcije, saj trenutnih razmer ne poznajo, glede preteklega dogajanja pa se je sodišče že opredelilo v prvem sojenju v okviru odločanja o krivdi obtoženca. V tem oziru glede dogajanja v letu 2020 in v začetku leta 2021 tudi ni potrebno zaslišanje drugih predlaganih prič ([REDACTED] predstavnik Bern Familien Begleitung SRK...) ter pridobivanje dokumentacije v zvezi s tem, saj sodišče, kot že večkrat izpostavljeno, ni ponovno presojalo okoliščin v zvezi s krivdo obtoženca.
17. Obtoženec je v zagovoru podal tudi predlog, da sodišče ali pa tožilstvo izvede predhodno vprašanje na družinsko sodišče, kdo sploh ima skrbništvo nad otroci. Glede na to, da je odločitev o krivdi že pravnomočna in da se tudi v spisu ne nahaja prav noben podatek, da bi bila podana v zvezi s tem kakšna sprememba glede na ugotovljeno že v prvem sojenju, je takšna poizvedba nepotrebna in ne bi v ničemer doprinesla k razjasnitvi dejanskega stanja. Dejstvo pa je, da dokazni postopek v nobenem primeru ni pokazal, kot že izpostavljeno, da bi imel obtoženec izključno skrbništvo, [REDACTED] pa bi bili prepovedani stiki z otrokoma.

Stroški postopka:

18. Na podlagi prvega odstavka 95. člena Zakona o kazenskem postopku je obtoženi dolžan v obsodilnem delu sodbe povrniti stroške kazenskega postopka iz 1. do 8. točke drugega odstavka 92. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP), saj je bil spoznan za krivega.

K oprostilnemu delu sodbe:

19. Tožilstvo v obtožnici v točki 1. obtožbe obtožencu očita storitev kaznivega dejanja preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi po drugem v zvezi s prvim odstavkom 299. člena Kazenskega zakonika (KZ-1), in sicer da je z grožnjo,

da bo neposredno uporabil silo in da bo uporabil orožje, poskusil preprečiti uradnim osebam uradno dejanje, ki so ga nameravale opraviti v okviru svojih pravic, s tem, da od 3. 2. 2021 do 6. 3. 2021 v Zagorju ob Savi, z namenom, da jim prepreči odvzem mladoletnih otrok in njihovo vrnitev njuni materi v Švico na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021, katerih prostovoljno izročitev je zavračal, 3. 2. 2021 pomočnici direktorja Centra za socialno delo Zasavje, enote Zagorje ob Savi, [REDAKTIRANO]; navedel, da je v primeru izvršitve izročitve otrok pripravljen streljati na vse, ki bodo sodelovali v postopku izvršbe, tudi na policiste, dne 19. 2. 2021, 22. 2. 2021 in 24. 2. 2021 pa, da bo streljal na vse, ki se bodo pojavili na vratih ali kjerkoli drugje, da bi odvzeli otroka z namenom njune vrnitve v Švico; 24. 2. 2021 [REDAKTIRANO] sekretarki na Direktoratu za družino na Ministrstvu za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, po telefonu navedel, da bo izvedel teroristični napad, če mu bo kdo na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29.1. 2021 skušal odvzeti otroke; 6. 3. 2021 v Zagorju ob Savi ob odvzemu prostosti grozil policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi, da jih bo pobil, če mu bodo vzeli otroke; s tem pa je poskusil preprečiti [REDAKTIRANO], ki je bila v postopku konkretnega odvzema mld. otrok imenovana kot sodelujoča predstavnica Centra za socialno delo Zasavje, Enota Zagorje ob Savi, policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi, ki bodo sodelovali v postopku izvršbe kot predstavniki policije, in drugim uradnim osebam, da bi izvršilni postopek na podlagi izvršljivega sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021 opravili in obdolžencu otroke odvzeli.

20. Kaznivo dejanje po prvem in drugem odstavku 299. člena KZ-1, kar se obtožencu očita po obtožbi, stori, kdor s silo ali grožnjo, da bo neposredno uporabil silo, prepreči ali poskusi preprečiti uradni osebi uradno dejanje, ki ga je nameravala opraviti v okviru svojih pravic, ali jo na enak način prisili, da opravi uradno dejanje, in če storilec ob tem huje razžali uradno osebo, grdo ravna z njo ali ji prizadene lahko telesno poškodbo ali pa ji grozi z uporabo orožja ali nevarnega predmeta ali sredstva. Sodišče ugotavlja, da v konkretnem delu opisa očitane kaznivega dejanja niti ni opisano in konkretizirano (torej zakonski znak kaznivega dejanja) uradno dejanje, ki ga je (uradna oseba) nameravala opraviti v okviru svojih pravic. V tem delu namreč tožilstvo navaja, da je obtoženec s svojim poprej opisanim ravnanjem „poskusil preprečiti [REDAKTIRANO] ki je bila v postopku konkretnega odvzema mld. otrok imenovana kot sodelujoča predstavnica Centra za socialno delo Zasavje, Enota Zagorje ob Savi, policistom Policijske postaje Zagorje ob Savi, ki bodo sodelovali v postopku izvršbe kot predstavniki policije, in drugim uradnim osebam, da bi izvršilni postopek na podlagi sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29.1. 2021, s katerim je bila izvršba odstopljena stvarno in krajevno pristojnemu Okrajnemu sodišču v Trbovljah, predloga za izvršbo z dne 11. 2. 2021 in sklepa Okrajnega sodišča v Trbovljah I 52/2021 z dne 23. 2. 2021 opravili in obtožencu otroke odvzeli“. S takšnim opisom pa ne konkretizira določeno, kdo je opravljal izvršbo

in kdaj ter ne zatrjuje, da je do konkretne izvršbe s strani izvršitelja prišlo ali pa da se je ta začela z njegove strani. Glede [REDACTED] opis zgolj navaja, da je bila imenovana kot sodelujoča predstavnica CSD, glede (nedoločenih) policistov se v opisu tako ali tako uporablja prihodnjik, navedene pa so še „druge osebe“, in sicer nekonkretizirane osebe. Potrebno je tudi izpostaviti, da se v opisu navaja, da je obtoženec poskusil preprečiti opravo odvzema otrok. Če je ostalo pri poskusu, bi se lahko torej sklepalo, da je bila torej izvršba – to je odvzem otrok opravljena, kar pa iz opisa ne izhaja.

21. Sodišče sodi zgolj v okviru 2. člena KZ-1; opisano dejanje po obtožbi ni kaznivo dejanje, prav tako ni nobeno drugo kaznivo dejanje, saj po obtožbi izrečene grožnje nedoločenim osebam oziroma določenim osebam splošno izrečene grožnje nekonkretiziranim osebam, ne morejo predstavljati niti kaznivega dejanja grožnje po 135. členu KZ-1. Izjava [REDACTED] da bo izvedel teroristični napad, kot izhaja iz opisa, ni bila glede na opis dejanja grožnja njej, ampak „grožnja“, izrečena na splošno. Kar se tiče same [REDACTED], ni grozil neposredno njej, kot izhaja iz konkretnega dela opisa, pač pa vsem nedoločenim osebam, ki bi mu skušale vzeti otroka. Kar se tiče policistov, pa so bile grožnje, navedene v opisu dejanja, izrečene ponovno za primer v prihodnosti, v kolikor bi prišlo do odvzema, nanaša se na nedoločene osebe, saj se nanaša na nek dogodek v prihodnosti, za katerega v času izrekanja besed niti ni bilo jasno, ali bo nastopil – glede na opis dejanja, v opisu so ta dejanja navedena v prihodnjiku in pogojniku, zato seveda osebe niti ne morejo biti poimenovane.
22. Sicer pa lahko takšne besede naletijo na strah in zgražanje, vendar pa je sodišče zavezano soditi po zakonu in Ustavi, konkretno upoštevati 2. člen KZ-1, nikakor pa ob medijsko izpostavljenih zadevah, ki jih navaja tožilstvo v končni besedi ne more z obsodbami na podlagi opisov dejanj, ki ne predstavljajo nobenega kaznivega dejanja po KZ-1 obsojati storilcev v zasledovanju splošne preventivnosti in podlegati medijsko izpostavljenim vprašanjem, kdo je odgovoren za neko ekscesno dejanje. Na svetu je od nekaj obstajalo določeno število ljudi, ki se poslužujejo ekscesnih dejanj, česar nobeno sodišče niti drugi državni organi ne morejo nikoli v celoti preprečiti. Lahko delujejo preventivno, pomagajo, svetujejo, sodišča obsojajo storilce kaznivih dejanj, nikakor pa to ni zagotovilo za preprečitev ekscesov določenih posameznikov. Nikakor pa sodišče v zasledovanju splošne prevencije ne sme kršiti osnovnega načela kazenskega prava – določenosti v zakonu.
23. Tudi jezikovna razlaga kaže na to, da mora biti s strani uradne osebe že podana namera opraviti uradno dejanje in mora biti to v opisu kaznivega dejanja tudi opisano, torej ne neka oddaljena in potencialna možnost oprave uradnega dejanja. Poleg tega pa se tudi primeri iz sodne prakse in nenazadnje primeri navedeni v komentarjih Kazenskega zakonika nanašajo na preprečitev (oziroma

poskus preprečitve) uradnega dejanja, ki se je na nekem kraju pričevalo ali pa je bila taka namera podana s strani uradne osebe in je bilo ravnanje storilca neposredno usmerjeno na preprečitev oprave in pa predvsem časovno sovpadlo s takšnim uradnim dejanjem.

24. Ob tem ni mogoče zanemariti okoliščine, da je dominus litis postopka izvršbe upnik in bi kadarkoli lahko prišlo na strani upnice do umika izvršbe, zato je še toliko bolj utemeljeno in jasno, da neko oddaljeno dejanje izvršbe, ki ga tožilstvo opredeljuje s prihodnjikom in pogojnikom sploh ne bi nujno nastopilo, nenazadnje pa izvršbo odvzema otrok opravlja izvršitelj, ki v opisu dejanja sploh ni omenjen.
25. Očitke po obtožbi je prvotno navajal zgolj sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021, ki pa je nalagal obtožencu, da vrne otroka materi, ni pa dajal neposredne podlage izvršitelju, da otroke odvzame, saj je bila takšna podlaga ustvarjena šele z izdajo sklepa v izvršilnem postopku I 52/2021, kar je tožilstvo korigiralo z modifikacijo obtožnice z dne 21. 1. 2022 in kot podlago za opravo izvršbe dodalo še predlog za izvršbo ter sklep Okrajnega sodišča v Trbovljah I 52/2021 z dne 23. 2. 2021. Tožilstvo sicer podaja drugačno videnje obtožencu očitane kaznivega dejanja, kot ga torej podaja v zaključni besedi. Videnje, kot ga podaja tožilstvo, širi polje kaznivosti, kot ga sicer določa 299. člen KZ-1. V ospredje je namreč potrebno postaviti načelo *nullum crimen nulla poena sine lege praevia* in določbo 2. člena KZ-1: Nikomur ne sme biti izrečena kazen ali druga kazenska sankcija za dejanje, ki ga zakon ni določil kot kaznivo dejanje, še preden je bilo storjeno, in za katero ni bila z zakonom predpisana kazen ali druga kazenska sankcija.
26. Sodišče je tako obtoženca glede očitkov kaznivega dejanja po prvem in drugem odstavku 299. člena KZ-1, to je točka 1. obtožbe, oprostilo na podlagi določbe prve točke prvega odstavka 358. člena ZKP.
27. Glede na odločitev, da niso podani vsi zakonski znaki očitane kaznivega dejanja, je sodišče zavrnilo vse dokazne predloge v zvezi s točko 1. obtožbe. Zaslišanje predlaganih prič se je tako glede na odločitev izkazalo za nepotrebno.
28. Po prvem odstavku 96. člena ZKP obremenjujejo stroški kazenskega postopka iz 1. do 5. točke drugega odstavka 92. člena ZKP, potrebni izdatki obtoženca ter potrebni izdatki in nagrada zagovornika v oprostilnem delu sodbe proračun.

Glede točke 2. obtožbe

29. Zaslišanje predlaganih prič v zvezi s kaznivim dejanjem pod točko 2. obtožbe pa glede na že pravnomočno odločitev po prvem sojenju (oprostilna sodba) seveda že iz tega razloga ni bilo potrebno, a je sodišče tudi v tem delu zavrnilo dokazne

predloge v tem delu, saj nihče v postopku formalno ni podal umika za zaslišanje teh prič.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo je dovoljena pritožba **v roku 30 dni** od prejema pisnega odpravka sodbe. Pritožbo je potrebno vložiti pisno v dveh enakih izvodih ali ustno na zapisnik pri tukajšnjem sodišču. Pritožba je pravočasna, če je oddana zadnji dan pritožbenega roka priporočeno na pošto. O pritožbi bo odločalo Višje sodišče v Ljubljani.

Ljubljana, 15. marec 2024

Zapisnikarica:

[Redacted signature]

Okrožna sodnica:

[Redacted signature]

Ta prepis je soglasen z izvornikom

Podpis pristojne
sodne osebe:

[Handwritten signature]

Priloga 7: Pritožba zoper sodbo – Odvetniška družba Grošelj z dne 14. 5. 2024

**ODVETNIŠKA DRUŽBA
GROŠELJ, O.P., D.O.O.**

SEDEŽ:
TRG REVOLUCIJE 2 C
1420 TRBOVLJE
T: 041 663 701
F: 03 56 52 789
E: info@odvetnik-groselj.si
I: www.odvetnik-groselj.si

OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI

Tavčarjeva 9

1000 Ljubljana

Trbovlje, 14.5.2024

opr. št. VIII K 12082/2021

obd. [REDACTED], ki ga zagovarja:

PRITOŽBA ZOPER SODBO

Okrožnega sodišča v Ljubljani, opr. št. VIII K 12082/2021 z dne 15.2.2024

2x (v skladu s pravnim poukom v izpodbijani sodbi)

pooblastilo in odločba Bpp v spisu

Zagovornik obdolženega se iz vseh pritožbenih razlogov po ZKP pritožujem zoper točke od vključno I. do vključno III. izreka sodbe Okrožnega sodišča v Ljubljani, opr. št. VIII K 12082/2021 z dne 15.2.2024 in predlagam, da se obdolženega oprosti obtožbe tudi glede obeh kaznivih dejanj odvzema mladostne osebe po prvem odstavku 190. člena KZ-1 oz. (podredno), da se izpodbijana sodba razveljavi in zadeva vrne v sojenje sodišču prve stopnje pred popolnoma spremenjen senat.

OBRAZLOŽITEV:

Kot je razvidno iz sodbe in sklepa Višjega sodišča v Ljubljani v tej zadevi z dne 20.3.2023 je moralo sodišče v tem ponovljenem postopku:

- 1.) glede kaznivih dejanj odvzema mladostne osebe odločiti o kazenski sankciji,
- 2.) glede kaznivega dejanja preprečitve uradnega dejanja ali maščevanja uradni osebi zgolj popraviti obrazložitev,

v zvezi s čimer je naslovno sodišče odločilo s sodbo opr. št. VIII K 12082/2021 z dne 15.2.2024, glede katere se zagovornik z njenim oprostilnim delom (IV. in V. točka izreka) strinjam, glede točk od vključno I. do vključno III. izreka sodbe pa se pritožujem iz sledečih razlogov:

Glede sojenja pred sodnico posameznico:

Kot sodišče navaja v 3. točki obrazložitve izpodbijane sodbe, je obdolženi na začetku glavne obravnave v novem sojenju zahteval sojenje v senatu, vendar je sodišče nato odločilo, da se bo glavna obravnava opravila pred sodnico posameznico. Sodišče je takšno svoje stališče zmotno obrazložilo po vzoru odpovedi pritožbi, ki je po obrazložitvi sodišča tudi nepreklicna, pa ima lahko hujše posledice. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je zmotnost takšne primerjave razvidna iz tega, da bi po takšni vzporednici sodišča med prvotnim in ponovljenim sojenjem, odpoved pritožbi zoper sodbo v prvotnem sojenju, veljala tudi kot odpoved pritožbi zoper sodbo v ponovljenem sojenju, kar pa seveda ne drži, saj če bi se obdolženi odpovedal pritožbi zoper sodbo v prvotnem sojenju, to ne pomeni, da se je odpovedal tudi pritožbi zoper sodbo v ponovljenem sojenju (če bi do ponovljenega sojenja prišlo na primer na podlagi pritožbe tožilstva, soobdolženega, zagovornika ipd.). Omenjena primerjava sodišča s pritožbo zoper sodbo tako pripelje do ravno nasprotnega zaključka, kot je zaključek sodišča. Ravno tako je napačno tudi nadaljnje razlogovanje sodišča, da tudi v primeru, da se je obdolženec odpovedal senatnemu sojenju, potem tudi v morebitnem ponovljenem sojenju sodišče zadeve ne vrne senatu, pač pa sodniku posamezniku in da tako odloči tudi v primeru, ko odloči, da se bo novo

sojenje opravilo pred drugim sodnikom. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da ZKP glede tega ne vsebuje diktije, da se bo novo sojenje opravilo pred drugim sodnikom, temveč pred spremenjenim senatom, saj se 4. odstavek 392. člena ZKP glasi: »Sodišče druge stopnje sme odrediti, da se opravi nova obravnava pri sodišču prve stopnje pred popolnoma spremenjenim senatom.« Zagovornik v zvezi s tem navajam, da v ZKP ni nikjer določeno, da odločitev obdolženca glede odpovedi senatnega sojenja velja tudi za ponovljene sojenje, tako, da je sodišče takšno stališče v obrazložitvi izpodbijane sodbe zavzelo brez, da bi imelo za to pravno podlago v ZKP. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je nedopustno, da sodišče dopustnost pravice obdolženega do senatnega sojenja poskuša ugotavljati z metodami razlage, kot so razvidne iz 3. točke obrazložitve izpodbijane sodbe, saj če meni, da v ZKP-ju ni jasno določeno, ali odpoved obdolženega pravici do senatnega sojenja iz prvotnega sojenja velja tudi za ponovljeno sojenje, kljub temu, da je obdolženi v ponovljenem sojenju senatno sojenje izrecno zahteval, bi moralo sodišče obdolženemu v ponovljenem sojenju omogočiti senatno sojenje, saj je potrebno v kazenskem pravu vse morebitne nejasnosti razlagati v korist obdolženega, sploh pa je potrebno odpoved pravici do senatnega sojenja restriktivno obravnavati in je v dvomu potrebno obdolženemu omogočiti senatno sojenje. Da je potrebno to izjemo od splošnega pravila restriktivno obravnavati, izhaja tudi iz sodne prakse Vrhovnega sodišča RS, ki je v 12. točki obrazložitve tej pritožbi priložene sodbe I Ips 42797/2020 z dne 21.12.2023 v zvezi s tem zapisalo: »Ker gre pri določbi 2. točke drugega odstavka 285.f člena ZKP za izjemo od (i) splošnega pravila o zbornem sojenju iz prvega odstavka 21. člena ZKP in (ii) splošnega pravila o sestavi okrožnega sodišča pri sojenju o kaznivih dejanjih iz 1. točke prvega odstavka 25. člena ZKP, jo je treba razlagati restriktivno. Zagovornik v zvezi z omenjeno sodbo Vrhovnega sodišča RS (torej I Ips 42797/2020 z dne 21.12.2023) poudarjam, da je v 13. točki obrazložitve te sodbe Vrhovno sodišče zavzelo naslednje stališče: »Obtoženec se torej pravici do zbornega sojenja lahko odpove samo v fazi predobravnavnega naroka, saj določba 2. točke drugega odstavka 285.f člena ZKP ne daje podlage za odločitev, da bi se tej pravici odpovedal tudi v kasnejših fazah kazenskega postopka. Vrhovno sodišče tako pritrjuje vložniku zahteve in vrhovni državni tožilki, da je prvostopenjsko sodišče s tem, ko je sodilo nepravilni sestavi, zagrešilo bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 1. točki prvega odstavka 371. člena ZKP.« Zagovornik glede tega navajam, da se obdolženi v tej zadevi zbornemu sojenju, torej sojenju v senatu, ni odpovedal na predobravnavnem naroku, temveč v kasnejši fazi prvega sojenja v tej zadevi. Tako je v tretjem odstavku od spodaj navzgor na 4. strani zapisnika o predobravnavnem naroku z dne 16.6.2021 (na njem je sicer napačno naveden datum 16.5.2021, kot datum predobravnavnega naroka) med drugim navedeno: »obtoženec pa naproša, da se glede sestave senata in glede ostalih dogovorov opredeli kasneje, torej po pravnomočnosti sklepa o izločitvi dokazov.«, v prvem odstavku naslednjega naroka v tej zadevi z dne 6.10.2021 (ki

pa ni bil več predobravnavni narok, temveč glavna obravnava), pa je v zvezi s tem navedeno: »Sodnica začne zasedanje, naznani predmet glavne obravnave ter pojasni, da bo glavno obrnavo izvedla sodnica posameznica, saj je obtoženec podal izjavo, da mu namesto senata v predpisani sestavi sodi sodnica posameznica okrožnega sodišča.« Sodišče v prvem stavku 3. točke obrazložitve izpodbijane sodbe navaja, da je glede na izjavo obtoženca na l. št. 1095 glavno obrnavo opravila sodnica posameznica. Zagovornik navajam, da iz zgoraj navedenega izhaja, da se je obdolženi izvedbi senatnega sojenja odpovedal s pisno izjavo podano po končanem predobravnavnem naroku in se je torej temu odpovedal z izjavo podano izven naroka pred sodiščem. Takšna odpoved zbornemu sojenju pa glede na zgoraj citirano stališče iz 13. točke obrazložitve sodbe I Ips 42797/2020 z dne 21.12.2023 ni bila upoštevana, kar pomeni, da je sodišče v tej zadevi ves čas sodilo v nepravilni sestavi. Vrhovno sodišče je namreč v navedeni sodbi kot bistveno obravnavalo vprašanje, ali se obdolženec pravi, da mu namesto senata v predpisani sestavi sodi sodnik posameznik, lahko odpove tudi izven faze predobravnavnega naroka, na kar je Vrhovno sodišče v navedeni sodbi jasno odgovorilo, da to ni mogoče. To sodbo zagovornik prilagam tej pritožbi in sem v njej vse, kar je za to zadevo bistveno, podčrtal. Ko je obdolženi na začetku glavne obravnave v ponovljenem sojenju zahteval sojenje v senatu, bi lahko sodišče v ponovljenem sojenju to napako iz prvotnega sojenja saniralo, pa jo ni, čeprav je imelo to možnost. Zagovornik navajam, da je tudi o tem, da lahko predsednik senata v ponovljenem sojenju odloči, da bo sodil senat, kljub temu, da je prva glavna obravnava tekla pred sodnikom posameznikom, Vrhovno sodišče RS že zavzelo jasno stališče, saj je v 7. točki obrazložitve svoje sodbe I Ips 28005/2015 z dne 23.4.2020 v zvezi s tem zapisalo: »V primeru, da je prva glavna obravnava tekla pred sodnikom posameznikom okrožnega sodišča, lahko predsednik senata v ponovljenem sojenju odloči, da bo sodil senat.« Zagovornik tudi to sodbo prilagam tej pritožbi in sem bistveno v njej podčrtal. Zagovornik še navajam, da tudi, če bi obdolženi podal izjavo o odpovedi senatnemu sojenju na predobravnavnem naroku, pa jo ni, bi moralo sodišče poleg pridobitve takšne izjave obdolženega, podane na predobravnavnem naroku, glede odpovedi senatnemu sojenju zaslišati državnega tožilca, saj je to v drugem odstavku 285f. člena ZKP izrecno določeno (in sicer z dikcijo: »Na podlagi izjave obtoženca in po zaslišanju državnega tožilca sme predsednik senata odločiti, da obtožencu namesto senata v predpisani sestavi sodi sodnik posameznik okrožnega sodišča), pa državnega tožilca o tem ni zaslišalo, tako, da takšna izjava obdolženega, tudi če bi bila podana na predobravnavnem naroku, ne bi bila veljavna, s tem, da v tej zadevi sploh ni bila podana na predobravnavnem naroku, kot je bilo v tej pritožbi že pojasnjeno. Ker sodišče v tej zadevi, kljub izrecni zahtevi obdolženega, podani na začetku glavne obravnave v novem sojenju, obdolženemu ni omogočilo senatnega sojenja, je s tem storilo absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 1. točki prvega odstavka 371. člena ZKP (ker je bilo

sodišče nepravilno sestavljeno), zaradi česar je potrebno sodbo v izpodbijanem delu razveljaviti in zadevo vrniti prvostopenjskemu sodišču v novo sojenje. Glede na to, da omenjena kršitev predstavlja zelo hud poseg v pravico obdolženega do poštenega sojenja, zagovornik predlagam, da se ta zadeva v ponovno sojenje vrne pred popolnoma spremenjen senat.

Zagovornik navajam, da je do zgoraj navedene kršitve nedvomno prišlo, saj je takšno stališče obrambe podprto tudi s citiranim stališčem Vrhovnega sodišča RS, zato že zgolj zgoraj navedena kršitev zadostuje za ugoditev tej pritožbi ter za razveljavitev izpodbijane sodbe, zato moja nadaljnja navajanja v tej pritožbi niti niso potrebna, jih pa iz previdnosti kljub temu podajam.

Glede izključitve javnosti:

Kot je razvidno iz 4. točke obrazložitve izpodbijane sodbe, je sodišče kljub nasprotovanju obrambe izključilo javnost zgolj iz razloga, ker je obramba želela dokazati, da se ██████████ (prej ██████████) ukvarja s prostitucijo ter da zato ni primerna za vzgojo mladoletnih otrok, s čimer je bilo po stališču sodišča očitno, da se bo obravnavalo osebno življenje priče in da se s tem posega v neko zelo osebno sfero priče, kar lahko posledično vpliva tudi na življenje mladoletnih oškodovancev, ki bi v primeru javnosti glavne obravnave prišla do teh podatkov, glede na to, da odraščata in se pričakuje dostopnost medijev tudi njima, na drugi strani pa negativnih odzivov s strani družbe, ki bi jih lahko bila mladoletna otroka deležna ob takšnih podatkih o priči, torej njuni materi. Zagovornik v zvezi z zgoraj navedenim stališčem sodišča navajam, da po presoji Vrhovnega sodišča RS iz priložene sodbe opr. št. I Ips 32558/2012 z dne 7.1.2016 spolno udejstvovanje tedaj, kadar služi opravljanju pridobitne dejavnosti, v tem obsegu ne sodi več v polje najintimnejše sfere osebnega življenja posameznika, temveč ga gre z vidika varstva pravice do zasebnosti enačiti z opravljanjem poklica oziroma pridobitne dejavnosti. Vrhovno sodišče je v navedeni sodbi med drugim zapisalo: »Nudjenje spolnih uslug za plačilo v za to najetih prostorih s strankami, ki z osebo niso v nikakršnem intimnem čustvenem razmerju, torej ko spolno udejstvovanje služi opravljanju pridobitne dejavnosti (nudjenje spolnih uslug za plačilo, prostitucija), ne more biti deležno enakega varstva zasebnosti in osebnostnih pravic kot na primer spolno udejstvovanje z intimnim partnerjem v intimi svojega doma. To pa seveda ne pomeni, da oseba, ki prodaja svoje spolne usluge, nima pravice do varstva njenega intimnega in družinskega življenja.« ter: »Vendar po presoji Vrhovnega sodišča spolno udejstvovanje tedaj, kadar služi opravljanju pridobitne dejavnosti, v tem obsegu ne sodi več v polje najintimnejše sfere osebnega življenja posameznika, temveč ga gre z vidika varstva pravice do zasebnosti enačiti z opravljanjem poklica oziroma pridobitne dejavnosti.«

Zagovornik poudarjam, da torej prostitucija, s katero se ukvarja mati mladoletnih otrok (kar je bilo v tem postopku nedvomno dokazano, kar bo

pojasnjeno v nadaljevanju te pritožbe) ne sodi v »neko zelo osebno sfero priče«, kot je to napačno navedlo sodišče, kot razlog za izključitev javnosti, temveč gre za pridobitno dejavnost in jo je zato z vidika varstva pravice do zasebnosti enačiti z opravljanjem poklica oziroma pridobitne dejavnosti. Zaradi omenjene pridobitne dejavnosti matere mladoletnih otrok, ki jo ta tudi javno oglašuje, kar bo podrobneje pojasnjeno v nadaljevanju te pritožbe, pa sodišče ne bi smelo izključiti javnosti. Neutemeljena je tudi navedba sodišča, da bi lahko otroka v primeru javnosti glavne obravnave prišla do teh podatkov, glede na to, da odrasčata in se pričakuje dostopnost medijev tudi njima, na drugi strani pa negativnih odzivov s strani družbe, ki bi jih lahko bila mladoletna otroka deležna ob takšnih podatkih o priči, torej njuni materi. Kot je podrobneje pojasnjeno v nadaljevanju te sodbe, mati mladoletnih otrok svoje ukvarjanje s prostitucijo javno oglašuje po spletu, tako, da je to splošno znano in je to že ves čas dostopno vsakomur in bo tudi otrokoma, če bi si to pogledala na splet. Zaradi tega sta otroka že sedaj lahko izpostavljena negativnim odzivom s strani družbe, zaradi takšnih podatkov o priči in torej javna obravnava tega ne bi v ničemer spremenila.

Zagovornik v zvezi s tem navajam, da iz javno objavljenih video posnetkov [redacted] ki jih je obramba vložila v spis v tej zadevi, razvidno, da [redacted] sama priznava, da je »kurba«, torej prostitutka. Na enem od posnetkov tako na primer izjavi: »Kurva sam, i? Jel mi fali nešto? Jel mi fali?«, kar torej pomeni: »Kurba sem, in? Ali mi kaj manjka? Ali mi manjka?« Spet v nekem video posnetku pojasnjuje, kako je med drugim striptizeta in »kurba«. Potem je še en video posnetek, kjer priznava, da se prostituira. Nadalje sem zagovornik v spis vložil posnetke zaslona, iz katerih je razvidno, da [redacted] za plačilo ponuja svoje intimne fotografije in video posnetke. Na enem od video posnetkov v nočnem klubu s kreditno kartico naredi črtico kokaina in kokain nato polije s kartice (očitno s tem želi v javnosti narediti vtis, da jemlje kokain, ne glede na to, ali je šlo pri tem dejansko za kokain ali ne, čeprav se je z zaslišanjem prič [redacted] in [redacted] nedvomno dokazalo, da [redacted] uživa prepovedane droge).

Spet na drugem posnetku na vprašanje, s koliko moškimi je spala, vpraša, ali vse do sedaj, ali največ v enem dnevu. Na nadaljnje vprašanje pove, da ni štela, s kolikimi je spala v svojem življenju, pravi, da mogoče s kakšnimi sto tisočimi. Na enem od posnetkov navaja, da ima svoj »Only fans«, spet na drugem navaja, da bo dobila: »Sugar dady-ja«, ipd. Na najdaljšem posnetku [redacted] ukvarjanje s prostitucijo prizna ob 12. minuti in 30 sekund. Kot je razvidno že iz teh posnetkov, [redacted] takšne svoje posnetke, očitno z namenom reklamiranja svoje dejavnosti prostitucije (da na takšen način pridobiva stranke) javno objavlja na Tik-Toku in s tem povzroča sramoto ne samo sebi, temveč tudi otrokoma, kar jima nedvomno zelo škoduje, saj jima to povzroča nepopravljivo škodo. Ker je vse to že javno znano, torej ni nobenega razloga, da je sodišče

zaradi tega izključilo javnost, zato je javnost glavne obravnave izključilo nezakonito, kar je absolutna bistvena kršitev po 4. točki prvega odstavka 371. člena ZKP (ker je bila v nasprotju z zakonom izključena javnost glavne obravnave).

Glede na to, da tudi omenjena kršitev predstavlja zelo hud poseg v pravico obdolženega do poštenega sojenja, zagovornik predlagam, da se ta zadeva tudi iz tega razloga vrne v ponovno sojenje pred popolnoma spremenjen senat.

Glede obtoženčevega nerazumevanja obtožnice:

Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je logično, da obdolženi ni razumel obtožnice, saj je višje sodišče s svojo odločitvijo, da je zadevo glede kaznivih dejanj na škodo mladoletnih otrok vrnilo v ponovno sojenje samo glede odločitve o kazenski sankciji, ne pa tudi glede odločitve o krivdi, čeprav gre pri obojem za ugotavljanje istih okoliščin, naredilo to zadevo povsem nerazumljivo in pravno zgrešeno, kar bo podrobneje pojasnjeno v nadaljevanju te pritožbe. Posledično je postala nerazumljiva tudi obtožnica, saj se obdolženega po tej obtožnici med drugim preganja za kaznivi dejanji na škodo mladoletnih otrok, za kateri je bil v tem postopku že pravnomočno obsojen, s čimer je kršeno načelo ne bis in idem.

Glede pooblaščenca mladoletnih oškodovancev:

Zagovornik ugotavljam, da ne more biti dvoma, da je šlo v primeru, ko je bil odvetnik [REDACTED] istočasno pooblaščenec matere v postopku za dodelitev otrok v varstvo in vzgojo ter v postopku izročitve otrok materi v Švico po Haaški konvenciji, hkrati pa tudi pooblaščenec mladoletnih oškodovancev v tem kazenskem postopku za kolizijo interesov, zaradi česar bi moral biti v tem postopku razrešen. Dejstvo je, da ker je omenjeni odvetnik v navedenih dveh civilnih postopkih po pooblastilu [REDACTED] zastopal [REDACTED], v kazenskem postopku, ni mogel nevtraln in zgolj v korist mld. otrok zastopati mld. otrok, saj bi v primeru, da bi ugotovil, da so v kazenskem postopku koristi otrok v nasprotju z zahtevami matere v navedenih dveh civilnih postopkih in bi v kazenskem postopku ravnal v korist otrok, ki bi bile v nasprotju z zahtevami matere v omenjenih dveh civilnih postopkih, prišel v nasprotje s tem, k čemur bi se prizadeval v civilnih postopkih, kar je šolski primer kolizije interesov. Od takšnega pooblaščenca (ki si torej v civilnih postopkih prizadeva, da bi bila otroka dodeljena materi) tako ni mogoče utemeljeno pričakovati, da bo v kazenskem postopku zastopal zgolj koristi otrok, saj je logično, da v primeru, če bi bili interesi otrok v kazenskem postopku v nasprotju z željami in zahtevami matere v civilnih postopkih, poskušal zadevo speljati v korist matere otrok. To se je v tem postopku tudi izkazalo, saj so bila vsa dejanja pooblaščenca mld. otrok v tej zadevi skladna z željami in zahtevami matere in ves čas usmerjena zoper obdolženega. Omenjenega pooblaščenca tako ni motilo, da je dokazni postopek pokazal, da se mati otrok dokazano prostituira; da je bila s strani policije po

končani kriminalistični preiskavi ovadena zaradi kaznivega dejanja zanemarjanja mladoletne osebe in surovega ravnanja; da je sama priznala, da je udarila otroka; itd., saj je ves čas postopka stal na enakem stališču, kot mati. To je na primer razvidno tudi iz tega, da ni podal nobenih dokaznih predlogov v smeri, da bi se raziskale okoliščine, ki so kazale na to, da bi bila lahko otroka pri materi ogrožena, ipd. Da je s strani sodišča postavljeni »pooblaščenec otrok« v tej zadevi dejansko zastopal interese matere (zoper katero je policija podala kazenske ovadbe zaradi več kaznivih dejanj na škodo teh istih otrok, kot je bilo v tej zadevi že pojasnjeno in se zaradi ravnanja omenjene matere vodi že postopek zoper njo na Okrajnem sodišču v Trbovljah) je nedvomno razvidno tudi iz priloženega članka s spletne strani Svet24 z naslovom: »Zaradi »ugrabitve« otrok ponovno obsojen; še vedno ni jasno, kjer sta [redacted]«, v katerem je med drugim zapisano: »Na ljubljanskem okrožnem sodišču so za časnik Delo pojasnili, da so obtoženemu za dve kaznivi dejanji odvzema mladoletne osebe 15. februarja izrekli enotno kazen enega leta in 11 mesecev zapora. "S sodbo je stranka zadovoljna," je za Delo povedal odvetnik matere otrok [redacted] [redacted]« Dejstvo je, da obdolženi v tej zadevi ni kar na pamet govoril, da bi bila otroka pri materi ogrožena, saj je za te svoje trditve predlagal in tudi predložil številne dokaze. Če tožilstvo v obtožnici otroka opredeli kot oškodovanca, to zgolj zato še ne pomeni, da sta dejansko oškodovanca, saj je to v dokaznem postopku šele potrebno dokazati. Oškodovanca bosta namreč šele, če bo obdolženi za kaznivo dejanje na njuno škodo pravnomočno obsojen. Zato je stališče sodišča (kakršnega je zavzelo že v prvotni sodbi v tej zadevi), da sta otroka glede na obtožbo, v položaju do obdolženca na njegovi nasprotni strani, v nasprotju z domnevo nedolžnosti. Ker je glede na navedeno obrazložitev, sodišče očitno ves čas postopka štel, da sta otroka v postopku na nasprotni strani kot obdolženec, je s tem ravnalo v nasprotju z domnevo nedolžnosti in je bilo torej pristransko, s čimer je obdolženemu ponovno kršilo pravico do poštenega sojenja. Ker je sodišče zmotno menilo, da sta otroka obdolženemu nasprotni stranki, ni videlo ovir, da ju zastopa odvetnik, ki je dejansko v civilnih postopkih glede istih otrok zastopal mati otrok proti obdolženemu, s čimer je izkrivilo celotni postopek v škodo otrok in obdolženega. Dejstvo je namreč, da če bi imela otroka nevtralnega pooblaščenca, bi si ta prizadeval, da se ugotovi, ali sta bila morda otroka pri materi v Sloveniji in v Švici dejansko ogrožena (kar na primer izhaja iz že omenjenega poročila švicarskega rdečega križa) in ali je dejansko v korist otrok, da se obdolženega obsodi in se otroka izroči materi v Švico, kjer se ta ukvarja s prostitucijo in drogira ter ni sposobna skrbeti niti zase, niti za otroka, ali pa bi bilo morda za otroka bolje, da se očeta oprosti, ker je želel zgolj zaščititi otroka pred vsem, kar ju je in bi ju ogrožalo pri materi v Sloveniji in Švici. Tako je na primer ravnal pooblaščenec otrok, odvetnik [redacted]. Da je diametralna razlika, v interesu koga si prizadeva posamezen pooblaščenec otrok, je jasno razvidno tudi iz navedb obeh pooblaščenecv otrok v tem postopku in sicer odvetnika [redacted] in [redacted], kar je še dodaten dokaz, da oseba, ki v civilnem

postopku glede otrok zastopa mati otrok zoper očeta otrok, v kazenskem postopku zoper očeta zaradi kaznivega dejanja, ki je predmet tega postopka ne sme biti pooblaščenec otrok, saj gre v takšnem primeru nedvomno za kolizijo interesov, na kar je sam obdolženi opozarjal ves čas postopka in ga sodišče tudi glede tega ni upoštevalo, čeprav za sam postopek ne bi predstavljalo nobenega problema omenjenega pooblaščenca, ko je obdolženi osebno na to opozoril, razrešiti in postaviti nevtralnega pooblaščenca.

Da odvetnik [REDACTED] v tej zadevi ne more nepristransko zastopati interesov mld. otrok, izhaja tudi iz tega, da v kazenskem postopku, ki se vodi pred Okrajnim sodiščem v Trbovljah zoper [REDACTED] zaradi kaznivih dejanj na škodo istih mld. otrok (zanemarjanje mladoletne osebe in surovo ravnanje; nasilje v družini) zagovarja [REDACTED], kar vse bi lahko sodišče prve stopnje ugotovilo, če bi opravilo poizvedbo glede navedenega kazenskega postopka, kot je predlagala obramba obdolženega [REDACTED], vendar je ta dokazni predlog neupravičeno zavrnilo. Obramba v zvezi s tem tej pritožbi prilaga obvestilo z dne 6.3.2024 o zaključku policijske preiskave razlogov za sum storitve kaznivega dejanja protipravnega odvzema mladoletne osebe in nasilja v družini iz katerega izhaja, da je policija podala kazensko ovadbo zoper znanega osumljenca na škodo obdolženega [REDACTED], iz česar izhaja, da je lahko ta znani osumljenec zgolj [REDACTED] kar naj višje sodišče tudi samo preveri s poizvedbo na Okrožnem državnem tožilstvu v Ljubljani – Zunanji oddelek v Trbovljah, saj omenjeno tožilstvo na priloženo poizvedbo obrambe v zvezi s tem še ni odgovorilo. Obramba glede tega še pojasnjuje, da je tudi v tem postopku, kot je svojega zagovornika seznanil obdolženi [REDACTED] [REDACTED] že v postopku pred policijo zagovarjal pooblaščenec mld. otrok iz tega postopka, odvetnik [REDACTED], kar naj preveri višje sodišče z že omenjeno poizvedbo pri Okrožnem državnem tožilstvu v Ljubljani – Zunanji oddelek v Trbovljah, saj bi ta podatek moral biti priložen omenjeri kazenski ovadbi. Odvetnik [REDACTED] je bil prisoten tudi pri zaslišanju priče [REDACTED] dne 13.2.2024, kot nekakšen njen odvetnik, čeprav priča v kazenskem postopku ne more imeti odvetnika.

Zagovornik opozarjam, da je tudi iz dopisa Varuha človekovih pravic z dne 3.11.2021 razvidno, da ima ta pomisleke, ali in če, v kolikšni meri je bilo pri odločitvi o zavrnitvi predloga obdolženega za postavitev drugega pooblaščenca mladoletnim otrokom, presojen tudi morebiten obstoj nasprotja interesov mladoletnih oškodovancev in njune matere.

Ugotovitve iz navedenega dopisa Varuha, ki ga je obdolženi že vložil v spis v tej zadevi, so sledeče:

»Spoštovani,

Varuh človekovih pravic Republike Slovenije (v nadaljevanju: Varuh) obravnava pobudo g. [REDACTED] obtoženca v kazenskem postopku naslovnega

sodišča IV K 12082/2021, v katerem mu je bil odrejen pripor, ki jo je z njegovim soglasjem podal zagovornik mag. Igor Grošelj. Kot nas je seznanil pobudnik, zastopa oškodovance (njegove mladoletne otroke) v kazenskem postopku (tjisti odvetnik, ki je sicer pooblaščenec njegove bivše partnerke še v drugih sodnih postopkih (v civilnem postopku Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 in II N 118/2021), kot tudi v postopku obravnavanja kazenske ovadbe, ki jo je pobudnik podal proti bivši partnerki. Že na predobravnavnem naroku 16. 6. 2021 je pobudnik podal pripombo, da ne razume, kako je lahko hkrati zastopnik njegovih otrok in »zagovornik« njegove bivše partnerke isti odvetnik. Nato pa je z vlogo zagovornika z dne 5. 10. 2021 znova opozoril, da odvetnik, ki zastopa mladoletna otroka obdolženca, ne more biti isti odvetnik, ki nasproti obdolžencu (pobudniku) zastopa njegovo bivšo partnerko še v drugih sodnih postopkih in v postopku obravnavanja že omenjene kazenske ovadbe. Sodišče je ob tem zaprosil, da se postavi otrokom pooblaščenec, ki je nevtralen, ki torej ni ne na strani pobudnika in ne strani njegove bivše partnerke. Za postavitev zagovornika otrok v kazenskem postopku se je s posebno vlogo zagovornik pobudnika obrnil tudi na Varuha, ki takšne pristojnosti sicer nima, poleg tega pa tudi niso izpolnjeni pogoji za postavitev zagovornika po določba Zakona o varuhu človekovih pravic – ZVarCP (Uradni list RS, št. 69/17 - uradno prečiščeno besedilo).

Zagovornik pobudnika je Varuha obvestil, da je Okrožno sodišče v Ljubljani na naroku 19. 10. 2021 sprejelo sklep, da se predlog zagovornika za razrešitev pooblaščenca mladoletnih oškodovancev in postavitev novega zavrne. Svojo odločitev je sodišče utemeljilo s tem, da dejstvo, da je pooblaščenec mladoletnih oškodovancev isti kot pooblaščenec njune matere, ne posega v obdolženčevo pravico do obrambe, saj se obtoženec brani pred očitki tožilstva na podlagi obtožnice, medtem ko je naloga pooblaščenca predvsem varovati pravice mladoletnih oškodovancev, še posebej med zaslišanjem in uveljavljanjem premoženjskopravnega zahtevka. Ta pravica pa naj s tem ne bi bila okrnjena. Ker gre za procesni sklep, ga bo mogoče izpodbijati šele v morebitni pritožbi zoper končno sodbo.

Varuhu niso poznane vse okoliščine predmetnega kazenskega postopka, tako tudi ne ve, ali je za zastopanje mladoletnih oškodovancev odvetnika pooblastila njuna mati, ali jim ga je morda postavilo sodišče samo skladno z določbami tretjega odstavka 65. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP). Iz zapisnika o naroku glavne obravnave z dne 19. 10. 2021 pa ne razberemo, da bi sodišče ob sprejemu omenjenega sklepa ugotavljalo tudi, ali so interesi mladoletnih otrok obdolženca morda kakorkoli v koliziji z interesi njegove bivše partnerke. Kot lahko razberemo se je sodišče pri svoji odločitvi o zavrnitvi predloga za postavitev drugega pooblaščenca omejilo predvsem na obdolženčevo pravico do obrambe. Glede na vlogo, ki jo ima pooblaščenec mladoletnega oškodovanca, to je varovanje (zgolj) njegovih interesov ima Varuh zato pomisleke, ali in če, v

kolikšni meri je bilo pri tej odločitvi presojen tudi morebiten obstoj nasprotja interesov mladoletnih oškodovancev in njune matere.

Varuh s to intervencijo ne želi kakorkoli vplivati na potek ali vodenje kazenskega postopka, saj se zavedamo, da je to v izključni pristojnosti sodišča, ki je pri svojem odločanju vezano (le) na ustavo in zakon. V skladu s 25. členom Zakona o varuhu človekovih pravic (ZVarCP) želimo le v vlogi *amicus curiae* sodišče dodatno opozoriti na potrebno pozornost tudi pri presoji morebitnega obstoja nasprotja interesov mladoletnih oškodovancev in njune matere oziroma presoji, kaj je v interesu samih mladoletnih oškodovancev.

Varuh zato na podlagi 7. člena v zvezi s 25. členom ZVarCP predlaga, da sodišče v obzir vzame tudi zgoraj izpostavljene okoliščine.«

Ker je v tem postopku oba otroka zastopal pooblaščenec, pri katerem je obstajala kolizija interesov, sodišče pa tega pooblaščenca (odvetnika ██████████), kljub izrecnim zahtevam obdolženega, ni razrešilo, je sodišče s tem storilo bistveno kršitev določb postopka po drugem odstavku 371. člena ZKP, ki se glasi:

»Bistvena kršitev določb kazenskega postopka je podana tudi, če sodišče med pripravo glavne obravnave ali med glavno obravnavo ali pri izdaji sodbe ni uporabilo kakšne določbe tega zakona ali jo je uporabilo nepravilno ali če je na glavni obravnavi prekršilo pravice obrambe, pa je to vplivalo ali moglo vplivati na zakonitost in pravilnost sodbe.«,

zaradi česar je bil celoten kazenski postopek pred sodiščem prve stopnje nezakonit in je sodbo potrebno razveljaviti tudi iz tega razloga.

Dejstvo je namreč, da je omenjeni pooblaščenec ves čas postopka ravnal zgolj v korist matere in se s koristni otrok ni ukvarjal, zato je avtomatično ves čas deloval enako kot tožilstvo in ves čas v nasprotju z obdolženim, kar je vplivalo je moglo vplivati na zakonitost in pravilnost sodbe. Če bi namreč omenjeni pooblaščenec deloval nepristransko in zgolj v korist otrok, bi si na primer, enako kot obdolženi, prizadeval, da sodišče od Okrožnega sodišča na Ptujju pridobi kazensko ovadbo (z vsemi prilogami) zoper ██████████ zaradi že omenjenega kaznivega dejanja na škodo otrok, saj bi vsekakor bilo v korist otrok – ko pa bi sodišče pridobilo to dokumentacijo, pa mu ne bi preostalo drugega, kot da obdolženega oprosti tudi glede kaznivih dejanj, za kateri je bil v tem postopku obsojen, saj bi se s tem dokazalo, da je ravnal v skrajni sili in v skladu z načelom največje koristi otrok.

Zagovornik navajam, da je obdolženi že na predobravnavnem naroku (četrti odstavek na 2. strani zapisnika predobravnavnega naroka) v zvezi s pooblaščenecem mld. otrok, odvetnikom ██████████, navedel: »Obdolženi poda pripombo glede pooblaščenca oškodovancev, in sicer odvetnika ██████████ pri

čemer navede, da ne razume kako je lahko hkrati zastopnik njegovih otrok, na drugi strani pa zagovornik moje partnerke in je plačan s strani švicarskega organa. Obtoženi naproša, da se postavi otrokom pooblaščenca, ki je nevtralen in ni na strani njegove bivše partnerke, niti na njegovi strani.« V zvezi s stališčem sodišča iz izpodbijane sodbe, da je štel, da je za mladoletna oškodovanca še najbolje poskrbljeno na način, da je odvetnik [REDACTED] tudi pooblaščenec [REDACTED]. Odvetniško družbo Cek pa je pooblastila obramba, zagovornik menim, da je takšno stališče sodišča pravno zmotno, saj je sodišče v tej zadevi za pooblaščenca mladoletnih oškodovancev postavilo le pooblaščenca [REDACTED] odvetnika [REDACTED] kar je pristransko ravnanje sodišča v škodo obdolženega. Dejstvo je namreč, da za plačilo s strani sodišča postavljenega pooblaščenca poskrbi sodišče in da obramba ni dolžna pooblastiti pooblaščenca mladoletnih otrok, saj je to naloga sodišča. Pooblaščenec mladoletnih otrok se tudi ne postavlja na način, da jim vsaka od dejansko nasprotnih strank postavi svojega pooblaščenca, temveč bi jima moralo sodišče postaviti nevtralnega pooblaščenca, ki bi si prizadeval izključno v korist otrok in ne bi imel nobenih povezav z ostalimi strankami postopka, še zlasti, ko je obdolženi sodišče na to že na predobravnavnem naroku posebej opozoril. Zagovornik še pojasnjujem, da me je obdolženi seznanil, da Odvetniška družba Cek oz. odvetnik [REDACTED] iz navedene odvetniške družbe zastopanje mld. oškodovancev v tem postopku opravlja pro bono tako, da tudi iz tega izhaja, da svojo nalogo opravlja nepristransko in v korist mld. otrok, kar je razliko od »pooblaščenca mld. otrok« odvetnika [REDACTED] ki ga postavilo sodišče, razvidno tudi iz njegovih ravnanj v tem postopku.

S tem, ko sodišče ni upoštevalo utemeljenih in upravičenih zahtev obdolženega, da razreši pooblaščenca otrok, pri katerem je obstajala kolizija interesov, je tudi s tem obdolženemu kršilo pravico do poštenega sojenja. Zagovornik navajam, da je zato tudi takšno ravnanje sodišča prve stopnje razlog, da se v primeru ponovnega sojenja ta zadeva dodeli v celoti spremenjenemu senatu.

Glede kazenske sankcije

Zagovornik ugotavljam, da ko se je v ponovljenem postopku ugotovilo, da mladoletnih otrok ni mogoče vrniti materi, ne da bi bila otroka pri tem ogrožena (saj se je dokazalo vse, na kar je obramba glede matere opozarjala že v prvotnem postopku: prostituiranje matere in vse ostalo), je odpadla možnost izreka posebnega pogoja vrnitve otrok materi, vendar je sodišče zato odločilo v ravno nasprotno smer, kot bi moralo, saj je ob izkazanih okoliščinah, da bi bila otroka v primeru vrnitve k materi ogrožena in da zato posebni pogoj več ne pride v poštev, kazensko sankcijo obdolženemu še postrožilo, kar je pravno zmotno.

Zagovornik ugotavljam, da je sodišče v 8. točki obrazložitve izpodbijane sodbe, povsem nekritično do prostituiranja [REDACTED] ter do za otrok ogrožujočih

razmer pri njej, kar se je v ponovljenem postopku nedvomno dokazalo in sicer glede prostituiranja tako z na primer lastnimi javno objavljenimi video posnetki [REDACTED] kjer med drugim to tudi sama priznava, kakor tudi s korespondenco o tem z [REDACTED] in z zaslišanjem [REDACTED] glede za otrok grožujočih razmer pa se je izkazalo tako z na primer poročilom švicarskega Rdečega križa z dne 30.3.2020, kakor tudi z zaslišanjem [REDACTED] in [REDACTED] kakor tudi z njunima pisnima izjavama. Iz omenjenega poročila rdečega križa, tako izhaja, da se je [REDACTED] s pomočjo injekcijskih igel očitno drogirala kar v stanovanju, v katerem je živela z majhnima otrokoma in igle pustila ležati kar naokoli po stanovanju. Zagovornik v zvezi s tem, v kakšnih razmerah sta otroka živela pri [REDACTED] citiram nekaj ugotovitev iz navedenega poročila švicarskega rdečega križa in sicer: »...sem kmalu spet naletela na velik kaos in umazanijo.« ter: »Naletela sem na zelo dezorganizirano gospodinjstvo.« in »Vsakokrat, ko sem prišla, sem morala najprej pomiti tla. Krušne drobtine in umazanija itd. so ležali po tleh.« in »Postelje so deloma oblečen, vendar so ali so bile pri otrocih umazane in popackane. V spalnici postelja nima nikoli posteljnine. Oblečila niso pospravljena v omare. V spalnici leži vse razmetano po tleh; nisem vedela, kaj pod tem neredom je čisto ali umazano. Žal sem našla tudi (s krvjo) umazano spodnje perilo, ki leži le na tleh. Našla sem tudi igle, ki so ležale naokoli. Nekatere so bile odprte, druge še zaprte. V majhni pralnici so ležala že tedne neoprana oblečila razmetana po tleh. Ta nered nam je uspelo odpraviti, vendar je vsakokrat spet ležala kje kakšna velika kopica. Varuške smo vsakokrat napolnile boben in ga uspele tudi obesiti. V kuhinji je bilo vse umazano in vlažno, živila so bila vsa vseppek po omarah ali so ležala naokoli zunaj.«

V zvezi z nekritično navedbo sodišča, da iz posnetka, na katerem [REDACTED] [REDACTED] iz belega prahu oblikuje »črtico« ni mogoče zaključiti, da gre za kokain, zagovornik navajam, da tudi, če se je zgolj pretvarjala, da uživa kokain ter se pri tem posnela in javno objavila, to dokazuje, da takšna oseba ni primerna za skrb nad otroki ter za vzgojo otrok. Sicer pa iz izjav prič [REDACTED] in [REDACTED] [REDACTED] izhaja, da je [REDACTED] nedvomno uživala prepovedane droge. Tako je [REDACTED] v zvezi s tem ob svojem zaslišanju na sodišču dne 14.2.2024 (zadnji odstavek na 17. strani prepisa zvočnega posnetka njenega zaslišanja) izjavila:

»[REDACTED] je bila zelo vesela, zelo razpoložena, dobre volje, očitno v alkoholiziranem in najverjetneje drogiranem stanju.«,

[REDACTED] pa je ob svojem zaslišanju na sodišču dne 13.2.2024 (zadnjih sedem odstavkov na 37. strani prepisa zvočnega posnetka njenega zaslišanja) izjavila:

»Priča: Ja tako bom rekla, ko je bila še gor z otroci, mi je rekla takrat, no, da pač da kadi travo, ker jo trava zelo pomirja, ko je pa tu prihajala, je pa tudi naročevala kokain pač.

Zag. Markošek: Pa ste kdaj videla?

Priča: Ja sem videla, ja.

Zag. Markošek: Samo da je nabavljala ali je tudi uživala?

Priča: Ja tudi uživala je, takrat me je enkrat klicala, ko sva bila z neko kolegico tukaj, je neka iz Laškega, imena točno ne vem, no, in ta kolegica je bila dejansko tu z otrokom pri njej in me je poklicala in rekla, daj pridi gor, ona itak ne more iti nikamor, »kao« je z otrokom in to ne in je potem rekla »kao« daj gremo v hotel, »kao« da mi ne bo zamerila, ampak daj ti reči, ne vem, enemu kolegu ali pa kolegici, naj te pokliče, ko mi pridemo v hotel zato, da se je pač nje znebim. No, potem pa, ko smo prišli gor, jo je [REDACTED] pač pregovarjala, da naj gre z nami no, tako bom rekla, ona pač rekla, da ne more, ker ima pač majhnega otroka, ne in je [REDACTED] rekla, saj mu ne bo nič, itak, da greš lahko zraven, saj ne bomo »kao« dolgo, v tem smislu. Je pa ta kolegica pač njena »tetoverka« tudu tako, ker je bila že v Laškem takrat pri njej, ko je prišla po otroka, se je šla tetovirat k njej.

Zag. Markošek: Pa je šlo tukaj za travo, za marihuano ali še za kakšne druge?

Priča: Za kokain se je šlo takrat, ko je naročevala, je naročevala kokain, jaz travo dejansko nisem videla, mi je pa povedala, saj pravim, takrat, ko sta bila še otroka tam, ko je bila v stanovanju, da kadi travo, ker jo to zelo pomirja.«

Da [REDACTED] ni psihično primerna za skrb za otroke, je razvidno tudi iz njenega obnašanja na ostalih javno objavljenih video posnetkih, ki jih je v spis vložila obramba, kar bi lahko potrdil tudi izvedenec psihiatrične stroke, če bi ga sodišče postavilo za [REDACTED], kot je predlagala obramba, o tem pa se bo lahko prepričalo tudi pritožbeno sodišče, ko si bo te video posnetke ogledalo. Kar se tiče uživanja drog s strani [REDACTED] je to nedvomno razvidno iz zgoraj navedenega poročila švicarskega rdečega križa, kjer je kot je rečeno glede stanovanja [REDACTED] navedeno: »Našla sem tudi igle, ki so ležale naokoli.« Zagovornik v zvezi s tem navajam, da si je težko zamisliti bolj verodostojne dokaze, kot so dokazi, ki jih je glede zgoraj navedenega predložila obramba in sicer javno objavljeni video posnetki [REDACTED] kjer sama priznava prostituiranje ter se obnaša povsem nezrelo, poročilo švicarskega uradnega organa (rdečega križa) o za otroke nemogočih razmerah v njenem stanovanju, v katerem je vse umazano, popackano, po tleh pa leži krvavo perilo in igle ter pisna korespondenca, kjer [REDACTED] priznava prostitucijo in kjer so jasno razvidni posamezni primeri njenih prostitucijskih aktivnosti, opremljeni celo s fotografijami nje (med drugim tudi gole zvezane;

sadomazohističnih spolnih pripomočkov, ipd.) njene sodelavke prostitutke, njenih strank, itd. Glede na to, da sodišče ni upoštevalo ničesar od navedenega in je poskušalo vse te okoliščine na strani [redacted] čim bolj omiliti ali pa jih je kar spregledalo, se pri obrambi tudi iz tega razloga poraja resen dvom v nepristranost sodišča prve stopnje, zato je potrebno tudi iz tega razloga v primeru vrnitve zadeve v ponovno sojenje pred sodišče prve stopnje, zadevo dodeliti popolnoma spremenjenemu senatu. Iz zgoraj opisanega je tudi razvidno, da glede na to, da so se v ponovljenem sojenju zgoraj navedene okoliščine glede neprimernosti [redacted] da se ji izroči otroka, še dodatno potrdile, v primerjavi s prvotnim sojenjem (kjer je sodišče izpeljalo še bistveno bolj pomanjkljiv dokazni postopek kot v ponovljenem sojenju, saj je vsakič neupravičeno zavrnilo precejšen del dokaznih predlogov obrambe), bi moralo sodišče obdolženemu v ponovljenem sojenju sankcijo za očitani mu kaznivi dejanji na škodo mladoletnih otrok kvečjemu še bistveno bolj omiliti, kot v prvotnem postopku, če ga že ne bi oprostilo (pa bi ga moralo).

Zagovornik poudarjam, da bi (in je) prisotnost mld. otrok pri zgoraj opisanih dejavnostih [redacted] predstavljala kaznivo dejanje po četrtem odstavku 173. člena KZ-1, kaznivo dejanje po 1. odstavku 176. člena KZ-1 in kaznivo dejanje po prvem odstavku 192. člena KZ-1 na škodo mld. otrok, čemur sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi ni dalo nikakršnega pomena, saj vdajanje [redacted] prostituciji šteje kot »razgibano družabno življenje« (četrta vrstica od spodaj navzgor na 8. strani izpodbijane sodbe), čeprav so takšna ravnanja matere, pri kateri bi živela mladoletna otroka, huda kazniva dejanja na škodo otrok, v zvezi s katerimi ima tožilstvo že iz sodnega spisa v tej zadevi dovolj podatkov za začetek kazenskega pregona zoper [redacted] za čas ko sta otroka še živela pri njej.

Zagovornik tudi navajam, da ni res, da bi obdolženi zavračal kakršenkoli dogovor glede ureditve skrbništva, kot navaja sodišče, saj je o tem dogovarjal z [redacted], pri čemer je zasledoval izključen interes, da stiki otrok z [redacted] glede na vse zgoraj navedene okoliščine, ki so bile pri njej podane, ne bi bile za otroka ogrožujoče, kar je razvidno iz korespondence, ki jo je v zvezi s tem predložil sodišču. Obdolženi je izkoristil tudi vsa pravna sredstva v Republiki Sloveniji za ureditev razmerja z otroki – v kolikor sodišče morda o tem ni imelo podatkov, navedb v tej smeri ne bi smelo nedokazano navajati v sodbi, temveč bi se moralo o tem, če je menilo, da je to relevantno, najprej prepričati z ustreznimi poizvedbami, če pa bi dalo obdolženemu vedeti, da je to za sodišče morda pomembno, bi sodišču o tem predložil vse dokaze, ki bi morda sodišče zanimali, saj je iz tega kazenskega postopka razvidno, da se v maksimalni možni meri angažira v tem postopku.

Glede zavrnitve dokaznih predlogov:

Sodišče je vse dokazne predloge obrambe, ki jih omenja v točkah od vključno 15. do vključno 17. obrazložitev izpodbijane sodbe zavrnilo neutemeljeno, saj je obramba pri vsakem dokaznem predlogu natančno pojasnila, kaj želi z njim dokazati, zato pri teh obrazložitvah v izogib ponavljanju vztraja tudi v tej pritožbi. S temi dokaznimi predlogi bi se dokazalo, da so v celotnem obdobju, ki je predmet tega kazenskega postopka razmere za oba otroka pri [REDAKTIRANO] zanju ogrožujoče ter da je obdolženi, otroka od nje odpeljal v skrajni sili in v izključnem interesu zaščititi oba otroka ter ravnati v skladu z načelom varovanja njune največje koristi ter da ni imel subjektivnega namena storiti kaznivega dejanja in se ni zavedal, da naj bi izvrševal kaznivo dejanje ter da dejansko tudi ni šlo za kaznivo dejanje in sicer ne samo zaradi zgoraj navedenih razlogov, pač pa tudi, ker mu skrbništvo nad otrokoma ni bilo nikdar odvzeto.

Glede stroškov postopka:

Sodišče je v nasprotju s spisovno dokumentacijo odločilo tudi o stroških postopka, saj je pravno zmotno odločilo, da je dolžan v obsodilnem delu sodbe povrniti stroške kazenskega postopka iz 1. do 8. točke drugega odstavka 92. člena ZKP. Takšna odločitev sodišča je napačna, saj se sodnem spisu nahajajo odločbe službe za brezplačno pomoč naslovnega sodišča, iz katerih je razvidno, da je obdolženi upravičen do brezplačne pravne pomoči, kar pomeni, da bi ga moralo sodišče v skladu s četrnim odstavkom 95. člena ZKP oprostiti stroškov postopka, glede na to, da se omenjeni odstavek glasi: »Sodišče sme v odločbi, s katero odloči o stroških, oprostiti obdolženca povrnitve vseh stroškov ali dela stroškov kazenskega postopka iz 1. do 6. točke drugega odstavka 92. člena tega zakona, če bi bilo zaradi njihovega plačila ogroženo vzdrževanje obdolženca ali oseb, ki jih je obdolženec dolžan vzdrževati.«

Zagovornik menim, da tudi ta odločitev sodišča, glede na omenjeno spisovno dokumentacijo (odločbe o brezplačni pravni pomoči) vzbujata dvom v nepristranost sodišča, zato predlagam, da se v morebitnem ponovnem sojenju ta zadeva dodeli popolnoma spremenjenemu senatu.

Glede ostalih kršitev iz izpodbijane sodbe:

Obramba je v tej zadevi med drugim v sodni spis vložila tudi slikovno gradivo in sicer 51 videoposnetkov oz. fotografij na USB ključkih, ki še dodatno potrjujejo korespondenco med materjo obdolženčevih mladoletnih otrok [REDAKTIRANO] in [REDAKTIRANO], ki jo je obramba vložila v spis v tej zadevi in ki dokazuje ukvarjanje [REDAKTIRANO] s prostitucijo. Iz omenjene korespondence, je tako razvidno, da je [REDAKTIRANO] [REDAKTIRANO] poslala fotografijo starejšega moškega z očali in da je nad njo napisala: »Glej tega.. Čaki ti pošiljam sliko«, nakar pošlje [REDAKTIRANO] komentar: »76« ter tri simbole smeškota, ki se joče

od smeha ter nato komentar: »reskiram da umre v krevetu«, nato pa simbole denarja ter komentar: »lete pare«. Iz vsega tega je razvidno, da se je ██████████, prostitutirala 76 let staremu moškemu, kar je komentirala s tem, da lahko omenjeni pri tem umre v postelji, vendar predlagateljici s tem leti denar. Iz tega izhaja, da je ██████████ vseeno za morebitno smrt nekoga, ki bi jo povzročila, kar še dodatno dokazuje, da je povsem neprimerna, da bi bila otroka pri njej ter da bi bilo to zanju ogrožujoče, saj nima nobene empatije do drugega človeka, temveč ji je pomemben samo denar.

Iz javno objavljenih video posnetkov ██████████, ki jih je obramba vložila v spis, je, kot je bilo že navedeno v tej pritožbi razvidno razuzdano življenje ██████████, kjer med drugim priznava, da je »kurba«, torej prostitutka, razvidno je, kako jemlje drogo, ipd. Na enem od posnetkov tako na primer izjavi: »Kurva sam, i? Jel mi fali nešto? Jel mi fali?«, kar torej pomeni: »Kurba sem, in? Ali mi kaj manjka? Ali mi manjka?« Spet v nekem video posnetku pojasnjuje, kako je med drugim striptizeta in »kurba«. Potem je še en video posnetek, kjer priznava, da se prostituira. Nadalje sem zagovornik v spis vložil posnetke zaslona, iz katerih je razvidno, da ██████████ za plačilo ponuja svoje intimne fotografije in video posnetke. Na enem od video posnetkov v nočnem klubu s kreditno kartico naredi črtico kokaina in kokain nato polži s kartice (takšna oseba, ki želi javno prikazati, da uživa kokain, ne glede na to, če je šlo za kokain, ali pa se je zgolj pretvarjala, da gre za kokain, po prepričanju obrambe ni primerna za varstvo in vzgojo mladoletnih otrok). Sicer pa tudi iz izjav prič ██████████ in ██████████, izhaja, da se glede uživanja prepovedanih drog ni pretvarjala, temveč jih je dejansko uživala (ter ji še vedno). Spet na drugem posnetku na vprašanje, s koliko moškimi je spala, vpraša, ali vse do sedaj, ali največ v enem dnevu. Na nadaljnje vprašanje pove, da ni štela, s kolikimi je spala v svojem življenju, pravi, da mogoče s kakšnimi sto tisočimi. Na enem od posnetkov navaja, da ima svoj »Only fans«, spet na drugem navaja, da bo dobila: »Sugar dady-ja«, ipd. Na najdaljšem posnetku ██████████ ukvarjanje s prostitucijo prizna ob 12. minuti in 30 sekund. V nadaljevanju tega posnetka navaja, da ni imela kje spati, kar je neresnica, saj je tedaj živela pri rejniški družini.

Kot je razvidno že iz samih posnetkov, ██████████ takšne svoje posnetke, očitno z namenom reklamiranja svoje dejavnosti prostitucije (da na takšen način pridobiva stranke) javno objavlja na Tik-Toku in s tem povzroča sramoto ne samo sebi, temveč tudi otrokoma, kar jima nedvomno zelo škoduje, saj jima to povzroča nepopravljivo škodo. Zagovornik menim, da ni nobenega dvoma, da bi bila otroka ogrožena, če bi bili v varstvu in vzgoji pri takšni osebi, ki se ukvarja s prostitucijo, ki je že večkrat poskušala storiti samomor (o čemer v sodnem spisu v tej zadevi obstaja tudi policijski zapisnik iz Švice – in sicer o tem, da se je hotela vreči pod vlak), ki se drogira, ki ne zna skrbeti niti zase, kaj šele za otroke in zoper katero je bila po končani kriminalistični preiskavi vložena kazenska ovadba zaradi zanemarjanja otrok in surovega ravnanja na škodo teh istih otrok, zaradi

česar se zoper njo vodi postopek pred Okrajnim sodiščem v Trbovljah (zaradi kaznivega dejanja zanemarjanje mld. otrok in surovega ravnanja), poleg tega pa je bila zoper njo na Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani – Zunanji oddelek v Trbovljah vložena tudi kazenska ovadba zaradi nasilja v družini in odvzema mladoletne osebe. Zagovornik predlagam, da pritožbeno sodišče video posnetke obnašanja [REDACTED] oceni tudi v smislu njene psihične stabilnosti in primernosti takšne osebe za varstvo in vzgojo otrok, saj bo lahko že zgolj na podlagi teh posnetkov ugotovilo, da omenjena ne izpolnjuje niti minimalnih kriterijev psihične stabilnosti, ki jih mora imeti oseba, kateri se zaupajo otroci. Dejstvo je tudi, da [REDACTED] nima varstva za otroka in bi se, če bi ji bila otroka pri njej, prostituirala vpricho njiju (kar bi predstavljalo kaznivo dejanje po četrtem odstavku 173. člena KZ-1, kaznivo dejanje po 1. odstavku 176. člena KZ-1 in kaznivo dejanje po prvem odstavku 192. člena KZ-1 na škodo mld. otrok), ali pa bi ju ponoči, ko se prostituira, puščala sama doma. Dejstvo je tudi, da je otroka spoznavala s svojimi strankami, na kar je obdolženi opozoril v svojem zagovoru. S tem bi bila otroka še dodatno ogrožena, saj ni mogoče izključiti možnosti, da so med njenimi strankami tudi pedofili. Kot namreč izhaja iz korespondence med [REDACTED] in [REDACTED] preko aplikacije WhatsApp, se je [REDACTED] med drugim prostituirala 76 let staremu moškemu, ko je bila stara 24 let, kar pomeni, da ima omenjeni moški spolna nagnjenja do deklet, ki so več kot petdeset let mlajša od njega, torej do izrazito mlajših oseb, tako, da je pri takšnih strankah [REDACTED] zelo velika nevarnost, kdaj bi se katera od njih spolno lotila tudi njenih mladoletnih otrok. Zagovornik tudi menim, da ni v korist zdravemu razvoju otrok in bi zanju imelo zelo hud negativen psihološki vpliv, če lahko spremljata kako se njuna mati vdaja prostituciji, pri čemer bi lahko njeno oglaševanje tovrstne dejavnosti spremljala tudi preko vsakomur dostopnih spletnih strani. Starši so namreč s svojimi ravnanji vzor otrokom in v kolikor bi otroka živela z materjo, ki se ukvarja s prostitucijo, obstaja velika verjetnost, da tudi sama zaideta v to dejavnost, kar pa jima ne bi bilo v korist, saj se s prostitucijo praviloma ukvarjajo osebe z družbenega dna, ki se s tem izpostavljajo različnim boleznim, ta dejavnost pa v družbi velja za sramotno in je tudi povezana z najrazličnejšimi oblikami kriminala (zloraba prostitucije, trgovina z belim blagom, kazniva dejanja v zvezi z mamili, pranjem denarja, ipd.). Da se [REDACTED] ukvarja s prostitucijo in uživa mamila, izhaja tudi iz prepričljive izpovedbe [REDACTED]

Zagovornik izpostavljam tudi ugotovitev švicarskega rdečega križa v njegovem poročilu z dne 30.3.2020 glede mld. sina, ki ga ima obdolženi z [REDACTED] ki se glasi: »Doma je bilo vse v redu, dokler ni slišal, da pride mama kmalu domov. Bilo je, kot da bi pritisnil na stikalo: izpraznil je kozarec vode preko mize pri malici, bliskovito razceftral kruh in ga vrgel na tla, jezil svojo sestro...«, iz česar je po mojem mnenju razvidno, da je [REDACTED] doživel veliko čustveno stisko v negativnem smislu, ko je izvedel, da pride domov [REDACTED]. Iz tega torej

izhaja, da je pri odnosu, [REDACTED] do otrok nekaj zelo hudo narobe, saj ni normalno, da otrok doživi takšno stisko, ko izve, da pride mama domov. Na to pa izhaja tudi iz poročila skrbnice od [REDACTED], [REDACTED], ki se nahaja v sodnem spisu in iz katerega je razvidno, da otroka na [REDACTED] nista bila navezana.

Zagovornik navajam, da je iz poročila švicarskega rdečega križa z dne 30.3.2020, razvidno, kakšne razmere je imela [REDACTED] v stanovanju, v katerem je živela sama z otrokoma (obdolženi na tem naslovu ni živel) in da nedvomno ni sposobna skrbeti niti zase, kaj šele za otroka (iz česar izhaja, da je opravilno nesposobna), saj so ji morale stanovanje čistiti predstavnice rdečega križa, nakar je postalo spet vse umazano in razmetano. Kot je razvidno iz tega poročila rdečega križa, se je [REDACTED] s pomočjo injekcijskih igel očitno drogirala kar v stanovanju, v katerem je živela z majhnima otrokoma in igle pustila ležati kar naokoli po stanovanju. Zagovornik v zvezi s tem, v kakšnih razmerah sta otroka živela pri [REDACTED], citiram nekaj ugotovitev iz navedenega poročila švicarskega rdečega križa in sicer: »...sem kmalu spet naletela na velik kaos in umazanijo.« ter: »Naletela sem na zelo dezorganizirano gospodinjstvo.« in »Vsakokrat, ko sem prišla, sem morala najprej pomiti tla. Krušne drobtine in umazanija itd. so ležali po tleh.« in »Postelje so deloma oblečen, vendar so ali so bile pri otrocih umazane in popackane. V spalnici postelja nima nikoli posteljnine. Oblečila niso pospravljena v omare. V spalnici leži vse razmetano po tleh; nisem vedela, kaj pod tem neredom je čisto ali umazano. Žal sem našla tudi (s krvjo) umazano spodnje perilo, ki leži le na tleh. Našla sem tudi igle, ki so ležale naokoli. Nekatere so bile odprte, druge še zaprte. V majhni pralnici so ležala že tedne neoprana oblečila razmetana po tleh. Ta nered nam je uspelo odpraviti, vendar je vsakokrat spet ležala kje kakšna velika kopica. Varuške smo vsakokrat napolnile boben in ga uspele tudi obesiti. V kuhinji je bilo vse umazano in vlažno, živila so bila vsa vsevprek po omarah ali so ležala naokoli zunaj.«

Takšno stanje izhaja tudi iz poročil rejniških družin [REDACTED] ([REDACTED] [REDACTED] rejniška družina iz kraja [REDACTED]), ki so v sodnem spisu ter izpovedbe prič [REDACTED] [REDACTED] (ta dva sta izpovedala o stanju pri njej doma) in [REDACTED] (ki je izpovedala o tem, kakšno je stanje pri njej v hotelskih sobah), njeno razmetano in neurejeno stanovanje pa je razvidno tudi iz fotografij tega stanovanja iz sodnega spisa.

Zagovornik bi opozoril tudi na račun švicarskega rdečega križa z dne 9.3.2022, iz katerega je razvidno, da so bile predstavnice rdečega križa v stanovanju [REDACTED] [REDACTED] tudi po 13 ur v enem dnevu, kar dokazuje, da ji je rdeči križ pazil na otroka, medtem, ko jo ni bilo doma, ker se je prostituirala. Zagovornik opozarjam, da je iz sporočila v nemščini (sporočilo s temnim ozadjem in belimi črkami), ki dokazuje korespondenco [REDACTED] s svojo stranko [REDACTED] [REDACTED] (to ime je navedeno na vrhu tega sporočila), razvidno, da se je [REDACTED]

██████████ k tej stranki odpravila prostitutirati z vlakom, saj se je dogovorila, da ji bo omenjeni za njeno storitev plačal 150 švicarskih frankov za pol ure ter karto za vlak (»30 min 150CHF? + Zug Karte...). To sporočilo je obramba vložila v sodni spis skupaj s korespondenco med ██████████ in ██████████ v kateri je med drugim sporočilo: »Majkemi..Ga moraš z roko not gurat hahahahah« in »Ali izplati se« + simboli bankovcev, ki letijo po zraku... Zagovornik v zvezi s tem navajam, da se je potrebno ob tem, ko je bilo iz listinske dokumentacije razvidno, da se ██████████ vozi prostitutirati celo z vlakom, vprašati, kdo bi tedaj čuval majhna otroka ██████████.

Dejstvo je tudi, da se je obdolženi vrnil v domovino Slovenijo, od koder sta bila pred tem otroka s strani matere protipravno ugrabljena, saj jima je ██████████ brez vednosti in soglasja obdolženega prijavila začasno prebivališče v Švici in tja odpeljala oba otroka brez soglasja obdolženega, kar je sedaj tudi predmet kazenske ovadbe, ki jo je policija vložila zoper ██████████, kot je bilo v tej pritožbi že navedeno. Obdolženi je namreč skupaj z ██████████ in otrokoma prišel v Slovenijo splomladi leta 2019. ██████████ se je posledično v Švici odjavila 18.6.2019 – v sodnem spisu je o tem dokaz in sicer elektronsko sporočilo upravne enote iz Interlakena v Švici. Ta dokaz je ob svojem zagovoru v spis vložil obdolženi. Oktobra ali novembra 2019 se je ██████████ sama vrnila v Švico. Tedaj je sebe in oba otroka prijavila v stanovanju v kraju Unterseen (██████████). Otroka je tedaj tam prijavila brez vedenja in privolitve ██████████, čeprav sta takrat in prej živela v Sloveniji. Da se je ██████████ sama z otrokoma prijavila v Švici, je razvidno iz drugega elektronskega sporočila upravne enote Unterseen, ki ga je obdolženi vložil v sodni spis. Da je bila hči tedaj v Sloveniji, je razvidno iz policijskega poročila policije iz Interlakena, v katerem je navedeno, da je hči na varnem v Sloveniji. V istem poročilu je tudi razvidno, da je obdolženi ██████████ prijavil zaradi nasilja v družini (saj ga je fizično napadla) – sodišče v izpodbijani sodbi to zmotno navaja ravno obratno in sicer, da naj bi iz spisovnega gradiva evidentno izhajalo, da je ██████████ obdolženega zapustila ob zatrjevanju, da je do nje nasilen (to je sodišče zapisalo v deveti vrstici od spodaj navzgor na 11. strani obrazložitve izpodbijane sodbe). Da je bila dejansko ██████████ tista, ki je izvajala nasilje v družini in ne obratno, je razvidno tudi iz v tej pritožbi že navedene kazenske ovadbe policije, ki jo je zaradi nasilja v družini vložila zoper ██████████ na Okrožno sodišče v Ljubljani – Zunanji oddelek v Trbovljah. To je razvidno tudi iz poravnave na državnem tožilstvu v mestu Thun, ki se nahaja v sodnem spisu, kjer je obdolženi umaknil kazensko ovadbo zoper ██████████ zaradi nasilja v družini (zagovorniku mi je obdolženi pojasnil, da je to storil zato, ker mu je ██████████ s tem pogojevala stike z otrokoma).

Da pa tedaj sin ni bil pri ██████████ v Švici, pa je razvidno iz izjave ██████████ ter iz priložene izjave ██████████. Bistvo vsega tega je, da je ██████████ nezakonito in brez vedenja obdolženega prijavila oba otroka v

Švico, kar dejansko pomeni, da je omenjena nezakonita sprememba začasnega bivališča otrok s strani [REDACTED] pomenila ugrabitev otrok s strani [REDACTED] zato obdolženi, ko je pripeljal otroka v Slovenijo, ni ravnal v nasprotju z njunim začasnim in stalnim bivališčem, saj sta imela edino zakonito stalno in začasno bivališče ves čas v Sloveniji. Zagovornik v zvezi s tem poudarjam, da v Švici nikoli nobeden iz družine: [REDACTED] [REDACTED] ter njuna otroka, ni imel prijavljenega stalnega bivališča, saj za to tudi nobeden od njih ni nikdar izpolnjeval pogojev, glede na to, da je eden od pogojev za stalno bivališče v Švici, predhodno neprekinjeno bivanje v Švici v trajanju 10 let.

Zagovornik sem v spis vložil tudi izjavo obdolženčevega sina [REDACTED] v kateri je ta zapisal: »Dragi oč pridi hitro po nas. Hočem živeti pri tebi. Nočem iti k [REDACTED] [REDACTED] in [REDACTED]. Oni kregajo in tepejo. Hočem živeti v moji sobi. [REDACTED]« ter »I love you«. Na isti izjavi je razvidno, da je [REDACTED] narisala obdolženega ter srček. Obramba je v spis vložila tudi izjavo [REDACTED] ki opisuje življenje obeh otrok od rojstva dalje in ki potrjuje navedbe obdolženega v tem postopku glede ravnanja obdolženega in [REDACTED] z otrokoma. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da tudi iz zaslišanja [REDACTED] v prvotnem postopku v tej zadevi izhaja, da je [REDACTED] čuvala otroka.

Zagovornik navajam, da je [REDACTED] oba otroka na zgoraj navedeni navedeni naslov nezakonito prijavila, saj za to ni imela dovoljenja obdolženega, kot očeta otrok, niti obdolženi ni bil s tem seznanjen. Takšno je tudi stališče sodne prakse, saj je Vrhovno sodišče RS v sklepu Cp 35/2019 z dne 20.8.2019 zapisalo: »Ker je imel mladoletni otrok ob rojstvu v soglasju staršev stalno prebivališče določeno v Sloveniji, predlagateljica stalnega prebivališča otroku ni mogla enostransko spremeniti s prijavo pred razvezo zakonsko zveze brez soglasja nasprotnega udeleženca, ki je selitvi otroka v Rusijo nasprotoval. Predlagateljica s tem, ko je samovoljno, brez pristanka nasprotnega udeleženca, odpeljala otroka v Rusijo, ni mogla vplivati na pravno priznано stalno prebivališče otroka, tako da bi nasprotnemu udeležencu onemogočila sklicevanje na izključno pristojnosti slovenskih sodišč.« Opisano ravnanje [REDACTED] je tudi kaznivo dejanje odvzem mladoletne osebe, zaradi katerega je policija na Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani – Zunanji oddelek v Trbovljah podala v tej pritožbi že navedeno kazensko ovadbo zoper [REDACTED].

Zagovornik sem v spis vložil tudi dokument švicarskega rdečega križa z dne 8.10.2019 na šestih straneh, iz katerega je razvidno, da sta [REDACTED] ter [REDACTED], uslužbenka centra za socialno delo, ponaredili ta dokument (z dne 8.10.2019) in sicer sta varj z namenom, da bi lahko za nasprotno udeleženko odprli dosje (da je lahko dobila pomoč rdečega križa in da so jo lahko namestili v rejniško družino) navedli kot očeta mld. otrok nasprotne udeleženke nekega Kitajca, ki naj bi že izvajal fizično nasilje in spolno zlorabo. V zvezi s tem je potrebno poudariti, da je bila [REDACTED] v rejniško družino nameščena

brez kakršnekoli odločbe sodišča ali drugega organa, kar je nezakonito. Iz tega je razvidno, da so postopki, ki so se v tej zadevi izvajali v Švici, neverodostojni in da je pri teh nezakonitih dejanjih sodelovala tudi [REDACTED] kar dokazuje, da gre za povsem neverodostojno osebo, katere izjavam ni mogoče verjeti ter da je dokumentacija, na kateri temeljijo postopki v zvezi s to zadevo v Švici in posledično tudi postopki v Sloveniji, ponarejena. Da njenim izjavam ni mogoče verjeti je razvidno tudi iz tega, da je na svojem zaslišanju v ponovljenem sojenju zanikala, da bi živel v zanemarjenem stanovanju, kjer sta jo obiskala [REDACTED] in [REDACTED] čeprav iz dopisa z dne 10.8.2023, ki ga je sodišču dne 14.2.2024 poslal njen odvetnik [REDACTED] (ki je hkrati tudi s strani sodišča postavljen pooblaščenec mladoletnih otrok, kar je tako huda kolizija interesov, da hujša že ne more biti), izhaja, da je bil ta dopis, ki se je nanašal na najemno pogodbo [REDACTED], poslan na naslov [REDACTED] Bern, torej na isti naslov, na katerem sta [REDACTED] obiskala [REDACTED] in [REDACTED] kot to izhaja iz njune izpovedbe. [REDACTED] je v zvezi s tem apartmajem [REDACTED] in [REDACTED] ob njenem obisku povedala, da je njeno, ob svojem zaslišanju na sodišču je rekla, da pripada njeni kolegici, iz pogodbe, ki jo je sodišču poslal »pooblaščenec mladoletnih otrok« odvetnik [REDACTED] po dogovoru s pričó [REDACTED], pa je razvidno, da ima ta apartna v najemu [REDACTED] na katerega priimek na zvoncu sta [REDACTED] in [REDACTED] ob prihodu na obisk k [REDACTED] tudi pozvonila, kar vse še dodatno potrjuje neverodostojnost priče [REDACTED] kateri je sodišče prve stopnje vse nekritično verjelo in tako napačno ugotovilo dejansko stanje ter pri obdolženem vzbudilo dvom v nepristranost sodišča.

Iz tega tako izhaja, da je [REDACTED] krivo pričala, da ne živi v tem stanovanju, kar dokazuje, da gre za neverodostojno pričó in da zato tudi drugim izjavam ni mogoče verjeti. Sicer pa je iz omenjene pogodbe razvidno, da velja samo do 30.6.2024, kako pa bo s tem od tedaj dalje, pa se ne ve in bo potem morda [REDACTED] brez stanovanja. Glede pogodbe o zaposlitvi [REDACTED], ki jo je vložila v spis, zagovornik navajam, da je iz nje razvidno, da gre samo za 80% zaposlitev, zato je potrebno od zneska plače najprej odšteti 20%, potem pa je potrebno odšteti še 30% davkov in prispevkov, nato pa še 300 švicarskih frankov za zdravstveno zavarovanje ter najemnino, v kolikor bi imela v najemu stanovanje, česar ni dokazala. Iz tega, kar bi ji ostalo, pa bi jo terjala še država Švica, kateri mora vrniti stroške, ki jo je imela država z njenim rejništvo (cca 350 švicarskih frankov na dan x dve leti in pol, kar je ogromen znesek, ki ga ne bo mogla nikdar povrniti), tako, da s takšno plačo v Švici ne more preživeti. Ob vpogledu v pogodbo o zaposlitvi je mogoče ugotoviti, da je na njej [REDACTED] navedena z imenom [REDACTED], torej z istimi podatki, s katerimi se oglašuje na pornografskih straneh iz katerih najnovjše izpise je obolženi vložil v spis v tej zadevi.

Kot je pojasnil obdolženi v tem postopku, [REDAKTIRANO] jemlje antidepresive (to pa je navedel tudi njen pooblaščenec odvetnik Verbajs v eni od vlog v nepravdnem postopku v zvezi s Haaško konvencijo – ta vloga se nahaja tudi v sodnem spisu v tej zadevi) in živi s svojo sodelavko prostitutko v majhnem najemniškem stanovanju, saj zaradi dolgov stanovanja ne bi mogla dobiti. Trenutno ne živi z [REDAKTIRANO] temveč, kot je znano obdolženemu, z nekim potetoviranim uživalcem prepovedanih drog, katerega fotografijo (na kateri je [REDAKTIRANO] skupaj z njim, je obramba vložila v spis). Da ima [REDAKTIRANO] dolgove, prizna tudi v posnetkih, ki jih je obramba vložila v spis. Da zaradi tega ne more dobiti stanovanja, je razvidno iz najemne pogodbe, ki jo je dne 14.2.2024 sodišču poslal njen odvetnik, saj se ta najemna pogodba ne glasi nanjo, niti v njej, niti v spremnem dopisu ni nikjer poimensko navedena, čeprav mora biti vsak uporabnik najemniškega stanovanja v pogodbi naveden, kar je splošno znano. Da [REDAKTIRANO] socialna vse pobere, je razvidno tudi iz korespondence med [REDAKTIRANO] in [REDAKTIRANO] preko aplikacije WhatsApp, ki jo je obramba vložila v sodni spis v tej zadevi.

Iz tega izhaja, da nima ustreznih prostorov, kjer bi lahko skrbela za oba otroka. Iz enega od posnetkov, ki jih je obramba vložila v spis, se vidi, da spi na vzmetnici kar na tleh, okrog nje pa so neki uporabljeni robčki, s katerimi so se očitno brisale njene stranke. Na posnetkih je tudi razvidno, da [REDAKTIRANO] zelo pogosto uživa alkohol, kadi in se kot že rečeno, tudi drogira (tudi, če bi se zgolj pretvarjala, da se drogira, pa se ne – kot je bilo v tej pritožbi že pojasnjeno (izjavi prič [REDAKTIRANO] in [REDAKTIRANO] ter poročilo rdečega križa o iglah po tleh stanovanja) - in to javno objavlja, je neprimerno, da bi bila mladoletna otroka v varstvu in vzgoji pri takšni osebi) ter da nima primernih prostorov za oba otroka (na posnetkih je med drugim razvidna notranjost stanovanja, kjer živi [REDAKTIRANO]). Ob kombinaciji vsega tega z antidepresivi je jasno, da ni sposobna skrbeti za otroke in jih vzgajati. V kolikor bi otroka živela pri [REDAKTIRANO], bi morala gledati in poslušati njeno dejavnost prostitucije, obstajala pa bi tudi nevarnost, da kdo od njenih strank zlorabi tudi njiju (šlo bi za kaznivo dejanje spolnega napada na osebo, mlajšo od 15 let po 173. členu KZ-1), saj je, kot je pojasnil obdolženi, svoje stranke spoznavala tudi z njima. Glede na to, da je iz korespondence [REDAKTIRANO] z [REDAKTIRANO] razvidno, da ji gre samo za denar, tudi, če stranka pri tem umre, ni mogoče izključiti možnosti, da bi za primerno plačilo za spolne usluge svojim strankam ponudila tudi svoja otroka, oziroma za to obstaja konkretna nevarnost.

Zagovornik tudi ponovno opozarjam, da je iz že omenjenega poročila rdečega križa mogoče zaključiti, da je [REDAKTIRANO] opravilno nesposobna, glede na to, da je z otrokoma živela v umazaniji in med odvrženimi injekcijskimi iglami in ji je moral rdeči križ čistiti stanovanje, glede na to, da sama tega ni bila sposobna. Zaradi njene opravilne nesposobnosti pa ji je bila dodeljena tudi skrbnica [REDAKTIRANO], ko je učila skrbeti za otroka, ravnati z denarjem, hišnih opravil, vendar

neuspešno, saj se je [redacted] spolno zapletla s sinom od omenjene skrbnice [redacted] (o čemer je obramba v spis vložila dokazila (fotografije in izjava priče [redacted]), zaradi česar jo je [redacted] nagnala.

Dejstvo je namreč, da telesno zdrava odrasla oseba, za katero je skrbela rejniška družina in ki ji mora stanovanje čistiti rdeči križ, ni opravilno sposobna, saj takšna oseba ne more sama skrbeti niti zase, kaj šele za majhna otroka.

Glede kaznivih dejanj, za katera je bil obdolženi v tej zadevi obsojen, je obdolženi sam podrobno in obširno ter v večjih dopolnitvah zagovorov pojasnil, da se je z otrokoma v Slovenijo odpravil, ker bi bila otroka v Švici ogrožena – da bi bila tam dejansko ogrožena, pa je v dokaznem postopku nedvomno dokazal. Zagovornik navajam, da je imel obdolženi, glede na takšno situacijo, pravico z otrokoma priti v Slovenijo tudi na podlagi Konvencije OZN o otrokovih pravicah.

V zvezi s tem je potrebno udariti, da, ko se je odpravil iz Švice, v Švici še ni obstajala odločba, da mora otroka vrniti v Švico in je celoten postopek v zvezi s tem v Švici potekal brez njega. V zvezi s tema kaznivima dejanjema je potrebno poudariti, da je obdolženi pojasnil, da je imela mati otrok, zaradi katerih se mu očita to kaznivo dejanje, že po porodu prvega skupnega otroka, poporodno depresijo in da je poskušala s samomorom in da ni bila sposobna skrbeti za otroka. Po porodu hčere se je njeno psihično stanje poslabšalo, doživljala je histerične napade, do otrok se je obnašala kot tujec, ni kuhala, pospravljala, njena družina se ji je odrekla, pomagala je njegova mama, on pa se je obračal na pristojne službe, na socialno službo, na policijo, iskal je načine, kako bi jim pomagal – poleg tega pa je prijavil tudi nasilje v družini s strani [redacted] (glede na to, da se je to dejansko izvajalo) – v zvezi s tem je policija podala kazensko ovadbo na Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani – Zunanji oddelek v Trbovljah zoper [redacted], kot je bilo v tej pritožbi že pojasnjeno. Pojasnil je, da je bila bivša partnerka enkrat na ograji mosta, da bi skočila, pa jo je potem rešil, to pa opisujejo tudi policisti. V zvezi s tem je obramba v spis vložila tudi zapisnik policije. Povedal je, da se je potem [redacted] poslabšalo, začela je piti, kaditi, se drogirati, jemala je kokain, postala je agresivna do otrok in njega. Otroka je puščala pri neki stari ženski. Pojasnil je, da je to trajalo do leta 2020 in da je bil on zaradi tega v takšnem stanju, da je shujšal za 20 kg. Navedel je, da nobeden ni hotel pomagati, samo njegova mama, ki je bila večino časa pri njemu v Švici, ko je bil z družino ([redacted] in oba otroka) tam. Opisal je tudi izpad [redacted] v avtu, ko je ponorela med vožnjo po avtocesti in hotela skočiti iz avta ter ga praskala, ko je vozil 130 km/h in ni mogel kar ustaviti. Povedal je tudi, da [redacted] po pet dni ni prihajala domov in da je njegovi mami rekla, da naj začne skrbeti za otroka, ker ona ne bo več skrbela zanj. Pojasnil je tudi, da so otroka v Švici premetavali po rejniških družinah (v zvezi s tem obramba ponovno navaja, da so bili v teh rejniških družinah brez kakršnekoli sodne ali

druge odločbe – to izhaja tudi iz elektronskega sporočila [REDACTED] z dne 27.10.2021, ki se nahaja v sodnem spisu v tej zadevi, v katerega tretjem odstavku je navedeno: »Prebivanja [REDACTED] in njenih otrok niso odredili organi ali sodišče, temveč s soglasjem matere. Rejniška družina je bila najdena s podporo vključene institucije Prima familia. Žal ne morem reči, ali bi [REDACTED] in [REDACTED] namestili brez vstopa [REDACTED] vendar so bili znaki, da varstvo ni bilo idealno organizirano/delovano, zato je, kot je znano, podpora Švicarskega Rdečega križa (SRK) organizirano je bilo tudi osebje.«) in da je [REDACTED] do 5. leta starosti sina le tri mesece skrbela za njega. Povedal je, da, ko sta otroka prihajala k njemu, sta bila vedno bolj zanemarjena in da so mu svetovali, naj se vrne nazaj v Slovenijo, kar je razvidno tudi iz izvedeniškega mnenja »izvedenke«(ki to ni bila), na katero se v tej sodbi sklicuje sodišče, saj je napisala, da bi bilo pametno, da se vrnejo v Slovenijo). Zagovornik v zvezi s tem pojasnjujem, da je obdolženi v spis vložil mnenje dr. [REDACTED], v katerem je ta pojasnil, da omenjena ne bi smela biti izvedenka, saj zato ni izpolnjevala pogojev. Povedal je, da je imel v Švici odvetniško pomoč, da je šel v skupino za nasilje in tudi k psihologu. O vsem tem je obramba tudi priložila pisno dokumentacijo. Pojasnil je, da je ves čas govoril, da [REDACTED] ni sposobna skrbeti za otroka in da ga niso hoteli slišati in sta bila zato otroka v instituciji. Navajal je, da je [REDACTED] otroka tepla (kar je priznala že na svojem prvem zaslišanju pred sodiščem v tej zadevi); da jima je brez njegovega vedenja in soglasja prijavila začasno bivališče v Švici; da je [REDACTED] prijavil zaradi nasilja v družini, itd. Povedal je, da sta otroka vedno jokala, ko sta šla od njega, vlekli so ju v avto (to izhaja tudi iz pisne izjave priče [REDACTED], ki se nahaja v sodnem spisu v tej zadevi in bi jo lahko tudi sodišče zaslišalo, če bi želelo), enkrat je prišel sin ves krvav okrog ust in je ugotovil, da so mu pulili zobe in da so mu dali le en sirup za vročino in da jim je bilo vseeno. O tem sicer tudi ni bil obveščen, da bodo otroku to storili. Avgusta 2020 se je odločil, da se vrne (da otroka reši zanju ogrožujočega okolja) in pred sodiščem je začel tudi postopek, da se otroka dodelita njemu. Povedal je, da je vse poskušal v Sloveniji narediti po pravni poti, za kar si je tudi v Sloveniji vzel odvetnika. Ob svojem zaslišanju pred sodiščem je tudi povedal, da je zvedel za Konvencijo združenih narodov, glede tega, da se otroci ne vračajo v nevarno okolje. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je obdolženi pri tem mislil Konvencijo o otrokovih pravicah, ki je bila sprejeta na generalni skupščini ZN 20. novembra 1989. V zvezi s tem navajam, da se prvi odstavek 9. člena o Konvenciji glasi: "Države pogodbenice jamčijo, da otrok ne bo proti volji staršev ločen od njih, razen, če je v skladu z veljavnim zakonom in postopki pristojne oblasti v sodnem postopku odločijo, da je takšna odločitev nujna za otrokovo korist. Takšna odločitev je lahko v določenem primeru, kot je zloraba ali zanemarjanje otroka s strani staršev, ali ko starša živita ločeno in je potrebna odločitev o otrokovem prebivališču neizogibna." V sklepu III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021, na katerega se sklicuje tožilstvo v obtožnici, Okrožno sodišče ni ugotavljalo, da je izročitev otrok v Švico nujna za korist otrok, temveč je o

izročitvi otrok v Švico odločalo zgolj iz procesnih razlogov, kar pa je v nasprotju z omenjenim odstavkom navedene konvencije in bi morala biti na takšen način otroka izročena tja, torej v Švico, kjer bosta podvržena zanemarjanju. To odločanje je bilo nezakonito tudi iz razloga, ker organi Švice niso bili nikdar pristojni za odločanje o statusnih spremembah glede mladoletnih otrok obdolženega, ki sta bila od rojstva slovenska državljanata s stalnim bivališčem v Sloveniji. V Sloveniji pa sta imela tudi običajno bivališče, saj je bil center njunega socialnega življenja v Zagorju ob Savi, kjer sta imela tudi sorodnike in prijatelje. Poleg tega so bili vsi postopki švicarskih organov v zvezi z mladoletnima otrokoma obdolženega nezakoniti, med drugim so temeljili celo na ponarejenih listinah, kar je obramba v tem postopku dokazala s predložitvijo ponarejenega obrazca socialne službe mesta Interlaken, ki sta ga ponaredili [REDACTED] in [REDACTED].

Glede vsega navedenega je iz opisanega razvidno, da tudi, če bi ravnanja obdolženega predstavljala zakonske znake kaznivega dejanja odvzem mladoletne osebe, pa niso, bi šlo pri tem za ravnanje, s katerim je obdolženi preprečil istočasno nevarnost, ki je nedvomno grozila otrokoma, če bi bila vrnjena v Švico, ki je ni bilo mogoče odvrniti drugače, zato opisano ravnanje obdolženega ni protipravno, saj je obdolženčevo ravnanje za otroka manj škodljivo, torej manjše od zla, ki je grozilo in ga je zato mogoče pravno kvalificirati kot skrajno silo po prvem ali po drugem odstavku 32. člena KZ-1. Obolženi je v zvezi s tem tudi pojasnil, da sta mu to, da naj otroka skrrije pred izvršbo za njuno izročitev v Švico, svetovali policistka [REDACTED] in uslužbenka CSD [REDACTED]. Sicer pa Republika Slovenija svojih državljanov – mladoletnih otrok ne bi smela izročiti v Švico, kjer bi bile njune pravice manj varovane kot v Sloveniji. Ob tem obramba navaja, da tudi če bi sedaj prišlo do izročitve otrok obdolženega v Švico, bi zaradi [REDACTED], ki zanju ni sposobna skrbeti, kar se je v tem postopku nedvomno izkazalo, ponovno končala v rejniških družinah.

Da sta bila otroka pri materi v Švici ogrožena je razvidno tudi iz zaslišanja [REDACTED] [REDACTED] v preiskavi, ki je opisala primere poskusa samomora matere otrok, poskus rezanja žil, poskus skoka z mosta in poskus skočiti pod vlak ter številne primere hudega zanemarjanja otrok in grdega ravnanja z njimi s strani matere. Zaradi njene nepazljivosti je sin odšel na cesto, zaradi česar ga je močno udarila po ustih, da mu je prebila ustrnico (fotografijo sina s prebito ustrnico je obramba vložila v sodni spis, to pa je [REDACTED] na svojem prvem zaslišanju pred sodiščem v tej zadevi priznala tudi sama), sin bi skoraj padel skozi okno, sina je izgubila v mestu.

Iz spisa je tudi nedvomno razvidno, da je [REDACTED] sina udarila po obrazu in mu prebila ustrnico, kar je, kot rečeno, priznala tudi sama. Iz spisa je tudi razvidno, da je omenjena poklicala [REDACTED], da naj pride po otroka, ker

ne zdrži več z njim (dokaz za slednje je korespondenca med obdolženim in [REDACTED] [REDACTED] ki jo je obdolženi predložil, ko je bila [REDACTED] zaslišana na glavni obravnavi). Na omenjeni obravnavi je [REDACTED] tudi sama priznala, da je otroka udarila.

Da je v takšnih izjemnih okoliščinah, kot so podane v tem primeru, priznavanje absolutnosti pravnomočne sodne odločbe v nasprotju z načelom največje koristi otroka, je na primer razvidno iz naslednje sodne prakse:

Vrhovno sodišče RS je v sodbi I Ips 11064/2018 z dne 15.7.2021 med drugim zapisalo:

»Sodna praksa je že obravnavala vprašanje, ali je ravnanje protipravno tudi, če storilec ni spoštoval sodne odločbe zato, da bi varoval koristi otroka. Vrhovno sodišče je v sodbi I Ips 200/2010 z dne 13. 1. 2011 zavzelo stališče, da je prav z namenom varovanja koristi otroka predvidena pravna pot urejanja razmerij staršev do otrok v primeru razveze in še posebej v primeru nesoglasij med staršema glede teh vprašanj. Zato je treba vsakršno ravnanje v nasprotju s pravnomočno odločbo oceniti kot ravnanje v nasprotju s koristmi otroka in s tem tudi kot materialno protipravno. Ustavno sodišče je v sodbi Up-383/2011-26 z dne 18. 9. 2013 ob obravnavi te zadeve menilo drugače. Presodilo je, da so k spoštovanju pravnomočnih sodnih odločb zavezani tako državni organi kot posamezniki, vendar pa ta ustavna vrednota ne more biti absolutna, kadar je treba glede na okoliščine posameznega primera dati prednost načelu največje koristi otroka zaradi spoštovanja njegovega osebnega dostojanstva in drugih človekovih pravic. Poudarilo je, da bi bilo lahko v izjemnih okoliščinah posameznega primera priznavanje absolutnosti pravnomočne sodne odločbe v nasprotju z načelom največje koristi otroka. V izjemnih okoliščinah torej lahko pride do kolizije med spoštovanjem pravnomočne sodne odločbe in načelom otrokove koristi. Kazensko sodišče mora zato v takem primeru presoditi, kateri ustavno varovani vrednoti je treba dati večjo vrednost.«

Višje sodišče v Ljubljani je v sodbi VII Kp 50140/2018 z dne 16.10.2020 med drugim zapisalo:

»V izjemnih okoliščinah lahko pride do kolizije med spoštovanjem pravnomočne sodne odločbe in načelom največje otrokove koristi. Kazensko sodišče mora v takem primeru glede na vsebino ustavno varovanih vrednot in glede na okoliščine vsakega posameznega primera presoditi, kateri ustavno varovani vrednoti je treba dati večjo vrednost. Staršu, ki je glede na okoliščine posameznega primera ravnal v otrokovo največjo korist, ni mogoče očitati protipravnega ravnanja, katerega sankcioniranje je namenjeno kaznivo dejanje iz prvega odstavka 190. člena KZ-1.«

Ustavno sodišče RS je v svoji odločbi številka UP-616/15-17 med drugim navedlo:

»Glede na navedbe pritožnice, da je ravnala v skrbi za hčerkino korist, je treba pri presoji upoštevati tudi prvi odstavek 54. člena Ustave, po katerem imajo starši pravico in dolžnost vzdrževati, izobraževati in vzgajati svoje otroke. Ta pravica se jim lahko odvzame ali omeji samo iz razlogov, ki jih zaradi varovanja otrokovih koristi določa zakon. Starši so torej tisti, ki so v prvi vrsti dolžni in upravičeni skrbeti za svoje otroke, navedene pravice in dolžnosti pa morajo izvrševati v korist otroka. Otroci po prvem odstavku 56. člena Ustave uživajo posebno varstvo in skrb, človekove pravice in temeljne svoboščine pa uživajo v skladu s svojo starostjo in zrelostjo. S tem Ustava opozarja na medsebojno prepletenost starševske skrbi in pravic otrok. Navedene ustavne določbe je treba razlagati v povezavi z "načelom največje koristi otroka", po katerem je temelj varstva otroka njegova korist in ki zahteva, da je pri vseh dejavnostih v zvezi z otroki glavno vodilo otrokova korist. Volja otroka je v postopkih odločanja o vzgoji in varstvu otrok ter stikih eden od pomembnejših vidikov odločanja, zato je sodišče ne sme prezreti. Ustavno sodišče je že večkrat sprejelo stališče, da mora biti v postopkih, ki se nanašajo na razmerja med starši in otroki, otrok obravnavan kot subjekt, kar zlasti pomeni, da je treba otrokom, ki so glede na svojo starost in zrelost sposobni razumeti okoliščine in samostojno izjaviti svojo voljo, omogočiti, da to tudi storijo. Njihovo voljo pa je treba spoštovati, dokler je ta v skladu z načelom največje koristi otroka. Dolžnost države do posebnega varstva otrok izhaja tudi iz ratificiranih mednarodnih pogodb, zlasti iz Konvencije Združenih narodov o otrokovih pravicah (Uradni list SFRJ, št. 15/90, Akt o notifikaciji nasledstva glede konvencij Organizacije združenih narodov in konvencij, sprejetih v Mednarodni agenciji za atomsko energijo, Uradni list RS, št. 35/92, MP, št. 9/92 – v nadaljevanju KOP). KOP v 3. členu določa, da morajo biti otrokove koristi glavno vodilo pri vseh dejavnostih v zvezi z otroki, bodisi da jih vodijo državne bodisi zasebne ustanove za socialno varstvo, sodišča, upravni organi ali zakonodajna telesa. Pravico do osebnih stikov kot pravico otroka opredeljuje tretji odstavek 9. člena KOP, ki določa, da države pogodbenice spoštujejo pravico otroka, ki je ločen od enega ali od obeh staršev, da redno vzdržuje osebne stike in neposredno zvezo z obema, razen če je to v nasprotju z njegovimi koristmi. Varstvo največjih otrokovih koristi kot vodilno načelo pri presoji tovrstnih zadev upošteva tudi Evropsko sodišče za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP). V skladu z 8. členom EKČP morajo nacionalni organi najti pravično ravnovesje med interesi otroka na eni in interesi staršev na drugi strani, pri tem tehtanju pa je treba posebno težo nakloniti največjim koristim otroka, ki lahko glede na njihovo naravo in resnost pretehtajo interese staršev. Otrokova največja korist je po stališču ESČP z vidika njegovega osebnega razvoja odvisna od številnih individualnih okoliščin, še posebej od otrokove starosti in zrelosti, navzočnosti ali odsotnosti staršev ter njegovega okolja in izkušenj. Zato mora biti otrokova največja korist ovrednotena v vsakem primeru posebej. V okviru 8. člena EKČP se starš ne more sklicevati na uveljavitev takih ukrepov, ki bi škodovali otrokovemu zdravju in razvoju. Po stališču ESČP ima mladoletnik

pravico, da ga ne odstranijo od enega od staršev in zadržujejo pri drugem, ki meni (ne glede na to, ali ima prav ali se moti), da ima enako ali večjo pravico do mladoletnika.«

Zagovornik bi v zvezi s tem opozoril na določilo 6. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki zagotavlja pravico do poštenega sojenja. V točki B tretjega odstavka omenjenega člena je določeno, da ima vsakdo, kdor je obdolžen kaznivega dejanja, pravico, da zaslišuje in zahteva zaslišanje obremenilnih prič in da doseže navzočnost in zaslišanje razbremenilnih prič ob enakih pogojih, kot veljajo za obremenilne priče. Tej določbi deloma vsebinsko ustreza določba tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije, ki obdolžencu v kazenskem postopku zagotavlja popolne enakopravnosti izvajanje dokazov v njegovo korist. Dejstvo je, da kljub večim izrecnim pisnim zahtevam obrambe, da želi biti obdolženi, ki je bil tedaj nezakonito (za kaznivo dejanje, zaradi katerega je bil v priporu, je bil oproščen) v priporu, prisoten pri zaslišanjih v preiskavi, sodišče obdolženemu ni omogočilo, da bi sodeloval v postopku preiskave, s čimer je obdolženi izgubil dragoceni čas za pripravo svoje obrambe. V kolikor obdolženi ne bi bil nezakonito v priporu in mu ne bi bila nezakonito odvzeta možnost sodelovanja v postopku, bi lahko bistveno hitreje pridobil vse potrebne dokaze o ogroženosti otrok pri materi v Švici in bi se lahko ta postopek posledično tudi hitreje končal.

Zagovornik glede odločbe KESB OBERLAND OST (do katere je prišlo na podlagi nezakonitega postopka v Švici, ki se je začel z v tej pritožbi že omenjenim ponarejenim obrazcem socialne službe Interlaken ter nadaljeval s prirejenim poročilom samooklicane psihologinje iz tega postopka v Švici, o katerem se je izjavil tudi sodni izvedenec psihiatrične stroke dr. [redacted] ki ga je angažirala obramba) navajam, da omenjeni KESB OBERLAND OST ni sodišče (o tem se je izreklo tudi Zvezno sodišče Švice ter ESČP – obramba je v spis vložila sodbe obeh teh sodišč iz katerih to izhaja), temveč je nek upravni organ, ki je pristojen zgolj za neko določeno geografsko področje v Švici in ta odločba v Republiki Sloveniji ne velja ter se zato sodišče v tej kazenski zadevi na to odločbo ne bi smelo sklicevati. Omenjena odločba tudi ni bila nikdar priznana v Republiki Sloveniji. Da omenjeni KESB ni sodišče, temveč zgolj decentralizirana upravna enota v kantonu Bern, je razvidno tudi iz sodbe švicarskega Zveznega sodišča z dne 23.3.2017, ki jo je obramba vložila v sodni spis v tej zadevi.

Zagovornik ugotavljam, da je že pritožbeno sodišče storilo absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka v smislu 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP, ker je izrek njegove navedene odločbe, s katero je to zadevo vrnilo v ponovno odločanje sodišču I. stopnje pod točko I v nasprotju z izrekom iste odločbe pod točko II in obrazložitvijo sklepa v točkah od 38 do 51. Kazenska sankcija in posebni pogoj iz tretjega odstavka 190. člena KZ-1 se namreč nanašata na isto dokazno problematiko, torej na vprašanje največje koristi otrok. Odločitev

o posebnem pogoju je namreč odvisna od odločitve o sami zakonski biti tega kaznivega dejanja, torej o največji koristi mladoletnih otrok, kot pravno varovani vrednoti tega kaznivega dejanja. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da za odpravo omenjene nezakonite odločbe višjega sodišča ni edina pot, da se jo bo izpodbijalo šele z zahtevo za varstvo zakonitosti na podlagi 2. točke prvega odstavka 420. člena ZKP, temveč ima možnost že naslovno sodišče presoditi drugače, za kar mu daje podlago odločba Ustavnega sodišča RS št. Up 383111-26 z dne 18.9.2013, po kateri v zadevah, kakršna je obravnavana, pravnomočnost ni absolutna ustavna vrednota. Zagovornik ugotavljam, da zgolj formalno sklicevanje na v obtožnici navedene odločbe, ne zadostuje za dokaz protipravnosti ravnanja [REDACTED] glede na vrsto, kaznivih dejanj, katerih je obtožen, saj mu ni vsebinsko ni mogoče očitati, da ni ravnal skladno z koristmi svojih mladoletnih otrok glede na razmere, v kakršnih sta živela v rejništvu ob njuni materi, ki je bila tudi sama v rejništvu in zoper katero je pred Okrajnim sodiščem v Trbovljah uveden kazenski postopek zaradi dveh kaznivega dejanja zanemarjanja mladoletne osebe po 192. členu KZ-1 in vložena kazenska ovadba zaradi dveh kaznivih dejanj odvzema mladoletne osebe po prvem odstavku 192. člena KZ-1, vse to pa za isto historično obdobje, ki je predmet kaznivih dejanj, ki se očitata [REDACTED]. Glede na to, da so bile takšne razmere zaradi osebnih okoliščin matere obeh otrok in glede na razmere v rejniških družinah, kamor so bili mati otrok in oba otroka napoteni v začetku leta 2020 brez podlage v zakonitih odločbah državnih organov Švice, v očitno škodo obeh otrok, saj so bile v popolnem nasprotju z njuno koristjo, bi bilo v nasprotju s koristjo mladoletnih otrok, če bi se ju izročilo k njuni materi, katera očitno ne more ali pa vsaj zelo težko skrbi že sama zase. Razmere, v katerih sta živela mladoletna otroka v Švici pri rejniških družinah, predstavljajo zlo, ki ga zaradi neodzivnosti pristojnih državnih organov Republike Slovenije, na katere se je obračal po pomoč, [REDACTED] ni mogel odvrniti drugače, kot z očitanimu mu ravnanjem ter se zateči k upravičljivi skrajni sili v smislu prvega odstavka 32. člena KZ-1, saj s tem ni povzročil le manjšega zla od zla, ki je grozilo njegovima mladoletnima otrokoma, temveč je storil to, kar je bila njegova starševska dolžnost, in sicer da prepreči nadaljnje grozeče zlo njegovima otrokoma. Zato je [REDACTED] ravnal v okoliščinah, ki izključujejo protipravnost očitanih mu ravnanj. Zagovornik glede odločitve višjega sodišča v tej zadevi v zvezi z navedenima kaznivima dejanjema navajam, da ni dopustno drobiti tega kazenskega postopka na odločanje o krivdi in za tem odločanje o sankciji, če pa se v sklopu slednje ugotavlja tudi dejstva, ki vplivajo na krivdo. Zagovornik navajam, da je obramba v spis vložila številne dokaze o razmerah pri materi otrok, kot na primer videoposnetke, izpise s spletnih strani, njene fotografije ter izjave prič (priče so svoje izjave potrdile tudi pred sodiščem), da se mati mld. otrok ukvarja s prostitucijo in se drogira, ter nima ustreznih bivanjskih prostorov in možnosti nastanitve za otroka ter da zanju nima zagotovljenega

varstva, zaradi česar bi bila otroka v primeru izročitve materi živela v neustreznih življenjskih razmerah.

Kot sem zagovornik že omenil, je izrek sklepa pritožbenega sodišča pod točkama I in II. v nasprotju samim s seboj, saj neupravičeno ločuje predpostavke kaznivosti od njihovih pravnih posledic. Kot je razvidno iz prejšnje sodbe naslovnega sodišča v tej zadevi, je bila obdolženemu naložena dodatna obveznost ob splošni, določeni s pogojno obsodbo in sicer, da obdolženec v času trajanja preizkusne dobe ne stori novega kaznivega dejanja in da mladoletna otroka izroči materi. Zagovornik navajam, da bi bilo zato, da bi bil takšen dodaten poseben pogoj upravičen, potrebno, da bi se mladoletna otroka izročila upravičencu, pri katerem bi bila zanj največja korist za varen zdrav telesni in duševni razvoj, kar pa v tej zadevi ni podano. Zagovornik navajam, da takšna korist ni le okoliščina, ki bi lahko vplivala zgolj na izbiro kazenske sankcije ali utemeljevala razloge za vrnitev otrok v smislu tretjega odstavka 190. člena KZ-1, temveč je od tega vprašanja odvisen tudi sam obstoj kaznivega dejanja odvzema mladoletne osebe v smislu prvega odstavka 190. člena KZ-1.

Vprašanje takšne koristi sodi, kot že navedeno, v zakonsko bit tega kaznivega dejanja in predstavlja njegovo materialno protipravnost, če niso podane okoliščine, ki bi jo izključevale na podlagi takšnih permissivnih norm kot je na primer prvi odstavek 32. člena KZ-1, ki določa upravičljivo skrajno silo. To pa pomeni, da bi moralo pritožbeno sodišče krivdorek prvotne sodbe naslovnega sodišča v tej zadevi v celoti razveljaviti. Višje sodišče pa tega pravno zmotno ni storilo, saj je očitno prezrlo, da je največja mladoletnikova korist pravno varovana vrednota, ki sodi, kot že navedeno, v zakonsko bit kaznivega v smislu 190. člena KZ-1 in se lahko šele od tod zrcali v storilčevi krivdi. Ker je krivda temelj za odmero kazenske sankcije in morebitnih dodatnih posledic obsodilne sodbe, izrek sklepa pritožbenega sodišča takšnega pogoja ne bi smel ločevati od ugotavljanja kaznivega dejanja v smislu 190. člena KZ-1. Obstoj posebnega pogoja iz tretjega odstavka tega člena je namreč odvisen od presoje, ali je domnevni storilec sploh storil takšno kaznivo dejanje. Tudi če sodišče ugotovi, da ga je, je treba razrešiti še vprašanje, pri komu je mladoletniku lahko zagotovljena največje koristi. Zato dejstvo, da je storilec obsojen zaradi takšnega kaznivega dejanja, ne pomeni, da ne more biti prav on tisti, ki lahko zagotovi mladoletni osebi prav takšno korist. Ker se je v ponovnem sojenju izkazalo, da so podane okoliščine, ki ne upravičujejo določitve posebnega pogoja, saj so razmere na strani matere mladoletnih otrok res takšne, kot zatrjuje obdolženi, je v tem primeru ugotovitev sodišča, da je ██████████ storil očitani mu kaznivi dejanji, v nasprotju s samim bistvom takšnega kaznivega dejanja. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je stališče o možni delni pravnomočnosti v nasprotju tudi s strukturo pojma kaznivega dejanja, ki predstavlja s svojo pojmovno zgradbo predpostavko kaznivosti dialektično celoto, vključno s kaznijo, kar je jasno razvidno iz 16. člena KZ-1. Kaznivo dejanje namreč in abstratco tvori sistem

takšnih zakonskih predpostavk, ki so pogoj za izrek kazenske sankcije, če se ugotovi, da so te izpolnjene. Elementi splošnega pojma kaznivega dejanja, izluščeni z njegovo smiselno razlago in razlago prvega odstavka 190. člena KZ-1 so: 1. izvršitveno dejanje, ki ustreza zakonskim znakom določenega kaznivega dejanja, njegovemu nepravu, njegovi zakonski biti, njegovi formalni protipravnosti; 2. vzročna zveza med takšnim ravnanjem in prepovedano posledico kaznivega dejanja; 3. vrednota, ki je predmet kazenskopravnega varstva pred takšnimi kaznivimi dejanji, katero se presoja z vidika materialne protipravnost in je podana, če ni okoliščin, ki bi jo izključevale in 4. krivda, ki je podana, če ni okoliščin, ki bi jo izključevale. Takšni pojmovni zgradbi morata ustrezati tudi vsak poseben in posamičen pojem kaznivega dejanja. Teorija je izoblikovala takšno strukturo splošnega pojma kaznivega dejanja zato, ker je to metodološki napotek za ugotavljanje kaznivih dejanj v sodni praksi, katere presojanje ne sme potekati stihijsko, temveč v na tak način zasnovanem zaporedju. Če kateri izmed predhodnih elementov ni podan, je nesmiselno presojanje, ali morda obstoji kateri izmed nadaljnjih elementov pojma določenega kaznivega dejanja. Krivda je zadnja izmed teh prvin, ki se jo v postopku ugotavljanja kaznivega dejanja presodi šele potem, ko so ob takšnem sistematičnem zaporedju podane vse druge navedene prvine in je temelj za odmero kazni. Zato ni mogoče sklepati o sankciji, če pritožbeno sodišče ugotavlja, da je dejansko stanje nepopolno ugotovljeno, ker sodba nima razlogov o odločilnih dejstvih. Če namreč sodba nima razlogov o odločilnih dejstvih, je ni mogoče preizkusiti v njeni pravilnosti in zakonitosti, kar je kršitev določb kazenskega postopka v smislu 11. točke prvega odstavka 371. člena ZKP, ki ima za posledico razveljavitev sodbe po uradni dolžnosti (1. točka prvega odstavka 383. člena ZKP). Glede na to, da je izveden dokazni postopek pokazal, da so razmere, v katerih živi mati mladoletnih otrok, res takšne, kot je zatrjeval obdolženi, zagovornik ugotavljam, da niso podani pogoji, da se obdolženemu postavi posebni pogoj, da ju mora izročiti materi, še manj pa so podani pogoji, da se je v ponovljenem sojenju, v katerem je bilo to ugotovljeno, izreče še celo hujša sankcija, kot v prvotnem sojenju. Izročitev otrok v takšne razmere oz. bivanje otrok v takšnih razmerah bi namreč bila v očitnem nasprotju s koristjo obeh otrok, ki sta tudi sama izrazila željo, da želita živeti z očetom, kar je prav tako pokazal izveden dokazni postopek. Izročitev mladoletnih otrok, ki imata očeta (torej obdolženega), ki ima vse pogoje, da zagotavlja otrokoma varen in zdrav telesni ter duševni razvoj, psihično nestabilni materi, ki se ukvarja s prostitucijo in pornografijo, kar po spletu tudi javno oglašuje ter uživa droge in alkohol ter ki živi v zanemarjenem stanovanju, ki ga obiskujejo mladoletnima otrokoma nevarne osebe, bi predstavljala grobo kršitev njunih ustavnih pravic. In ker obdolženi otrok ni izročil takšni materi, mu zato sodišče v ponovnem sojenju ne bi smelo izreči še hujše sankcije, kot v prvotnem sojenju. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da predmet tega ponovnega sojenja ne bi smelo biti le vprašanja, ali naj se otroka izroči materi ali ne na temelju posebnega pogoja iz sodbe,

temveč tudi ali je obdolženi sploh storil kaznivo dejanje s tem, ko se je zatekel k skrajni sili zato, da otrokoma zagotovi njuno največjo korist, ko je pred tem zaman iskal pomoč pri slovenskih in švicarskih državnih organov, da se mu otroka dodelita po pravni poti, ker bi bila to zanj največja korist. Ob tem sodišče ne bi smelo postopati formalistično in ob predpostavki, da je krivda pač pravnomočno ugotovljena in pri tem prezreti protislovni izrek odločbe višjega sodišča v tej zadevi, s katero je odločalo o pritožbi zoper sodbo, temveč bi se moralo opreti na odločbo Ustavnega sodišča RS Up 383/11-26 z dne 18.9.2013. Ker pa je sodišče v ponovljenem sojenju postopalo formalistično in s tem ponovilo procesne kršitve, s katerimi sta obremenjeni že dosedanja sodba sodišča prve stopnje v tej zadevi, kakor tudi sodba pritožbenega sodišča, s katero je to sodbo razveljavilo, bo obramba primorana morebitno pravnomočno obsodilno sodbo izpodbijati še z zahtevo za varstvo zakonitosti na podlagi 1. točke prvega odstavka 420. člena ZKP, kar bo pomenilo, da bo pravna usoda mladoletnih otrok zaradi takšne napačne odločitve sodišča negotova še vse nadaljnje postopke, čeprav bi moral ta postopek, glede na to, da sta v njem udeležena mladoletna otroka, potekati posebno hitro. Formalistična presoja te zadeve s sklicevanjem na delno pravnomočnost sodbe, ima za posledico, da je ostala s strani sodišča v ponovljenem sojenju zavestno prezrta ustavna pravica obdolženega do obrambe v smislu prve alineje 29. člena Ustave RS, v kateri se sklicuje na opravičljivo skrajno silo. Ob pravilnem izreku svoje odločbe, s katero, bi moralo sodišče v ponovnem sojenju presoјati vse predpostavke kaznivosti, vključno s vprašanjem opravičljive skrajne sile. Zato formalistična presoja, po rednem, zakonsko predvidenem poteku postopka, po nepotrebnem nedopustno podaljšuje sojenje, kar je v nasprotju s 23. členom Ustave RS in zato predstavljalo kršitev ustavne pravice do sojenja brez nepotrebne odlašanja in to ne le v škodo obdolženega temveč predvsem njegovih mladoletnih otrok. Glede na navedeno bi sodišče ravnalo edino pravilno, če bi oprlo svojo odločitev v odnosu do delne pravnomočnosti sodbe v tej zadevi na zgoraj navedene razloge odločbe Ustavnega sodišča RS. Up383/11- 26 z dne 18. 9. 2013 ter zavzelo drugačno stališče od zmotne presoje pritožbenega sodišča in poudarilo, da pravnomočnost odločb kot ustavna vrednota ni absolutna, saj je v tej zadevi potrebno, glede na okoliščine primera, dati prednost načelu največje koristi otrok zaradi spoštovanja njunega osebnega dostojanstva ter drugih človekovih pravic.

Po določilu prvega odstavka 190. člena KZ-1 stori kaznivo dejanje odvzema mladoletne osebe, kdor protipravno odvzame mladoletno osebo roditelju, posvojitelju, skrbniku, zavodu ali osebi, ki ji je zaupana, ali jo zadržuje in preprečuje, da bi jo imel tisti, ki ima pravico do nje, ali kdor zlonamerno onemogoča, da bi se uresničila izvršljiva odločba glede mladoletne osebe, pri čemer se takšna oseba kaznuje z denarno kaznijo ali zaporom do enega leta.

Zagovornik v zvezi s tem poudarjam, da kazensko sodišče ni vezano na sodbe civilnih sodišč, sploh v tej zadevi, kjer se je izkazalo da so nezakonite (in sicer

odločba po Haaški konvenciji in posledično sklep o izvršbi) oz. v Sloveniji sploh ne veljajo, saj v njej niso bile nikdar priznane po predpisanem postopku (odločba KESB). Sicer pa se sodišče v obrazložitvi izpodbijane sodbe ukvarja s stiki otrok z materjo, čeprav za to ne obstoji veljavna odločba (odločba KESB, kot že rečeno v Republiki Sloveniji ni bila nikdar priznana po postopku za priznanje tujih sodnih odločb) in obdolženi ima po drugem odstavku 6. člena DZ, prvem odstavku 151. člena DZ ter po prvem odstavku 54. člena Ustave Republike Slovenije skupaj z materjo starševsko skrb nad otrokoma. Po petem odstavku 151. člena DZ, ki se glasi: »Kadar je eden od staršev zadržan izvajati starševsko skrb, jo izvaja drugi od staršev sam.«, pa je zaradi opravilne nesposobnosti matere celo sam upravičen izvajati starševsko skrb. Sicer pa neomogačanje stikov otrok z materjo, ki ga omenja sodišče v obrazložitvi izpodbijane sodbe, sploh ni predmet očitka po obtožnici v tej zadevi, poleg tega pa obdolženi zaradi tega, ker izvaja svojo roditeljsko pravico, ki mu pripada po DZ in Ustavi RS ne sme biti kazensko preganjan. Zagovornik še navajam, da se po točki a) 3. člena Haaške konvencije šteje, da je bil otrok nezakonito odpeljan, če so s tem kršene pravice do skrbi zanj, kar pomeni, da v obravnavanem primeru otroka nista bila nezakonito odpeljana, saj je imel obdolženi skupno skrbništvo nad otrokoma od njunega rojstva dalje in ga ima še vedno. In tudi po odločbi KESB z dne 24.12.2020, ki je veljala v času vložitve zahteve po Haaški konvenciji, sta imela oba starša otrok, torej tudi obdolženi, skrbništvo nad otrokoma, sicer pa švicarski organi niso bili pristojni spreminjati statusnih sprememb obdolženega ter ██████████ in njunih otrok, glede na to, da so bili vsi državljani Republike Slovenije s stalnim bivališčem v Republiki Sloveniji. Obramba je v zvezi s tem v sodni spis vložila tudi pojasnilo glede švicarske zakonodaje glede tega (ART. 12 ABS.1 SCHLT ZGB). Zagovornik še navajam, da glede na to, da sta bila otroka v rejniških družinah v Švici nezakonito in sicer na podlagi dokumenta, ki sta ga ponaredili ██████████ in ██████████ (kjer je namesto obdolženega navedeno neko kitajsko ime), pred tem pa je ██████████ otroka nezakonito odpeljala v Švico, se takšno bivanje ne more šteti za običajno bivališče otrok. Zagovornik navajam, da kot je razvidno iz priloženih rojstnih listov otrok, imata še vedno oba starša skrbništvo nad otrokoma in s tem tudi obdolženi. V kolikor obdolženi ne bi imel skrbništva nad otrokoma, bi moralo biti to v njunih rojstnih listih navedeno, pa ni. Odvzem starševske skrbi se namreč po 7. točki prvega odstavka 4. člena Zakona o matičnem registru (ZMatR) vpiše v matični register.

Kot je razvidno iz izpodbijane sodbe, sodišče v njej zasleduje korist matere pri tem pa ne ugotavlja ogroženosti otrok, v primeru, če bi bila pri njej, saj se že ves čas tega postopka izogiba izvajanju dokazov v tej smeri, tako, da je dejansko stanje glede tega še vedno nepopolno ugotovljeno. S takšnim postopanjem sodišče ravna v nasprotju z načelom zasledovanja največje koristi otrok, ki mora biti temeljno vodilo pri vseh postopkih v zvezi z otroki, o čemer je zavzela jasno stališče tudi že sodna praksa, na katero se je tudi obramba sklicevala v tem

postopku, to pa izhaja tudi iz prvega odstavka 3. člena Konvencije OZN o otrokovih pravicah.

Izhodiščno vprašanje dogmatične analize vsakega kaznivega dejanja se nanaša na ključno vprašanje njegove pojmovne strukture in s tem na vprašanje, kdo je lahko njegov storilec, ali njegovo ravnanje ustreza zakonskim znakom določenega kaznivega dejanja in katera vrednota je predmet njegovega varstva. Zagovornik poudarjam takšno analizo zato, ker obdolženemu v tej zadevi ni mogoče očitati protipravnega ravnanja. Po določilu 16. člena KZ-1 je namreč kaznivo dejanje človekovo protipravno ravnanje, ki ga zakon zaradi nujnega varstva pravnih vrednot določa kot kaznivo dejanje in hkrati določa njegove znake ter kazen za krivega storilca. Predmet kazenskopravnega varstva tega kaznivega dejanja je mladoletna oseba. Mladoletne osebe so osebe, ki sodijo v starostno kategorijo od 14 do 18 let. V obravnavani zadevi ne gre le za mladoletni osebi, ker sta [REDACTED] rojena dne [REDACTED] in [REDACTED] [REDACTED] rojen dne [REDACTED] otroka. Zato je predmet kazenskopravnega varstva tega kaznivega dejanja otrokova korist, kot pravno varovana vrednota. Kaznivo dejanje odvzema mladoletne osebe v smislu 190. člena KZ-1 lahko stori vsakdo, tudi kateri izmed njenih staršev, katerega ravnanje mora biti protipravno, torej v nasprotju z določbami Družinskega zakonika, s katerim se določa pravice tistega ki ima pravico do takšne mladoletne osebe in ki ji je takšna oseba zaupana v vzgojo, varstvo in oskrbo ter hkrati s tem tudi pravice mladoletne osebe, da je pri tistem staršu oziroma osebi, kjer je zanjo zagotovljena največja korist. Zato je določba 190. člena KZ-1 opredeljena s tiho blanketno dispozicijo. To pa pomeni, da presojanje takšnega kaznivega dejanja predpostavlja razreševanje predhodnih, prejudicialnih vprašanj, ki imajo svoj matični izvir na tistih pravnih področjih, ki dopolnjujejo smisel takšne inkriminacije, kot jo predstavlja to kaznivo dejanje. V zvezi s tem je potrebno poudariti, da po določilu 23. člena ZKP kazensko sodišče ni vezano na predhodne odločitve drugih državnih organov. Če je namreč uporaba kazenskega zakona odvisna od predhodne odločitve o kakšnem pravnem vprašanju, za katero je pristojno sodišče v kakšnem drugem postopku ali kakšen drug državni organ, lahko sodišče, ki sodi v kazenski zadevi, samo odloči tudi o tem vprašanju po določbah, ki veljajo za dokazovanje v kazenskem postopku. Odločitev kazenskega sodišča o takem pravnem vprašanju ima učinek samo za kazensko zadevo, ki jo to sodišče obravnava. Tako lahko odloča samo tudi v primeru, da je o takem predhodnem vprašanju že odločilo sodišče v kakšnem drugem postopku ali je o njem odločil kakšen drug državni organ, vendar pa taka odločba ne veže kazenskega sodišča glede presoje vprašanja, ali je bilo določeno kaznivo dejanje storjeno ali ne. Zato sodišče v obravnavani zadevi ni vezano na oba sklepa, na katera se sklicuje tožilstvo v obtožnici.

Zakon o sodiščih sicer v 2. členu določa, da morajo vse fizične in pravne osebe spoštovati pravnomočne odločitve sodnih oblasti in Slovenija je po določilu 2.

člena Ustave RS pravna država, kar pomeni, da velja ta dolžnost predvsem za samo državo in njene državne organe. Vendar pa je Ustavno sodišče RS je v odločbi Up 383/11-26 z dne 18. 9. 2013, zavzelo drugačno stališče in poudarilo, da pravnomočnost odločb kot ustavna vrednota ni absolutna, ker je treba glede na okoliščine primera dati prednost načelu največje koristi otroka zaradi spoštovanja njegovega osebnega dostojanstva in drugih človekovih pravic. Opozorilo na to odločbo ustavnega sodišča in njen povzetek je v tej zadevi potrebno zato, ker se sodišče v tej zadevi ni ukvarjalo s pravno podlago sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani opr. št. III Z 774/2020 z dne 29.1.2021 in Okrajnega sodišča v Trbovljah opr. št. I 52/2021 z dne 23.2.2021, na katera se sklicuje tožilstvo v obtožnici. Kot je razvidno iz obtožnice, tožilstvo zatrjuje protipravnost obdolženčevega ravnanja predvsem na podlagi omenjenega sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani opr. št. III Z 74/2020 z dne 29. 1. 2021 in navedenega sklepa Okrajnega sodišča v Trbovljah opr. št. I 52/2021 z dne 23.2. 2021, pri tem pa prezre, da ta dva sklepa nimata veljavne pravne podlage v odločbi KESB OBERLAND OST, ki jo je izdal državni organi Švice, na katero se sklicuje tožilstvo v obtožnici, saj omenjeni organ ni sodišče, poleg tega pa ta odločba ni bila nikdar priznana v Republiki Sloveniji in zato v Republiki Sloveniji ne velja, zaradi česar sta sklepa, ki sta ju izdali omejeni sodišči v Ljubljani in v Trbovljah brez pravne podlage. Družinski zakonik v 7. členu določa načelo otrokove koristi. Vprašanje koristi, je treba presojeti v smislu prvega odstavka 54. člena Ustave RS. Po tem določilu imajo starši pravico in dolžnost vzdrževati, izobraževati in vzgajati svoje otroke. Ta pravica se jim lahko odvzame ali omeji samo iz razlogov, ki jih zaradi varovanja otrokovih koristi določa zakon. Starši so torej tisti, ki so v prvi vrsti dolžni in upravičeni skrbeti za svoje otroke, navedene pravice in dolžnosti pa morajo izvrševati v korist otroka. Otroci po prvem odstavku 56. člena Ustave uživajo posebno varstvo in skrb, človekove pravice in temeljne svoboščine pa uživajo v skladu s svojo starostjo in zrelostjo. S tem Ustava opozarja na medsebojno prepletenost starševske skrbi in pravic otrok. Navedene ustavne določbe je treba razlagati v povezavi z načelom največje koristi otroka, po katerem je temelj varstva otroka njegova korist in ki zahteva, daje pri vseh dejavnostih v zvezi z otroki glavno vodilo otrokova korist. Volja otroka je v postopkih odločanja o vzgoji in varstvu otrok ter stikih eden od pomembnejših vidikov odločanja. Zato je sodišče ne sme prezreti. Ustavno sodišče je že večkrat sprejelo stališče, da mora biti v postopkih, ki se nanašajo na razmerja med starši in otroki, otrok obravnavan kot subjekt, kar zlasti pomeni, da je treba otrokom, ki so glede na svojo starost in zrelost sposobni razumeti okoliščine in samostojno izjaviti svojo voljo, omogočiti, da to tudi storijo. Njihovo voljo pa je treba spoštovati, dokler je ta v skladu z načelom največje koristi otroka. Dolžnost države do posebnega varstva otrok izhaja tudi iz ratificiranih mednarodnih pogodb, zlasti iz Konvencije Združenih narodov o otrokovih pravicah, ki v 3. členu določa, da morajo biti otrokove koristi glavno vodilo pri vseh dejavnostih v zvezi z otroki, bodisi da jih vodijo državne bodisi zasebne

ustanove za socialno varstvo, sodišča, upravni organi ali zakonodajna telesa. Varstvo največjih otrokovih koristi kot vodilno načelo pri presoji tovrstnih zadev upošteva tudi Evropsko sodišče za človekove pravice (ESČP) po stališčih katerega morajo nacionalni organi najti pravično ravnovesje med interesi otroka na eni in interesi staršev na drugi strani, pri tem tehtanju pa je treba posebno težo nakloniti največjim koristim otroka, ki lahko glede na njihovo naravo in resnost pretehtajo interese staršev. Otrokova največja korist je po stališču ESČP z vidika njegovega osebnega razvoja odvisna od številnih individualnih okoliščin, še posebej od otrokove starosti in zrelosti, navzočnosti ali odsotnosti staršev ter njegovega okolja in izkušenj. Zato mora biti otrokova največja korist ovrednotena v vsakem primeru posebej. Starši v vseh dejavnostih v zvezi z otrokom skrbijo za korist otroka. Otroke vzgajajo s odgovornosti za korist otroka prednost pred vsemi drugimi, če zlasti ob upoštevanju osebnosti otroka, njegove starosti in razvojne stopnje ter hotenj, primerno zadovoljujejo njegove materialne, čustvene in psihosocialne potrebe z ravnanjem, ki kaže na njihovo skrb in odgovornost do otroka, ter mu nudijo primerno vzgojno vodstvo in ga spodbujajo v njegovem razvoju. Da je tak smoter dosežen, morajo državni organi, izvajalci javnih služb, nosilci javnih pooblastil, organi lokalnih skupnosti ter druge fizične in pravne osebe v vseh dejavnostih in postopkih v zvezi z otrokom skrbeti za korist otroka. Na tak način namreč država zagotavlja pogoje za delovanje nevladnih organizacij in strokovnih institucij za razvijanje pozitivnega starševstva. Na pravkar navedeno je že v predhodnem postopku, na glavni obravnavi in še zlasti podrobno v pritožbah obširno opozarjala obramba, vendar je ostala pri presojanju obravnavane zadeve docela prezrta zakonodaja, v okviru katere je treba presojati takšno kaznivo dejanje, kot je določeno v 190. členu KZ-1. Zagovornik navajam, da so bile razmere, v katerih sta bila otroka v rejuštvu skupaj z njuno materjo, v očitnem nasprotju z njuno največjo koristjo in zato škodljive za njun varen, zdrav telesni in duševni razvoj ter da je bila zato obdolženčeva poglavitna starševska skrb in dolžnost, da ju kot njun oče umakne iz takšnega okolja, saj zaradi že opisanih osebnih lastnosti njune matere ta ni mogla zanj sama skrbeti, zaradi zanemarjanja njene starševske dolžnosti pa je bil zoper njo, kot že rečeno uveden pred Okrajnim sodiščem v Trbovljah kazenski postopek, kar dokazuje utemeljen sum, da je imela odnos do svojih otrok res tak, kot to zatrjuje obramba, dokaz za to pa je tudi nova ovadba policije zoper ██████████ ██████████ zaradi kaznivih dejanj nasilja v družini in odvzema mladoletne osebe, kot je bilo v tej pritožbi že pojasnjeno.

Zagovornik navajam, da je protipravnost definitivna ocena o kazenskoopravnem pomenu storilčevega ravnanja. Ta predpostavlja, da ima storilčevo ravnanje vse zakonske znake določenega kaznivega dejanja in da je storilec s tem uresničil njegovo zakonsko bit in s tem formalno protipravnost. Zgolj ta pa za obstoj kaznivega dejanja ne zadošča, če hkrati ni podana tudi materialna protipravnost, ki se nanaša na vrednoto, ki je predmet kazenskoopravnega varstva določenega

kaznivega dejanja. Materialna protipravnost je zakonski predpogoj za krivdo. Ravnanje storilca ni protipravno, če so podane okoliščine, ki protipravnost izključujejo. Protipravnost je zakonski znak kaznivega dejanja po prvem odstavku 190. člena KZ-1, ki poudarja, da se mora storilec zavedati, da je njegovo ravnanje v nasprotju s pravom. KZ-1 je po zgledu nemškega kazenskega zakonika vpeljal diferencialno teorijo skrajne sile o dveh vrstah skrajne sile. Tako po določilu prvega odstavka 32. člena KZ-1 tega zakona dejanje, ki je storjeno, da bi storilec od sebe ali koga drugega odvrnil istočasno nevarnost, ki je ni bilo mogoče odvrniti drugače, ni protipravno, če je povzročeno zlo manjše od zla, ki je grozilo. V drugem odstavku tega člena pa je določeno, da ni kriv storilec, ki stori protipravno dejanje, da bi od sebe ali koga drugega odvrnil istočasno nezakriviljeno nevarnost za življenje, telesno celovitost ali osebno svobodo, ki je ni bilo mogoče odvrniti drugače, če povzročeno zlo ni bilo nesorazmerno večje od zla, ki je grozilo, in če se storilec ni bil dolžan izpostaviti nevarnosti. Protipravnost po določilu prvega odstavka 32. člena KZ-1 ni podana, če ni podana hkrati tudi materialna protipravnost, ki, kot že navedeno, zahteva vsebinsko presojanje s stališča vprašanja ogroženosti pravne vrednote, ki je predmet varstva določenega kaznivega dejanja. Materialna protipravnost je področje tehtanja, razreševanja nasprotij med vrednotami in pravicami, torej med različnimi interesi, ki medsebojno kolidirajo. Zato mora sodišče o tem opraviti ustrezno tehtanje. Opisane razmere, v katerih sta bila oba otroka v rejništvu v Švici so nedvomno predstavljale za njiju nevarnost v smislu prvega odstavka 32. člena KZ-1. Nevarnost je položaj, v katerem obstaja verjetnost, da bo nastopilo poškodovanje ali ogrožanje pravno varovane vrednote, ki jo predstavlja korist otrok kot pravno varovana vrednota oziroma dobrina kot njena konkretizacija. Takšna dobrina pa so pogoji za zdrav telesni in duševni razvoj obeh otrok, nevarnost pa je vsako grozeče stanje pravno varovani vrednoti. Nevarnost v smislu prvega odstavka 32. člena KZ-1 pa lahko povzročijo naravne sile, žival ali pa človek s svojim nevarnim ravnanjem ali glede na svoje osebne lastnosti. Obdolženi je priložil pismo sina in hčerke, kot dokaz, da se otroka v njegovem varstvu zdravo in zadovoljno razvijata, sin pa mu toži, da ga v rejništvu tepejo in da želi živeti z njim, svojo željo, da živita pri očetu, sta izrazila tudi pred CSD in jo je potrebno upoštevati. Zato obdolženi ni povzročil le manjšega zla od zla, ki jima je grozilo v rejništvu ob svoji materi, ki zanju ni bila sposobna skrbeti, temveč je ravnal v očitno korist obeh svojih otrok. V zvezi s tem je potrebno opozoriti na stališče Višjega sodišča v Ljubljani, ki je v sodbi VII Kp 50140/2018 z dne 16.10.2020 med drugim zapisalo: »V izjemnih okoliščinah lahko pride do kolizije med spoštovanjem pravnomočne sodne odločbe in načelom največje otrokove koristi. Kazensko sodišče mora v takem primeru glede na vsebino ustavno varovanih vrednot in glede na okoliščine vsakega posameznega primera presoditi, kateri ustavno varovani vrednoti je treba dati večjo prednost. Staršu, ki je glede na okoliščine posameznega primera ravnal v otrokovo največjo korist, ni mogoče očitati protipravnega ravnanja, katerega sankcioniranje je

namenjeno kaznivo dejanje iz prvega odstavka 190. člena KZ-1.« Takšen primer pa je prav obravnavani primer. [REDACTED] je torej s tem, ko se je zatekel k skrajni sili, samo izpolnil svojo pravico in starševsko dolžnost, ki jo staršem zagotavlja 54. člen Ustave RS. Zato je ravnal v okoliščinah, ki izključujejo protipravno st. očitane mu ravnanja v smislu prvega odstavka 32. člena KZ-1. Sicer pa [REDACTED] skrbništvo nad otrokoma, zaradi katerih je v tem kazenskem postopku, ni bilo nikdar odvzeto in zato tudi iz tega razloga ni mogel storiti kaznivih dejanj na njuno škodo, zaradi katerih je bil obsojen v tem kazenskem postopku.

Iz vsega navedenega tako izhaja, da obdolženemu z vidika vseh petih opisanih razlogov ni mogoče očitati kaznivega dejanja odvzema mladoletne osebe v smislu 190. člena KZ-1, ker so podane okoliščine, ki izključujejo protipravnost njegovega ravnanja. Sodišče bi zato moralo svojo odločitev opreti na že navedeno odločbo Ustavnega sodišča RS Up 383/11-26 z dne 18. 9. 2013 in presojeti v obtožnici zatrjevano dejansko stanje obeh kaznivih dejanj s stališča vseh predpostavk za njun obstoj in ne le s stališča vprašanja posebnega pogoja ter obdolženega za navedeni kaznivi dejanji oprostiti, sicer pa, glede na vse navedeno, seveda v tej zadevi tudi niso podani pogoji za izrek kakršnekoli sankcije ali posebnega pogoja obdolženemu.

Zagovornik še navajam, da če bi moral obdolženi oba otroka izročiti materi (kot je bilo to že določeno v delno razveljavljeni sodbi v tej zadevi), bi to bil, glede na to, da se mati ukvarja z nudenjem spolnih uslug ter uživa prepovedane substance in živi v razmerah, kakršne so bile ugotovljene v tem postopku, zločin proti otrokoma, kot je v 6. točki svojega ekspertnega odgovora z dne 24.1.2024, navedel psihiater in sodni izvedenec mag. [REDACTED] dr. med. - omenjeno mnenje je v sodni spis na naroku dne 30.1.2024 vložil pooblaščenec obeh mladoletnih otrok, odvetnik [REDACTED]. Sicer pa tudi, če bi bila otroka izročena materi, bi pristala v rejniških družinah, glede na to, da se je v tem postopku izkazalo, da mati zanju ni sposobna skrbeti. Zagovornik v zvezi s tem ugotavljam, se je v ponovljenem sojenju nedvomno ugotovilo (česar sodišče v obrazložitvi izpodbijane sodbe ne želi priznati), da izročitev otrok materi ne pride v poštev, saj se je v ponovljenem sojenju izkazalo, da je dejansko neprimerna za skrb in vzgojo mladoletnih otrok, s čimer se je sodišče znašlo v položaju, da so ugotovitve iz ponovljenega postopka v nasprotju z ugotovitvami sodišča iz pravnomočne sodbe iz prvotnega sojenja. Namesto, da bi sodišče ob takšni situaciji, obdolženega, ob sklicevanju na odločbo ustavnega sodišča, kot je obramba sodišču predlagala v ponovljenem sojenju, oprostilo, mu je izreklo še bistveno hujšo sankcijo, kot v prvotnem sojenju, kar je pravno zmotno. Zagovornik ob tem še posebej izpostavljam, da sodišče v izpodbijani sodbi iz ponovnega sojenja ni navedlo, zakaj izročitev otrok materi ne pride več v poštev, čeprav se je v ponovljenem sojenju izkazalo ravno to. Jasno je, da tega ni navedlo zato, ker bi s tem prišlo samo s seboj v nasprotje in sicer v nasprotje s svojo odločitvijo iz pravnomočnega dela sodbe izdane v

prvem sojenju, iz česar nedvomno izhaja, da je potrebno v nadaljevanju tega postopka razveljaviti tudi pravnomočni del sodbe sodišča iz prvotnega sojenja.

Zagovornik ugotavljam, da je izpodbijana sodba v obsodilnem delu tudi v nasprotju z razlogi, zaradi katerih je višje sodišče vrnilo zadevo sodišču prve stopnje v ponovno sojenje. Kot je namreč razvidno iz obrazložitve sodbe višjega sodišča v tej zadevi, je višje sodišče podvomilo v ustreznost razmer pri materi, da bi se ji lahko izročila otroka in je zato vrnilo zadevo sodišču prve stopnje v ponovno odločanje, da o primerni kazenski sankciji za obdolženega odloči v luči načela koristi otrok, ni pa podvomilo glede same teže kazenske sankcije, izrečene obdolženemu, tako, da je sodišče v tej zadevi z izpodbijano sodbo zgrešilo namen, zaradi katerega mu je bila zadeva vrnjena v ponovno odločanje. Zadeva mu torej ni bila vrnjena v ponovno odločanje, da preveri, če je sankcija, izrečena obdolženemu ustrezna glede na vse okoliščine, ki so pomembne za izbiro kazenske sankcije in višje sodišče tudi ni izrazilo pomislekov glede tega, da bi bila sankcija premalo stroga do obdolženega, temveč je imelo zgolj pomisleke glede pogojev za otroka pri materi. Vse to izhaja že iz na primer 48. točke obrazložitve izpodbijane sodbe, ki se glasi: »Izpodbijane očitke o trenutni situaciji [redacted] kot matere mladoletnih otrok bo sodišče prve stopnje v novem sojenju moralo razčistiti in se do njih opredeliti ter nato na podlagi ugotovljenih okoliščin ponovno odločiti o primerni kazenski sankciji za obtoženca v luči načela koristi otrok o morebitnem izreku posebnega pogoja.« Kot je razvidno iz izpodbijane sodbe, pa sodišče pri ponovnem odločanju o primerni kazenski sankciji za obtoženca ni odločilo v luči načela koristi otrok, saj dolgotrajna zaporna kazen za obdolženega, ob materi, ki ni sposobna, da bi zanj skrbel, ni v korist otrok, temveč je izrečena sankcija otrokoma v škodo. Poleg tega pa je sodišče napačno ugotovilo dejansko stanje pri materi glede tega, če je sposobna za otroka skrbeti oz. če bi bilo v njuno korist, da se vrmeta k takšni materi, saj iz izpodbijane sodbe izhaja, kot da bi se otroka lahko vrnila k materi, čeprav je dokazni postopek pokazal ravno nasprotno. Sicer pa je bil dokazni postopek tudi pomanjkljivo izveden in je s tem ostalo dejansko stanje nepopolno ugotovljeno, glede na to, da se sodišče med drugim ni dovolj ukvarjalo s sposobnostjo matere za varstvo in vzgojo otrok (glede tega ni postavilo izvedenca), ni še dodatno (z zaslišanjem prič...) preverilo ugotovitev švicarskega rdečega križa o iglah v stanovanju [redacted] ter o splošnem neredu v njenem stanovanju, ipd. Zagovornik ugotavljam, da zvišanje kazenske sankcije obdolženemu v izpodbijani sodbi nima nobene zveze z ugotovljenimi razmerami pri materi v ponovljenem postopku, v luči koristi otrok, saj bi moralo sodišče kazensko sankcijo obdolženemu, glede na to, da se je izkazalo, da so razmere pri materi otrok dejansko takšne, kot je zatrjeval obdolženi (neprimerne za otroka oz. zanj ogrožujoče in da je torej ravnal v skrajni sili) kvečjemu omiliti oz. ga na način, kot je (tudi s predložitvijo strokovnega mnenja) predlagala obramba, oprostiti obtožbe.

Glede na v tej pritožbi opisano zmotno oz. nepopolno ugotovljeno dejansko stanje, zagovornik predlagam, da pritožbeno sodišče, v skladu s prvim odstavkom 380. člena ZKP, ki se glasi: Če je treba zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ponoviti že prej izvedene dokaze ali izvesti nove dokaze, se pred sodiščem druge stopnje opravi obravnava. Sodišče druge stopnje sme zadevo vrniti v novo glavno obravnavo sodišču prve stopnje le, če o zadevi ne more odločiti samo, ker za to obstajajo upravičeni pravni ali dejanski razlogi, ki jih mora sodišče druge stopnje posebej obrazložiti.«, v tej zadevi opravi glavno obravnavo.

Glede pravnomočnega dela sodbe iz prvotnega sojenja:

Glede na to, da je Vrhovno sodišče s sklepom opr. št. I Ips 12082/2021 z dne 16.11.2023 mojo zahtevo za varstvo zakonitosti zoper pravnomočni del obsodilne sodbe v tej zadevi kot preuranjeno zavrglo in bo zato potrebno po v celoti pravnomočno končanem postopku ponovno vložiti zahtevo za varstvo zakonitosti, v kolikor obdolženi v tej zadevi ne bo oproščen za vsa očitana mu kazniva dejanja, zagovornik v nadaljevanju te pritožbe navajam še ostale kršitve, ki so bile storjene glede že pravnomočnega dela obsodilne sodbe in sicer:

Glede nezakonitosti obtožnice:

Zagovornik kot prvo navajam, da do sojenja v tej zadevi sploh ne bi smelo priti, ker je bila obtožnica nezakonita.

Zagovornik navajam, da določba 6. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin zagotavlja pravico do poštenega sojenja. V točki b.) tretjega odstavka navedene konvencije je med drugim določeno, da mora imeti, kdor je obdolžen kaznivega dejanja, možnosti za pripravo svoje obrambe, po točki c.) istega odstavka lahko izbira, ali se brani sam ali z zagovornikom, v točki d.) navedenega odstavka omenjenega člena pa je določeno, da ima vsakdo, kdor je obdolžen kaznivega dejanja, pravico, da zaslišuje in zahteva zaslišanje obremenilnih prič in da doseže navzočnost in zaslišanje razbremenilnih prič ob enakih pogojih, kot veljajo za obremenilne priče. Tem določbam vsebinsko ustrezajo določbe prve, druge in tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije, ki obdolžencu v kazenskem postopku med drugim zagotavljajo da ima možnosti za pripravo svoje obrambe (prva alineja), da se mu sodi v njegovi navzočnosti in da lahko izbira, ali se bo branil sam, ali z zagovornikom (druga alineja) ter da mu je zagotovljeno izvajanje dokazov v njegovo korist (tretja alineja). Za uresničevanje pravice do poštenega sojenja je bistveno, da ima obdolženec, zoper katerega je uveden kazenski postopek, ustrezne in zadostne možnosti, da se opredeli oziroma zavzame stališče, tako glede dejanskih kot glede pravnih vidikov zadeve, in da v razmerju do nasprotne strani ni zapostavljen. Glede na to, da [REDACTED] kot obdolženemu v kazenski zadevi, v zvezi s katero vlaga to pritožbo, kljub njegovim izrecnim

zahtevam (kar je razvidno iz številnih vlog njegovih zagovornikov v zvezi s tem, ni bilo omogočeno, da prisostvuje zaslišanju prič v preiskavi in da na sploh sodeluje v postopku, ne more biti dvoma, da je v razmerju do tožilstva, ki se v obtožnici sklicuje na izjave prič, ki so jih podale v preiskavi ([REDACTED] [REDACTED]) zapostavljen (tožilstvo se je imelo možnost udeleževati zaslišanij prič v preiskavi – pa te možnosti ni izkoristilo, medtem, ko je obdolženi večkrat zahteval, da se mu omogoči udeležba pri zaslišanju prič v preiskavi, pa mu sodišče tega ni omogočilo) in da je obdolženemu s tem kršena pravica do poštenega sojenja, ki jo zagotavlja določba 6. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin ter 29. člen Ustave Republike Slovenije.

Vloge zagovornika [REDACTED], s katerimi sem zahteval, da se [REDACTED] omogoči udeležba v postopku preiskave so bile:

- 1.) V vlogi z dne 17.3.2021, ki ima že v naslovu navedeno: »Zahteva, da se obdolženemu omogoči prisotnost pri zaslišanju vseh prič«, sem zagovornik že v prvem stavku izrecno navedel: »Zagovorniki zahtevamo, da se obdolženemu omogoči prisotnost pri zaslišanju vseh prič v tej zadevi...«.
- 2.) V vlogi z dne 8.4.2021, ki ima že v I. točki naslova navedeno: »Ponovni predlog, da se obdolženemu omogoči sodelovanje pri zaslišanju prič...« sem v I. točki na drugi strani zapisal: »Kot smo zagovorniki navedli že v naši vlogi z dne 17.3.2021 obdolženi želi biti prisoten pri zaslišanju vseh prič in jim želi postavljati vprašanja. Obdolženi nam je v zvezi s tem danes po telefonu sporočil, da bi želel tudi vsem pričam, ki so bile v tej zadevi zaslišane brez njegove navzočnosti, postavljati vprašanja, zato predlagamo, da se te priče ponovno zaslišijo ob prisotnosti obdolženega, ki naj se mu prej posredujejo prepisi zvočnih posnetkov njihovih zaslišanij.«
- 3.) V vlogi z dne 15.4.2021, ki ima že kot podnaslov na prvi strani navedeno: »ponovna zahteva obdolženega, da je prisoten pri zaslišanju vseh prič...« sem zagovornik v drugem odstavku v zvezi s tem navedel: »Obdolženi je že v vlogi svojih zagovornikov z dne 17.3.2021 preko zagovornikov podal zahtevo, da se mu omogoči prisotnost pri zaslišanju vseh prič v tej zadevi. Enako zahtevo je obdolženi preko svojih zagovornikov podal v vlogi z dne 8.4.2021. Ker sodišče te njegove zahteve ne upošteva, saj mu je bila omogočena prisotnost samo pri zaslišanju priče [REDACTED] nam je obdolženi danes, ko smo ga na njegovo zahtevo že četrtič obiskali v priporu, povedal, da ponovno želi, da se mu omogoči prisotnost pri zaslišanju vseh prič pred sodiščem.« To svojo zahtevo sem zagovornik v nadaljevanju navedenega odstavka omenjene vloge obširno obrazložil.

Zagovornik v zvezi s tem izpostavljam, da so bile v omenjeni kazenski zadevi še zlasti pomembne izjave, ki jih posamezne priče podajale v postopku preiskave, saj je teh izjavah potem temeljila obtožnica, predlog za podaljšanje pripora, ki ga je vsebovala obtožnica ter sklep o podaljšanju pripora (pripor pa je najhujši poseg v osebnostne pravice obdolženega), kar se je zgodilo tudi pri obravnavanem primeru. Ko so te izjave enkrat v sodnem spisu, v njem ostanejo in sodišče se v nadaljnjem postopku (kot se je zgodilo tudi v obravnavani zadevi), nanje sklicuje. Obdolženi je tudi že v postopku preiskave želel dopolniti svoj zagovor (tako sem zagovornik v vlogi z dne 15.4.2021 v zvezi s tem izrecno zapisal (v zadnjem stavku na drugi strani): »Vse to bo lahko obdolženi pojasnil v svoji dopolnitvi zagovora, za katero predlaga, da mu jo sodišče omogoči.« ter (na spodnjem delu tretje strani) »Obdolženi bi tudi že v postopku preiskave želel dopolniti svoj zagovor, v zvezi s tem pa izrecno zahteva, da se njegov zagovor snema, tako, kot so se snemale izjave zanj obremenilnih prič, saj meni, da če se delajo zgolj povzetki njegovega zagovora, se določene pomembne podrobnosti izpustijo. Obdolženi v zvezi s tem meni, da ni v skladu s pravico do poštenega sojenja, če se izjave zanj obremenilnih prič snemajo in se tako v spisu nahajajo v celoti, iz njegovega zagovora pa se delajo zgolj povzetki. Želi torej, da se ga tudi glede tega obravnava enako.« V zvezi s tem sem zagovornik v vlogi z dne 15.4.2021 izrecno zahteval, da se zagovor obdolženega snema, tako, kot so se snemale izjave zanj obremenilnih prič, saj menim, da če se delajo zgolj povzetki njegovega zagovora, se določene pomembne podrobnosti izpustijo. V zvezi s tem menim, da ni v skladu s pravico do poštenega sojenja, če se izjave za obdolženega obremenilnih prič snemajo in se tako v spisu nahajajo v celoti, iz njegovega zagovora pa se delajo zgolj povzetki – obdolženi je namreč s takšnim procesnim vodstvom postavljen v neenakopraven položaj – enakopraven položaj bi bil, če bi se vse izjave snemale ali vse izjave povzemale, ne pa da se obdolženemu, kljub njegovi izrecni zahtevi onemogoči, da prosto poda svoj zagovor, ki bi se posnel, izjave zanj obremenilnih prič pa se v celoti posnamejo. Gre namreč za zelo kompleksno zadevo in je obdolženi želel sodišču v prosti izpovedbi pojasniti okoliščine (skrajno silo), ki so privedle do določenih njegovih ravnanj, ki so bila predmet kazenskega postopka, v zvezi s katerim vlaga to pritožbo, vendar mu to ni bilo omogočeno, kljub temu, da je obdolženi želel, da se ga tudi glede tega obravnava enako. V zvezi z zgoraj navedenim ugotavljam, da je Višje sodišče v Ljubljani v 8. točki sklepa z dne 26.5.2021 tudi samo zapisalo sledečo ugotovitev: »Podatki spisa potrjujejo pritožbene očitke, da je zagovornica (s tem je mislilo Odvetniško družbo Grošelj, o.p., d.o.o.) preiskovalni sodnici večkrat (dne 17.3., 8.4. in 15.4.2021) podala zahtevo obdolženca, da želi biti prisoten pri zaslišanju vseh prič, dejansko pa mu je bilo to omogočeno le na zaslišanju [REDACTED], pri čemer razlogi za takšno postopanje preiskovalne sodnice iz spisa izrecno niso razvidni.«

Zagovornik nadalje ugotavljam, da Višje sodišče v 9. točki obrazložitve navedenega sklepa navaja, da pritožnica pravilno izpostavlja določbo tretjega odstavka 6. člena Evropske konvencije o človekovih pravicah, ki v okviru pravice do poštenega sojenja določa, da ima vsakdo, kdor je obdolžen kaznivega dejanja, pravico, da zaslišuje in zahteva zaslišanje obremenilnih prič, kar obdolžencu tekom preiskave dejansko ni bilo omogočeno. V zvezi z navedbo Višjega sodišča v istem odstavku obrazložitve, da bo lahko obdolženi svojo pravico do postavljanja vprašanj pričam udeležil na glavni obravnavi in da bo lahko na glavni obravnavi dopolnil svoj zagovor, zagovornik navajam, da bi moral imeti obdolženi pravico (če bi se mu sodilo v skladu s pravico do poštenega sojenja), da že v sodni preiskavi doseže, da do obtožnice sploh ne pride in s tem prepreči škodljive posledice vložene (ali pravnomočne) obtožnice za obdolženega. V zvezi s tem citiram stališče Ustavnega sodišča RS iz 7. točke obrazložitve sklepa Ustavnega sodišča Up-34/96 z dne 19.7.1996, ki se glasi: "Če je namreč obtožba neresna, šikanozna, neutemeljena itd., lahko kljub temu moralno stigmatizira obtoženca, lahko pa ima tudi (drugje določene) pravne posledice za njegov občinski državljanski status. Te posledice lahko izhajajo že iz same obtožbe in to kljub ustavno postavljeni domnevi nedolžnosti iz 27. člena Ustave." Glede na to, da je v obravnavani zadevi sodišče obdolženemu, kljub njegovi izrecni zahtevi, onemogočilo prihod na sodišče ter dopolnitev zagovora, ne more biti dvoma, da pred vložitvijo obtožnice ni imel možnosti za pripravo svoje obrambe. Če namreč ni mogel biti udeležen v postopku pred sodiščem, seveda ni imel možnosti kvalitetno pripraviti svoje obrambe, kar je kršitev prve alineje 29. člena Ustave RS. Ker se mu je pred vložitvijo obtožnice sodilo v nenavzočnosti, ne more biti dvoma, da je bila s tem kršena druga alineja 29. člena Ustave RS, ki med drugim določa, da ima vsak, ki je obdolžen kaznivega dejanja pravico, da se mu ob popolni enakopravnosti sodi v navzočnosti. Ker se je imelo tožilstvo možnost udeleževati zaslišanj v preiskavi (če se jih dejansko je udeleževalo ali če se jih ni, je bilo prepuščeno izbiri tožilstva), obdolženemu pa je bila ta možnost onemogočena, ni bil enakopravno obravnavan, čeprav bi mi morale biti pravice, ki so navedene v 29. členu Ustave RS zagotovljene v popolni enakopravnosti. Obdolženi tudi ni imel na izbiro, da se, poleg z zagovornikom, brani tudi sam, kar je kršitev druge alineje 29. člena Ustave RS. Ker obdolženemu pred vložitvijo obtožnice ni bila omogočena udeležba na sodišču, mu tudi ni bilo zagotovljeno izvajanje dokazov v njegovo korist, kar je kršitev tretje alineje 29. člena Ustave RS.

Zagovornik menim, da je nedopustno in v nasprotju z evropskimi civilizacijskimi standardi, da se obdolženemu, kljub njegovi predhodni izrecni zahtevi, ni omogočilo sodelovati v kazenskem postopku v fazi, od katere je odvisno, ali mu bo pripor podaljšan ali ne (ter ali bo obtožnica postala pravnomočna in bo s tem izpostavljen sojenju – s čimer mu je bila odvzeta možnost, da bi se zanj kazenski postopek zaključil že po končani preiskavi), s tem, da bi bil lahko na takšen način

(torej po vložitvi obtožnice) v priporu dve (!) leti. Če bi lahko obd. vprašanja pričam postavljaj šele na obravnavi, se torej lahko obdolženega za dve leti pošlje v pripor, ne da bi se mu pred tem (torej pred vložitvijo obtožnice) kljub njegovi izrecni zahtevi, da bi želel sodelovati v postopku, sploh omogočilo priti na sodišče (razen privedbe k preiskovalnemu sodniku ob odločanju o odreditvi pripora) in sodelovati v postopku (podati dopolnitev zagovora, postavljati vprašanja pričam), od katerega je odvisna odločitev sodišča o podaljšanju (ali morda odpravi) pripora. Glede na to, da v tej zadevi obtožnica in s tem tudi predlog za podaljšanje pripora, temelji večinoma na izjavah prič v preiskavi, pri zaslišanju katerih sodišče obdolženemu, kljub njegovi izrecni zahtevi ni dopustilo sodelovati ter na postopku preiskave, v katerem mu, kljub izrecni zahtevi ni omogočilo niti, da po tistem, ko je v miru proučil procesno gradivo in se v miru posvetoval z zagovornikom ter preko zagovornika pridobil dokaze, ki bi mu bili lahko v korist (kar seveda ob prvem zagovoru, ko je bil priveden k preiskovalni sodnici, ni bilo možno) dopolni svoj zagovor, je jasno, da imamo pri opisanem načinu vodenja preiskave ter pri izdaji izpodbijanih sklepov opraviti s šolskim primerom kršenja pravice do poštenega sojenja, saj opisana ravnanja vsebujejo vse elemente kršitve omenjene pravice po 6. členu Evropske konvencije o človekovih pravicah in s tem tudi prve, druge in tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije. Pritožnik se v zvezi s tem sklicuje na sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice v zadevi Perak proti Sloveniji z dne 1.3.2016, v kateri je navedeno sodišče med drugim zapisalo: »Glede na zgoraj navedeno Sodišče meni, da postopek, ki je bil uporabljen v tej zadevi, pritožniku ni omogočil, da sodeluje v postopkih pred Vrhovnim sodiščem, torej mu je bila odvzeta možnost poštenega sojenja po prvem odstavku 6. člena Konvencije. Ta določba je bila torej kršena.«

Zagovornik v zvezi s tem menim, da če je bila z nemogućnostjo sodelovanja stranke v postopku pred Vrhovnim sodiščem stranki odvzeta možnost poštenega sojenja po prvem odstavku 6. člena Konvencije, ji je bila na enak način možnost poštenega sojenja kršena tudi v primeru nemogućnosti sodelovanja v postopku preiskave. Posledica takšne kršitve je pravnomočna obtožnica ter sklep o podaljšanju pripora, v katerem bi bil lahko obdolžen dve leti, zato je glede teh kršitev nerelevantno, če bo mogoče preiskovalno dejanje ponoviti na glavni obravnavi, saj s tem pravnomočnosti obtožnice in časa, ki ga je obdolžen zaradi teh kršitev neupravičeno prebil v priporu, ni bilo mogoče sanirati. Pa tudi sicer se te izjave na glavni obravnavi ne morejo nadomestile z novimi, temveč, kljub morebitnemu ponovnemu zaslišanju prič na glavni obravnavi, ostanejo v spisu in jih lahko sodišče uporabi kot podlago sodbe.

Kot sem zagovornik opozoril že v ugovoru zoper obtožnico, določba 6. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin zagotavlja pravico do poštenega sojenja. V točki d) tretjega odstavka omenjenega člena je določeno, da ima vsakdo, kdor je obdolžen kaznivega dejanja, pravico,

da zaslišuje in zahteva zaslišanje obremenilnih prič in da doseže navzočnost in zaslišanje razbremenilnih prič ob enakih pogojih, kot veljajo za obremenilne priče. Glede na to, da obdolženemu v tej zadevi, kljub njegovim izrecnim zahtevam (kar je razvidno iz številnih vlog njegovega zagovornika v zvezi s tem, ki se nahajajo v sodnem spisu) ni bilo omogočeno, da prisostvuje zaslišanju prič in da na sploh sodeluje v postopku preiskave, ne more biti dvoma, da je v razmerju do tožilstva, ki se na primer v obtožnici sklicuje na izjave prič, ki so jih podale v preiskavi, zapostavljen in da je obdolženemu s tem kršena pravica do poštenega sojenja, ki jo zagotavlja določba 6. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin. Zagovornik v zvezi s tem izpostavljam, da so v tej zadevi še zlasti pomembne tudi izjave, ki jih posamezne priče podajajo v postopku preiskave, saj na teh izjavah potem temelji obtožnica, predlog za podaljšanje pripora, ki ga vsebuje obtožnica ter sklep o podaljšanju pripora (pripor pa je najhujši poseg v osebne pravice obdolženega), kar vse se je zgodilo tudi pri obravnavanem primeru. Glede na to, da se je tožilstvo v obtožnici sklicevalo na izjave prič, ki so bile pridobljene ob kršenju obdolženčeve pravice do poštenega sojenja, senat ugovora obrambe zoper obtožnico ne bi smel zavrniti. Vsi dokazi, torej zaslišanja vseh prič iz preiskave, pri zaslišanju katerih sodišče obdolženemu ni dopustilo udeležbe, bi morali biti iz spisa kot nezakoniti izločeni in postopek preiskave bi se moral ponoviti na način, da bi bile te priče ob obdolženčevi prisotnosti ponovno zaslišane. Obdolženi še navajam, da je v skladu s sklepom Ustavnega sodišča RS, št. Up-34/96 z dne 19.6.1996 dopustna ustavna pritožba tudi zoper sklep o zavrnitvi ugovora zoper obtožnico, če izvenobravnavni senat očitno ni opravil svoje naloge in če bi s pravnomočnostjo za obdolženega lahko nastale nepopravljive posledice. Zagovorni sem (tudi) iz tega razloga vložil ustavno pritožbo in sem v zvezi s tem že v ustavni pritožbi navedel, da so nepopravljive posledice za obdolženega, ki so nastale s pravnomočnostjo obtožnice, v tem, da je v priporu (kjer je lahko še dve leti, po pravnomočnosti obtožnice), ravno iz razloga, ker je obtožnica pravnomočna. Pripor pa je najhujši poseg v pravico do osebne svobode obdolženega, ki velja še za nedolžnega, kar mu bo nedvomno pustilo nepopravljive posledice. Da pa senat očitno ni opravil svoje naloge, je razvidno iz tega, da je kljub zgoraj opisanim kršitvam pravic obdolženega, zavrnil ugovor zoper obtožnico. Ustavno sodišče RS je s svojim sklepom opr. št. Up-697-21-12 z dne 14.2.2022, ki sem ga zagovornik [redacted] prejel dne 22.2.2022 ustavno pritožbo [redacted] zoper sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani št. I Ks 12082/2021 z dne 28.5.2021 o ugovoru zoper obtožnico zavrglo, ker po njegovem stališču pravna sredstva zoper ta sklep niso izčrpana, pogoji za izjemno obravnavo pa naj ne bi bili izpolnjeni. Zagovornik se s takšnim stališčem ne strinjam in menim, da so bili, glede na zgoraj navedeno, pogoji za izjemno obravnavo izpolnjeni (ker izvenobravnavni senat očitno ni opravil svoje naloge in ker so s pravnomočnostjo obtožnice za obdolženega nastale nepopravljive posledice). Vendar pa, če se postavimo na omenjeno stališče Ustavnega sodišča, je dolžno pritožbeno sodišče

v tej zadevi odločiti o trditvah obrabe glede nezakonite obtožnice (ki je posledica kršenja pravice do poštenega sojenja).

Zagovornik v zvezi z mojimi navedbami glede nezakonite obtožnice, povzemam še stališče ustavnega sodnika [redacted] iz njegovega odklonilnega ločenega mnenja k odločbi Ustavnega sodišča RS Up-697/21-21 z dne 16.2.2023, ki naj se šteje tudi kot stališče obrambe v tej pritožbi in ki se glasi:

Ustavno sodišče je s sklepom št. Up-697/21 z dne 19. 2. 2022 v obravnavo sprejelo ustavno pritožbo. V sklepu (7. točka obrazložitve) je ocenilo, da zatrjevanje pritožnika, da ga je sodišče s tem, ko mu ni omogočilo udeležbe pri zaslišanju prič v preiskavi, prikrajšalo za pravico, da vpliva na odločitev o podaljšanju pripora po vloženi obtožnici, pomeni pomembno ustavnopravno vprašanje, ki presega pomen konkretne zadeve. Odločba Ustavnega sodišča na tako postavljeno vprašanje ni dala jasnega odgovora. V 23. točki obrazložitve odločba sicer ugotavlja, da pritožnikovih očitkov v okoliščinah konkretnega primera ni mogoče presoati v okviru pravice do zaslišanja obremenilnih prič iz d) točke tretjega odstavka 6. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju EKČP) in 29. člena Ustave, a tega ne podpre s sprejemljivimi argumenti. Kot je razumeti stališče, ki ga odločba imenuje ugotovitev, naj bi pritožnik pri izhodišču, da bi mu morala biti priznana vsa ustavna procesna jamstva iz 29. člena Ustave (tega pritožnik v resnici niti ne trdi), spregledal »odvisnost med funkcijo procesnih jamstev in naravo odločitve«. Iz nadaljnjega razlogovanja sledi, da naj bi bila obdolženčeva pravica do zaslišanja obremenilnih prič »v celoti« upoštevana le pri izrekanju obsodilne sodbe, saj se le zanjo zahteva »celovita ocena dokazov in prepričanost sodišča v resničnost ugotovljenih dejstev«, medtem ko ta pravica ne more biti »v celoti« upoštevana pri odločanju na nižjih stopnjah zanesljivosti. Izhodišče stališča, da je pravica do zaslišanja obremenilnih prič upoštevana v celoti (kaj v tem primeru pojem v celoti pomeni, ni obrazloženo) le pri izrekanju obsodilne sodbe (verjetno je mišljena kršitev te pravice), očitno izhaja iz napačne podmene, da se kazenski postopki zaključujejo le na podlagi glavne obravnave, ki ji sledi izrek sodbe. Člen 1 ZKP res navaja, da naj pravila postopka zagotovijo, da se storilcu kaznivega dejanja izreče kazenska sankcija, vendar pa še pred tem določa, da naj se rihče, ki je nedolžen, ne obsodi. Cilj in smisel ZKP torej ni le omogočiti učinkovito preiskovanje kaznivih dejanj, ki jim naj sledi sodba, ampak zlasti tudi omejevati represivna pooblastila državnih organov ter vzpostaviti pravičen postopek (sic!) in sojenje. Načelo pravičnosti oziroma načelo pravičnega sojenja je vseobsegajoče načelo kazenskega postopka, saj zajema praktično vse temeljne pravice posameznika. Vsebovano je v 6. členu EKČP. Pravičen postopek je tisti, ki ne le omogoča izrek pravilne in zakonite sodbe, ampak tudi še pred tem razbremeniti posameznika, ki se je znašel v postopku in pri tem morda tudi v priporu. Takoj ko se izkaže, da ni (več) podana dovolj visoka stopnja suma ali da ni več podlage za pripor, je treba postopek na en ali drug predpisan način ustaviti ali pripor odpraviti. Po sodni praksi ESČP sicer res ni nujno, da bi bile v postopku odločanja o priporu vedno dosežene enake garancije, kot jih določa 6. člen EKČP (glej sodbo ESČP v zadevi

Reinprecht proti Avstriji z dne 15. 11. 2005, 31. točka obrazložitve) vendar pa sodišče v svoji praksi ugotavlja tudi kršitev pravice do zaslišanja prič prav v postopku odločanja o priporu (na primer sodba ESČP v zadevi Turcan proti Moldaviji z dne 27. 11. 2007).

Razloga, češ da pritožnik ni nasprotoval zakonski ureditvi, po kateri se dokazi, na podlagi katerih zunajobravnavni senat odloči o podaljšanju pripora, ne izvajajo neposredno pred tem senatom, in da se kontradiktornost postopka o podaljšanju pripora po vložitvi obtožnice zagotavlja v pisni obliki, pomenita razlaganje ustavne določbe z zakonsko ureditvijo, namesto da bi Ustavno sodišče zakonsko ureditev razlagalo z vidika Ustave. 6. člen 178 ZKP, ki ureja sodelovanje procesnih subjektov pri procesnih dejanjih, kar zaslišanje obremenilnih prič nedvomno je, je odraz pravice do poštenega obravnavanja oziroma procesnih pravic v zvezi z dokazovanjem v kazenskem postopku. Ta pravica oziroma upoštevanje njene kršitve ni mogoče omejiti le na primere, v katerih je izrečena obsodilna sodba, ampak jih je treba upoštevati tudi pri odločitvah o priporu, kadar kršitev vpliva ali bi lahko vplivala na trajanje odvzema prostosti. Pri odločanju o podaljšanju pripora po vloženi obtožnici zunajobravnavni senat odloča na podlagi podatkov iz spisa, pri tem lahko upošteva tudi dokaze, zbrane v preiskavi. Pri tem ne more ocenjevati verodostojnosti prič, saj njihovega zaslišanja ne izvaja senat. Vendar pa to ne pomeni, da zunajobravnavni senat, ko odloča o podaljšanju pripora, ne dokazuje in pri tem dokazov ne ocenjuje. Ocenjuje jih z vidika njihove relevantnosti in teže oziroma dokaznega pomena in moči. Še posebej je pomembna pri tem ocena, kadar si dokazi nasprotujejo. Ni dopustno anticipirati, da obdolženec pri zaslišanju obremenilnih prič s svojo aktivnostjo ne more vplivati na vsebino njihovih izpovedb. Še posebej to velja v primeru, kakršen je obravnavani. Obremenilne priče so policisti, ki naj bi bili oškodovani z ravnanjem pritožnika. Dogajanje, ki je predmet preiskave, je pravzaprav v celoti znano le pritožniku in policistom. Navzočnosti pritožnika zato ne more nadomestiti navzočnost njegovega zagovornika, le pritožnik bi lahko opozoril na morebitno nepopolnost izpovedb in dosegel, da bi priče povedale tudi tisto, kar bi sicer zamolčale, pa bi to lahko pritožnika razbremenilo. Dokaznopravna jamstva so torej ne le uporabna, ampak morajo biti upoštevna tudi glede dokazov, ki se uporabijo pri odločanju o priporu, čeprav so bili ti dokazi pridobljeni v postopku preiskave. Pri tem ni bistveno, ali se morajo dokazi, pri katerih ni bila spoštovana pravica obdolženca, da pri njihovem nastanku sodeluje, izločiti ali ne. Bistveno je, da se pri tem odločanju ne smejo uporabiti, lahko pa se kasneje uporabijo v morebitnem postopku na glavni obravnavi, ko se obdolžencu omogoči ponovna izvedba dokazov v njegovi navzočnosti. Sodišča, ki so odločala v tej zadevi o podaljšanju pripora, se z navedenimi vprašanji sploh niso ukvarjala. Glavni argument, s katerim so zavrnila očitke pritožnika, je bilo mehanično uporabljeno stališče strasbourskega sodišča, po katerem mora biti obdolžencu vsaj enkrat v postopku omogočeno, da se sooči z obremenilno pričjo. Razumljivo je, da je stališče široko in zelo splošno. Države članice Sveta Evrope, ki jih veže EKČP, imajo različne ureditve kazenskih postopkov, med njimi so tiste, ki imajo kazensko preiskavo, izjeme.

Prav v tej zadevi se je zopet izkazalo, da preiskovalni sodnik v praksi ne deluje vedno v vlogi sodnika garanta, posebej ne pri odločanju o priporu. Ustavno sodišče navedenih vprašanj ali ni zaznalo ali jih ni štelo za relevantna, vsekakor pa nanje ni odgovarjalo. Edino nosilno stališče sodišč, ko so zavračala očitke pritožnika, je bilo to, da v postopku odločanja o priporu pritožnik nima pravice do zaslišanja obremenilnih prič, ker bo priče lahko zasliševal kasneje v postopku. Iz sklepov in sodbe sodišč ne izhaja, da bi svoje odločitve utemeljevala na več samostojnih, med seboj nepovezanih podlagah. Ustavno sodišče zato pri svoji presoji ne smelo uporabiti doktrine, na katero se sklicuje v 27. točki obrazložitve. Pritrjevanje razlogom, s katerimi so sodišča le dodatno utemeljevala svojo odločitev, pomeni sojenje v zadevi, s čimer se je Ustavno sodišče postavilo v vloga instančnega sodišča in potrdilo odločitve sodišč o podaljšanju pripora zoper pritožnika.

Zagovornik navajam, da glede na navedeno, ne more biti dvoma, da je sodišče, ko obdolženemu ni omogočilo, da kljub njegovi izrecni zahtevi sodeluje pri zaslišanju obremenilnih prič v preiskavi, kršila njegova ustavna procesna jamstva iz prve, druge in tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije ter iz b), c) in d) točke tretjega odstavka 6. člena EKČP, kar je vodilo do nezakonite obtožnice, ki saj ta temelji sodni preiskavi, pri kateri pa obdolženemu, kljub njegovi izrecni zahtevi, ni bilo omogočeno sodelovati.

Glede na navedeno zagovornik predlagam, da pritožbeno sodišče ugotovi, da je bila obtožnica nezakonita in da že iz tega razloga obdolženega oprosti obtožbe za kaznivi dejanji, ki sta navedeni v obsodilnem delu sodbe.

Glede na to, da obdolženemu v tej zadevi zoper sklep senata, s katerim je bil zavrnjen njegov ugovor zoper obtožnico ni bilo omogočeno pravno sredstvo, predlagam, da torej glede navedb obrambe o nezakoniti obtožnici odloči Višje sodišče ob obravnavi te pritožbe, saj bo v nasprotnem primeru obdolženemu kršen tudi 13. člen Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic (pravica do učinkovitega pravnega sredstva) ter 47. člen Listine EU o temeljnih pravicah (Pravica do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča).

Obtožnica je nezakonita tudi iz razloga, ker ima obdolženi starševsko skrb nad otrokoma, kot je bilo v tej pritožbi že pojasnjeno,

Glede zasledovanja največje koristi otrok, ki prevlada nad pravnomočno sodno odločbo

Zagovornik tudi glede pravnomočnega dela obsodilne sodbe zoper obdolženega navajam, da je v primeru, ko je otrok ogrožen, korist otroka temeljno vodilo tudi v zadevah, kakršen je ta kazenski postopek. V zvezi s tem zagovornik opozarjam na prvi odstavek 11. člena Konvencije o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju, uveljavljanju in sodelovanju glede starševske odgovornosti in ukrepov za varstvo otrok, ki se glasi: »V vseh nujnih primerih so organi države

pogodbenice, na ozemlju katere je otrok ali premoženje, ki mu pripada, pristojni za sprejetje vseh potrebnih varstvenih ukrepov.« ter na:

- četrti odstavek 7. člena Družinskega zakonika, ki se glasi: »Državni organi, izvajalci javnih služb, nosilci javnih pooblastil, organi lokalnih skupnosti ter druge fizične in pravne osebe morajo v vseh dejavnostih in postopkih v zvezi z otrokom skrbeti za korist otroka.«
- tretji odstavek 53. člena Ustave RS, ki se glasi: »Država varuje družino, materinstvo, očetovstvo, otroke in mladino ter ustvarja za to varstvo potrebne razmere.«
- 56. člen Ustave RS, ki se glasi:
 - o »Otroci uživajo posebno varstvo in skrb. Človekove pravice in temeljne svoboščine uživajo otroci v skladu s svojo starostjo in zrelostjo.
 - o Otrokom se zagotavlja posebno varstvo pred gospodarskim, socialnim, telesnim, duševnim ali drugim izkoriščanjem in zlorabljanjem. Takšno varstvo ureja zakon.
 - o Otroci in mladoletniki, za katere starši ne skrbijo, ki nimajo staršev ali so brez ustrezne družinske oskrbe, uživajo posebno varstvo države. Njihov položaj ureja zakon.
- prvi odstavek 3. člena Konvencije OZN o otrokovih pravicah, ki se glasi: »Pri vseh dejavnostih v zvezi z otroki, bodisi da jih vodijo državne bodisi zasebne ustanove za socialno varstvo, sodišča, upravni organi ali zakonodajna telesa, morajo biti otrokove koristi glavno vodilo.«
- prvi odstavek 9. člena Konvencije OZN o otrokovih pravicah, ki se glasi: »Države pogodbenice jamčijo, da otrok ne bo proti volji staršev ločen od njih, razen če v skladu z veljavnim zakonom in postopki pristojne oblasti v sodnem postopku odločijo, da je takšna ločitev nujna za otrokovo korist. Takšna odločitev je lahko v določenem primeru, kot je zloraba ali zanemarjanje otroka s strani staršev ali ko starša živita ločeno in je potrebno odločiti o otrokovem prebivališču, neizogibna.«

Zagovornik navajam, da je nedopustno, da se sodišče v tej zadevi v prvotnem sojenju ni želelo informirati o trenutni situaciji glede možnosti nastanitve ml. otrok pri materi otrok (v smislu, če bi bilo lahko to zanju ogrožujoče), in da je poskušalo obdolženega s pogojno obsodbo prisiliti k izročitvi otrok materi, pri kateri bi bila, kot iz zgoraj navedenega nedvomno izhaja, ogrožena. Takšno ravnanje sodišča nedvomno ni v korist otrok, kar bi moralo biti temeljno vodilo v tovrstnih zadevah, poleg tega pa ima obdolženi po DZ in Ustavi RS starševsko skrb nad otrokoma. Takšno ravnanje sodišča je zato v nasprotju z že omenjenim prvim odstavkom 11. člena Konvencije o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju, uveljavljanju in sodelovanju glede starševske odgovornosti in ukrepov za varstvo otrok, ki se glasi: »V vseh nujnih primerih so organi države

pogodbenice, na ozemlju katere je otrok ali premoženje, ki mu pripada, pristojni za sprejetje vseh potrebnih varstvenih ukrepov.«, kakor tudi v nasprotju s:

- četrtem odstavkom 7. člena Družinskega zakonika, ki se glasi: »Državni organi, izvajalci javnih služb, nosilci javnih pooblastil, organi lokalnih skupnosti ter druge fizične in pravne osebe morajo v vseh dejavnostih in postopkih v zvezi z otrokom skrbeti za korist otroka.«
- tretjim odstavkom 53. člena Ustave RS, ki se glasi: »Država varuje družino, materinstvo, očetovstvo, otroke in mladino ter ustvarja za to varstvo potrebne razmere.«
- 56. členom Ustave RS, ki se glasi:
 - o »Otroci uživajo posebno varstvo in skrb. Človekove pravice in temeljne svoboščine uživajo otroci v skladu s svojo starostjo in zrelostjo.
 - o Otrokom se zagotavlja posebno varstvo pred gospodarskim, socialnim, telesnim, duševnim ali drugim izkoriščanjem in zlorabljanjem. Takšno varstvo ureja zakon.
 - o Otroci in mladoletniki, za katere starši ne skrbijo, ki nimajo staršev ali so brez ustrezne družinske oskrbe, uživajo posebno varstvo države. Njihov položaj ureja zakon.
- prvim odstavkom 3. člena Konvencije OZN o otrokovih pravicah, ki se glasi: »Pri vseh dejavnostih v zvezi z otroki, bodisi da jih vodijo državne bodisi zasebne ustanove za socialno varstvo, sodišča, upravni organi ali zakonodajna telesa, morajo biti otrokove koristi glavno vodilo.«
- prvim odstavkom 9. člena Konvencije OZN o otrokovih pravicah, ki se glasi: »Države pogodbenice jamčijo, da otrok ne bo proti volji staršev ločen od njih, razen če v skladu z veljavnim zakonom in postopki pristojne oblasti v sodnem postopku odločijo, da je takšna ločitev nujna za otrokovo korist. Takšna odločitev je lahko v določenem primeru, kot je zloraba ali zanemarjanje otroka s strani staršev ali ko starša živita ločeno in je potrebno odločiti o otrokovem prebivališču, neizogibna.«

Zagovornik navajam, da je sodišče že s tem, ko se v delu že pravnomočnega dela sodbe iz prvotnega sojenja v tej zadevi, ki se nanaša na kaznivo dejanje odvzema mladoletne osebe sklicuje na tedaj več kot leto in pol star sklep za izročitev otrok v Švico po Haaški konvenciji¹ ter na neke ugotovitve organov iz Švice, kljub temu, da je bilo seznanjeno z aktualnim stanjem glede matere (da je bila po končani kriminalistični preiskavi kazensko ovadena zaradi zanemarjanja otrok, ki naj bi se ji izročila in surovega ravnanja z njima; da se ukvarja s prostitucijo, itd.) ravnalo v direktnem nasprotju z načelom največje koristi otroka, po katerem je dolžno v primeru, ko bi bila v primeru ravnanja po pravnomočni sodni odločbi ogrožena korist otroka, ravnati mimo pravnomočne sodne odločbe. Sodišče je že

¹ Ta sklep, torej sklep Okrožnega sodišča v Ljubljani, opr. št. III Z 74/2020 je bil izdan dne 29.1.2021.

v prvotnem sojenju tudi ravnalo v direktnem nasprotju z omenjenim načelom, ko je obdolženega obsodilo za omenjeno kaznivo dejanje ter v zvezi s tem celo navedlo (v 12. točki obrazložitve izpodbijane sodbe), da je po oceni sodišča bistveno, da se otroka čim prej vrneta k materi, saj je nista videla že več kot leto dni in da je zato obdolžencu naložilo, da mora v roku enega meseca po pravnomočnosti sodbe omogočiti uresničitev izvršljivega sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani III Z 74/2020 z dne 29.1.2021 v zvezi s sklepom Okrajnega sodišča v Trbovljah I 52/2021 z dne 23.2.2021 in da mora torej vrniti oba otroka v Švico, to je materi [REDACTED]

V sodni praksi je namreč zavzeto jasno stališče, da v primeru kolizije med pravnomočno sodno odločbo in največjo koristjo otroka pretehta korist otroka. Sodišče zato obdolženega ne bi smelo obsoditi in ga s pogojno sodbo ob sklicevanju na pravnomočno sodno odločbo siliti k vrnitvi otrok k materi v Švico, če pa iz aktualnih okoliščin nedvomno izhaja, da bi bila otroka v primeru izročitve materi v Švico, vrnjena materi, ki se prostituira in ki ni sposobna skrbeti niti zase, kaj šele za otroka ter ki je bila po končani kriminalistični preiskavi kazensko ovadena zaradi zanemarjanja teh istih otrok in zaradi surovega ravnanja z njima. Sodišče bi moralo, glede na to, da je obdolženi zatrjeval te okoliščine, nujno pridobiti kazensko ovadbo s prilogami ter opraviti vse potrebne poizvedbe in izvesti druge dokaze, da bi se raziskale obdolženčeve navedbe o ogroženosti otrok pri materi. Ker sodišče prve stopnje tega ni opravilo, zagovornik predlagam, da sodišče druge stopnje opravi obravnavo, saj so zanjo izpolnjeni vsi pogoji po prvem odstavku 380. člena ZKP, ki se glasi: »Če je treba zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ponoviti že prej izvedene dokaze ali izvesti nove dokaze, se pred sodiščem druge stopnje opravi obravnavo.« Zagovornik v zvezi s tem navajam, da sodišče prve stopnje ni izvedlo vseh potrebnih dokazov (niti v prvem niti v drugem sojenju), ki jih je predložila obramba za dokazovanje, da bi bila v primeru vrnitve otrok v Švico k materi otroka ogrožena, zato mora te dokaze nujno izvesti sodišče druge stopnje.

Zagovornik sem v spis v tej zadevi vložil slikovno gradivo in sicer 51 videoposnetkov oz. fotografij na štirih enakih USB ključkih, ki še dodatno potrjujejo korespondenco med [REDACTED] (materjo otrok, zaradi katerih je bil v tej zadevi obsojen obdolženi, ker ji jih ne izroči) in [REDACTED], ki jo je obdolženi že vložil v spis v tej zadevi in ki dokazuje ukvarjanje [REDACTED] s prostitucijo. Iz omenjene korespondence je med drugim razvidno, da je [REDACTED] poslala fotografijo starejšega moškega z očali in da je nad njo napisala: »Glej tega.. Čaki ti pošiljam sliko«, nakar pošlje [REDACTED] komentar: »76« ter tri simbole smeškota, ki se joče od smeha ter nato komentar: »reskiram da umre v krevetu«, nato pa simbole denarja ter komentar: »lete pare«. Iz vsega tega je razvidno, da se je oseba, glede katere je bil obdolženi obsojen, ker ji ni izročil otrok v varstvo in vzgojo, prostituirala 76 let staremu moškemu, kar

je komentirala s tem, da lahko omenjeni pri tem umre v postelji, vendar predlagateljici s tem leti denar.

Iz najnovejših, javno objavljenih video posnetkov je razvidno razuzdano življenje [REDACTED] glede katere je bil obdolženi obsojen, ker ji ni izročil otrok v varstvo in vzgojo (kar bi bilo tudi sicer neizvedljivo in v škodo otrok, saj je, bila sama pod skrbništvom, otroka pa v rejniški družini, ker sama zanju nu sposobna skrbeti) kjer med drugim [REDACTED], kot že rečeno priznava, da je »kurba«, razvidno je, kako jemlje drogo (tudi, če bi se pretvarjala, da jemlje drogo (pa se ni – kar je bilo v tem postopku že dokazano in s strani obrambe pojasnjeno v tej pritožbi), bi bilo to enako zavržno), ipd. Na enem od posnetkov tako na primer izjavi: »Kurva sam, i? Jel mi fali nešto? Jel mi fali?«, kar torej pomeni: »Kurba sem, in? Ali mi kaj manjka? Ali mi manjka?« Spet v nekem video posnetku pojasnjuje, kako je med drugim striptizeta in »kurba«. Potem je še en video posnetek, kjer priznava, da se prostituira. Nadalje sem zagovornik v spis vložil posnetke zaslona, iz katerih je razvidno, da [REDACTED] za plačilo ponuja svoje intimne fotografije in video posnetke. Na enem od video posnetkov ta mati otrok, glede katere je bil obdolženi obsojen, ker ji ni izročil otrok v varstvo in vzgojo, v nočnem klubu s kreditno kartico naredi črtico kokaina in kokain nato polize s kartice (oz. se pretvarja, da to počne, kar je enako zavržno). Spet na drugem posnetku na vprašanje, s koliko moškimi je spala, vpraša, ali vse do sedaj, ali največ v enem dnevu. Na nadaljnje vprašanje pove, da ni štela, s kolikimi je spala v svojem življenju, pravi, da mogoče s kakšnimi sto tisočimi. Na enem od posnetku navaja, da ima svoj »Only fans«, spet na drugem navaja, da bo dobila: »Sugar dady-ja«, ipd. Vsi posnetki, razen enega, so zelo kratki in pritožbeno sodišče za njihov ogled ne bo potrebovalo veliko časa, v pomoč sodišču glede tistega daljšega posnetka, pa predlagatelj navaja, da na njem [REDACTED] ukvarjanje s prostitucijo prizna ob 12. minuti in 30 sekund. V nadaljevanju tega posnetka navaja, da ni imela kje spati, kar je neresnica, saj je tedaj živela pri rejniški družini.

Kot je razvidno že iz samih posnetkov, [REDACTED] takšne svoje posnetke, očitno z namenom reklamiranja svoje dejavnosti prostitucije (da na takšen način pridobiva stranke) javno objavlja na Tik-Toku in s tem povzroča sramoto ne samo sebi, temveč tudi otrokoma, kar jima nedvomno zelo škoduje, saj jima to povzroča nepopravljivo škodo. Zagovornik menim, da ni nobenega dvoma, da bi bila otroka ogrožena, če se izročita materi, ki se ukvarja s prostitucijo, ki je že večkrat poskušala storiti samomor, ki se drogira, ki ne zna skrbeti niti zase, kaj šele za otroke in zoper katero je bila po končani kriminalistični preiskavi vložena kazenska ovadba zaradi zanemarjanja otrok in surovega ravnanja na škodo teh istih otrok. Zagovornik predlagam, da si sodišče pogleda video posnetke obnašanja [REDACTED] in jih oceni tudi v smislu njene psihične stabilnosti in primernosti takšne osebe, da se ji zaupata mlđ. otroka v varstvo in vzgojo, saj bo lahko že zgolj na podlagi teh posnetkov ugotovilo, da omenjena ne izpolnjuje niti

minimalnih kriterijev psihične stabilnosti, ki jih mora imeti oseba, kateri se zaupajo otroci. Dejstvo je tudi, da [redacted] nima varstva za otroka in bi se, če bi ji bila otroka vrnjena, prostituirala vpricho njiju, ali pa bi ju ponoči, ko se prostituira, puščala sama doma. Dejstvo je tudi, da je otroka spoznavala s svojimi strankami, na kar je obdolženi opozoril v svojem zagovoru. S tem bi bila otroka še dodatno ogrožena, saj ni mogoče izključiti možnosti, da so med strankami [redacted] tudi pedofili. Kot namreč izhaja iz korespondence med [redacted] in [redacted] preko aplikacije WhatsApp, se je [redacted] med drugim prostituirala 76 let staremu moškemu, ko je bila stara 24 let, kar pomeni, da ima omenjeni moški spolna nagnjenja do deklet, ki so več kot petdeset let mlajša od njega, torej do izrazito mlajših oseb, tako, da ji pri takšnih strankah [redacted] zelo velika nevarnost, kdaj bi se katera od njih spolno lotila tudi njenih mladoletnih otrok. Obramba tudi menim, da ni v korist zdravemu razvoju otrok, če lahko spremljata kako se njuna mati vdaja prostituciji, pri čemer bi lahko njeno oglaševanje tovrstne dejavnosti našla preko vsakomur dostopnih spletnih strani. Starši so namreč s svojimi ravnanji vzor otrokom in v kolikor bi otroka živela z materjo, ki se ukvarja s prostitucijo, obstaja velika verjetnost, da tudi sama zaideta v to dejavnost, kar pa jima ne bi bilo v korist, saj se s prostitucijo praviloma ukvarjajo osebe z družbenega dna, ki se s tem izpostavljajo različnim boleznim, ta dejavnost pa v družbi velja za sramotno in je tudi povezana z najrazličnejšimi oblikami kriminala (zloraba prostitucije, trgovina z belim blagom, kazniva dejanja v zvezi z mamili, pranjem denarja, ipd.). Nedopustno in v nasprotju s koristjo mladoletnih otrok je torej, da bi ju vzgajala takšna oseba, saj je jasno, da ju ni sposobna normalno vzgajati, glede na [redacted] mama. Zagovornik v zvezi s tem opozarjam tudi na ugotovitev švicarskega rdečega križa v njegovem poročilu z dne 30.3.2020, ki se glasi: »Doma je bilo vse v redu, dokler ni slišal, da pride mama kmalu domov. Bilo je, kot da bi pritisnil na stikalo: izpraznil je kozarec vode preko mize pri malici, bliskovito razcefiral kruh in ga vrigel na tla, jezil svojo sestro...«, iz česar je po mojem prepričanju razvidno, da je [redacted] doživel veliko čustveno stisko v negativnem smislu, ko je izvedel, da pride domov [redacted]. Iz tega torej izhaja, da je pri odnosu, [redacted] do otrok nekaj zelo hudo narobe, saj ni normalno, da otrok doživi takšno stisko, ko izve, da pride mama domov. In obdolženi je bil v tej zadevi obsojen, ker otrok ni izročil takšni osebi.

Zagovornik sem v zvezi s tem v spis vložil še izjavo [redacted] v zvezi s tem ter izjavo obdolženčevega sina [redacted] ki ga ima z [redacted] [redacted] ki potrjujeta neprimernost [redacted] za varstvo in vzgojo otrok.

Zagovornik sem spis vložil tudi poročilo švicarskega rdečega križa z dne 30.3.2020, iz katerega je razvidno, kakšne razmere je imela [redacted] v stanovanju, v katerem je živela sama z otrokoma (obdolženi na tem naslovu ni živel) in da nedvomno ni sposobna skrbeti niti zase, kaj šele za otroka (iz česar izhaja, da je opravilno nesposobna), saj so ji morale stanovanje čistiti

predstavnice rdečega križa, nakar je postalo spet vse umazano in razmetano. Kot je razvidno iz tega poročila rdečega križa, se je [REDACTED] s pomočjo injekcijskih igel očitno drogirala kar v stanovanju, v katerem je živela z majhnima otrokoma in igle pustila ležati kar naokoli po stanovanju. Zagovornik v zvezi s tem, v kakšnih razmerah sta otroka živela pri [REDACTED], citiram nekaj ugotovitev iz navedenega poročila švicarskega rdečega križa in sicer: »...sem kmalu spet naletela na velik kaos in umazanijo.« ter: »Naletela sem na zelo dezorganizirano gospodinjstvo.« in »Vsakokrat, ko sem prišla, sem morala najprej pomiti tla. Krušne drobtine in umazanija itd. so ležali po tleh.« in »Postelje so deloma oblečen, vendar so ali so bile pri otrocih umazane in popackane. V spalnici postelja nima nikoli posteljnine. Oblečila niso pospravljena v omare. V spalnici leži vse razmetano po tleh; nisem vedela, kaj pod tem neredom je čisto ali umazano. Žal sem našla tudi (s krvjo) umazano spodnje perilo, ki leži le na tleh. Našla sem tudi igle, ki so ležale naokoli. Nekatere so bile odprte, druge še zaprte. V majhni pralnici so ležala že tedne neoprana oblečila razmetana po tleh. Ta nered nam je uspelo odpraviti, vendar je vsakokrat spet ležala kje kakšna velika kopica. Varuške smo vsakokrat napolnile boben in ga uspele tudi obesiti. V kuhinji je bilo vse umazano in vlažno, živila so bila vsa vseprek po omarah ali so ležala naokoli zunaj.«

Zagovornik sem spis vložil tudi račun švicarskega rdečega križa z dne 9.3.2022, iz katerega je razvidno, da so bile predstavnice rdečega križa v stanovanju [REDACTED] tudi po 13 ur v enem dnevu, kar dokazuje, da ji je rdeči križ pazil na otroka, medtem, ko jo ni bilo doma, ker se je prostituirala. Zagovornik opozarjam, da je iz sporočila v nemščini (sporočilo s temnim ozadjem in belimi črkami), ki dokazuje korespondenco [REDACTED] s svojo stranko [REDACTED] (to ime je navedeno na vrhu tega sporočila), razvidno, da se je [REDACTED] k tej stranki odpravila prostituirati z vlakom, saj se je dogovorila, da ji bo omenjeni za njeno storitev plačal 150 švicarskih frankov za pol ure ter karto za vlak (»30 min 150CHF? + Zug Karte...). To sporočilo je obdolženi vložil v sodni spis skupaj s korespondenco med [REDACTED] in [REDACTED], v kateri je med drugim sporočilo: »Majkemi..Ga moraš z roko not gurat hahahahah« in »Ali izplati se« + simboli bankovcev, ki letijo po zraku... Zagovornik v zvezi s tem navajam, da bi se moralo sodišče ob tem, ko je bilo iz listinske dokumentacije seznanjeno, da se obdolžena vozi prostituirati celo z vlakom, vprašati, kdo tedaj čuva majhna otroka [REDACTED]. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je pravno zmotno, da je sodišče obdolženega obsodilo ter mu izreklo dolgo zaporno kazen, ker otrok ni vrnil materi, ki se vozi prostituirati celo z vlakom, saj je jasno, da bosta otroka v takšnem primeru ogrožena in da je obdolženi že ves čas ravna v korist otrok.

Zagovornik menim, da je glede na vse navedeno pravno zmotno in v nasprotju z največjo koristjo otrok, da je sodišče obdolženega spoznalo za krivega in ga obsodilo na dolgo zaporno kazen (skoraj na zgornji meji zagrožene kazni), ki

glede na zgoraj navedeno, zanju nedvomno ni sposobna skrbeti, ni izročil otrok. Dejstvo je tudi, da se je obdolženi vrnil v Slovenijo, od koder sta bila pred tem otroka s strani matere protipravno ugrabljena, saj jima je [REDACTED] brez vednosti in soglasja obdolženega prijavila začasno prebivališče v Švici in tja odpeljala oba otroka brez soglasja obdolženega. Zagovornik navajam, da je obdolženi skupaj z [REDACTED] in otrokoma prišel v Slovenijo splomladi leta 2019. [REDACTED] se je posledično v Švici odjavila 18.6.2019 – v sodnem spisu je o tem dokaz in sicer elektronsko sporočilo upravne enote iz Interlakena v Švici. Ta dokaz je ob svojem zagovoru v spis vložil obdolženi. Oktobra ali novembra 2019 se je [REDACTED] sama vrnila v Švico. Tedaj je sebe in oba otroka prijavila v stanovanju v kraju Unterseen ([REDACTED]). Otroka je tedaj tam prijavila brez vedenja in privolitve obdolženega, čeprav sta takrat živela v Sloveniji. Da se je [REDACTED] sama z otrokoma prijavila v Švici, je razvidno iz drugega elektronskega sporočila upravne enote Unterseen, ki ga je obdolženi vložil v sodni spis. Da je bila hči tedaj v Sloveniji, je razvidno iz policijskega poročila policije iz Interlakena, v katerem je navedeno, da je hči na varnem v Sloveniji. V istem poročilu je tudi razvidno, da je obdolženi [REDACTED] prijavil zaradi nasilja v družini (saj ga je fizično napadla). Da pa tedaj sin ni bil pri [REDACTED] v Švici, pa je razvidno iz izjave [REDACTED] ter iz izjave [REDACTED]. Bistvo vsega tega je, da je [REDACTED] nezakonito in brez vedenja obdolženega prijavila oba otroka v Švico, kar dejansko pomeni, da je omenjena nezakonita sprememba začasnega bivališča otrok s strani [REDACTED] pomenila ugrabitev otrok s strani [REDACTED] in zato obdolženi, ko je pripeljal otroka v Slovenijo, ni ravnal v nasprotju z njunim začasnim in stalnim bivališčem, saj sta imela edino zakonito stalno in začasno bivališče ves čas v Sloveniji. Zagovornik v zvezi s tem poudarjam, da v Švici nikoli nobeden iz družine: [REDACTED], [REDACTED] ter njuna otroka, ni imel prijavljenega stalnega bivališča, saj za to tudi nobeden od njih ni nikdar izpolnjeval pogojev, glede na to, da je eden od pogojev za stalno bivališče v Švici, predhodno neprekinjeno bivanje v Švici v trajanju 10 let.

S tem, ko sodišče s svojimi postopki preprečuje, da bi obdolženi skrbel za svoja otroka pri sebi doma, saj ga je obsodilo, ker otrok ne izroči [REDACTED] sodišče krši načelo največje koristi otrok, obdolženemu pa med drugim tudi pravico, do družinskega življenja iz 8. člena EKČP, saj je za razliko od [REDACTED] zanju sposoben skrbeti. Zagovornik sem v zvezi s tem, kot že rečeno, v spis vložil izjavo obdolženčevega sina [REDACTED], v kateri je ta zapisal: »Dragi oči pridi hitro po nas. Hočem živeti pri tebi. Nočem iti k [REDACTED] in [REDACTED]. Oni kregajo in tepejo. Hočem živeti v moji sobi. [REDACTED]« ter »I love you«. Na isti izjavi je razvidno, da je [REDACTED] narisala obdolženega ter srček. Obramba je v spis vložila tudi izjavo [REDACTED], ki opisuje življenje obeh otrok od rojstva dalje in ki potrjuje navedbe obdolženega v tem postopku glede ravnanja

obdolženega in [REDACTED] z otrokoma. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da tudi iz zaslišanja [REDACTED] izhaja, da je [REDACTED] čuvala otroka.

V zvezi z zgornjo navedbo, da obdolženi na omenjenem naslovu ni živel, zagovornik navajam, da je [REDACTED] oba otroka na navedeni naslov nezakonito prijavila, saj za to ni imela dovoljenja obdolženega, kot očeta otrok, niti obdolženi ni bil s tem seznanjen, zaradi česar je policija po končani kriminalistični preiskavi zoper njo podala kazensko ovadbo zaradi kaznivega dejanja odvzema mladoletne osebe, kot je bilo v tej pritožbi že pojasnjeno.

Zagovornik sem v spis vložil tudi dokument švicarskega rdečega križa z dne 8.10.2019 na šestih straneh, iz katerega je razvidno, da sta [REDACTED] ter [REDACTED], uslužbenka centra za socialno delo, ponaredili ta dokument (z dne 8.10.2019) in sicer sta varj z namenom, da bi lahko za nasprotno udeleženko odprli dosje (da je lahko dobila pomoč rdečega križa in da so jo lahko namestili v rejniško družino) navedli kot očeta mld. otrok nasprotne udeleženke nekega Kitajca, ki naj bi že izvajal fizično nasilje in spolno zlorabo. Iz tega je razvidno, da so postopki, ki so se v tej zadevi izvajali v Švici, neverodostojni ter da je tudi [REDACTED] povsem neverodostojna oseba, zaradi česar tudi njenim izjavam ni mogoče verjeti.

Obramba je v tem postopku pojasnila, da nasprotna udeleženka jemlje antidepresive in da živi s svojo sodelavko prostitutko v majhni najemniški sobici, saj zaradi dolgov stanovanja ne bi mogla dobiti. Da ima [REDACTED] dolgove, prizna tudi v video posnetkih, ki jih je obramba vložila v sodni spis v tej zadevi. Iz tega izhaja, da nima ustreznih prostorov, kjer bi lahko skrbela za oba otroka. Iz enega od priloženih posnetkov se vidi, da spi na vzmetnici kar na tleh, okrog nje pa so neki uporabljeni robčki, s katerimi so se po prepričanju obdolženega najverjetneje brisale njene stranke. Na posnetkih je tudi razvidno, da nasprotna udeleženka zelo pogosto uživa alkohol, kadi in se kot že rečeno, tudi drogira ter da nima primernih prostorov za oba otroka (na posnetkih je med drugim razvidna notranjost stanovanja, kjer živi [REDACTED]). Ob kombinaciji vsega tega z antidepresivi je jasno, da ni sposobna skrbeti za otroke, niti zase. V kolikor bi otroka živela pri nasprotni udeleženki, bi morala gledati in poslušati njeno dejavnost, obstajala pa bi tudi nevarnost, da kdo zlorabi tudi njiju, saj je, kot je znano obdolženemu (kar bo lahko pojasnil ob svojem zagovoru) svoje stranke spoznavala tudi z njima. Zagovornik tudi ponovno opozarjam, da je iz že omenjenega poročila rdečega križa mogoče zaključiti, da je [REDACTED] opravilno nesposobna, glede na to, da je z otrokoma živela v umazaniji in med odvrženimi injekcijskimi iglami in ji je moral rdeči križ čistiti stanovanje, glede na to, da sama tega ni bila sposobna. Dejstvo je namreč, da telesno zdrava odrasla oseba, za katero skrbi rejniška družina in ki ji mora stanovanje čistiti rdeči križ, ni opravilno sposobna, saj takšna oseba ne more sama skrbeti niti zase, kaj šele za majhna otroka. Glede na to, je nedopustno, da je sodišče obsodilo obdolženega

(in to na dolgo zaporno kazen), ker svojih otrok, ki sta slovenska državljana s stalnim bivališčem v Sloveniji, ni izročil takšni osebi.

Zagovornik predlagam, da se na obravnavo pred sodiščem druge stopnje povabijo zlasti obdolženec, njegovi zagovorniki in pa vse tiste priče, ki jih sodišče prve stopnje ni zaslišalo, kljub temu, da je obdolženi predlagal njihovo zaslišanje.

Glede kaznivih dejanj, za katera je bil obdolženi v tej zadevi obsojen, je obdolženi sam podrobno in obširno ter v večih dopolnitvah zagovorov pojasnil, da se je z otrokoma v Slovenijo odpravil, ker bi bila otroka v Švici ogrožena – da bi bila tam dejansko ogrožena, pa je v dokaznem postopku nedvomno dokazal. Zagovornik navajam, da se je imel obdolženi glede na takšno situacijo pravico z otrokoma priti v Slovenijo tudi na podlagi Konvencije OZN o otrokovih pravicah.

Da je v takšnih izjemnih okoliščinah, kot so podane v tem primeru, priznavanje absolutnosti pravnomočne sodne odločbe v nasprotju z načelom največje koristi otroka, je na primer razvidno iz naslednjih odločitev, na katere sem se zagovornik v tej pritožbi že skliceval: sodba Vrhovnega sodišča RS I Ips 11064/2018 z dne 15.7.2021, odločba Ustavnega sodišča RS, opr. št. Up-383/2011-26 z dne 18. 9. 2013, sodba Višjega sodišča v Ljubljani, opr. št. VII Kp 50140/2018 z dne 16.10.2020 in odločba Ustavnega sodišča RS številka UP-616/15-17.

Zagovornik ponovno poudarjam, da se sodišče v I. točki izreka pravnomočnega dela obsodilne sodbe sklicuje tudi na odločbo KESB OBERLAND OST, v zvezi s katero zagovornik navajam, da omenjeni KESB OBERLAND OST ni sodišče, temveč je nek upravni organ, ki je pristojen zgolj za neko določeno geografsko področje v Švici in ta odločba v Republiki Sloveniji ne velja in v Republiki Sloveniji tudi ni priznana ter se zato sodišče v tej kazenski zadevi na to odločbo ne bi smelo sklicevati. Pritožbeno sodišče je po načelu *iura novit curia* dolžno poznati pravo, zato mora biti s tem seznanjeno, v kolikor pa ni, pa zagovornik predlagam, da to preveri. Da omenjeni KESB ni sodišče, temveč zgolj decentralizirana upravna enota v kantonu Bern, je razvidno tudi iz sodbe švicarskega Zveznega sodišča z dne 23.3.2017.

Glede izločitve dokazov:

Zagovornik obdolženega menim, da bi se morali iz spisa izločiti zapisniki o izjavah vseh v preiskavi zaslišanih prič (razen [REDACTED])², saj so bile bile vse te izjave pridobljene s kršitvijo obdolženčeve pravice do poštenega sojenja po 6. členu Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin ter s kršitvijo tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije.

² Sicer je bila tudi izjava te priče pridobljena ob enakih kršitvah pravic obdolženega, kot ostale izjave, vendar glede na to, da je bila to edina s strani obrambe predlagana priča, ki jo je sodišče sploh zaslišalo, obramba izločitve izjave te priče iz spisa ne predlaga.

Zagovornik navajam, da določba 6. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin zagotavlja pravico do poštenega sojenja. V točki b) tretjega odstavka omenjenega člena je določeno, da ima vsakdo, kdor je obdolžen kaznivega dejanja, pravico, da zaslišuje in zahteva zaslišanje obremenilnih prič in da doseže navzočnost in zaslišanje razbremenilnih prič ob enakih pogojih, kot veljajo za obremenilne priče. Tej določbi deloma vsebinsko ustreza določba tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije, ki obdolžencu v kazenskem postopku zagotavlja, ob popolni enakopravnosti, izvajanje dokazov v njegovo korist. Za uresničevanje pravice do poštenega sojenja je bistveno, da ima obdolženec, zoper katerega je uveden kazenski postopek, ustrezne in zadostne možnosti, da se opredeli oziroma zavzame stališče, tako glede dejanskih kot glede pravnih vidikov zadeve, in da v razmerju do nasprotne strani ni zapostavljen. Glede na to, da obdolženemu v tej zadevi, kljub njegovim izrecnim zahtevam (kar je razvidno iz številnih vlog njegovega zagovornika v zvezi s tem, ki se nahajajo v sodnem spisu)³ ni bilo omogočeno, da prisostvuje zaslišanju prič in da na sploh sodeluje v postopku, ne more biti dvoma, da je v razmerju do tožilstva, ki se na primer v obtožnici sklicuje na izjave prič, ki so jih podale v preiskavi (

██████████) zapostavljen (tožilstvo se je imelo možnost udeleževati zaslišanju prič v preiskavi – pa te možnosti ni izkoristilo, medtem, ko je obdolženi večkrat zahteval, da se mu omogoči udeležba pri zaslišanju prič v preiskavi, pa mu sodišče tega ni omogočilo) in da je obdolženemu s tem kršena pravica do poštenega sojenja, ki jo zagotavlja določba 6. člena Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin ter tretja alineja

³ V vlogi z dne 17.3.2021, ki ima že v naslovu navedeno: »Zahteva, da se obdolženemu omogoči prisotnost pri zaslišanju vseh prič«, sem zagovornik že v prvem stavku izrecno navel: »Zagovorniki zahtevamo, da se obdolženemu omogoči prisotnost pri zaslišanju vseh prič v tej zadevi...«. V vlogi z dne 8.4.2021, ki ima že v I. točki naslova navedeno: »Ponovni predlog, da se obdolženemu omogoči sodelovanje pri zaslišanju prič...« sem v I. točki na drugi strani zapisal: »Kot smo zagovorniki navedli že v naši vlogi z dne 17.3.2021 obdolženi želi biti prisoten pri zaslišanju vseh prič in jim želi postavljati vprašanja. Obdolženi nam je v zvezi s tem danes po telefonu sporočil, da bi želel tudi vsem pričam, ki so bile v tej zadevi zaslišane brez njegove navzočnosti, postavljati vprašanja, zato predlagamo, da se te priče ponovno zaslišijo ob prisotnosti obdolženega, ki naj se mu prej posredujejo prepisi zvočnih posnetkov njihovih zaslišanij.« V vlogi z dne 15.4.2021, ki ima že kot podnaslov na prvi strani navedeno: »ponovna zahteva obdolženega, da je prisoten pri zaslišanju vseh prič...« sem v drugem odstavku v zvezi s tem navedel: »Obdolženi je že v vlogi svojih zagovornikov z dne 17.3.2021 preko zagovornikov podal zahtevo, da se mu omogoči prisotnost pri zaslišanju vseh prič v tej zadevi. Enako zahtevo je obdolženi preko svojih zagovornikov podal v vlogi z dne 8.4.2021. Ker sodišče te njegove zahteve ne upošteva, saj mu je bila omogočena prisotnost samo pri zaslišanju prič ██████████ nam je obdolženi danes, ko smo ga na njegovo zahtevo že četrtič obiskali v priporu, povedal, da ponovno želi, da se mu omogoči prisotnost pri zaslišanju vseh prič pred sodiščem.« To svojo zahtevo sem v nadaljevanju navedenega odstavka omenjene vloge obširno obrazložil.

29. člena Ustave Republike Slovenije. Zagovornik v zvezi s tem izpostavljam, da so v tej zadevi še zlasti pomembne tudi izjave, ki jih posamezne priče podajajo v postopku preiskave, saj na teh izjavah potem temelji obtožnica, predlog za podaljšanje pripora, ki ga vsebuje obtožnica ter sklep o podaljšanju pripora, kar se je zgodilo tudi pri obravnavanem primeru. Ko so te izjave enkrat v sodnem spisu, v njem ostanejo in sodišče se v nadaljnjem postopku (kot se je to zgodilo v sklepih, ki jo obramba izpodbija s to zahtevo za varstvo zakonitosti), nanje sklicuje. Glede na to, da se je sodišče v sklepih o podaljšanju pripora (tako prve stopnje, kot instance) sklicevalo na izjave prič, ki so bile pridobljene ob kršenju obdolženčeve pravice do poštenega sojenja, saj je obdolženi po zagovornikih izrecno želel, da je prisoten pri zaslišanju vseh prič v preiskavi in nadalje predlagal, da se zaslišanje vseh prič, pri katerih mu ni bila omogočena prisotnost, v postopku preiskave ponovi ob njegovi prisotnosti in da se dosedanje izjave prič, ko so bile pridobljene na takšen način, ne upoštevajo ter da se kot nezakoniti dokazi izločijo iz spisa, ne more biti dvoma, da so takšni sklepi nezakoniti in da je nezakonita tudi obtožnica, ki temelji na takšnih nezakonitih dokazih, ki bi morali biti iz spisa izločeni. Dejstvo je namreč, da če se ti dokazi, ki so bili nedvomno pridobljeni s kršitvijo pravic obdolženega, iz spisa izločijo, se s tem odstrani podlaga, na kateri je bila sestavljena obtožnica, ki je sad teh prepovedanih, nezakonito pridobljenih dokazov. Kot že rečeno, je obdolženi tudi že v postopku preiskave želel dopolniti svoj zagovor,⁴ v zvezi s tem pa je tudi že v vlogi zagovornika z dne 15.4.2021 izrecno zahteval, da se njegov zagovor snema, tako, kot so se snemale izjave zanj obremenilnih prič, saj meni, da če se delajo zgolj povzetki njegovega zagovora, se določene pomembne podrobnosti izpustijo. Zagovornik v zvezi s tem menim, da ni v skladu s pravico do poštenega sojenja, če se izjave za obdolženega obremenilnih prič snemajo in se tako v spisu nahajajo v celoti, iz njegovega zagovora pa se delajo zgolj povzetki. Zato je torej obdolženi želel, da se ga tudi glede tega obravnava enako. Ker se omenjeno ni upoštevalo, zagovornik menim, da je potrebno izjave prič v preiskavi, ki so bile v nasprotju z obdolženčevo izrecno zahtevo po prisotnosti pri zaslišanju prič, zaslišane brez njegove prisotnosti izločiti iz spisa, saj so bili iz tega razloga ti dokazi pridobljeni nezakonito, ob kršenju obdolženčeve pravice do poštenega sojenja.

⁴ Tako sem zagovornik v vlogi z dne 15.4.2021 v zvezi s tem izrecno zapisal (v zadnjem stavku na drugi strani): »Vse to bo lahko obdolženi pojasnil v svoji dopolnitvi zagovora, za katero predlaga, da mu jo sodišče omogoči.« ter (na spodjem delu tretje strani) »Obdolženi bi tudi že v postopku preiskave želel dopolniti svoj zagovor, v zvezi s tem pa izrecno zahteva, da se njegov zagovor snema, tako, kot so se snemale izjave zanj obremenilnih prič, saj meni, da če se delajo zgolj povzetki njegovega zagovora, se določene pomembne podrobnosti izpustijo. Obdolženi v zvezi s tem meni, da ni v skladu s pravico do poštenega sojenja, če se izjave zanj obremenilnih prič snemajo in se tako v spisu nahajajo v celoti, iz njegovega zagovora pa se delajo zgolj povzetki. Želi torej, da se ga tudi glede tega obravnava enako.«

Zagovornik v zvezi z zgoraj navedenim ponovno opozarjam, da je Višje sodišče v Ljubljani v 8. točki obrazložitve izpodbijanega sklepa tudi samo zapisalo sledečo ugotovitev: »Podatki spisa potrjujejo pritožbene očitke, da je zagovornica⁵ preiskovalni sodnici večkrat (dne 17.3., 8.4. in 15.4.2021) podala zahtevo obdolženca, da želi biti prisoten pri zaslišanju vseh prič, dejansko pa mu je bilo to omogočeno le na zaslišanju [redacted], pri čemer razlogi za takšno postopanje preiskovalne sodnice iz spisa izrecno niso razvidni.« Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je res, da razlogi preiskovalne sodnice za takšno postopanje iz spisa niso razvidni, saj tudi niso mogli biti razvidni, ker upravičenih razlogov za to ni, temveč je šlo za zavestno kršenje pravice obdolženega do poštenega sojenja, saj je obdolženi že pred zaslišanjem prič v preiskavi preko svojih zagovornikov izrecno s pisno vlogo zahteval, da je prisoten pri zaslišanju vseh prič v tej zadevi. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je povsem zgrešena navedba Višjega sodišča v 8. točki sklepa, kjer Višje sodišče navaja, da je iz zapisnikov o zaslišanju prič razvidno, da prisotni zagovornik, kljub pisnim zahtevam, pri navzočnosti obdolženca niti ni izrecno vztrajal – v zvezi s tem navajam, da zadostuje ena pisna zahteva zagovornika, da je lahko sodišču jasno, kaj želi obramba in da obrambi ni potrebno štrikrat ponoviti iste zahteve, da jo bo sodišče upoštevalo. Sicer pa bi sodišču moral biti znan način poslovanja ZPKZ na Povšetovi, kjer se je v priporu nahajal obdolženi in sicer, da ne morejo takoj, ko bi nekdo želel, pripeljati obdolženega na sodišče, saj za to nimajo ustreznega kadra in je treba takšne privedbe v naprej naročiti, pa še v takšnih primerih zaradi pomanjkanja kadra dostikrat niso realizirane. Poleg tega bi moral biti sodišču znan način poslovanja sodišča v postopku preiskave, kjer se predlogi obrambe ne dajejo na zapisnik, kot je to na glavnih obravnavah, temveč se sodišču pošiljajo v pisnih vlogah, kot je bilo v tej zadevi s strani obrambe tudi storjeno.

Zagovornik nadalje ugotavljam, da Višje sodišče v Ljubljani v sklepu opr. št. I Kp 12082/2021 z dne 26.5.2021 (s katerim je odločalo o pritožbi zagovornika zoper sklep o podaljšanju pripora) z dne v 9. točki obrazložitve izpodbijanega sklepa navaja, da pritožnica pravilno izpostavlja določbo tretjega odstavka 6. člena Evropske konvencije o človekovih pravicah, ki v okviru pravice do poštenega sojenja določa, da ima vsakdo, kdor je obdolžen kaznivenga dejanja, pravico, da zaslišuje in zahteva zaslihanje obremenilnih prič, kar obdolžencu tekom preiskave dejansko ni bilo omogočeno. V zvezi z navedbo Višjega sodišča v istem odstavku obrazložitve, da bo lahko obdolženi svojo pravico do postavljanja vprašanj pričam udeležil na glavni obravnavi in da bo lahko na glavni obravnavi dopolnil svoj zagovor, zagovornik opozarjam, da izjave prič v preiskavi vplivajo na vsebino obtožnice in njeno pravnomočnost, torej, da je sploh prišlo do sojenja v tej zadevi, saj obtožnica temelji večinoma na teh izjavah, poleg tega pa bodo

⁵ S tem je mislilo Odvetniško družbo Grošelj, o.p., d.o.o.

ostale v sodnem spisu in jih na drug način kot z izločitvijo iz sodnega spisa ni več mogoče spremeniti ali odpraviti, zato mu je potrebno v okviru pravice do poštenega sojenja tudi glede zaslišanja prič v preiskavi in glede pravice obdolženega, da v preiskavi dopolni svoj zagovor, kar oboje ima neposreden vpliv na odločitev sodišča o podalšanju pripora, kakor tudi na vsebino obtožnice omogočiti (zlasti še ob njegovi predhodni izrečni zahtevi, kot je bilo to v tem postopku) vse pravice, ki izhajajo iz omenjene pravice – torej, da ima pravico, da tudi v postopku preiskave zaslišuje prič in da lahko, kadarkoli želi, dopolni svoj zagovor. Nedopustno je namreč in v nasprotju z evropskimi civilizacijskimi standardi, da obdolženemu, kljub njegovi predhodni izrečni zahtevi, ni omogočeno sodelovati v kazenskem postopku v fazi, od katere je odvisno, ali mu bo pripor podaljšan ali ne (ter ali bi obtožnica postala pravnomočna in bo s tem izpostavljen sojenju – s čimer mu je odvzeta možnost, da bi se zanj kazenski postopek zanj zaključil že po končani preiskavi), s tem, da je lahko na takšen način (torej po vložitvi obtožnice) v priporu dve (!) leti. Nedopustno je namreč, da se lahko obdolženega za dve leti pošlje v pripor, ne da bi se mu pred tem, kljub njegovi izrečni zahtevi, da bi želel sodelovati v postopku, sploh omogočilo priti na sodišče (razen privedbe k preiskovalnemu sodniku ob odločanju o odreditvi pripora) in sodelovati v postopku (podati dopolnitev zagovora, postavljati vprašanja pričam), od katerega je odvisna odločitev sodišča o podalšanju (ali morda odpravi) pripora. Glede na to, da v tej zadevi obtožnica in s tem tudi predlog za podaljšanje pripora, temelji večinoma na izjavah prič v preiskavi, pri zaslišanju katerih sodišče obdolženemu, kljub njegovi izrečni zahtevi ni dopustilo sodelovati ter na postopku preiskave, v katerem mu, kljub izrečni zahtevi ni omogočilo niti, da po tistem, ko je v miru proučil procesno gradivo in se v miru posvetoval z zagovornikom ter preko zagovornika pridobil dokaze, ki bi mu bili lahko v korist (kar seveda ob prvem zagovoru, ko je bil priveden k preiskovalni sodnici, ni bilo možno) dopolni svoj zagovor, je jasno, da imamo pri opisanem načinu vodenja preiskave ter pri izdaji izpodbijanih sklepov opraviti z nedvomnim primerom kršenja pravice do poštenega sojenja, saj opisana ravnanja nedvomno vsebujejo vse elemente kršitve omenjene pravice po 6. členu Evropske konvencije o človekovih pravicah in s tem tudi tretje alineje 29. člena Ustave Republike Slovenije.

Glede na vse navedeno, je torej potrebno zapisnike o zaslišanjih prič iz preiskave, pri katerih zaslišanju obdolženemu, kljub njegovi (po zagovorniku) predhodni večkratni pisni zahtevi ni bilo omogočeno sodelovati, izločiti iz sodnega spisa, posledično pa je potrebno iz spisa izločiti tudi celotno obtožnico, saj temelji na nedovoljenih dokazih in sicer na zapisnikih o zaslišanju prič v preiskavi, ki so bile, kljub njegovi izrečni zahtevi za prisotnost pri njihovem zaslišanju, zaslišane brez navzočnosti obdolženega, poleg tega pa temelji tudi na nezakonitih odločbah (KESB, odločba po Haaški konvenciji, sklep o izvršbi), kar je bilo v tej pritožbi že pojasnjeno.

Glede ostalih kršitev v že pravnomočnem delu sodbe:

Zagovornik navajam, da se je sodišče tudi v že pravnomočnem delu sodbe zgolj formalistično ukvarjalo s tem, po katerih vse odločbah naj bi bil obdolženi dolžan vrniti otroka materi v Švico, povsem pa je spregledalo poglobitveno načelo, ki velja v tovrstnih postopkih, to je načelo največje koristi otroka. V izjemnih okoliščinah, kakršen je obravnavani primer, namreč lahko pride do kolizije med spoštovanjem pravnomočne sodne odločbe in načelom največje otrokove koristi. Kazensko sodišče mora v takem primeru glede na vsebino ustavno varovanih vrednot in glede na okoliščine vsakega posameznega primera presoditi, kateri ustavno varovani vrednoti je treba dati večjo vrednost. Zagovornik ugotavljam, da sodišče tega tehtanja v tej zadevi ni opravilo, čeprav bi ga moralo, zato je s tem zagrešilo bistveno kršitev določb postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP, kar je tudi razlog, da je potrebno izpodbijano sodbo razveljaviti. Več o tem načelu sem zagovornik navedel že v II. točki te pritožbe.

Zagovornik izpostavljam, da je iz obrazložitve izpodbijane sodne razvidno, da se je sodišče namesto z zasledovanjem največje koristi otrok ukvarjalo predvsem z zasledovanjem koristi matere, kateri je tudi vse verjelo, čeprav je obramba dokazala neverodostojnost omenjene priče, navedbe obdolženega kot očeta, pa je večinoma neutemeljeno označilo kot pretiravanje, s čimer je sodišče obdolženega diskriminiralo na podlagi spola. Iz sodbe je namreč razvidno, da je poskušalo sodišče vse kar bi lahko bilo v korist obdolženega razgovoriti v njegovo škodo, vse, kar pa je dokazovalo neprimernost matere otrok, pa je poskušalo obrazložiti, kot nekaj običajnega oz. temu ni dalo potrebne teže (glede objavljanja neprimernih posnetkov, glede razuzdanega življenja, glede ukvarjanja s prostitucijo, glede drogiranja, itd.). Iz obrazložitve sodbe, kjer se poudarja, da obdolženi otrokoma odteguje stike z materjo, je razvidno, da sodba v tem delu ne zasleduje obtožnice, saj se obdolženemu ne očita neomogočanje stikov otrok z materjo.

V zvezi z navedbo sodišča, da ni ugotovilo skrajne sile, zagovornik navajam, da sodišče v zvezi s tem v prvotnem postopku niti ni izvedlo bistvenih dokazov, ki jih je v zvezi s tem predlagala obramba. V kolikor bi te dokaze izvedlo, bi bila skrajna sila nedvomno dokazana. Zagovornik v zvezi s tem menim, da je nedopustno, da sodišče, kljub dokaznemu predlogu obrambe, ni pridobilo niti kazenske ovadbe s prilogami, ki jo je v zvezi s kaznivim dejanjem zanemarjana otrok in surovega ravnanja po končani kriminalistični preiskavi zoper ██████████ vložila policija. Nedopustno je namreč, da ob sklicevanju obdolženega na skrajno silo (in sicer na ogroženost otrok s strani matere), sodišča omenjena kazenska ovadba sploh ni zanimala, čeprav že vložitev takšne kazenske ovadbe (ki jo na tožilstvo ni vložil obdolženi, temveč kriminalistična policija po končani kriminalistični preiskavi !) dokazuje skrajno silo. Zagovornik navajam, da je bilo obdolženemu iz razloga, ker je bil nezakonito v priporu (zaradi kaznivih dejanj,

za katera je bil pozneje oproščen) onemogočenje zbiranje dokazov za njegovo obrambo (poleg tega pa mu s strani sodišča nezakonito tudi ni bilo omogočeno sodelovanje v postopku preiskave), zato se je pri njem zbiranje dokazov za njegovo obrambo temu primerno zavleklo, zaradi česar je določene dokaze pridobil nekoliko kasneje. Sicer pa ni dolžnost obdolženega, da dokazuje svojo nedolžnost, ki jo je nedvomno dokazal, temveč je naloga tožilstva, da mu dokaže krivdo, česar pa mu ni uspelo.

Kot sem zagovornik v tej vlogi že navedel, je obdolženi v svojem zagovoru že v prvem sojenju pojasnil:

- da je mati otrok poskušala s samomorom;
- da ni bila sposobna skrbeti za otroka;
- da je doživljala histerične napade;
- da se je do otrok obnašala kot tujec;
- da ni kuhala, pospravljala;
- da je otroka tepla;
- da je bila enkrat na ograji mosta, da bi skočila, pa jo je potem rešil (v zvezi s tem je obramba v spis vložila tudi zapisnik policije)
- da se ji je poslabšalo, začela je piti, kaditi, se drogirati, jemala je kokain;
- da je postala je agresivna do otrok in njega, da je prijavil nasilje v družini;
- da je otroka puščala pri neki stari ženski;
- da [redacted] po pet dni ni prihajala domov in da je njegovi mami rekla, da naj začne skrbeti za otroka, ker ona ne bo več skrbela zanj;
- da so otroka v Švici premetavali po rejniških družinah in da je sin star 5 let, [redacted] pa je le tri mesece skrbela za njega;
- da, ko sta otroka prihajala k njemu sta bila vedno bolj zanemarjena;
- da je otrokoma brez vedenja in soglasja obdolženega prijavila začasno bivališče v Švici;

itd.

Obdolženi je v nadaljevanju prvotnega sojenja tudi dokazal, kaj je [redacted] počela, ko tudi po pet dni ni prihajala domov in je njegovi mami rekla, da naj začne skrbeti za otroka, ker ona ne bo več skrbela zanj – v tem času se je namreč zelo intenzivno ukvarjala s prostitucijo, o čemer je predložil pisno korespondenco med [redacted] in [redacted] iz katere je to jasno razvidno. Obramba je v zvezi s tem svoji pritožbi zoper sodbo, izdano v prvotnem sojenju v tej zadevi, priložila video posnetke, ki še dodatno dokazujejo, da se [redacted] ukvarja s prostitucijo in da glede na njeno obnašanje na teh posnetkih, ne more biti dvoma, da takšni osebi ni mogoče zaupati majhnih otrok, ne da bi bili pri njej ogroženi. V zvezi s tem je potrebno navesti še, da je omenjena svoja otroka spoznavala tudi s svojimi strankami.

Obdolženi je svoje zgoraj našete navedbe dokazal tudi s tem, da je kriminalistična policija po končani kriminalistični preiskavi kazensko ovadila [REDAKTIRANO] zaradi zanemarjanja otrok in surovega ravnanja.

Da je [REDAKTIRANO] zanemarjala oba otroka in ju ogrožala ter da se je v prostorih, kjer sta živela z njo, drogirala, je razvidno iz že omenjenega poročila švicarskega rdečega križa z dne 30.3.2020, iz katerega je razvidno, kakšne razmere je imela [REDAKTIRANO] v stanovanju, v katerem je živela sama z otrokoma (obdolženi na tem naslovu ni živel) in da nedvomno ni sposobna skrbeti niti zase, kaj šele za otroka, saj so ji morale stanovanje čistiti predstavnice rdečega križa, nakar je postalo spet vse umazano in razmetano. Kot je razvidno iz tega poročila rdečega križa (kar vsem v tej vlogi že navedel), se je [REDAKTIRANO] s pomočjo injekcijskih igel očitno drogirala kar v stanovanju, v katerem je živela z majhnima otrokoma in igle pustila ležati kar naokoli po stanovanju. Zagovornik v zvezi s tem, v kakšnih razmerah sta otroka živela pri [REDAKTIRANO] citiram nekaj ugotovitev iz navedenega poročila švicarskega rdečega križa in sicer: »...sem kmalu spet naletela na velik kaos in umazanijo.« ter: »Naletela sem na zelo dezorganizirano gospodinjstvo.« in »Vsakokrat, ko sem prišla, sem morala najprej pomiti tla. Krušne drobtine in umazanija itd. so ležali po tleh.« in »Postelje so deloma oblečen, vendar so ali so bile pri otrocih umazane in popackane. V spalnici postelja nima nikoli posteljnine. Oblačila niso pospravljena v omare. V spalnici leži vse razmetano po tleh; nisem vedela, kaj pod tem neredom je čisto ali umazano. Žal sem našla tudi (s krvjo) umazano spodnje perilo, ki leži le na tleh. Našla sem tudi igle, ki so ležale naokoli. Nekatere so bile odprte, druge še zaprte. V majhni pralnici so ležala že tedne neoprana oblačila razmetana po tleh. Ta nered nam je uspelo odpraviti, vendar je vsakokrat spet ležala kje kakšna velika kopica. Varuške smo vsakokrat napolnile boben in ga uspele tudi obesiti. V kuhinji je bilo vse umazano in vlažno, živila so bila vsa vevprek po omarah ali so ležala naokoli zunaj.« Dejstvo je, da je s tem poročilom dokazano, da [REDAKTIRANO] ni sposobna skrbeti niti zase niti za oba otroka in da bi bilo bivanje otrok pri njej zanj ogrožujoče. Dejstvo je, da je za majhna otroka ogrožujoče, če živita pri samomorilno ogroženi, psihično nestabilni materi, ki se zelo intenzivno ukvarja s prostitucijo in se z injekcijskimi iglami drogira v prostorih, kjer bivata otroka in potem takšne igle pušča vse naokrog po stanovanju, ki je polno umazanije. Dejstvo je tudi, da [REDAKTIRANO] ponoči, ko se prostituira, nima varstva za majhna otroka. Splošno znano je namreč, da prostitutke svojo dejavnost opravljajo ponoči, zato zanje velja tudi slovenski izraz: »prijateljice noči«. Zagovornik sem zvezi s tem v spis vložil stran iz jezikoslovne spletne strani Fran (<https://www.fran.si/>), kjer je naslednja razlaga pojma »prijateljica noči«:

»Pomen: vlačuga, prostitutka

Zgledi rabe:

Pomahal ji je, ko je obračal avtomobil v smeri ceste proti Haifi, kjer je zavil proti jugu, v smeri Tel Aviva. Samo za bežen trenutek se je spomnil neke druge prijateljice noči, čeprav se je zdaj zdela tako daleč. (Victor Ostrovsky, Lev iz Judeje, NB)

»Boš videla, čez deset minut bosta nazaj.« šepnejo fantje, ki očitno že dve noči zapored spremljajo seksualno življenje prijateljice noči. (Delo, 1. jul. 2000, NB)

Opazovalci menijo, da možna sodba v prid tožilke ne bi bila le uspeh konkretne »prijateljice noči«, temveč tudi dokončna rešitev sporov o tem, kaj posamezne države Unije lahko storijo in česa ne morejo pri omejevanju tujcev – iz drugih članic, zlasti pa iz držav nečlanic – pri opravljanju samostojnih dejavnosti. (Delo, 2. apr. 2001, NB)

Tako imenovane prijateljice noči opravljajo najstarejšo obrt na najrazličnejše načine. Najbolj »poslovne« se reklamirajo in ponujajo kar same ... (Delo, 30. okt. 1998, NB)

V kolonbijskih mestih in ob cestah prijateljice noči vabijo mimoidoče s svojim bogatim oprsjem. Tisti, ki jim podležejo, pa običajno kmalu zaspijo – in se čez čas zbudijo ob cesti, sami in brez vsega. (Delo, 20. avg. 2003, NB)

A to je tudi znano zbirališče prostitutk. Pomanjkljivo oblečene prijateljice noči in njihovi stanovski kolegi nasprotnega spola so silno razburili nekega policista, ki je od javnega tožilca zahteval, naj jim ukaže nositi dostojnejša oblačila. (Delo, 28. jun. 2000, NB)

Izvor frazema

Poimenovanje prijateljica noči je olepševalno za izvajalko ne preveč spoštovane prastare obrti žensk in temelji na dejstvu, da te opravljajo svoj poklic večinoma ponoči. Na podobni predstavi je nastal tudi ustrezen češki izraz noční dáma. Na drugačni predstavi, tj. na moralno spotakljivem vedenju, temelji sopomenski frazem lahka ženska, v češčini lehká žena, zastar. povétrna žena, povétrna žínka, rusko žensčina légkogo povedenija.«

Zagovornik navajam, da je uživanje prepovedanih drog s strani ██████████ izkazano iz zgoraj navedenega poročila švicarskega rdečega križa, iz katerega izhaja celo, da je igle puščala kar vse naokrog po stanovanju. Uživanje drog s strani ██████████ dokazano tudi z video posnetkom, kjer si ██████████ naredi črtico kokaina in ga zaužije. Da ██████████ uživa droge, izhaja tudi iz pisne izjave ██████████ ki bi lahko sodišču že na prvem sojenju podala podrobna pojasnila, če bi jo zaslišalo, kot pričo (dokaz z njenim zaslišanjem je nezakonito zavrnilo).

Zagovornik navajam, da obdolženi do teh posnetkov ni prišel prej, saj je bilo za to, da je prišel do teh posnetkov, potrebno njegovo dolgotrajno poizvedovanje in raziskovanje, s čimer se je lahko začel ukvarjati šele, ko je prišel iz pripora, v katerem je bil nezakonito, zato za to prej ni imel časa.

Nered v stanovanju, ki ga opisuje švicarski rdeči križ, je razviden tudi iz fotografij stanovanja [REDACTED] ki jih je v spis vložila obramba.

Da sta bila otroka, pri [REDACTED] življenjsko ogrožena, izhaja tudi iz izpovedbe obdolženčeve sestre [REDACTED]. Dejstvo je namreč, da je otrok pri materi življenjsko ogrožen, če ji skoraj pade skozi okno, če se ji izgubi v mestu, če ga tepe in poškoduje, ipd.

Zagovornik v zvezi s tem navajam, da sodišče v pravnomočnem delu sodbe iz prvotnega sojenja v tej zadevi ne pojasni, zakaj je verjelo izpovedbi [REDACTED] [REDACTED] saj sodišče zgolj nekritično navaja, kaj je omenjena pojasnila sodišču. S tem, ko sodišče tega ni obrazložilo, je storilo absolutno bistveno kršitev določb postopka po enajsti točki prvega odstavka 371. člena ZKP. Dejstvo je namreč, da [REDACTED] ni govorila resnice, kar dokazujejo listinski dokazi, ki jih je v spis vložil obdolženi ter izpovedba [REDACTED] [REDACTED]. Sicer pa je [REDACTED] že v prvem sojenju v tej zadevi v svoji izpovedbi na glavni obravnavi pred sodiščem tudi sama priznala, da je otroka udarila. Da oseba, kakršna je [REDACTED] ne daje videza osebe, kateri bi lahko sodišče nekritično verjelo na besedo (kot je to storilo sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi), je jasno že iz video posnetkov obnašanja in govorjenja omenjene, ki jih je obramba vložila v spis v tej zadevi, iz njenega obnašanja na teh posnetkih pa tudi razvidno, da takšni osebi ni mogoče zaupati otrok. Zagovornik navajam, da je v skladu z načelom največje koristi otrok, celo dolžnost obdolženega in državnih organov, da se majhna otroka umakneta iz takšnega okolja in od takšne matere. Dejstvo je namreč, da je mati otrok psihično nestabilna in samomorilno ogrožena oseba, ki se ukvarja s prostitucijo in ki je z otrokoma živela v umazanem in zanemarjenem stanovanju, po katerem je po tleh med drugim ležalo krvavo spodnje perilo in injekcijske igle in ki je dokazano izvajala nasilje nad otrokoma ter ju zanemarjala in ki ni sposobna skrbeti niti zase, niti za otroka (zato je živela pri rejniških družinah – v rejništvu je bila torej ona, ki bi morala sama skrbeti zase in za otroka) in ki je brez stanovanja in nima nobene bližnje osebe, ki bi ji lahko pomagala glede otrok in ki je bila s strani kriminalistične policije po končani kriminalistični preiskavi (torej na podlagi ugotovitev policije) ovadena zaradi kaznivega ravnanja zanemarjanja otrok in surovega ravnanja na škodo otrok, ki ju je obdolženi odpeljal od nje v skrajni sili, da bi ju zaščitil pred takšno osebo. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je tudi iz elektronskega sporočila osebe, ki je

izdelala »izvedensko mnenje«, na katerega (torej na mnenje) se v izpodbijani sodbi sklicuje sodišče, ki ga je (torej elektronsko sporočilo) poslala KESB-u razvidno, da ta oseba opozarja na samomorilnost [REDACTED]. Navedeno elektronsko sporočilo je vložil v spis obdolženi.

Zagovornik menim, da če zgoraj navedene okoliščine po oceri sodišča ne predstavljajo skrajne sile, pomeni takšno stališče sodišča ravnanje v direktnem nasprotju z načelom največje koristi otrok pri tem pa se, glede na obsodilni del sodbe, za katerega ni bilo nobene dejanske in pravne podlage (kot izhaja iz obširne obrazložitve te pritožbe), pojavlja tudi dvom v nepristranskost sodišča v korist [REDACTED].

Zagovornik navajam, da sodišče v peti točki na 10. strani obrazložitve sodbe iz prvega sojenja v tej zadevi ne zavzame niti jasnega stališča do trditev obdolženega, da se [REDACTED] ukvarja s prostitucijo, kar pomeni, da sodbi manjka obrazložitve o odločilnih dejstvih, v nadaljevanju pa v isti točki navaja, da tudi, če bi bilo to resnično, da to še ne pomeni, da je bila skrb za otroka kakorkoli okrnjena. Zagovornik v zvezi s tem ponovno navajam, da so prostitutke »prijateljice noči« in da je obdolženi v svojem zagovoru jasno povedal, da [REDACTED] po več dni ni bilo domov in da ni želela skrbeti za otroka, zaradi česar bi moralo, sodišče, preden se je postavilo na takšno trditev, ugotoviti, kdo naj bi skrbel za majhna otroka v Švici, medtem ko [REDACTED] v okviru svoje dejavnosti spolno občuje z osebami, ki ji za to plačujejo. Dejstvo je, da če [REDACTED] redno spolno občuje s svojimi strankami, da morata medtem majhna otroka nekje biti, zato je skrb zanj v tem času nedvomno okrnjena. In ker torej prostitutke svojo dejavnost opravljajo večinoma ponoči (so »prijateljice noči«), bi bila torej otroka celo ponoči brez varstva, razen, če bi omenjena s svojimi strankami spolno občevala kar v stanovanju kjer bi živela z otroki, s čimer pa bi bila skrb zanj ravno tako okrnjena, saj nedvomno ni v korist majhnih otrok, če živita v bordelu, kjer njuna mati spolno občuje s svojimi strankami in ju z njimi tudi spoznava.

Iz video posnetkov, ki jih je obramba vložila v sodni spis, je tudi razvidno, da [REDACTED] kadi in uživa alkohol.

Zagovornik se glede na vse navedeno ne strinjam s stališčem sodišča iz sodbe, ki jo je izdalo v prvem sojenju, da je povsem brezpredmetno zaslišavanje [REDACTED] zvezi s temi in podobnimi okoliščinami, saj je iz dokazov v zvezi s katerimi je obramba predlagala zaslišanje omenjene priče, razvidno, da je bila [REDACTED] zaupnica in prijateljica [REDACTED] ki podrobno pozna ukvarjanje omenjene s prostitucijo, tako, da bi lahko že v prvem sojenju podrobno izpovedala o ukvarjanju [REDACTED] s prostitucijo in ne šele v ponovljenem sojenju, ko je bila sodba glede

odgovornosti obdolženega na škodo mladoletnih otrok že pravnomočna, s čimer je takšna odločitev sodišča vplivala na zakonitost sodbe izdane v prvem sojenju. Zagovornik v zvezi s tem še navajam, da je obdolženi v svojem zagovoru pojasnil, da se je [REDACTED] njena družina odrekla – zagovornik v zvezi s tem navajam, da je torej iz tega jasno, da nima nikogar, ki bi v času njenega prostituiranja pazil na njena otroka. Živi namreč v okolju, kjer nima nobenega sorodnika ali zaupanja vrednega znanca, ki bi lahko pazil na otroka.

Zagovornik menim, da bi moralo sodišče že v prvotnem sojenju zaslišati vse osebe, ki bi lahko sodišču podale informacije o tem, kako sta živela otroka pri [REDACTED] pa četudi, so otroka videle zgolj enkrat. S tem namreč obdolženi dokazuje skrajno silo. Ko je torej sodišče zavrnilo dokazne predloge obrambe v tej smeri, je obdolženemu onemogočilo izvajanje dokazov v njegovo korist, s čimer mu je kršilo pravico do poštenega sojenja.

Zagovornik opozarjam, da je nedopustno, da sodišče nekritično zaupa v pravilnost dela švicarskih organov, ko v 7. točki na 10. strani obrazložitve sodbe iz prvega sojenja navede: »V kolikor bi bilo njuno stanje ogrožujoče, bi švicarski organi gotovo ukrepali, o tem bi bil gotovo znan kakšen podatek.« Kot primer, da švicarskim organom ni mogoče nekritično zaupati, sem zagovornik v spis vložil že omenjeni dokument švicarskega rdečega križa z dne 8.10.2019 na šestih straneh, iz katerega je razvidno, da sta [REDACTED] ter [REDACTED], uslužbenka centra za socialno delo, ponaredili ta dokument (z dne 8.10.2019) in sicer sta vanj z namenom, da bi lahko za nasprotno udeleženko odprli dosje (da je lahko dobila pomoč rdečega križa in da so jo lahko namestili v rejniško družino) navedli kot očeta ml. otrok nasprotne udeleženke nekega Kitajca, ki naj bi že izvajal fizično nasilje in spolno zlorabo. Iz tega je razvidno, da so postopki, ki so se v tej zadevi izvajali v Švici, neverodostojni. Sicer pa so v sodnem spisu v tej zadevi poročila rejnikov iz Švice ([REDACTED] ter rejniška družina iz [REDACTED]), elektronska sporočila socialnega delavca [REDACTED] ter policije iz Švice, ki dokazujejo, da je bilo stanje pri [REDACTED] ogrožujoče za otroka. V zvezi z navedbo sodišča: »V kolikor bi bilo njuno stanje ogrožujoče, bi švicarski organi gotovo ukrepali, o tem bi bil gotovo znan kakšen podatek.«, zagovornik poudarjam še to, da je že to, da je bila [REDACTED] z otrokoma nameščena v rejniško družino in ona sama pod skrbništvo, zadosten dokaz, da so švicarski organi ukrepali, ker je bilo stanje otrok pri [REDACTED] zanju ogrožujoče.

Kar se tiče izvedeniškega mnenja, na katerega se sklicuje sodišče v 7. točki obrazložitve sodbe iz prvega sojenja, je obdolženi že pojasnil, da oseba, ki

je pisala omenjeno mnenje, sploh ni bila kvalificirana za pisanje takšnih mnenj (obdolženi je v zvezi s tem v spis vložil pojasnilo dr. [REDACTED], v katerem je ta to strokovno obrazložil), in zato navedeno mnenje nima nikakršne teže ter je povsem nerelevantno. V kakšnih razmerah sta živela otroka pri [REDACTED] je izpovedal obdolženi in [REDACTED], o tem pa bi izpovedale tudi ostale priče, ki jih je obdolženi predlagal v zvezi s tem (na primer tudi [REDACTED], ki je o tem podala tudi pisno izjavo, vendar jih sodišče ni želelo zaslišati. Sicer pa je to, v kakšnih razmerah sta živela otroka pri [REDACTED] jasno že iz tega, da je kriminalistična policija v Sloveniji zoper njo vložila kazensko ovadbo zaradi zanemarjanja otrok in surovega ravnanja ter iz zgoraj navedenega poročila rdečega križa, iz katerega je razvidno, da sta otroka pri njej živela v neredu in umazaniji ter med povsod naokrog odvrženimi iglami.

Zagovornik ugotavljam, da sodišče tudi v 8. točki obrazložitve sodbe iz prvega sojenja, kjer se ponovno sklicuje na pravnomočne odločbe glede vrnitve otrok materi v Švico, ponovno spregleda, da v takšnih primerih velja načelo največje koristi otrok, ki je nad pravnomočno sodno odločbo, zato je sodišče ravnalo nezakonito, ko ni odločalo o predhodnem vprašanju, za katerega se je zavzemala obramba.

Zagovornik ugotavljam, da je sodišče v 8. točki obrazložitve sodbe iz prvega sojenja zmotno ugotovilo, da po izvedenem dokaznem postopku ni mogoče govoriti o kakršnikoli nevarnosti, ki bi grozila otrokoma, saj ne more biti dvoma, da iz vsega, na kar je v tej pritožbi v zvezi s tem opozorila obramba, nedvomno izhaja, da bi bila otroka pri [REDACTED] ogrožena. Zagovornik navajam, da ni z ručemer izkazano, da bi bila v februarju 2021 in tudi že pred tem izkazana povsem primerna in kvalitetna skrb [REDACTED] za otroka, kot to zmotno, nedokazano, neobrazloženo in v nasprotju z listinami v spisu trdi sodišče v 8. točki sodbe iz prvotnega sojenja. Dejstvo je namreč, da bi bilo ravnanje [REDACTED] ves čas, ki je relevanten za sojenje v tej zadevi enako, ogrožujoče do otrok, saj iz sodnega spisa in iz dokazov, ki jih je v zvezi s tem predlagala in predložila obramba, ne izhaja, da bi se ravnanje [REDACTED] v tej smeri v za to zadevo relevantnem obdobju kakorkoli spremenilo v korist otrok – kvečjemu se je še poslabšalo. Obramba navaja, da je namreč [REDACTED] zabredla zelo globoko, saj je zašla v prostitucijo in droge ter nima stanovanja in nobene zaupanja vredne osebe, ki bi ji lahko nudila oporo (odrekla se jo je celo njena lastna družina), poleg tega pa je zaradi stroškov, ki so jih imele švicarske socialne ustanove z njo, zašla v zelo visoke dolgove, ki jih ne bo mogla nikdar poplačati. Iz sodnega spisa je razvidno, da je samomor naredila tudi že mladoletna sestra [REDACTED] in da je tudi [REDACTED] že večkrat poskušala narediti samomor, zato je [REDACTED] visoko

samomorilno ogrožena oseba. Mladoletna sestra [REDACTED], ki je naredila samomor je bila [REDACTED] ki je samomor naredila tako, da se je svojih štirinajstih letih vrgla pod vlak na železniški postaji v Ljubljani. Enako, kot njena sestra, je poskušala samomor (v enem od njenih različnih poskusov samomora) storiti tudi [REDACTED] in sicer se je v Švici poskušala vreči pod vlak, o čemer je obramba v spis vložila poročilo policije v Švici. Iz omenjenega poročila je razvidno, da ji je bilo predlagano zdravljenje, na njeno samomorilnost pa je opozorila tudi oseba, ki je pisala izvedeniško mnenje, na katerega se sklicuje sodišče v svoji sodbi iz prvotnega sojenja (ki sicer ni izpolnjevala pogojev za izvedenko, kot izhaja iz poročila dr. [REDACTED] ki ga je v spis vložil obdolženi). Dejstvo je, da se [REDACTED] glede svoje samomorilnosti ni zdravila in da se ne zdravi ter da v sodnem spisu o tem ni nobenega podatka. Splošno znano je tudi, da so duševne bolezni, zaradi katerih ljudje storijo samomor, dedne in da se v določenih družinah samomori pojavljajo pogosteje, zato ne more biti dvoma, da je [REDACTED] visoko samomorilno ogrožena oseba, ki se je pred leti že bila hospitalizira v Psihiatrični bolnišnici Ljubljana Polje, v zvezi s tem je obramba sodišču v prvem sojenju tudi predlagala ustrezne poizvedbe, ki pa jih sodišče ni opravilo (čeprav bi jih, glede na vse opisano moralo) in se zato ne ve, kakšno diagnozo so [REDACTED] postavili ob njenem tedanjem zdravljenju. Glede na to, sodišče ne bi smelo obdolženega v prvotnem sojenju obsoditi, ker mladoletnih otrok ni izročil takšni osebi, ne da bi prej preverilo, kakšne psihične probleme ima omenjena, glede na to, da so ti nedvomno izkazani. Splošno znano je, da lahko osebe, ki imajo psihične probleme, zaradi katerih se zdravijo v psihiatričnih ustanovah, neprimerno skrbijo za svoje otroke oz. ogrožajo njihov zdrav razvoj. Zagovornik zato menim, da je [REDACTED] oseba, ki nujno potrebuje psihiatrično pomoč, sicer se lahko zgodi, da bo, glede na njeno družinsko in lastno anamnezo, storila samomor, pri takšni osebi pa seveda ne smejo bivati majhni otroci. Zagovornik v zvezi s tem predlagam, da si sodišče, ki bo obravnavalo pravna sredstva obrambe v teh zadevi, ogleda priložene posnetke [REDACTED], iz katerih je med drugim razvidno, kako sama sebe celo javno tolaži, ker je prostitutka, saj na primer na enem od posnetkov na primer izjavi: »Kurva sam, i? Jel mi fali nešto? Jel mi fali?«, kar torej pomeni: »Kurba sem, in? Ali mi kaj manjka? Ali mi manjka?« iz česar kvečjemu izhaja huda osebna stiska omenjene iz razloga, ker je zapadla v prostitucijo. Zagovornik menim, da bi moral omenjeno nujno pregledati izvedenec psihiater in podati mnenje o njenem psihičnem stanju ter njeni sposobnosti skrbeti za majhna otroka, saj priloženi video posnetki ne dajejo vtisa, da je tega sposobna, temveč dokazujejo ravno nasprotno.

Zagovornik navajam da je sodišče v prvotnem sojenju zavrnilo dokaze za zaslišanje oseb, ki jih je predlagala obramba v zvezi z dokazovanjem skrbi [REDACTED] za oba otroka, ne da bi sploh vedelo, kaj bodo te osebe povedale in kaj o tem vedo, zato je storilo procesno kršitev, ko teh prič ni zaslišalo.

V zvezi s sklicevanjem sodišča v sodbi v prvotnem sojenju, na to, da bi morebitno nezadostno skrb [REDACTED] za otroka ugotovila tudi gospa [REDACTED] pri kateri je živela [REDACTED] z otrokoma, zagovornik opozarjam na dejstvo, da je gospa [REDACTED] [REDACTED] spodila in ne živi več pri njej, saj se je spolno zapletla tudi z njenim sinom, katerega fotografije je obramba vložila v sodni spis in s katerim je bila tudi skupaj na dopustu v Španiji. Določene okoliščine v zvezi s tem so razvidne tudi iz pisne [REDACTED] [REDACTED] iz izjave [REDACTED] ki je bil prisoten pri telefonskem pogovoru med obdolženim in go. [REDACTED] (to izjavo je obramba vložila v sodni spis v tej zadevi). Sicer pa je ga. [REDACTED] v svojem poročilu, ki se nahaja v sodnem spisu (v spis ga je vložil obdolženi) povedala, da otroka nista navezana na [REDACTED]. Ko je obdolženi v zvezi s tem delal poizvedbo na švicarskem centru za socialno delo, je dobil podatke, da za otroka skrbi ga. [REDACTED]. Obdolženi je v spis vložil tudi to poročilo.

V zvezi z navedbo sodišča v 10. točki obrazložitve sodbe iz prvotnega sojenja, da se je obdolženi zavedal kaznivega dejanja, za katerega je bil obsojen, zagovornik navajam, da je obdolženi pojasnil, da sta obdolženemu dejanje, ki ga je storil, predlagali policistka [REDACTED] in uslužbenka CSD Zgorje ob Savi [REDACTED] – iz njegovega zagovora v zvezi s tem izhaja, da se glede na to, ni zavedal, da bi to lahko bilo kaznivo dejanje. Sicer pa omenjeno dejanje dejansko ni kaznivo iz razloga, ker je bilo storjeno v skrajni sili, ki jo je obdolženi opisoval, zatrjeval in dokazoval ves čas postopka pred sodiščem v tej zadevi in jo je tudi dokazal.

Glede na vse navedeno, niso bili podani pogoji, da bi bil obdolženi v prvotnem sojenju obsojen za kaznivo dejanje, za katerega je bil v tej zadevi obsojen, vendar tudi, če bi za to bili podani pogoji, je kazen, na katero je bil obsojen po drugem sojenju, glede na vse, kar je bilo ogrožujoče za otroka pri [REDACTED] (in kar sem zagovornik v tej pritožbi podrobno opisal), bistveno previsoka – sicer pa je bil obdolženi celo po Konvenciji OZN o otrokovih pravicah upravičen z otrokoma priti v Slovenijo.

Zagovornik tudi menim, da je napačna ocena sodišča iz sodbe, ki jo je izdalo v prvem sojenju, da je bistveno, da se otroka čim prej vrmeta k materi, saj bi to pomenilo, da se morata otroka vrniti k materi, zoper katero je policija po končani kriminalistični preiskavi vložila kazensko ovadbo zaradi zanemarjanja otrok in surovega ravnanja (v zvezi s tem se vodi postopek

zoper [REDAKTIRANO] pred Okrajnim sodiščem v Trbovljah), poleg tega pa še zaradi nasilja v družini in odvzema mladoletne osebe; ki se intenzivno ukvarja s prostitucijo; ki nima varstva za otroka; ki nima stanovanja; ki je dejansko sama najprej otroka ugrabila očetu, saj jima je brez njegovega vedenja in soglasja prijavila začasno bivališče v Švici; ki se ji je odrekla lastna družina; ki se drogira in o tem posnetke javno objavlja na svetovnem spletu; ki ni sposobna skrbeti niti za čistočo stanovanja; ki po stanovanju pušča igle; ki dela samomore; ki je zapadla v dolgove, ki jih ne bo mogla nikdar poplačati; ki ni sposobna skrbeti niti zase, kaj šele za otroka, ki ji skoraj pade skozi okno, se ji izgubi v mestu; ga udari ki na spletu javno reklamira svojo dejavnost prostitucije; ki je glede na njene izjave in obnašanje na priloženih video posnetkih v slabem psihičnem stanju, itd. Tudi če bi se otroka izročila takšni materi, bi zoper pristala v rejniški družini, glede na to, da takšna mati zanju ni sposobna skrbeti, kar se je v tem postopku nedvomno dokazalo.

Takšna odločitev je zato v nasprotju z načelom največje koristi otrok.

Sicer pa je obramba v spis vložila dokazila, da je bilo stalno bivališče otrok ves čas od njunega rojstva v Sloveniji. V zvezi s tem je v spis vložila potrdilo Upravne enote Zagorje ob Savi, iz katerega je razvidno, da sta imela otroka stalno bivališče ves čas od rojstva v Zagorju ob Savi, torej v Republiki Sloveniji ter da nista imela nikoli prijavljenega začasnega bivališča. Iz osebnih izkaznic otrok je razvidno, da sta slovenska državljana in da imata slovenski osebni izkaznici. Poleg tega je obramba dokazala, da je [REDAKTIRANO] brez vednosti in soglasja obdolženega prijavila začasno bivališče otrok v Švici. Zato je tudi iz opisanih razlogov nedopustno in nelogično, da bi moral obdolženi, ki je slovenski državljan s stalnim bivališčem v Sloveniji, svoja otroka, ki sta slovenska državljana, s stalnim bivališčem v Republiki Sloveniji, izročiti v Švico. Za urejanje družinskih razmerij slovenskih državljanov s stalnim bivališčem v Republiki Sloveniji tudi ne more biti pristojno sodišče v Švici, slovensko sodišče pa v zadevi dodelitve otrok v varstvo in vzgojo (ta postopek je v Sloveniji sprožil obdolženi, ko je z otrokoma prišel v Slovenijo) vsebinsko ni odločilo. Sicer pa je, kot je razvidno iz elektronskega sporočila odvetnika [REDAKTIRANO] iz Švice z dne 6.12.2021, postopek za zaščito otrok v Švici zaključen, kar je razvidno tudi iz odredbe Organa za zaščito otrok in odraslih z dne 3.12.2021. Sicer pa organ v Švici, ki se je s tem ukvarjal, ni sodišče, kar sem zagovornik v tej vlogi že pojasnil.

Zagovornik opozarjam še na to, da je [REDAKTIRANO] otroka ogrožala tudi s tem, ko ju je po Bosni iskala s človekom, ki je pred tem že ubil človeka. Tedaj je namreč po Bosni potovala z moškim, po imenu [REDAKTIRANO] ki je bil po

podatkih obdolženega pravnomočno obsojen za umor nekega podjetnika. Da je omenjena s tem človekom potovala po Bosni je obdolženi dokazal z dokumentacijo, ki jo je glede tega vložil v spis in sicer s pisno izjavo [REDACTED] s pisno izjavo [REDACTED]. O tem, da je bil omenjeni obsojen za navedeno kaznivo dejanje, izhaja iz članka iz hrvaškega medija, ki ga je obdolženi vložil v spis. Zagovornik menim, da je [REDACTED] tudi s tem, ko je s takšno osebo potovala po Bosni, ogrožala tako življenje otrok, kot drugih oseb.

Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je iz sodnega spisa razvidno, da so obdolženemu in na primer njegovemu očetu v zvezi s to zadevo tudi grozili.

Zagovornik navajam, da je za razliko od [REDACTED], za obdolženega dokazano, da je dobro skrbel za oba otroka (to izhaja tako iz poročila švicarskega Prima Familia, kakor tudi CSD Zagorje ob Savi in izjav številnih prič, ki jih je obdolženi vložil v spis v tej zadevi: [REDACTED] [REDACTED] itd.). To pa izhaja tudi iz izjave obdolženčevega sina, ki jo je sam napisal. Iz opisanega izhaja, da ima za razliko od [REDACTED] obdolženi vse potrebne starševske kapacitete in da bi bilo zanj v največjo korist, da sta pri obdolženem in ne pri [REDACTED] [REDACTED].

Zagovornik tudi navajam, da nobena odločb švicarskih organov o tem, komu od staršev sta zaupana otroka, ni po za to potrebnem postopku priznana v Sloveniji, nepriznanih odločb pa slovenska sodišča ne smejo upoštevati in se nanje sklicevati, zato še vedno velja, da imata [REDACTED] [REDACTED] in obdolženi deljeno skrbništvo nad otrokoma. Sicer pa deljeno skrbništvo nad otrokoma izhaja celo iz odločbe KESB z dne 24.12.2020 (v odločbi KESB z dne 6.8.2020 so bili določeni samo stiki z otrokoma).

Zagovornik še poudarjam, da je jasna določba drugega odstavka 73. člena ZMZPP, ki se glasi: »Če sta toženec in otrok slovenska državljana in če imata oba stalno prebivališče v Republiki Sloveniji, je izključno pristojno sodišče Republike Slovenije.«, kakor tudi prvi odstavek 42. člena ZMZPP, ki se glasi: »Razmerja med starši in otroki se presojuje po pravu države, katere državljani so.«, tako, da tudi iz tega razloga nedvomno izhaja, da so odločbe švicarskih organov v tej zadevi nezakonite, saj niso bili pristojni za reševanje razmerij med starši in otroki v tej zadevi, ki so vsi slovenski državljani s stalnim prebivališčem v Sloveniji, poleg tega pa, kot že rečeno, nobena odločba švicarskega organa v zvezi s to zadevo ni bila priznana v Republiki Sloveniji.

Zagovornik navajam, da je potrebno to zadevo po razveljavitvi izpodbijane sodbe vrniti v ponovno odločanje sodišču prve stopnje pred popolnoma

spremenjen senat, ki bi moral izvesti vse dokaze, ki jih je predlagala obramba in jih sodišče še ni izvedlo, s čimer se bo dokazalo, da so bile in so razmere pri materi otrok, [REDACTED] zanju ogrožujoče ter da je obdolženi ravnal v skrajni sili, ko ju je odpeljal iz takšnega zanju nevarnega okolja. To se je sicer izkazalo že v dosedanem postopku, vendar v kolikor bi sodišče to navedlo v izpodbijani sodbi, bi se izkazalo, da so razlogi v sodbi glede sankcije v nasprotju z razlogi v pravnomočni sodbi glede krivde, nasprotje med razlogi sodbe pa bi predstavljalo absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP, ki že sama po sebi terjajo obvezno razveljavitev izpodbijane sodne odločbe (takšno stališče je zapisalo tudi Vrhovno sodišče RS v 8. in 9. točki obrazložitve svoje priložene sodbe, opr. št. I Ips 45162/2011 z dne 13.11.2014). Glede na to, da so pri materi dejansko podane razmere, ki so za otroka ogrožujoče in so bile podane že v obdobju, za katerega je bil obdolženi v tem postopku pravnomočno obsojen, kar se je v ponovljenem postopku izkazalo, bi moralo sodišče takšne okoliščine v izpodbijani sodbi tudi ugotoviti, s čimer bi prišlo do tega, da bi bili razlogi v sodbi glede sankcije v nasprotju z razlogi v pravnomočni sodbi glede krivde, nasprotje med razlogi sodbe pa bi predstavljalo absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP, kar bi že samo po sebi terjalo obvezno razveljavitev (v postopku pred vrhovnim sodiščem) tudi že pravnomočnega dela sodne odločbe o krivdi, kar bi bilo v tem kazenskem postopku pravilno postopanje. Do tega zapleta je prišlo iz razloga, ker je višje sodišče, kljub nepopolno in napačno ugotovljenemu dejanskem stanju glede razmer pri materi potrdilo obsodilno sodbo, v ponovljenem postopku pa se je pri ugotavljanju okoliščin pri materi zaradi ugotavljanja ustreznosti posebnega pogoja vrnitve otrok k materi, izkazalo, da so razmere pri materi za oba otroka dejansko ogrožujoče. Napaka višjega sodišča pri tem je bila, da je odločitev v delu o krivi potrdilo, namesto, da bi sodbo prvostopenjskega sodišča razveljavilo tudi v tem delu in jo glede kaznivega dejanja odvzema mladoletne osebe v celoti vrnilo sodišču prve stopnje v ponovno odločanje. S tem, ko je višje sodišče sodbo glede krivde potrdilo, v delu glede posebnega pogoja pa je zadevo vrnilo v ponovno odločanje, je zadevo izpostavilo možnosti, da se bodo v ponovljenem postopku ugotovile okoliščine na strani matere, zaradi katerih je bila pri obdolženem podana skrajna sila, s tem pa bi sodišče prve stopnje postavilo v položaj, da bi imelo hude težave z obrazložitvijo svoje sodbe v ponovnem sojenju (zaradi drugačnih razlogov sodbe, kot jih je sodišče ugotovilo v že pravnomočnem delu sodbe), kar se je v tej zadevi tudi zgodilo (in je zato sodišče dejansko ugotovljene okoliščine v obrazložitvi izpodbijane sodbe poskušalo utemeljiti drugače, kot pa so se dejansko izkazale), posledica česar je napačna odločitev in napačna obrazložitev izpodbijane sodbe

sodišča prve stopnje, v delu, ki ga obramba izpodbija s to pritožbo, saj je ravno nasprotna, kot pa je dejansko stanje, kakršno je bilo ugotovljeno v ponovljenem sojenju.

Glede zavrnitve dokaznih predlogov v prvem sojenju v tej zadevi

Zagovornik menim, da bi moralo sodišče že v prvem sojenju zaslišati vse priče, ki jih je v zvezi s skrbjo [REDACTED] za otroka predlagala obramba, saj bi sodišče le tako dobilo jasno sliko o tem, kakšna oseba je [REDACTED] glede skrbi za otroka in če bi bila lahko otroka pri njej ogrožena. Sodišče je v 27. točki obrazložitve sodbe sodišča iz prvotnega sojenja zmotno navedlo, da je irelevantno, s čim se [REDACTED] trenutno ukvarja – to je relevantno že najmanj iz razloga, ker je sodišče v sodbi iz prvotnega sojenja obdolženemu naložilo, da mora otroka vrniti [REDACTED] saj bo v nasprotnem primeru pogojno obsodbo preklicalo, v ponovnem sojenju pa mu je iz razloga, ker ji otrok še vedno ni izročil izreklo dolgotrajno zaporno kazen, čeprav niso bili na strani [REDACTED] [REDACTED] nikdar izpolnjeni pogoji, da se ji izročita otroka. Zato je, že glede vrste in višine sankcije, ki jo je sodišče tudi v ponovljenem sojenju izreklo obdolženemu, pomembno, s čim se [REDACTED] trenutno ukvarja, saj bi moralo sodišče, če je že obdolženemu v prvotnem sojenju naložilo vrnitev otrok, v ponovljenem sojenju pa namesto tega dolgotrajno zaporno kazen, preveriti vse relevantne navedbe obdolženega o tem, s čem se trenutno ukvarja [REDACTED] in sicer bi moralo preizkusiti, če bi morda njeno ukvarjanje s prostitucijo lahko ogrožalo koristi otrok (poleg tega pa bi moralo preizkusiti tudi, če bi lahko koristi otrok ogrožala njena samomorilna nagnjenja ter uživanje drog in alkohola). Sicer pa je obdolženi tudi za čas storitve kaznivega dejanja v svojem zagovoru že v prvotnem sojenju pojasnil da [REDACTED] po več dni ni doma – s predložitvijo dokazov o prostituciji pa je zgolj dokazal, kje se je [REDACTED] zadrževala, ko jo po več dni ni bilo doma in ni skrbela za otroke. Obdolženi namreč teh podatkov v prvotnem sojenju ni mogel takoj pridobiti, glede na to, da je bil nezakonito osem mesecev v priporu in v tem času ni mogel pridobivati dokazov. Jasno je, da je bilo izredno težko pridobiti pisna dokazila (korespondenco med [REDACTED] in [REDACTED] – slednjo bi moralo sodišče glede vsega zgoraj navedenega v tem odstavku nujno zaslišati že v prvotnem sojenju), s katero je obdolženi dokazal ukvarjanje [REDACTED] s prostitucijo, s čimer je tudi dokazal, kaj je počela, ko jo več dni ni bilo doma. Če bi sodišče že v prvotnem sojenju zaslišalo [REDACTED] bi mu lahko natančno pojasnila vse, kar ve o ukvarjanju [REDACTED] s prostitucijo ter tudi kdaj se je s tem ukvarjala. V kolikor bi sodišče v okviru materialnega procesnega vodstva in načela iskanja materialne resnice obdolženega povprašalo, kar bi se mu v zvezi s

tem, koliko je bil obdolženi seznanjen s to prostitucijo, zdelo relevantno za izdajo sodbe, bi obdolženi to seveda sodišču pojasnil.

V zvezi z navedbo sodišča iz sodbe izdane v prvotnem sojenju, da je irelevantno, s čim se [redacted] trenutno ukvarja, zagovornik ponovno opozarjam na račun švicarskega rdečega križa z dne 9.3.2022, iz katerega je razvidno, da so bile predstavnice rdečega križa v stanovanju [redacted] tudi po 13 ur v enem dnevu, kar dokazuje, da ji je rdeči križ pazil na otroka, medtem, ko jo ni bilo doma, ker se je prostituirala. Zagovornik ponovno opozarjam, da je iz sporočila v nemščini (sporočilo s temnim ozadjem in belimi črkami), ki dokazuje korespondenco [redacted] s svojo stranko [redacted] (to ime je navedeno na vrhu tega sporočila), razvidno, da se je [redacted] k tej stranki odpravila prostituirati z vlakom, saj se je dogovorila, da ji bo omenjeni za njeno storitev plačal 150 švicarskih frankov za pol ure ter karto za vlak («30 min 150CHF? + Zug Karte...»). To sporočilo je obdolženi vložil v sodni spis skupaj s korespondenco med [redacted] in [redacted] v kateri je med drugim sporočilo: »Majkemi..Ga moraš z roko not gurat hahahahah« in »Ali izplati se« + simboli bankovcev, ki letijo po zraku... Zagovornik v zvezi s tem navajam, da bi se moralo naslovno sodišče ob tem, ko je bilo iz listinske dokumentacije seznanjeno, da se obdolžena vozi prostituirati celo z vlakom, vprašati, kdo tedaj čuva majhna otroka [redacted], zato nikakor ni irelevantno, s čim se trenutno ukvarja [redacted] (ki pa se je s prostitucijo ukvarjala tudi, ko je obdolženi z otrokoma prišel v Slovenijo). Zagovornik v zvezi s tem navajam, da je nedopustno, da je bil razlog, da je sodišče v ponovljenem sojenju obdolženega obsodilo na dolgotrajno zaporno kazen, ker otroka vrne materi, ki se vozi prostituirati celo z vlakom, saj je jasno, da bosta otroka v takšnem primeru ogrožena.

Zagovornik tudi menim, da bi moralo sodišče, glede na to, da se poraja dvom v to, da je [redacted] psihično primerna skrbeti za otroka, zanj že v prvotnem sojenju postaviti izvedenca psihiatrične stroke, saj je brez tega nedopustno, da je sodišče od obdolženega, pod pretjno preklica pogojne obsodbe, v prvotnem sojenju zahtevalo da majhna otroka izroči takšni osebi (ne da bi se prej prepričalo, ali je trenutno spodobna zanju skrbeti), v ponovljenem sojenju pa mu je zaradi tega, ker otrok ni izročil takšni osebi, izreklo dolgotrajno zaporno kazen. Takšno ravnanje sodišča vzbuja še dodaten dvom v njegovo nepristranost. Glede na sklicevanje obdolženega na skrajno silo, pa bi bilo potrebno z istim izvedencem že v prvotnem sojenju tudi preveriti, če bi bila lahko otroka pri [redacted] ogrožena tudi obdobju, ki je relevantno za obravnavano kaznivo dejanje, za katerega je bil obdolženi v tem postopku obsojen. Kot sem zagovornik že pojasnil, oseba, ki je napisala »izvedeniško« mnenje iz Švice, na katerega se

sklicuje sodišče, ni bila pristojna za podajanje takšnih mnenj in torej njeno mnenje ni relevantno, kar izhaja tudi iz pojasnila dr. ██████████

Zagovornik še navajam, da je sodišče ravnalo napačno, ko je v prvotnem zavrnilo predlagani dokaz za zaslišanje bivše odvetnice Urške Čebela, saj je bila to oseba, ki se je kot odvetnica ukvarjala z obdolženčevo družinsko problematiko, ko je ta prišel z otrokoma iz Švice (iz Švice se je vrnil z namenom, da reši otroka pred zanj ogrožujočo situacijo v Švici in ne z namenom, da materi preprečuje stike z otrokoma) in bi lahko najbolj verodostojno povedala, s kakšnim namenom je prišel omenjeni z otrokoma v Slovenijo in če se je zavedal, da s tem morda izvršuje kaznivo dejanje ter kdo mu je predlagal, da naj otroka pripelje v Slovenijo. Navedena bivša odvetnica je oseba, ki največ ve, kateri razlogi so obdolženega privedli do tega, da je z otrokoma prišel v Slovenijo – najbolj ji je znano obdolženčevo subjektivno dožemanje celotne zadeve, saj ji je izpovedal glede vsega tega. Omenjena priča je tako ena najpomembnejših prič, ki bi morale biti zaslišane v tem postopku že v prvotnem sojenju, saj ji je znano vse glede voljne sestavine dejanja, za katerega je bil obdolženi obsojen v tem postopku. Zagovornik v zvezi s tem navajam, da bo obdolženi navedeno pričo za potrebe tega zaslišanja odvezal poklicne molčečnosti.

Glede vloge državnega tožilstva v tej zadevi

Zagovornik navajam, da je tudi tožilstvo povsem zgrešilo svojo vlogo v tem kazenskem postopku, ki ni v tem, da si mora z vsemi sredstvi prizadevati za obsodbo obdolženega ter doseči vrnitev otrok materi in za dosego tega cilja ignorirati dejstva in dokaze, ki so obdolženemu v korist, temveč je zavezano k iskanju resnice, tudi če je to v škodo obtožbe in mora upoštevati tako dokaze, ki obdolženca bremenijo, kakor tudi dokaze, ki so mu v korist. To je na primer jasno zapisalo tudi Vrhovno sodišče Republike Slovenije, ki je v zvezi s tem v svoji sodbi opr. št. I Ips 444/2008 z dne 16.4.2009 med drugim navedlo: »Uspešnost obtožbe državnega tožilca, ki je (enako kot sodišče) zavezan k iskanju resnice, tudi če je to v škodo obtožbe, od njega terja, da upošteva tako dokaze, ki obdolženca bremenijo, kot tudi dokaze, ki so mu v korist.« Da ni nobenega dvoma, da mora tožilstvo ravnati na opisan način izhaja tudi iz izjave tedanjega generalnega državnega tožilca Draga Šketa, kot je navedena v članku z naslovom: »Drago Šketa, novi generalni državni tožilec«, ki je bil objavljen dne 7.4.2017 v tedniku Mladina in je dostopen na spletnem naslovu: »<http://www.mladina.si/179522/drago-sketa-novi-generalni-drzavni-tozilec/>« in ki se glasi: »Državni tožilec je še vedno zavezan tako k iskanju dokazov v škodo in tudi v korist obdolženca. Ta naša zakonska obveza in zaveza še vedno obstajata in sta med

varovalkami, da ne prihaja do kršitev človekovih pravic oziroma zlorab pravnih jamstev, ki jih obdolženec ima.«

S tem, ko je obdolženi nedvomno dokazal, da je ravnal v skrajni sili in da bi bila otroka v primeru, če bi bila otroka pri materi v Švici ogrožena, bi moralo tožilstvo odstopiti od kazenskega pregona, ne pa da si ves čas, povsem nekritično do dokazov v sodnem spisu (na katere sem zagovornik podrobno opozoril tudi v tej pritožbi) prizadeva zgolj za obsodbo obdolženega. Ko se je namreč tožilstvo seznanilo z določenimi okoliščinami in dokazi, ki bi lahko bili obdolženemu v korist, bi moralo tudi samo iskati dokaze (si na primer vsaj prizadevati, da se razišče, zaradi česa in za katero obdobje je bila mati mld. otrok s strani policije, po končani kriminalistični preiskavi ovadena za kazniva dejanja zanemarjanja in surovega ravnanja na škodo mladoletnih otrok; za odvzem mladoletne osebe na škodo mladoletnih otrok ter za nasilje v družini ter kakšne so bile razmere pri materi v Švici glede na poročilo rdečega križa o skrajno zanemarjenem stanovanju, v katerem je živela, z iglami po tleh in kako bi na izvajanje njene skrbi za otroka ter njune vzgoje vplivalo njeno prostituiranje, uživanje prepovedanih drog, poskusi samomorov, to da ni bila sposobna skrbeti sama zase in za otroka, glede na to, da je bila nameščena po rejniških družinah, itd.), ne zgolj v škodo, temveč tudi v korist obdolženca – nenazadnje je od tega odvisna usoda dveh majhnih otrok. Zagovornik zato predlagam, da tudi tožilstvo dobro razmisli o svojem ravnanju v tej zadevi in da poskuša svoje napake, na katere opozarjam v tej točki, odpraviti.

Glede na vse navedeno zagovornik predlagam kot uvodoma.

V prilogi:

- sodba Vrhovnega sodišča RS, I Ips 42797/2020 z dne 21.12.2023
- sodba Vrhovnega sodišča RS, I Ips 28005/2015 z dne 23.4.2020
- sodba Vrhovnega sodišča RS, I Ips 32558/2012 z dne 7.1.2016
- sodba Vrhovnega sodišča RS, I Ips 45162/2011 z dne 13.11.2014
- obvestilo policije z dne 6.3.2024 o zaključku policijske preiskave razlogov za sum storitve kaznivega dejanja (se v spis vlaga kot dokaz)
- poizvedba Odvetniške družbe Grošelj, o.p., d.o.o. z dne 10.4.2024 na ODT Ljubljana – Zunanji oddelek v Trbovljah (se v spis vlaga kot dokaz)
- urgencia Odvetniške družbe Grošelj, o.p., d.o.o. z dne 3.5.2024 na ODT Ljubljana – Zunanji oddelek v Trbovljah (se v spis vlaga kot dokaz)
- rojstni list [redacted] z dne 29.3.2024
- rojstni list [redacted] z dne 29.3.2024

Dokazni predlogi (zagovornik predlagam, da sodišče poleg že predlaganih dokazov izvede še sledeče dokaze):

- poizvedba sodišča na ODT Ljubljana – Zunanji oddelek v Trbovljah o tem, kdo je »znani osumljenec«, ki je naveden v zgoraj navedenem obvestilu policije z dne 6.3.2024 o zaključku policijske preiskave razlogov za sum storitve kaznivega dejanja (izkazalo se bo, da je to [REDACTED])
- pridobitev (s strani sodišča) kazenske ovadbe s prilogami iz zadeve, na katero se nanaša obvestilo policije z dne 6.3.2024 o zaključku policijske preiskave razlogov za sum storitve kaznivega dejanja (iz teh prilog bo razvidno, da je tudi v tem postopku [REDACTED] zagovarjal »pooblaščenec mladoletnih otrok« odvetnik [REDACTED] – obramba obdolženega je takšno informacijo prejela od obdolženega [REDACTED])

zagovornik:

odvetnik mag. Igor Grošelj